

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYES BROTHERS SERIES
BOOK FIVE

Too hard

I. A. DICE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı © 2023 I. A. Dice tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Dave Holwill

e-Kitap Kapağı: Pretty in Ink Creations'da Dez Purington

Hayes Kardeşler serisinin çizimleri harika bir sanatçı olan Danny O'Connor DOC Art tarafından yapıldı. Serideki her FMC'yi mükemmel bir şekilde yakaladı ve kızları hayata geçirmek için nazikçe yarattığı her parçayı kesinlikle seviyorum.

Çalışmalarını buradan takip

edebilirsiniz: Facebook: Danny

O'Connor (DOC) Instagram: @artbydoc

Web sitesi: www.docart.bigcartel.com

Art by @artbydoc

Tetikleyici Uyarı

Lütfen bu kitabın bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek temalar ve durumlar içerdiğini unutmayın. Tetikleyicilerin bir listesi için lütfen [web sitesi](#) ziyaret edin.

BİR

Cody

Paketlemekten kesinlikle nefret ettiğim TEK BİR ŞEY VAR.

Bavul hazırlamak biraz can sıkıcı ama tüm hayatımı kutulamak? İşte bu da işkencenin başka bir çeşidi.

Nico'daki odamı boşaltmam üç günümü aldı.

Üç gün.

Eşyalarımın ne kadarının onun malikanesinin etrafında saklandığını bilmiyordum. Meğer son dört yıldır benim dediğim yatak odasını temizlemek için doldurduğum on yedi kutu, biriktirdiğim eşyaların sadece yarısıymış. Geri kalanı, aşırı büyük evin etrafına dağılmış, başka bir kamyoneti dolduruyordu.

Denkleme mobilyaları da ekleyince, her şeyi Nico'nun evinden benim daireme taşımak dün gece üç sefer sürdü. İyi ki ağır işlerden korkmayan altı erkek kardeşim var.

Ayrıca Nico'nun nişanlısı ve küçük kız kardeşimin son derece düzenli olmaları da bir nimet. Sadece paketlememe yardım etmekle kalmadılar, kutuları etiketlediler, böylece paketleri açmak daha kolay olacaktı.

Kardeşim Conor ve sevgilisi Vivienne ile aynı apartman dairesine taşınmayı düşünsem de okyanus manzarası olmadan bu işe giremezdim.

Conor'ın binasındaki varsayımsal iki yatak odasını, üçüncü kattaki tek yatak odalı ve okyanus manzaralı bir daireyle takas ederek biraz daha fazla para verdim. Conor'inki gibi benim evim de yepyeni.

Ağabeyim Logan'ın başında olduğu inşaat şirketi.

Basit ama işlevsel bir tasarım -Logan'ın tarzı. Mutfak sağ tarafta, ana girişten bir vestiyerle ayrılmış durumda. Hemen ileride birleşik yemek ve oturma alanı var. Geniş banyosu ve gömme dolabıyla ana yatak odası solumda.

Panoramik oturma odası pencereleri verandaya bakıyor ve tüm dünyada en sevdiğim manzarayı çerçeveleyiyor: okyanus. Güneş ufuk çizgisini aşıp sakin mavi dalgaları şafak pembelerine ve morlarına boyarken hiçbir şey bunun yerini tutamaz.

Sadece büyük bir indirim almakla kalmadım, aynı zamanda son birkaç ayımı üniversite saatleri dışında bu yer üzerinde çalışarak geçirdim. Her armatür, elektrik prizi,

Dolabın montajını da bendeniz yaptım, yani duvardan bir şey düşerse kimi suçlayacağımı çok iyi biliyorum.

Havadar yaşam alanını incelerken iki elimle saçlarımı karıştırıp topuz yapıyorum. Bütün günümü burayı dağınıklıktan, karmaşadan ve takılma tehlikelerinden arındırarak yaşanabilir hale getirmek için harcama ihtimalinden dolayı içten içe inliyorum.

Kol saatim sabah sekiz buçuk olduğunu söylüyor. Hâlâ uyuyor olmalıydım. Neden bu kadar erken kalktım ki?

Muhtemelen beynim bugün yapmam gereken işler listesiyle uğuldadığı için. Bu güzel Cuma sabahında değerli gün ışığını yatakta harcamak gibi bir seçeneğim yok.

Teknik olarak yatakta değil. Kanepede. Yatağım henüz gelmedi.

Bembeyaz duvarların yanındaki üç katlı kutu yığınlarına bakarak uzun ve yenik bir nefes alıyorum. Vee, Mia ve Rose'un bu kargaşayı çözmeye yardım etme teklifini kabul etmeliydim çünkü yalan söyledim.

Nefret ettiğim iki şey var ve şu anda paketleri açmak, paketlemekten daha kötü bir kader.

Sadece evcil albino pitonum Ghost'u barındıran devasa vivaryum olması gerektiği yerde duruyor. Yaşam alanının sol duvarının tamamını kaplıyor, eğer bir yemek masası almış olsaydım oraya koyacaktım.

Geleneksel bir yemek düzeni yerine, mimar kardeşimden planları değiştirmesini ve kahvaltı barı olan bir mutfak adasını tasarıma dahil etmesini istedim.

Burada akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapacak değilim.

Telefonumu çıkarıp *Bug*'ın *B*'sine geliyorum, sonra ekrana iki kez dokunuyorum - bir kez çevirmek için, bir kez de hoparlörü etkinleştirmek için.

"Kalktın mı?" Mia şarkı söylüyor, iyi ruh hali neredeyse bulaşıcı. "Yeni yerindeki ilk gecen nasıldı?"

"Rahatsız edici," diye itiraf ediyorum, kanepeye ters ters bakarak. "Eğer yatak bugün gelmezse, misafir yatak odanızda kalacağım."

"Kaba görünmek istemem ama bizimle kalmanı önermiştim." Bu onun "*sana söylemiştim*" *demenin* ince bir yolu.

"Evet, biliyorum, Bug. Haklıydın. Mutlu musun?"

"Pek sayılmaz. Seni şimdiden özledim. Rose'la bana yardım eli uzatma konusunda fikrini değiştirdin mi?"

"Tanrım, evet." Bir an bile düşünmeden en yakındaki kutunun üzerine yığıldım. Kıçımı oturtmadan önce Mia'nın yan taraftaki düzgün yazısını kontrol etmeliydim. Camın çıtırtısı pek hayra alamet değildi. "Ne zaman gelebilirsiniz?"

"İyi haber, çoktan yola çıktık. Uzun sürmez."

"Seni seviyorum." Omuzlarımdan kurşun gibi bir ağırlık kalkarken içimde bir rahatlama hissediyorum.

Biraz dramatik biriyim ama burayı görmelisiniz... Kabusların malzemesi.

"Hey! Peki ya ben?!" Rose'un teatral bir şekilde yaralı sesi kulaklarıma çarpıyor. "Saat kaç kadar seninle kalıp kıyafetlerini boşaltan kimdi?"

O yaptı. Gömme dolap benim kutusuz tek odam. Tişörtlerim özenle katlanmış, aksesuarlarım vitrin çekmecelerinde düzenlenmiş ve kot pantolonlarım, ceketlerim ve gömleklerim renk kodlu düzenli sıralar halinde asılı çünkü Rose en küçük ayrıntılara bile dikkat ediyor.

"Ben de seni seviyorum kardeşim."

"Evet, seviyorsun," diye mırıldanıyor, sesi dudaklarını gerdiğine şüphe olmayan bir sırıtışın resmini çiziyor.

Kapı çalındığında kaşlarım ortada buluşuyor. "Siz çoktan geldiniz mi?"

"Hayır, muhtemelen Conor ve Vee'dir."

"Bütün aileyi çağırdın mı?"

"Hemen hemen. Bulabildiğin kadar yardıma ihtiyacın var. *Kahve* etiketli kutuyla başla, tamam mı?" Mia yalvarıyor.

"Bu, kıcımlı kaldırıp sana kahve getirmem için dolaylı bir emir mi, Bug?" "Şunu iki yapalım," diye araya girdi Rose. "Birazdan orada olurum. Hoşça kal."

Gerçek Rose tarzıyla, ben daha tek kelime etmeden telefonu kapattı. Geçtiğimiz beş ay boyunca onu çok sevdim. Yumuşak başlı, ayakları yere basan biri ve sanki her zaman ailemizin bir parçasıymış gibi ilginç aile dinamiğimize uyuyor.

Karakterinin her parçası bizden birini yansıtıyor. Nico kadar karamsar ama Logan ve benim gibi kaygısız. Theo ve Conor gibi zahmetsizce komik ama Colt'un ukalalılığından da bir parça taşıyor. Üstüne üstlük, bariz dikkatsizliğini dengelemek için Shawn'ın mantıklı düşüncesinden de bir parça var.

O patlayıcı bir karışım, hepsi de açık bir şekilde Hayes olan bir pakette bir araya getirilmiş. Tam olarak değil. Görünüşü karakterinden daha merkezde. Hepimize benzese de, en çok Nico'ya benziyor: siyah saçlar, siyah gözler, altın rengi bir ten. Sanırım en çok da onunla bağ kuruyor. Muhtemelen Mia ile bir ay içinde *kanka* statüsüne yükseldiği için, bu da Nico'nun etrafında çok zaman geçirdiği anlamına geliyor.

"İçeri gel!" Kapı bir kez daha çalındığında bağıryorum.

Conor ve Küçük Arı eşofmanlarını giymiş, çalışmaya hazır bir şekilde eve giriyorlar.

Conor bakışlarını dün gece bıraktığı yerde duran kutuların üzerinde gezdirerek, "Görüyorum ki ilerleme kaydetmişsiniz," diyor.

"Rose sabah ikiye kadar buradaydı ve giysilerimi yerleştirmeme yardım etti. Sonrasında başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum."

"İyi ki buradayız. Banyo benimdir," diyor Vee, sonra adımının ortasında duruyor, yüzünü dehşet kaplıyor. Anlık bir şaşkınlığa düşüyor, burnunun altından mırıldanıyor. '*Ya yüzlerce prezervatif varsa? Ya da oyuncaklar...*'

"Oyuncak yok, *Küçük Arı*. Vajinalarımın kauçuk değil gerçek olmasını tercih ederim. Yine de biraz prezervatifim olabilir. İhtiyacın var mı?"

Tüm ailenin alıştığı bir şey olan trans halinden çıkıyor. Vee'de DEHB var ve düşünceleri kafasının içinde kalamayacak kadar meşgul olduğunda kendi kendine konuşuyor.

"Hap kullanıyorum, teşekkürler."

"Bu ihtiyacım olandan daha fazla bilgi, Vee."

Yüzünü buruşturuyor, iri gözleri kutuları tarıyor, *banyo* etiketli olanı arıyor.

"Önce kahve," diyorum, üzerine oturduğum kutuyu dikkatle sallayarak, belli belirsiz bir tıkırtı dinliyorum. "Fincanları kıcımla kırmış olabilirim."

Conor arabasının anahtarlarını getirip bir tanesiyle bandı kesiyor. Birkaç dakika içinde kahve makinesi fişe takıldı ve çalışmaya hazır. Nico'nunki kadar süslü değil ama aynı makineden sipariş ettim. Evde yapılabilecek en iyi kahveyi içmem an meselesi. İtalya'dan gelene kadar elimdekilerle idare etmek zorundayım.

Kız kardeşim Mia'yla birlikte geldiğinde, kahvaltı barı dumanı tüten beş fincanla kaplanmış, daireyi zengin, acı tatlı bir aromayla doldurmuştu.

Mezuniyetten iki hafta önce hepimiz üniversiteden ayrıldık ve Vivienne, Nico'nun idari asistanı olarak yeni işine Pazartesi gününe kadar başlamayacak.

Conor'ın *Küçük Arısı*'nın sayılar konusunda olağanüstü bir yeteneği olduğu ortaya çıktı. Karmaşık hesaplamaları, çoğu insanın hesap makinesine yazabileceğinden daha hızlı bir şekilde kafasında tamamlıyor. Nico geçen hafta asistanının bir müşterinin hesabında yaptığı bir hatayı bulmak için neredeyse saçını başını yolana kadar Conor bile bunu bilmiyordu.

Yaklaşık otuz sayfalık hisse senedi işlem verisi kahvaltı barına yayılmıştı, yorulmak bilmeden rakamları çapraz kontrol ediyordu. Vee'nin veri denizi arasında hatayı bulması beş dakika sürdü.

Lanet olası beş dakika.

Söylemeye gerek yok, Nico ona hemen giriş seviyesinde bir pozisyon teklif etti ve kariyer basamaklarını tırmanmaya karar verirse ihtiyaç duyacağı tüm kurslara sponsor olacağına söz verdi.

Yani evet, işleri arasında ve gününü erkek arkadaşının eşyalarını açmasına yardım ederek geçirebilir.

Mükemmel zamanlama.

"Mobilyaların geri kalanı ne zaman gelecek?" Kızlar kendilerini banyoya kilitlerken Conor soruyor.

Tuvalet malzemelerimi raflara dizmek için üçüne de ihtiyaç olduğundan şüpheliyim ama çenemi kapalı tutuyorum.

Ben kimim ki onların dedikodu zamanını bölüyorum?

"Yakında, umarım. Şoför sekizde aradı, teslimatın on birde olacağını söyledi."

"Pekâlâ. O zaman biraz yer açmalıyız." Kahvesini aldı, yavaş ve ölçülü bir yudum aldı, meraklı bakışlarla odayı taradı. "Umutsuzca neye ihtiyacın var biliyor musun?"

"Bira mı?"

Gülüyor, başını sallıyor. "Evet ama beyler öğleden önce içmez, o yüzden ona bir iğne koy. Düz ekranınızı kastetmiştim. Onunla başlıyoruz. Duvara monte edilmesini ister misin?"

"Başka seçeneğim yok gibi. Geçen yıl sehpayı atmıştım." Kutuları karıştırıp *alet edevat* etiketli olanı arıyorum.

Onu bulduktan ve Conor televizyonun yerini tespit ettikten sonra duvarı ölçüyor, deliyor ve braketini sabitleyor. Yarım saat sonra kızlar mutfak eşyalarına geçiyorlar -çoğunu geçen hafta benim kartımla aldılar- ve Conor ESPN'i bulana kadar kanallar arasında geziniyor, böylece İspanya GP'sinin antrenman koşusu arka plan gürültüsü olarak kullanılabilir.

Bir saat vızır vızır geçti. Otuzdan fazla kutudan sadece beşini açabildik. Rose bir demlik kahve daha hazırlarken kapı çalınıyor.

Colt koridorda duruyor, elindeki en büyük bira kutusunu kucaklıyor. Bu kadar erken gelmesine şaşırdım. Bu saate kadar gelmesini beklemiyordum.

En azından öğleden sonra, işlerin çoğunu hallettiğimizde, kalan görevi devretmek dışında işini tamamen bitirmiş olacaktı.

"Bunun için biraz erken, değil mi?" Koruyarak tuttuğu Coronas'ı işaret ediyorum.

"Bunu yeni eve taşınma öncesi bir parti olarak düşün ve biraz yaşa." Başparmağıyla omzunun üzerinden arkasındaki duvara yaslanmış kutuları, mobilyaları ve yatağı işaret ediyor. "Görünüşe göre zamanlamam daha iyi olamazdı. Eşyalarının geri kalanı burada."

Gözlerimi kısarak beyaz kitaplığa ve sipariş ettiğim King-size olamayacak yatağa şüpheci bir bakış fırlatıyorum.

"Bunun benim olduğunu sanmıyorum..." İki adamın üç kişilik, lacivert bir kanepeyi taşıdığı koridora bakıyorum.

Ve sonra kıyamet kopuyor. Mecazi anlamda elbette, ama sanki Cerberus tasmaından kurtulmuş ve üç geniş ağzı da uzun dişlerini göstererek bana doğru saldırıyor.

Tanıdık bir figür köşeyi döndüğünde nefesim kesiliyor, elinde büyük yeşil bir bitki, omzuna asılı siyah tasarım çantası, minik siyah elbisesini ve kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarını tamamlıyor. Aslında kırmızı tabanları göremiyorum ama giydiği tek şey bu.

"Hayatta olmaz," diye mırıldanıyorum ve Colt'un külotumu neyin karıştırdığını kontrol etmesini istiyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

Dudaklarının arasından boğuk bir homurtu geçiyor. "Oh-oh," diye mırıldanıyor, eğlence aşıkâr. "Sadece senin şansın, ha?"

Mia'nın uzun yıllar süren zorbalığının kışkırtıcısı Blair Fitzpatrick'ten başkası benimle göz göze geldiğinde çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim çatırdamaya başlıyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve o çarpıcı, koyu, fırtınalı mavileri daralıyor, vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, burnu tiksintiyle kıvrılıyor. Tıpkı benim nefes alışım gibi, onun adımları da yavaşlıyor.

Yüzünde bir gölge beliriyor ama belirmediği anda kayboluyor. Çenesini bir çentik kaldırıyor, kaderin, karmanın, cennetin ve cehennemin şu anda her tarafımızı bok etmesinden etkilenmemiş gibi görünüyor.

Görünüşe göre yine yalan söyledim.

Nefret ettiğim üç şey var ve Blair Fitzpatrick en üst sırada yer alıyor.

Onunla koridorun karşısında yaşamaktansa, hiç bitmeyen Promethean bir toplanma ve açılma döngüsüne mahkûm olmayı tercih ederim.

Sırttan kardeşimi kolundan tutup, ayağı tökezleyip bana küfretmesine neden olacak kadar sert bir şekilde dairenin içine çekiyorum, hem dengesini hem de elinden kayan çantayı tam zamanında yakalıyorum.

Sakinleşmesine aldırmadan kapıyı çarparak kapatıyorum, patlamak üzere olan bir bomba gibi tıkırdıyor.

"Bilin bakalım biz konuşurken koridorun karşısına kim taşınıyor?" Colt herkesin dikkatini çekiyor. "Cody'nin en sevdiği kişi." Kaşlarını oynatıyor, sesinden neredeyse alaycılık damlıyor.

"Blair?" Conor hemen tedarik ediyor, benim *en sevdiğim* insanlar. "Asla

olmaz."

"*Evet.*"

"Kapa çeneni," diyerek telefonumu kaptım. "Logan'la konuşmam gereken bir konu var. Bana haber verir diye düşünmüştüm."

"Logan satış işleriyle uğraşmaz, Cody," diyor Colt. "Onu aramak ne işe yarar ki? Burayı çoktan satın aldın, kardeşim. Her şey tamam."

Gerçeklik içime yerleşirken burnumun kenarını sıkıyorum. Hay sikeyim. Hayatım. Hayat.

İKİ

Blair

"ŞANSIMIZ NEDİR Kİ?" Hattın diğer ucunda benim çok eğlenceli mutsuzluğuma kıkırdayan Brandon'a ters ters bakıyorum.

"Aslında düşünürsen oldukça yüksek. Orayı kardeşi inşa etti Blair ve Cody'nin Nico'nun evinden taşınacağını biliyordun, değil mi? Sana söylemiştim. Söylediğime eminim."

"Hayır, söylemedin." Kutuları bırakacağı yeri göstermeden önce nakliyecinin omzunu sıvazladım. "Bilseydim bile, Nico'nunki gibi bir malikane almasını beklerdim, apartman dairesi değil."

"Üçüzler zengin ama *o kadar* da değil. Nico'nun evi ne bileyim, yirmi beş milyon falan eder."

Kanepeye yığıldım, ellerimi hızla mobilya ve kutularla dolan alandan gözlerimi korumak için kullanıyorum.

Her şeyi dışarı taşıma ve minibüsü yeniden yükleme talimatı dilimin ucuna kadar geliyor.

"Bulduğu her fırsatta bana hırlayacak," diye sızlanıyorum. "Burada yaşamak istemiyorum."

"Bebeğim, aşırı tepki veriyorsun. Cody iyidir." "Cody benden nefret ediyor."

Hangisi daha kötü bilmiyorum. Burada benden benden daha çok nefret eden bir adamla kalmak mı, yoksa doğruca para takıntılı babamın yanına dönmek mi?

Ev daha kötü, diye karar veriyorum, zor yutkunarak. Cody istediği kadar havlayabilir, hırlayabilir ve ters ters bakabilir, ama ben de havlayabilir, hırlayabilir ve ters ters bakabilirim. Denge var. Gücün eşit dağılımı. Babamla olan ilişkilerimde tamamen eksik olan bir şey.

"Haklısın," diyor Brandon eğlenerek. "Ama sebepsiz yere saldırmayacağını biliyorsun. Bu daha çok senin tarzın."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sözleri sinirime dokunuyor.

Yüzde yüz haklı, ama uzun zamandır kendim üzerinde çalışıyorum... tek başıma.

Terapistime göre bu yüzden onunla seanslara başlayana kadar kayda değer bir ilerleme kaydedememiştim. Şimdi, onun yardımıyla

Karanlıktan çıktım, yavaş yavaş incinmişliğimi başkalarına yansıtmadan kendimi kontrol altında hissetmenin yollarını buldum.

"Bugünlerde o kadar da sürtük olmadığımı söylediğini hatırlıyorum."

"Sana iki puan, bebeğim. Yine de sebepsiz yere saldırmak Cody'den çok senin tarzın." Duraklıyor, sonra ben inleyince kıkırdıyor. "Ne? *Gördüğün gibi söyle* isteğinden geri mi dönüyorsun?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece... Komşularımla iyi ilişkiler içinde olmak istedim, anlıyor musun? Kurabiye pişirmek, kendimi tanıtmak, filmlerde olduğu gibi acil durumlar için numara ve anahtar alışverişi yapmak istedim."

"Bunu hâlâ yapabilirsin. Kendine gel. İnisiyatif al. *Merhaba* de, *özür dile*, *geçmişti ait olduğu yerde bırakıp medeni olabileceğimizi umduğunu* söyle. Cody'nin kurabiye sevdiğini biliyorum."

"Siyanürüm yeni bitti."

Brandon kulağımın dibinde kahkahayı patlattı. "İyi olacaksın. Eğer Cody bana bir iğne daha yaparsa, sen de yaparsın."

Bu olmayacak ama düşüncelerimi dile getirme zahmetine girmiyorum. Brandon, Mia sayesinde üçüzlerden ikinci bir şans almıştı. Bekâretine fiyat biçtiği için onu affetmişti. Büyük Kanyon büyüklüğünde bir egosu olan, amansız, *peşinde koştuktan bihaber* bir pislik olduğu için onu affetti. Onu affetti çünkü minyon vücudu, sahip olması beklenenden çok daha fazla güç saklıyordu.

Brandon kötü *bir* karar verdi. Aşık olduğunu fark etmeden onu ne kadar çok istediğinden kaynaklanan bir hata.

Hâlâ aşık.

Saf niyetler, kötü kararlar.

Mia'nın affetmesiyle üçüzler, Brandon'a değerini kanıtlaması için isteksizce bir şans vererek onu takip ettiler.

Ben aynı muameleyi hak etmiyorum. Brandon'ın tek hatası, Mia'nın yıllarca benim elimden çektiği zorbalığın yanında sönük kalır. Affedilebilirlik skalasında yanına bile yaklaşamaz.

İkinci bir şans olmayacak ama ben bununla barıştım. Herkes ikinci bir şansı hak etmez.

Terapistim bu konuda farklı bir görüşe sahip olsa da ben kesinlikle hak etmiyorum.

Brandon, "Ya Cody'yle konuşup aranızı düzeltin ya da size saldıracığından korkuyorsanız yolundan çekilin," diye devam ediyor. "İyiliğinin karşılığını vereceğini garanti ederim."

Verecektir de.

Brandon'ın dediği gibi, Cody sebepsiz yere saldıracak bir tip değil. Jake'in Mia'yı köşeye sıkıştırdığı o korkunç geceden bu yana neredeyse bir yıl geçti. Çoğunluk -haklı olarak- Jake'in o geceki davranışlarından beni sorumlu tutarken, ben bir kenarda hayatımı ve itibarımı nasıl yeniden inşa edeceğimi düşünerek bir yıl geçirdim.

Bunda doğrudan bir rol oynamamış olabilirim ama yıllar boyunca kızı defalarca incittim, onu asla sahip olamadığım bir şeyi elde etmek için bir araç olarak kullandım.

Bir gecede herkesin diline düşen ve Hayes üçüzlerinin küçük kız kardeşleri olarak gördükleri Mia'nın aşağılanması ve acı çekmesinin başlıca kaynaklarından biri olarak, yıllarca süren zorbalığın bedelini ödedim.

Yine, haklı olarak.

Sosyal dışlanmışlık statüsü çok gecikmişti.

Keşke insanlar beni idolleştirip yıkıcı döngüyü körüklemek yerine yıllar önce olsaydı. Belki daha önce kendime uzun uzun bakardım ama kimse beni sorumlu tutmadı.

Bana kraliyet ailesindenmişim gibi davrandılar. Kraliçeleri gibi... Kontrolün, onaylanmanın ve sesimin duyulmasının verdiği sarhoş edici heyecan, dönüştüğüm canavarı düşünmek için çok cazip ve çok önemliydi...

Ta ki lise son sınıfta, yaşımın üç katından daha büyük bir adam lüks yatında gözlerimi açana kadar.

Bir süreliğine, geçmişimin bulanıklığı ve bana yaşattığı kâbusun içinden, berraklığı gördüm. Hatalarımın farkına vardım ve kendimi göstermek ve duyurmak için farklı bir yol seçtim.

Zorbalığın yerine ahlaksızlığı koydum ve anlamsız seks girdabına daldım.

İyileşmek için en iyi yol bu değildi.

Terapistim geçen yılki ilk seansımızda beni kendine zarar veren biri olarak etiketledi. Haksız da sayılmazdı.

Bir bağımlılığı diğeriyle değiştirdim ama kararlılığım yeterince güçlü değildi. Tekrar nüksetti. Zorbalığa geri döndüm, Mia'yı uydurma çıplak fotoğraflarla aşağıladım... ve sonra saçlarını ateşe verdiğimde derin uçtan çıktım.

Dişlerimi sıkıp anıları bir kenara itiyorum ama her zamanki gibi tırnaklarımla kazıyarak geri geliyorlar.

Jake geçen yıl Mia'yı tuvalette köşeye sıkıştırdığından beri çok şey değişti. Ben de dahil olmak üzere pek çok *insan* değişti.

Bana tapanlar yüz çevirdi ve hayatımın dönüştüğü kısır döngüden kaçma kararlılığından başka bir şey bırakmadılar.

Jake'in Mia'ya ne yaptığını bilmek hazmedilmesi zor bir durumdu, ancak bunu bilmekle kendi gözlerimle izlemek arasında büyük bir fark vardı.

Jake'in Mia'ya saldırırken kaydettiği video sızdırıldı. Mia'nın korkudan kaskatı kesilmiş, gözyaşlarına boğulmuş yüzünü izlemek, Jake'in Mia'yı avlarken sesindeki kötü niyetli hazzı duymak...

Evime o kadar yakındı ki günlerce uyuyamadım.

Hiçbir kadın bunu yaşamamalıydı. Hiçbir erkek sahip olduğu gücü kötüye kullanmamalı.

Videoyu izledikten sonra, beni parçalayan acıdan kurtulamazsam benim için hiçbir umut olmadığını anladım.

İşte o zaman kendime uzun uzun baktım. Gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Hâlâ da hoşlanmıyorum. Belki de hiç sevmeyeceğim.

İnsanlar Brandon'ı Jake ve benimle aynı derecede suçladı. Ne de olsa Jake'in kazanmak istediği ödül onun aptal ödülüydü. Ama kimse Brandon'ı onun kendini suçladığı kadar suçlamadı. Aynayı paramparça etmeden aynaya bakabilecek kadar kendine gelmesi aylar aldı. O gece kendi kazdığı çukurdan sürünerek çıkması aylar sürdü.

Hiç bu kadar çabuk gözden düşen bir adam görmemiştim. Üniversite hiyerarşisinin en tepesinden en dibine. Dünyanın kralı tavrından tam bir enkaza. O zamana kadar, hızlı şeritte lüks hayatını umursamadan yaşadı, sonra birdenbire ortaya çıkan bir tuğla duvara çarptı.

Aşk ve suçlama okyanusu böyle bir şey sanırım. Brandon, Mia'dan istediği şeyin fiziksel olmaktan öte bir şey olduğunu fark etmemişti. Duygusal, derin... *gerçektir*. Çok geç olana kadar ona aşık olduğunu fark etmemişti.

Pişmanlık, utanç ve kendinden nefret etmenin ağırlığı altında ezildi. Terapi ve kollarımda ağlayarak geçirdiği sayısız saat onu kurtardı. Kendini toparladıktan sonra Mia'nın affını kazanmak yeni görevi oldu.

Şehirdeki en acımasız adamla çıkarken kolay bir iş değildi. Belki de tüm kasabanın. Newport'un örnek aldığı adam. Herkesin saygı duyduğu adam.

Ama o bunu başardı. Israr ve katıksız inatçılıkla Brandon kendine ikinci bir şans kazandı. Arkadaşlarını geri kazandı ve bu arada kendini beğenmiş tavrının bir kısmını bıraktı.

Acı tatlı bir zafer. Ne yaparsa yapsın, Mia'ya karşı kartlarını asla doğru oynayamayacak.

O kız kapıldı. Yeni komşumun ağabeyi Nico Hayes'ten başkası sahiplenmedi.

Ve o da kıza kafayı takmış durumda.

Düşününce, tüm Hayes kardeşler hayatlarının aşkını bulduklarında biraz Looney Tunes'a dönüşüyorlar.

"Eşyalarımı yerleştirmeye başlamalıyım," diyorum Brandon'a, en az bir dakikadır sessiz kaldığımın farkındayım.

Uzun duraksamalarım alışıktır. Aylardır düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir haldeydim.

Cody'nin koridorun karşısındaki daireyi satın aldığını gördüğümde beni sarsan ilk şok yavaş yavaş hafıfledi.

Bu, komşu olacağımız süre boyunca onun nefret dolu bakışlarına katlanmayı dört gözle beklediğim anlamına gelmiyor.

Eminim uzun bir süre.

"Bu arada... mezuniyet partine katılmasam daha iyi olabilir. Artık her gün Cody'nin tavırlarından bıktım."

Brandon, "Hayır, partiyi kaçırmayacaksın," diyor ve hattın diğer tarafındaki yatak sanki dikleşiyormuş gibi gıcırıyor. "Bu benim son üniversite partim bebeğim. Bir sürü eğlenceli oyun planladım. Beni ekme. Sen de geliyorsun. En sevdiğin şarabı sipariş ettim bile. Ayrıca, daha iki hafta var. Belki o zamana kadar Cody ile işleri yoluna koyarsınız."

Dudaklarımdan tatlı, alaycı bir kıkırdama dökülüyor. "Ve belki de cehennem buz tutar."

"Asla bilemezsin ama hiçbir şey değişmezse, etkilemek için giyin ve nefret edenleri siktir et."

Onun için söylemesi kolay. İtibarını kurtardı. Benimki hâlâ yerlerde sürünüyor. Çoğu insanla konuşuyor olabilirim ama eskisi gibi değilim. Ve ne kadar çok arkadaşımı geri kazanırsam kazanayım, üçüzlerin olduğu her yerde dışlanıyorum.

Brandon Cadılar Bayramı partilerine katılmam için başımın etini yedi ve Cody beni Justin'le konuşurken gördüğü anda kovuldum. Üniversite kariyerimin en aşağılayıcı gecesiydi.

Hayatımda daha birçok küçük düşürücü ve aşağılayıcı durum oldu ama hiçbirisi bu kadar aleni değildi. Hiçbirine akranlarım sebep olmadı.

Brandon organize ettiği için son sınıfların son üniversite buluşmasından atılmayacağım, ama bu işleri kolaylaştırmıyor...

Eski arkadaşlarım, amigo takımındaki kızlar, ne zaman yolumuz kesişse hızlı bir *merhabanın* ötesinde beni neredeyse hiç tanımıyorlar. Muhtemelen Brandon'ın yanına yapışmış olacağım, onunla, Finn'le ve Justin'le takılacağım - geçen yıl Brandon'ın arkasını kollayan iki çocuk.

Üçüzlerin de orada olacağı kesin.

Uğraştığım diğer şeylerin üzerine bir de onların bakışlarına ihtiyacım yok.

Ama Brandon'ı tanıyorum. *Hayır dersem* anında burada olur ve ben *evet* diyene kadar da gitmez. Küçük bir beyaz yalan sırayla.

"Tamam, seni gördüğümde daha fazla konuşuruz," diyorum ve "Bir şişeden fazlasını sipariş etsen iyi olur," diyerek noktayı koyuyorum.

"Üç iyi mi?"

"Mükemmel."

"Mükemmel," diye yineliyor boğuk bir iç çekişle. "Birazdan uğrarım." Bununla birlikte telefonu kapatıyor.

Nakliyeciler gitti ve yeni dairem açılmayı bekleyen kutularla doldu. Yardım etmeye hazır tek bir kişi bile yok. Koridorun karşısındaki Hayes ailesinin yarısının Cody'ye yardım ettiğinden emin olduğum yerin aksine.

Güzel olmalı.

ÜÇ

Blair

HAYATIN MUTLULUĞU ÇALMAK GİBİ ACIMASIZ BİR YOLU VAR

uygun bir an. Eskiden Cuma günleri haftanın en sevdiğim günüydü. Kızlarımla takılmayı, bir butikten diğerine koşturmayı, elimde kahve, sohbet etmeyi, gülmeyi ve erkekler hakkında dedikodu yapmayı severdim.

Şimdi, arabamdan iki alışveriş torbası taşırken kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. O rahat hava gitti. Etrafımda arkadaşlarım varken hissettiğim o kaygısız hava ve neşe yok.

Belki de artık benim arkadaşlarım olmadıkları içindir. Beni tekrar aralarına aldılar ama sanki gözetim altındaymışım gibi hissediyorum. Sanki her hareketim ve sözüm inceleniyor, yargılanıyor.

Tetikmeler, bir şeyler içmek için onlara katılmamı engellemek için sürekli bir bahane buluyorlar.

Geçen hafta Kelly-Ann gruptan ayrıldı, sonra geri geldi ve büyükannesi onları ziyaret ederek sürpriz yaptığı için içkilerin iptal olduğunu söyledi. Bu hafta Mikaela kardeşi Toby'den bir telefon aldı ve oğluna bakması için yalvardı.

Bu aylardır oluyor. İlk başta hikayelere inandım ama bir akşam Kelly-Ann'in bahanesi pek de mantıklı gelmedi. Yollarımızı ayırdıktan sonra en sevdiğimiz kokteyl barın önünden geçtim ve orada, cam kenarında bir masada gülüşüp margarita içiyorlardı.

Eve dönerken yol boyunca yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tutamadım. Ertesi hafta alışveriş çılgınlığımı neredeyse atlıyordum ama... Bu kadar yalnız hissetmekten nefret ediyorum.

Geçtiğimiz yıl hayatımın en kötü yılıydı. Haftalarca kendimi babamın malikanesine kilitledim, gözyaşları, pişmanlık ve korku içinde boğuldum.

Bir de iyi tarafı var: Bir insan olarak büyüdüm. Bir kadın olarak büyüdüm. Ama ben de insanım ve her Cuma kızlara katılıyorum, her türlü etkileşimi arzuluyorum.

Şu anda onlarla margarita yudumlamıyorsam ne olmuş yani? En azından buraya taşındığımdan beri her akşam olduğu gibi bütün gün dairemde kilitli kalmadım.

Bir hafta oldu bile. Bay Hayes'in karşısında yaşadığım tam yedi gün. Brandon'la yaptığım konuşmadan sonra gecenin geri kalanını eşyalarımı yerleştirerek ve Cody meselesini nasıl halledeceğimi düşünerek geçirdim. Ertesi gün, kalbim ağzımda, koridorda karşılaştığımızda *selam* verdim.

Omuzları gerildi, çenesi kapandı ve selamım kafasının üzerinden uçup gitti, karşılığında tek bir kelime bile etmedi.

Ağzından kaba bir yorum çıkmasını bekliyordum, bu yüzden sessizlik küçük bir zafer gibi geldi. Ama beş gün daha hiçbir tepki vermeyince, hiçbir şey söylemeyince, bir bakış bile atmayınca kendimi aptal gibi hissetmeye başladım.

Dahası, her gün kapısının açıldığını duyar duymaz dairemden çıkıyordum, yeterince ısrarcı olursam sonunda *hey diye bağırabileceğini* umuyordum.

Yanlış düşünme.

Yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım ve dün *yanlışıyla* onun yolundan geçmeyi bıraktım.

Babamın on sekizinci yaş günü hediyesi olan kırmızı Porsche'mun kilidi -Bileğimde iki çanta sallanarak binaya doğru ilerlerken tıkırdıyor. Ana girişin yanındaki duvara yaslanmış, telefonuyla konuşan bir kız gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

Onu daha önce buralarda görmemiştim. Sarışın pixie kesimini ve minik, piercingli burnunu hatırlardım. Başını sallarken büyük gümüş halka küpeleri sallanıyor, bir eliyle yamalı kot pantolonunu ovuşturuyor.

Kapıdan on adım kadar uzaklaşmışım ki yüzü çöktü ve gözyaşlarını tutuyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Cody, lütfen beni içeri al bebeğim. Sadece konuşmak istiyorum, tamam mı?"

Adımlarımın ortasında donup kaldığımı söylemek pek doğru olmaz. Öyle ani, cırtlak bir duruşa geliyorum ki neredeyse kendime kamçı vuracağım.

İçimdeki dedikoducu kız devreye giriyor. Adımlarımı yavaşlatarak, Cody'nin cevabını duyabilecek kadar yaklaşıyorum.

Zamanımı bekleyerek alışveriş torbalarımı yere bırakıyor ve anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırıyorum. Altı haneli bir kod ve anahtar olmadan içeri giremezsiniz, tabii içeriden biri sizi zil sesiyle içeri almazsa.

"Evine git, Ana." Cody'nin telefonunun hoparlöründen gelen sert sesini zar zor duyuyorum. "Bu saçmalığı yapmaya devam edemezsin. Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Seni takip ettim," diye itiraf ediyor sanki çok açılmış gibi.

Sanki çok normalmiş gibi.

Yanaklarını ısıtan utanç yerine gururlu görünüyor. Anahtarları bulup birini kilide sokarken, "Konuşacağımıza söz vermiştin," diye ekliyor.

Sesi duyunca gözleri fal taşı gibi açılıyor, bakışları ben, anahtar ve tuş takımının üzerinde gezinen parmağım arasında gidip gelirken ısıldıyor.

"Selam," diye selamlıyor, dudaklarında parlak bir gülümseme beliriyor. "Erkek arkadaşımı ziyarete geldim. Beni içeri alır mısınız lütfen?"

"Tanrım, Ana, bu da ne-" diye çıkışıyor Cody, ama Ana onun sözünü kesiyor, parmağını ses kısma düğmesine sıkıştırmış.

"Sorun yok bebeğim, endişelenme. Bir dakika içinde geleceğim." Endişeli bir yüz ifadesiyle aramayı sonlandırıyor. "O iyi değil," diye iç geçiriyor. "Kapıya çıkamıyor. Sanırım grip oldu."

Hayatım boyunca farklı roller oynadım ve onun oyunculuk becerileri kimseyi kandıramaz. Cody belli ki bu kızı burada istemiyor ve onu eve kadar takip etmiş olması her türlü tehlike işaretini uyandırıyor.

"Üzgünüm ama seni tanımıyorum. Sizi içeri alamam," diyorum ve elimi tuş takımından çekiyorum.

Kapıyı açarsam buldozerle içeri gireceğini düşünüyorum.

Elini uzatırken dişlerini göstererek gülümsüyor. "Ben Ana Johnson. Cody'nin kız arkadaşım. Onu tanıyor musunuz? Cody Hayes. Birkaç gün önce buraya taşındı."

"Cody'yi tanıyorum," diye itiraf ediyorum, onun yanında giderek daha az rahat oluyorum. "Eğer seni içeri almamın sorun olmayacağını söylerse, alırım."

"Sorun yok, gerçekten. Sadece iyi değil ve-" Binanın içindeki bir hareket onun konuşmasını kesiyor.

İkimiz de cam kapıdan Cody'nin girişten geçişine bakıyoruz, omuzları geriye çekilmiş, gözleri kısılmış, büyük ellerini sıkıp açarken parmakları esniyor. Kendimi bildim bileli bunu yapar, sinirlerinin gergin olduğunun işaretidir.

Ağır kapı açılıyor ve Cody yolu kapatarak alışveriş torbalarını yerden alıyor.

Bana üstünkörü bir bakış bile atmadan onları uzatıyor, geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor, sonra Ana'ya odaklanıyor.

"Seni eve götürüyorum. Yolda konuşuruz."

Onu Mustang'ine doğru sürüklemeyi önce gördüğüm son şey, Cody'nin kolunu kavrayan parmaklarına bakarken Ana'nın yüzündeki sevinçli, hülyalı ifade oluyor.

Cody'nin ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmesi çok uzak değil.

Bunu kolayca anlayabiliyorum. Cody'nin yakışıklı olduğunu inkar etmek mümkün değil. O bir Hayes. Hepsi seksi ama Cody daha fazlası.

Geniş omuzları, kaslı sırtının genişliği, uzun, siyah saçlarını her zaman topuz yapması, kısa sakalını kesmesi. Ve geçen hafta onu gördüğüm gibi beyaz kolsuz atleti ve spor salonuna giderken giydiği gri kargo joggers'ıyla... *evet lütfen.*

Conor, Colt ve Cody daha küçükken saçları ve kıyafetleri tamamen aynıydı, bu da onları birbirinden ayırmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Ancak ortaokula başladıklarında kendilerini farklılaştırmaya başladılar. Liseye geldiklerinde moda anlayışları gelişti ve artık birini diğerinden ayırt etmek mümkün değil.

Ve onu koridorda her gördüğümde Cody'yi gözden kaçırmak yok. Liseden beri ona aşık olduğum bir sır değil. Okulun yarısı üçüzleri arzuluyordu.

Masum aşkım üniversiteye taşındığımda o kadar da masum olmadı. Daha önce mezun olduğu için Cody'yi bir yıldır görmüyordum ve aradan geçen onca zamandan sonra onu bir an için gördüğümde içim bir takla attı.

Cody her zaman yakışıklıydı. Kızların Hayes dediği gibi, her zaman bir avdı. Yakışıklılığının yanı sıra komikti de. Zekiydi. Sevimli, çocuksu bir şekilde dikkatsizdi. Ama o bir yıl içinde çok değişti.

Artık bir çocuk değildi.

Bir erkekti. İri yarı, kaslı, yırtık pırtık, çenesi yontulmuş, bileğinden boynuna kadar uzanan karmaşık dövmeler.

Onu Mia'yla birlikte gördüğümde aşkım daha da şiddetlendi ve orantısız bir şekilde büyüdü. Hiç şansım yoktu. Üçüzler ona karşı çok korumacıydı ve Cody ağabeylik rolünü Colt ya da Conor'dan bir adım daha ileri götürüyordu.

Annem öldükten sonra hayat daha da zorlaştı ve aşkım unutuldu.

Görünüşe göre şimdiye kadar.

DÖRT

Cody

ANA EN KÖTÜ HATALARIMIN LİSTESİNİN BAŞINDA GELEBİLİR ve ben bir sürü hata yaptım, yani bu da bir şeydir.

Conor yakında nişanlanacağı Vivienne'in peşinden koşmakla meşgulken, iskeleden çok da uzak olmayan yıkık dökük bir bar olan *The Ramshack*'te tanıştık. İlk bir saat boyunca Ana Colt'la ilgilendi, kirpiklerini kırıştırdı ve parmaklarını onun göğsünde gezdirdi.

Ben Ana'nın arkadaşı Gracie'ye takılıp kalmıştım, hiç de benim tipim değildi. Kulağımı yalaması ve kucağıma sürtünmesiyle beni çıldırtıyordu.

Onun gibi kızlar daha çok Colt'un tipi. Ona tavır yapmaları hoşuna gidiyor. Onları evcilleştirebildiği zaman... ve Ana kesinlikle öyle değildi. İtaatkârdı -benim tipim- bu yüzden ikimiz de sopanın yanlış tarafındaymışız gibi görünüyordu.

Conor'ın kafasının bulutlarda olması ve benim kötü ruh halim nedeniyle akşam başından beri lanetlenmişti, ancak bir burun çekme molasından sonra kızlar yer değiştirdi.

Colt'la aramızdaki tek bir bakış, bu şekilde olmasını tercih ettiğimizi söylemek için yeterliydi. Ana kucağımda Gracie'nin yerini aldı, kişiliği tam da hoşlandığım gibiydi. Çabuk, kendinden emin ama kil gibi şekillendirilebilir. Zahmetsizce itaatkâr bir kızın sivri diline aldırmam ama Gracie'nin gözeneklerinden sızan velet zihniyeti beni hemen soğuttu.

Colt için değil ama. Ona bok atmalarına bayılır.

Değişim gerçekleştiğinde, Ana ve ben geceyi dans ederek, içerek, konuşarak ve bir çift hormonlu genç gibi öpüşerek geçirdik. İnanılmazdı. Rahat, komik, uysal. Zihinsel listemdeki her kutuyu işaretledi ve ilk kez Colt'un yaklaşımını denedim: birini bir geceden daha uzun süre tutmak.

Ve önlemlere rağmen *bu* bir hataydı.

Kartlarımı hemen açtım. Dürüstlük anahtardır. Uzun zaman önce bazı soruların sorulması ve bazı bilgilerin verilmesi gerektiğini öğrendim.

Böylece her iki taraf da geceye devam edip etmeme konusunda bilinçli bir karar verebilir.

Ana'ya karşı yeni bir yaklaşım benimserken, ihtiyacım olan son şey kazara ona yanlış umut vermektir. Ona şartsız anlaşmamızın tam olarak nasıl olmasını istediğimi söyledim.

Sıfır romantik akşam yemeği. Sahilde gece gezintileri olmayacaktı. Sıfır konuşma. Sıfır beklenti. Sıfır telefon görüşmesi. Sıfır mesaj. Hiçbir şey yok.

Sadece seks.

Ana eğleneliydi ama benim çıkmayı düşünceğim türden bir kız değildi - hırsı yoktu, çocuklardan anlamıyordu, tutkusu yoktu, temel bilgiler dışında bilgisi yoktu. Büyük bir kalbi vardı ama bu benim için yeterli değildi.

O da kabul etti ve kendi kuralını ekledi: yatakta seks yok. Bu iyi bir şeydi, ama yine de ikimizin de şartsız ve duygusuz bir anlaşmayı kabul ettiğimizi anlamasını sağladım. Sadece ruh halimiz ne zaman isterse o zaman sevişecektik.

Duygularına kapılmadan önce yaklaşık bir ay boyunca her şey yolunda gidiyordu. Onu oturttum, belirlediğimiz kuralları hatırlattım, bir ilişkinin söz konusu olmadığını açıkladım ve yollarımızı ayırdık.

Bunu bir şampiyon gibi karşıladı. Bir süre mesafeli durduk ama iki hafta önce kardeşlerimle birlikte Vee'nin arkadaşı Abby'nin yeni katıldığı bir grupta sahne almasını izlemek için tekrar *Ramshack*'e gittik. Elektro gitar çalıyor ve ben de amatör bir gitarist olarak merak ediyordum.

Ana oradaydı, bir adamın koluna asılmıştı. Hayatına devam ettiği için zihinsel olarak sevindim. Gayet iyi görünüyordu. Sarhoştı ve dans pistindeki adamın etrafında normalden daha anlamlı bir şekilde kıvranıyordu ama genel olarak *iyiydi*. Bana endişelenmem için hiçbir sebep vermedi ve hatta bir içki içmek için masamıza uğradı. Anlayabildiğim kadarıyla yakalandığı duygulardan eser yoktu.

Külüpten çıkarken her şey boka sardı. Ben uzun bacaklı bir sörfçü kızla, Ana tek başına. Birlikte olduğu adama ne olduğunu Tanrı bilir. Adam ortalıkta yoktu, Ana'nın olay çıkarmasını engelleyemiyordu. Kıskançlık krizine girmişti. Bana ay ve yıldızları vaat edip sonra da onları elimden alan kalpsiz bir pislik olduğum için bağırıyordu. Sörfçü kızı korkuttuğunu söylemeye gerek yok.

Ve o andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

Ertesi gün Ana özür dileyerek ve ağlayarak Nico'nun kapısına geldi. Davranışlarından çok fazla içki içmesini sorumlu tuttu.

Sarhoşken hepimiz aptalca şeyler yaparız, bu yüzden ona inandım. Ta ki o gece bana mesaj atıp ona nasıl baktığımı gördüğünü söyleyene kadar. Mızızlanıyordu.

Beni özledi.

Ne kadar açıklasam ya da yalvarsam da mesajı almıyordu. Habersizce Nico'lara gelmeye devam etti ama yakında taşınıyordum, bu yüzden fazla endişelenmedim.

Yeni adresimi öğreneceğini bilmeliydim.

Şimdi *sapıklığa* doğru gidiyor ve tavsiye almak için Shawn'ı aramayı ciddi ciddi düşünüyorum.

Mesele şu ki, Ana kendini bana atmıyor. Sorun çıkarmıyor. Sadece... sinir bozucu, o yüzden pislik gibi davranmamaya çalışıyorum. Ona hayatına devam etmesi gerektiğini söyleyip duruyorum.

Zorda kalırsam, Polis Şefi kardeşimden yardım isteyeceğim.

"Bunu yapmaya devam edemezsin," diyorum ona, otoparktan çıkarken, öfkemi zar zor kontrol altında tutuyorum.

Bu gece beni sinirlendiren sadece Ana'nın takip eğilimleri ve seçici işitmesi değil. Blair yüzünden. Buraya taşındığından beri sinirlerimi bozuyor, ne zaman ben dairemden çıksam o da çıkıyor, sanki çok iyi arkadaşmışız gibi "hey" diye mırıldanıyor.

Onu her gördüğümde kaslarım tutulur. Omurgam katılaşıyor, derim nemleniyor, *kaşınıyor* ve akciğer kapasitem tek bir nefes bile alamayana kadar her saniye yarıya iniyor.

Yoğunluk şaşırtıcı. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Büyüyor, büyüyor ve ivme kazanıyor, beni o kadar çığ hissettiriyor ki sesi, tatlı hindistan cevizi kokusu ve varlığı fiziksel acıya neden oluyor.

"Bebeğim-"

"Yeter, Ana. Ben senin bebeğin değilim ve kendimi tekrarlamaktan bıktım. Mantıklı olduğunu biliyorum ama şu anda deli gibi davranıyorsun."

Suratını asıyor, parmaklarını kıpırdatıyor, her kısa, sıkıntılı nefes onu tam bir hıçkırık festivaline yaklaştırıyor. Mesele şu ki, Ana üzgün değil. Timsah gözyaşları üretme çabalarını yönlendiriyor: üzgün gibi *davranıyor*.

Bu tuzağa bir çok kez düştüm.

Sıkıntı içindeki bir genç kıza bayıldığımı biliyor. Kurtarıcı kompleksim, sıkıntılı bir kadını görmezden gelmemi imkânsız kılıyor.

"Başlama bile." Trafik ışıklarında durduğumda göstergeyi çeviriyorum. "Başını belaya sokacaksın, biliyorsun değil mi?"

"Nasıl? Ben yanlış bir şey yapmadım ki. Gururun okşanmalı, Cody. En azından duygularımla hareket edecek cesaretim var."

"Aynı duygulara sahip *olmadığımı* anlayacak nezakete de sahip olmalısın. Daha kaç kere bittiğini söylemem gerekiyor?"

Pencereden dışarı bakıyor, bir şeyler eklemek istiyormuş ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

Bulabilse de fark etmezdi. Söyleyeceği hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Kardeşi birkaç hafta önce hayatını kaybetti ve onun yasını tutuyor, öldüğünü kabullenmeye çalışıyor. Kendini toparlaması için ona şans üstüne şans vermemin tek nedeni bu.

Biraz kaybolmuş durumda, bunu anlıyorum ama bu onun hayali duygularını şımartmam ve takip edilmesini görmezden gelmem gerektiği anlamına gelmiyor. O benim sorumluluğumda değil. Yine de, ne zaman Shawn'ı aramayı düşünsem, kendime sert önlemlerin son çare olması gerektiğini hatırlatıyorum.

Polisler için hâlâ zaman var.

"Yeniden başlayamaz mıyız?" diye öneriyor sonunda. "Arkadaş olarak."

Bunu daha önce de yaşamıştık. Nico'nun evine üçüncü ya da dördüncü gelişinde bu onun geri dönüşüydü. Ne kadar savunmasız olduğunu görünce ben de kabul ettim.

Bana doğru atılıp elini pantolonumun içine sokarak sikimi avuçladığında arkadaşlığımız daha on dakikalıktı.

Nico, Mia ve Colt da bizimle aynı odadaydı. Hiç hoş değil.

"Bunun için çok geç." Bir dönüş daha yaptım ve onun mahallesine doğru hızla ilerledim. "Arkadaşlık yok. İlişki yok. Seks yok. Hiçbir şey, Ana. Buraya gelmeyi bırak."

"Ama ben seni seviyorum! Birlikte çok iyidik! Neden bu kadar karşı koyuyorsun? Yüzük istemiyorum, Cody. İşleri ağırdan alabiliriz!"

Çok mu yumuşağım?

Bence öyle. Benim durumumda olan başka bir erkek -ki Colt, Conor ve Logan'a danıştığım için biliyorum- şimdiye kadar uzaklaştırma emri çıkarttırdı.

Beni eve kadar takip etmesi, binanın dışında pusuya yatması ve telefonu her kapattığımda beni geri araması endişelenmem için yeterli sebepler. Pervasızca bir şey yapacak kadar dengesiz olduğuna dair işaretler göstermedi ama söylediğim her şeye karşı bu kadar sağır olduğunu göz önüne alırsak bunu tamamen göz ardı edemem.

Ana'nın annesi ve iki küçük kız kardeşiyle birlikte yaşadığı, şehrin daha kenar mahallesindeki kaldırımın kenarına park ediyorum. Bir çatı altında dört kadın

Bu yüzden evleri sıralamada en az ihmal edilmiş görünen ev. Çimenleri komşularınıninki kadar fazla büyümemiş ve ön kapıya giden dar, taş döşeli patikada kırık şişeler ya da atılmış çöpler yok.

"İyi geceler, Ana. Bir daha ortaya çıkma, yoksa eve yürüyerek gidersin. İşimiz bitti, anladın mı?"

Bir tuğla duvarla konuşuyor da olabilirdim. Dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatırken kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Tahrik olmuştu. Bu bakışı daha önce de görmüştüm.

Son birkaç dakikayı onu reddederek geçirdim ve kız kardeşi ikinci kattaki pencereden perdelerin arasından bakarken orta konsolun üzerinden atlamaya, aletimi çıkarmaya ve evinin dışında bana binmeye hazır.

"Bunu aklından bile geçirme. Kıcını kaldırıp eve git," diye uyarıyorum.

Boğucu bakışları dudaklarımdan göğsüme doğru kayıyor ve yakıcı yoğunluğu kasıklarımın odaklanıyor. Gözleri tekrar benimkilere kayarken ağzının köşesi kıvrılıyor. "Çok saçmalıyorsun bebeğim. Aletin sertleşmiş. İlgilenmiyor gibi görünmüyorsun. Neden benimle kavga ediyorsun bilmiyorum ama öğreneceğim."

Konuşmamı beklemiyor. Buna sevindim çünkü bu çok anlamsız. Kendini arabadan dışarı atıyor, kapıyı kapatıyor, sonra cama bir elveda vuruyor.

O geri adım atar atmaz gaza basıp oradan çıkıyorum ve Newport'tan geçip *Tortugo*'ya doğru saatte kilometrelerce hızla ilerliyorum. Birkaç içki Ana'nın isabetli gözlemine aklımdan çıkarmamı sağlayacak.

Aletim sertleşti.

Gerçi sebep Ana değil.

BES

Blair

CODY YINE GİTAR ÇALIYOR.

Ses uzaktan geliyor ama kulağımı kapıya yapıştırıp oturursam melodiyi seçebiliyorum. Hozier'in "Movement" şarkısına benziyor. Cody şarkı söylemiyor ve aramızda iki kapı ve bir koridor olduğu için şarkının adını çözmek her zaman kolay olmuyor.

Yine de deniyorum. Gitarının huzur veren tıngırtısına giderek daha çok bağlanıyorum. Buraya taşındığından beri her gün çalışıyor ve dün gece Ana'yı eve götürdükten sonra çalmadığında o kadar hayal kırıklığına uğradım ki uyuyamadım.

Bu sabah onunla aynı saatte dışarı çıktığımda Ana'dan bahsetmedi. Bu sefer planlı değildi. Bitmek bilmeyen can sıkıntısı beni gardırobumu yeniden düzenlemeye ittikten sonra bağışlamaya karar verdiğim kıyafetlerle dolu bir kutuyu dışarı çıkarıyordum.

Selam verdim.

Söylemeyeceğime dair kendime söz vermiştim, ama omzunun üzerinden bana bakınca, kelime beynimi atladı ve izinsiz olarak ağzımdan çıktı.

Cevap vermedi. Belli ki.

Beni Cadılar Bayramı partisinden kovduğu zamanki gibi çılgılık atmak için bir nedeni olmadığı sürece, bir yıldır bana sessiz davranıyor.

O da *selam vermedi*. *Siktir git ya da benimle konuşmayı kes ya da yardıma ihtiyacın var mı demedi...*? ama uğraştığım kutuyu aldı, koridordan aşağıya, asansöre, sonra dışarıya kadar itmeyi ve bir şekilde arabama yüklemeyi umuyordu.

Cody tek kelime etmeden ya da arkasına bile bakmadan, kutumu tutarak uzaklaştı. Ben de onu takip ettim, kalbim çılgınca atıyordu. Kutuyu ve beni merdivenlerden aşağı atmasını bekliyordum ama hayır.

Cody kindar değildir.

Kin besler, benden nefret eder ve bunu belli eder ama kindar değildir. Uğruna beni incitmez.

Bu küçük ilerlemeye uğursuzluk getirmek istemediğim için sessizce kutuyu arabama yükleyip yükleyemeyeceğini sordum ve sormaması için Porsche'mi işaret ettim. Açtım.

ve kutuyu içine koyduktan sonra başını bile sallamadan uzaklaştı.

İlerleme ilerlemedir.

Bana yardım etmek *selamdan* daha yüksek sesli bir jesttir, bu yüzden bunu iyi bir alamet olarak kabul ettim. Ayrıca Mustang'inin kapısını çekerek açarken pazu ve triseps kaslarının titremesini ve nabız atışlarını izledim.

Şimdi, ağır bir iç çekişle, iki elimde bir fincan sıcak çay, kığım serin mermer zemine çarpana kadar kapımdan aşağı kayıyorum. Gözlerim kapalı, melodiyi dinliyorum.

Çok iyi. Elinde gitarla nasıl görüldüğünü binlerce kez hayal etmişimdir. Buraya taşınana kadar gitar çaldığını bilmiyordum ama geçen hafta boyunca Cody Hayes hakkında pek çok şey öğrendim.

Gitar çalıyor ve bu işte çok iyi.

Kulaklık taktığında müziğe mırıldanarak eşlik ediyor.

Kaç tane şarkı çaldığına bakılırsa en sevdiği grup Metallica.

Oh, ve bariz olanı unutmayalım - bir sapığı var.

Beni değil. Gerçi itiraf etmeliyim ki, onunla tekrar karşılaşmak için apartman çıkışlarımı zamanlamayı düşünüyorum ama niyetim bir gece kazanmak değil.

Cody ne kadar seksi olursa olsun, aramızda o kadar kötü bir geçmiş ve nefret var ki, bana boşa harcanan bir şeymişim gibi bakmasını ummak için çok fazla nedenim var. Tek istediğim özür dilemek için bir şans. Gerçekten özür dilemek, sadece hızlıca *özür* dilemek değil. Affetmek en iyisi olurdu ama bu biraz zor. Ben kendimi bile affedemezken insanların beni affetmesini bekleyemem.

Brandon'ın tarif ettiği gibi, Cody'den *medeni* bir tavır alacağım. Eğer medeni olabilirsek, belki ileride bir gün Mia'dan da özür dileme şansım olur. Şimdiye kadar tüm girişimlerim boşa çıktı.

Bu amaç aklımda olsa bile, Cody'yi takip *etmiyorum*. Ana takip ediyor.

Bugün yine buradaydı. Ya da belki hâlâ buradadır. Bir saat önce terapi seansımdan eve döndüğümde kapının önünde durmuş, yüzünün yarısını gizleyen büyük gözlükleriyle telefonunu karıştırıyordu. Onu içeri almamı istemedi, sanırım Cody çıktığında onu pusuya düşürmeye karar verdi. Ki eminim öyle yapacaktır.

Bugün cumartesi. Genelde kardeşleriyle takılır ama akşam yediden sekize kadar buluşmazlar, yani Ana'nın önünde altı saatlik bir bekleme süresi var.

Cody'nin şu anda çaldığı notalar her tıngırtıda daha da kızgınlaşıyor ama bu melodiden hiçbir şey götürmüyor. Aksine, omurgamdan aşağı ürperti gönderen çiğ, cesur bir kenar veriyor.

Parmaklarımın arasında bir kalem çevirirken parmaklarım seğiriyor. Her gün yerde oturup sırtımı kapıya dayıyorum, elimde eskiz defteri, ama sayfalar boş. Onu gitarıyla müziğe dalmış bir şekilde çizmek isterdim ama bir türlü başlayamıyorum.

Cody hakkında hiç düşünmemeliyim. şu anda nasıl göründüğünü hayal etmemeliyim. Onun çalışını dinlememeliyim.

Yedi aydan fazla bir süredir -Cadılar Bayramı partisinden beri- bana tek kelime etmedi ama şimdi koridorun karşısında oturuyoruz ve onu her gün görüyorum, aptalca aşkım yeniden ortaya ıktı.

Yalnızlığımı bir şekilde gidermeye çalıştığımı ve Cody'nin şehvet duymam gereken son kişi olduğunu biliyorum ama her gün gördüğüm birini düşünmemek çok zor...

Kapı gürültüyle çalındığında neredeyse üzerime çay dökecektim. Bu vuruşu biliyorum. O kadar belirgin ki, diğer tarafta kimin durduğu hiç belli olmuyor.

Tak-tak-tak-tak-tak-tak-tak.

Bir saniye sonra, öfkeli bir gümbürtüyle kapıyı tekrar çaldığında kaslarım geriliyor. Ayağı fırlamadan önce, midemin derinliklerine sıkı bir sinir yumağı yerleşiyor.

Kapıyı tekrar çalıyor, sanki onu bilerek bekletiyormuşum gibi yumruğunun her vuruşunda ölçülü bir kızgınlık yankılanıyor.

Aynalı vestiyerin kapısına hızlı bir bakış atıp düzgün görüdüğümden emin oluyorum. Saçımı toplayan tokayı bilerek sağlam bırakıyorum; sırtında küçük bir bıçak. Annem saçlarını hep toplardı ve ona annemi hatırlatmamdan nefret ederdi.

"Selam baba," diyorum, içeri girerken yolundan çekiliyorum, kravatını sanki onu boğuyormuş gibi gevşetiyor.

Oturma odasının ortasında durup etrafı değerlendiriyor ve bakışlarının kaçınılmaz olarak üzerime düşeceği anı erteliyor. Beni kullanmakla ilgili bir sorunu yok ama rol yapmadığım bir anda bana bakması hazmedilmesi zor bir durum. On adım ötede dururken bile, gözlerimiz kilitlendiğinde nefes alışının hıçkırıldığını fark ediyorum.

Bu uzun sürmüyor.

Kısa bir bakışmadan sonra, yeni evimi incelemenin güvenliğine geri dönüyor. "Giyinmemişsin," diye kestirip atıyor, alnında iki öfkeli kırışıklık belirliyor. "Ve burası berbat bir yer, Blair."

Kahvaltı barının üzerindeki eskiz defterim ve taburenin arkasına asılı tek bir Victoria's Secret çantası dışında hiçbir şey düzensiz değil. O kadar temiz ki yerden bile yiyebilir.

"Eskiz defterini kaldıracak vaktim olmadı. Ben-"

"Bahaneler," diye tersliyor, gözleri hızla bedenimi değerlendirirken, belirgin bir öfkeyle burnunun kemerini sıkıyor. "Bu nedir?" Buraya daha az klinik bir hava vermek için aldığım birkaç bitkiyi barındıran ahşap bir standı işaret ediyor.

Babamın havadan sudan konuşma anlayışı bu - beni küçümsüyor ve aramızdaki yüksek duvarı güçlendirmek için hoşlandığım şeylerde kusurlar buluyor. Güçlendirmeye ihtiyacı olduğundan değil.

Onun planlarında bir rol oynamam gerekmedikçe neredeyse hiç konuşmuyoruz.

Bunun dışında benimle genellikle asistanı aracılığıyla irtibata geçer.

Geçtiğimiz yıl boyunca, düzenlediği ziyafetlerde ve iş toplantılarında onu onlarca kez gördüm, ancak "iş" ortamı dışında sadece iki kez, tüm bu süre boyunca aynı evde yaşamamıza rağmen.

Onu annemin cenazesinde gördüm, sonra da bana bu dairenin anahtarını verdiğinde. *Seni daha fazla çatımın altında tutmaya dayanamıyorum* demenin ince bir yolu.

Bu duyguyu paylaşıyorum. Günlerimi onun evinde yalnız geçirmek beni zaten olduğumdan daha da yalnız hissettirdi. Burada alan daha küçük, büyük girişte tek başıma attığım adımların yankısı yok, sağır edici bir sessizlik yok.

Hâlâ tek başımayım ama dışarıdan süzülen sesler yalnızlığımı uzak tutuyor.

Babam kısa bir süre önce bir kadınla tanıştı - Brandon'dan öğrendiğim bir şey. Babalarımız birlikte iş yapıyorlar ve anlaşılan babam bana buranın anahtarını vermeden üç hafta önce yeni kız arkadaşını onlarla tanıştırmış.

Beni ondan uzak tutmak için malikânesinden kaçmak giderek daha rahatsız edici hale gelmiş olmalı ki tahliye edildim.

"Onlar bitki," diyorum ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturarak, ses tonum duygusuz. Bu benim tek savunma hattım.

Gözleri tekrar bana kayıyor ve onun küçümseyen bakışları altında kendi içime kapanıyorum. "Neden hazır değilsin?"

"Ne için hazır değilim?"

"Bay Anderson'la ögle yemeğine!"

Ögle yemeği her şeyin yeniden başlaması demek. Babamın sesi kulaklarımda gümbürdüyor, Cody'nin çaldığı melodiyi bastırıyor. Görünmez bir el boğazımı kavlıyor ve sıkıyor. *İşte bu* yüzden onu görmekten nefret ediyorum. Çünkü on vakanın dokuzunda bu, birkaç hafta boyunca ağlayarak uyumak anlamına geliyor.

Ögle yemeği ilk buluşma. Rahat ama profesyonel, böylece babam suyu test edebilir. Bay Anderson'ın zayıflıklarını ve en etkili yemi bulmak için ağırlıklı sorularla dolu üç saatlik kibar bir sohbet.

Ve sonra, eğer en iyi stratejinin bu olduğunu düşünürse, avı yakalamak için beni kullanır. Yem ve kanca. Bay Anderson'ın babamın pençesine düşüp cansız bir kukla gibi onun iplerinde dans edene kadar iş konuşmak için geri gelmesini sağlamak.

"Beni dinliyor musun?" Babam bağılıyor ve midem kasılıyor, omurgamın etrafında kıvrılıyor. "Dün seni saat tam 1'de alacağımı söylemişim."

Bana söylemedi. Bütün hafta boyunca onunla konuşmadım ama toplantıdan bahsetmeyi unuttuğunu ya da asistanına bunu yapması için talimat verdiğini asla kabul etmez. Kimin hatalı olduğu önemli değil.

O haklı, ben hatalıyım ve hikaye sona erdi. Birlikte oynuyorum.

Böylesi daha kolay. Daha az acı verici.

"Özür dilerim. Beş dakika içinde hazır olacağım, söz veriyorum."

"Üç. Bir dakika bile fazla değil. Kırmızı elbise, yüksek topuklu ayakkabılar..." Ezbere bildiğim diğer taleplerini dile getirmeden havada asılı bırakıyor.

Onları dile getirmezse elleri temiz kalır. Bütün kırmızı elbiselerimi babam almış olmasına rağmen, açık saçık, dekolte bir elbise giymek benim inisiyatifimdeymiş gibi davranabilir. Sütyensiz bir elbiseyi bilerek seçmişim gibi davranabilir.

Babamın tepkisini ölçmek için vücudumu Bay Anderson'ın yüzüne karşı sergilemek *benim* fikrimdi.

Benim bir sürtük olduğumu, yaşlı erkeklerle sözleşme imzalayınca kadar onları kızdırmaktan mutluluk duyduğumu ve babamı daha da zengin ettiğimi iddia edebilir...

Sanki kazandığı milyonlar yetmiyormuş gibi.

Fitzpatrick'lerin evinde yıllardır yaptığımız tek şey bu; her şey yolundaymış gibi davranmak. *Normalmiş* gibi.

Ben beş yaşındayken anneme şizofreni teşhisi konulduğundan beri ailemizle ilgili hiçbir şey iyi ya da normal olmadı.

Rastgele nöbetler geçirmeye daha da erken başladı. En eski net anım dört yaşındayken yaşadığım. Annem ve ben oturma odasında oturmuş akşam geç saatlere kadar bir Disney filmi izliyorduk. Babam evde değildi; kendi kendine konuşmaya başladığında sadece ikimiz vardık. Göremediğim şeylere bakarken elleri titriyordu ve dikkatini çekmeye çalıştığımda duvara bağırdı.

O bağırdıkça ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Ne kadar denediysem de bana bakmasını sağlayamadım. Ne bağırdığını anlayamıyordum. Kelimeler birbirine karıştı, yüzü soldu, gözleri kasvetli ve korkulu bir hal aldı. Ayağa fırladı, sehpanın yanında dizlerinin üzerine çöküp gözyaşları yanaklarından aşağı süzülene kadar çılgınca odada volta attı.

"Babanı neden öldürdün?! Onu sen öldürdün!" diye suçladı.

Onu boynundan bıçakladığımı söyledi. Kan diye bağırip durdu. Sanki babam orada kanlar içinde yatıyormuş gibi yeri gösterip durdu.

Ona durması için yalvardım. Ağladım ve hiçbir şey yapmadığıma, babamın evde olmadığına, onun yanıldığına dair söz verdim...

Beni dinlemiyordu.

Korkuyla odama koştum ve babam beni saatler sonra bulana kadar yorganın altına saklandım. Annem o zamana kadar çılgılık atmaya bırakmıştı ama beni aramaya gelmedi.

Olanları anlattığımda babam bana inanmadı. Çok fazla çizgi film izlediğim için her şeyi uydurduğumu söyledi.

Kısa bir süre sonra annemin sinir krizlerinden birine bizzat şahit oldu.

O andan itibaren, nöbetler giderek daha da sıklaştı. Teşhis konulduktan sonra, aylarca süren psikiyatrik değerlendirmelerden sonra, gerçek savaş başladı: işe yarayan bir kombinasyon bulmak için farklı ilaçları test etmek, yan etkiler nedeniyle değiştirmek, halüsinasyonlar, sanrılar, çılgılıklar, gözyaşları...

Günlerce onunla yalnız kaldım. Babam hızla bizden uzaklaştı. Hala her gece eve geliyordu ama annemden ayrı bir yatak odasında uyuyordu ve sabah biz uyanmadan kaçıyordu.

Onu hiç görmediğim haftalar oldu. Günlerimi yatağın altında ağlayarak, aç kalarak ve yanımda güvende hissetmem gereken tek kişiden korkarak geçirdim.

Ben sadece küçük bir kızdım. Annemin sanrılarını kontrol edemediğini, bağırmak ya da beni kötü şeyler yapmakla suçlamak istemediğini anlamıyordum. O hastaydı, babam yoktu ve ben yıllarca kendimi tamamen güçsüz hissettim.

Evim cehenneme dönmüştü ama her zaman kötü değildi.

Doktorların annemi nispeten akli başında tutmak için doğru ilaçları bulduğu güzel anlar vardı. Daha iyi işlev görüyordu. İlaçlarını zamanında almayı hatırlarsa sanrıları azalıyordu... ta ki babam hastalığının potansiyelini fark edene kadar.

"*Kimilda*, Blair. Zamanın tükeniyor!" Beni yatak odama doğru iterek emri verdi.

Adım adım ilerliyorum. Onun kolunda katıldığım etkinlikler için bana aldığı kırmızı elbiselerden birini çıkarıyorum - giymeme izin verilen tek renk ve en nefret ettiğim renk.

Elbise minicik: omuz askısı görevi gören iki narin gümüş zincir ve kaburgalarımı çevreleyen bir parça kumaş. Neredeyse kıcımlı örtüyor, o da var. Gülünç, uygunsuz bir şekilde kısa. Sırtı açık. Derin göğüs dekoltesi.

Babamın "iş" etkinliklerindeki çoğu kadın, uzun ya da kısa olsun, güzel kokteyl elbiseleri giyer. Zarif, zarif ve ben... Pahalı bir fahişe gibi giyinmişim. Elbise altın etiketliydi ve topuklarımın tabanı kırmızıydı.

Ucuz fahişeler Louboutin giymez.

Babamın ortaklarının yanlarında getirdikleri eskortlar bile benim kadar *pahalıya* kaçmıyor.

Boktan bir teselli ama bulduğumu alıyorum.

"Mücevher tak," diye gürlüyor babamın sesi. "Bir sürü mücevher. Bu önemli bir toplantı, Blair. İyi iş çıkarman gerek."

Bütün bu toplantılar önemlidir. Bana her zaman iyi şeyler yapmam gerektiğini söyler, yoksa beni işten atar. En son yaramazlık yaptığımda, popomu morartacak kadar sert sıkarak yaşlı bir adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda, babam arabamı almıştı.

On altı yaşındaydım. Dokunulmazdım. *Yasadışıydım*.

Ama uygunsuz gerçekler babam için önemli değildi, büyük Gideon Fitzpatrick. Beni etrafta dolaştırırken, genç bedenimi pespaye iş adamlarına satmak, sapkın beyinlerini eritmek ve her hareketime salyalarını akıtarak kârlı anlaşmalar yapmak için kullanırken rıza anlamsız bir kelimeydi.

İlk birkaç kez isyan ettim. Ağladım, yalvardım ve onu polisle tehdit ettim ama o kısa sürede öfke nöbetlerimi -kendi deyimiyle- durdurmanın bir yolunu buldu ve ne zaman sorun çıkarsam annemin ilaçlarına el koydu.

Onun halüsinasyonlara yenik düşmesini izlemek, benden çok daha yaşlı erkeklerin ateşli bakışlarının vücudumda dolaştığını hissetmekten daha kötüydü.

Mücadele etmekten çabucak
vazgeçtim. Ya birlikte
oynayacaktık ya da oyuna
gelecektik.

Babam benim için uygun olmayan üçüncü seçeneği tercih etti: *onlarla* oynamak. Herkesle oynamak. En iyi yaptığı şey bu: insanları, elindeki her türlü aracı kullanarak sopadaki havucu kovalayana kadar manipüle etmek ve bu her zaman ben olmasam da, sık sık oluyor.

On sekiz yaşma girmeden önceki kadar sık olmasa da. Son olaydan bu yana epey zaman geçti. En az bir ay. Bir kez daha, belki de onun beslendiği yozlaşmışları yatıştırmak için çok yaşlı olduğumu ummaya başladım.

Görünüşe göre değilmişim.

"Hazır," diyorum, oturma odasında ona katılıyorum, dar elbisem kıvrılıyor, çok fazla ten gösteriyor. Her birkaç adımda bir aşağı çekiyorum, yoksa kığım sergilenecek.

Zaten amaç da bu.

Babam bana bir et parçası gibi bakarak, "Saçlarını kısalt," diyor. "Ve makyajını daha koyu yap. Bir dakikan var."

Emre itaat ederek banyoya çekiliyorum, hızlıca dumanlı bir göz yapıyorum ve saçlarımı havalandırıyorum ki ona annemi saçlarım açıkken hatırlattığım kadar hatırlatmayayım.

"Kırmızı dudaklar!" Babam bağılıyor, sesi kapıyı titretiyor.

Artık onun malikanesinde yaşamadığımı unutmuş olmalı. Taşınmama izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Üniversiteye başladığımdan beri kendi evim olması için ona yalvarıyordum ama cevabı hep *hayır* olmuştu, ta ki üç hafta önce bana buranın anahtarını verene kadar.

Kırmızı rujumu bulup dudaklarıma sürüyorum ve iki elimle lavaboyu kavrayıp başımı öne eğiyorum. Hızlı bir moral konuşması zamanı.

Bunu yapabilirim. Bunu birçok kez yaptım. Bu son dönemeç. Her şeyin bitmesine sadece bir yıl kaldı.

Bağımsız olduğumda, güven fonuma erişebildiğimde, hayatımı kendi ellerime alacağım. Artık babama güvenmek yok. Hayalimdeki işi bulamasam bile, babamın kukla gösterisinde başrol oynamaktansa başka bir şey yapmayı tercih ederim.

Şimdi bir iş bulabilirim. Temizlikçi olarak ya da bir mağazada çalışabilirim. Kira için yeterince para biriktirene kadar ucuz bir motelde uyuyabilirim. Bu makul. *Yapılabilir*.

Sorun şu ki, yavaş yavaş geri kazanmaya başladığım arkadaşlarım, parasız kalırsam bana sırt çevirecekler. Anlamsız alışveriş çılgınlıklarını ya da gece geç saatlere kadar süren kokteyl bar dedikodu seanslarını karşılayamadığım zaman onların çevresine giremem.

Umarım yakında beni de davet ederler. Gerçi Porsche'nden daha azını kullanırsam bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum.

Babamın beklentilerini karşılamaktan ne kadar nefret etsem de, bir yıl daha sıkışıp kaldım. Buraya kadar geldim zaten... Başımı suyun üstünde tutmak için verdiğim uzun mücadeleyi bir kenara bırakmak, bitiş çizgisini neredeyse uzakta gördüğüm şu anda mantıklı olmaz. Bir apartman dairesi, tıka basa dolu bir banka hesabı ve bir güven fonu karşılığında bir yıl daha geçirmek o kadar da yüksek bir bedel değil.

En güçlü olan hayatta kalır.

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltarak yansımama bakıyorum. "Bu iş sende," diye fısıldıyorum, lavabodan uzaklaşarak.

ALTI

Cody

PARMAKLARIM *Shawn'ın* üzerinde geziniyor, sabrım ince, dayanıksız bir ipliğe bağlı.

Ana acımasız.

Dün gece onu eve bıraktıktan sonra, bana birkaç gün izin vereceğini düşünmüştüm. Yanlış düşünmüşüm. Bu sabah geri geldi ve bütün günü beni yıpratana kadar tekrar tekrar arayarak geçirdi... Onu tekrar eve bıraktım.

Zararsız biri olduğunu biliyorum ama beni delirtiyor. En büyük kardeşimle yasaklama emirlerini konuşmak için parmağımı ekranda kaydırmadan önce telefonum çalıyor.

Bu bir Hayes, ama ihtiyacım olan değil.

"Ne var ne yok?" Buzdolabında yemek artıkları var mı diye kontrol ederken Theo'ya soruyorum. "Selam, kardeşim. Dinle... Bu gece meşgul müsün?"

Sırtım dikleşti, ses tonu çok açıldı. Bir iyiliğe ihtiyacı var ve tereddütüne bakılırsa bunu istemekten pek de memnun değil. Onu mutfağında, bir elini tezgâha dayamış, diğer eliyle cep telefonunun sesini kısarken hayal edebiliyorum.

Theo'yu bu kadar sinirlendiren tek bir şey var: oğlu.

Kalp atışlarım hızlanıyor. *Aylardır* bu telefonu bekliyordum ama yanlış anlama ihtimaline karşı sesimdeki mutluluğu saklıyorum. "Meşgul değilim. Neden?"

Derin, bıkkın bir iç çekişle kelimeleri yüzüme tükürüyor. "River'a birkaç saat bakabilir misin?"

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum ve kuşu kapan kedi gibi gülümsüyorum. *Sonunda*. "Onu *benim* götürmemi mi istiyorsun?" Buzdolabının kapısını çarparak kıkırdıyorum. "Sanırım diğer herkes ya meşgul ya da ölü?"

"Şey, evet. Sayılır. Az önce Shawn aradı. Josh su çiçeğine yakalanmış, River'ı orada bırakmamın imkanı yok. Colt cevap vermiyor. Nico ve Mia Avrupa'da ve-"

"Anladım. *Yapamayanları* listelemene gerek yok, kardeşim. Onunla kalacağımı biliyorsun. Onu buraya getir."

River doğduğundan beri Theo ile aramda görünmez bir duvar oluşmuştu. Bu mesafeyi neyin tetiklediğini merak ederek defalarca beynimi yokladım ve bulduğum tek açıklama Theo'nun oğlunu bana emanet edemeyeceği oldu.

Bu pek akla yatkın değil. Çocuklarla aram iyidir: sorumluluk sahibi, ilgili ve eğlenceliyimdir. Logan'a sor. Noah'ın bebek bakıcılığına ihtiyacı olduğunda ilk başvurduğu kişi benim.

Kaç kere teklif ettiysem de Theo bakıcılık yapmama asla izin vermedi. Annemin buluşmalarında River'ı Thalia'dan çaldığımda gitar teli gibi geriliyor.

Onun sorununu anlamıyorum ve sanırım çamaşırları havalandırmanın zamanı geldi. Ama şimdi değil. Eğer onu kızdırırsam, yeğenimi buraya getirmez.

Ayrıca, bu gece test edebileceğim bir olasılık daha var - River'ın öfke nöbetleriyle başa çıkamayacağımı düşünebilir; o bir çığırkan. Bu beni korkutsa da, bir saat boyunca hiç ara vermeden devam edebildiğini düşünürsek, onunla vakit geçirmek istiyorum.

Bazen sırf çocuğu özlediğim için Logan'dan Noah'ı oyun buluşmasına getirmesini isterken Theo'ya *hayır* dersem nasıl bir kardeş olurum?

"Emin misin?" Theo dikkatli bir ses tonuyla kontrol ediyor. Orada belirsizlikle karışık bir rahatlama notası duyuyorum.

"Eminim. İyi olacağız, kardeşim. Logan Noah'yı yatıya getirdiğinde Mia'nın Nico'yu uyandırdığını mı düşünüyorsun?" Yatak odasına doğru ilerlerken onu sakinleştirmeyi umarak söyleniyorum. "Hayır, yardıma ya da kestirmeye ihtiyacı olduğunda onu benim odama koyardı."

Noah en çok beni seviyor, buna hiç şüphe yok. Açık ara en sevdiği amcasıyım. Logan ve Shawn'ın çocukları Josh ile aynı dinamiğe sahibiz. Josh Logan'ı ya da Noah beni gördüğünde diğer herkes yok oluyor. Mia bunu kendi avantajına kullandı, Noah'la birkaç saat uyanık kaldıktan sonra sabah yedide odama gizlice girdi.

Nico'yu hiç sevmemişti -çocuğu suçlayamam; pek çok insan sevmez. Onu uyandırmak yerine Mia beni uyandırdı. Yanıma gelişigüzel uzanarak ve Noah yüzümde sürünürken *yanlışlıkla* uykuya dalarak başladı.

Üçüncü ya da dördüncü seferde içeri girdi, yorganın altına girdi, *sıra sende* diye mırıldandı ve bir rutine girdik. Nico'nun bana güvenmesi iyi bir şey.

Yoksa kız arkadaşını yatağında uyurken bulduğu ilk andan otuz saniye sonra nefesim kesilirdi.

"Tamam, teşekkürler Cody. Onu bir saat içinde bırakırız."

"Elbette. Bir saniye bekle," diyorum yatağın altındaki kutuda oyuncak olup olmadığına bakarken. "Birkaç oyuncak getir, tamam mı? Burada yaşına uygun bir şey yok."

Gerçi River da Noah gibiyse, araba anahtarlarımla ya da tahta kaşıklarla oynamaktan mutlu olacaktır.

Telefonu kapattım ve yüzüstü yatağıma düştüm. Yeğenlerimi eşit derecede seviyorum ve bu akşamı River'la geçireceğim için heyecanlıyım ama... Biraz olsun endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

River, Noah kadar yumuşak başlı değil. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla o kadar kolay eğlenmiyor. Altı aylık, büyük ağlama krizlerini neredeyse atlattı ama yine de bazı anları oluyor. Theo ve Thalia kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz çirkin bir şekilde ağlayacağına tüm portföyümle bahse girerim.

Noah'ın bu yaştaki halinin yarısı kadar bile uysal değil. O çocuk yemek yer, oynar, sonra uyurdu. Karnı ağrımadı, ağlamadı. Yaygara yok. Tıpkı Logan gibi az bakım gerektiriyor. En azından anneme göre.

Öte yandan River, az bakım gerektiren bir çocuk değil. Çocuklarla gerçekten ne kadar iyi olduğumu öğrenmek üzereyim.

Hızlı bir duş alıyorum, dün akşamdan kalan lazanyayı bitiriyorum ve sonra baldızım River'ı bebek arabasında iterek geliyor.

On dakika sonra yalnız kaldığımızda River'ın ağlamaya başlamamasını iyiye işaret olarak kabul ediyorum. İki dişile sırtıyor, minik yumruğunu ses çıkaran renkli bir oyuncağa vuruyor ve beş dakika sonra başka bir oyuncağa geçiyor.

"Harika gidiyor," diyorum ona, sonra kötü koku karşısında burnumu kırıstırıyorum. "Hadi ama dostum. Birlikte ilk seferimiz ve böyle mi başlıyoruz? Annen *az önce* buradaydı."

Thalia'nın hazırladığı çantadan ihtiyacım olan şeyleri alırken takındığım surat ifadesine kıkırdıyor. Daha önce hiç bebek bezi değiştirmemiş değilim. Değiştirdim. Birçok kez.

Ama bu zevk aldığım anlamına gelmiyor.

"Bir dahaki sefere annen gidene kadar bekleme, tamam mı? O bu işte benden daha iyi." Tulumunu tekrar yerine takıyorum ve o da hemen ayağını ağzına götürüyor. "Ayak parmaklarını çiğneme. Bu hiç hoş değil. Aç mısın?"

Cevap alamadığım için onu kucağıma alıyorum ve Thalia'nın getirdiği yapışkan bebek mamasını kapıyorum. Yirmi dakikalık uçak yolculuğu ve...

puf,

Eğlenceli amca-yeğen zamanımız ani gözyaşlarıyla aniden sona eriyor.

Beş, on, yirmi dakika. Anahtarlarım, tahta kaşıklarım, plastik arabalarım ve oyuncak yerine geçebilecek her şey oturma odasındaki halıyı kirletiyor ama hiçbiri River'ın dikkatini çekmiyor.

Hayal kırıklığı midemi dolduruyor. Başarısız olmak hafife aldığım bir şey değil, ama bazen geriye kalan tek şey yenilgiyi kabul etmek oluyor.

Beyaz bayrağı sallayıp Theo'yu aramak üzereyken kapı çalıyor. Muhtemelen o ve Thalia'dır. Bunca zamandır dışarıda dikilip casusluk yapıyorlarsa hiç şaşırmam.

Kahretsin. Bir daha asla çocuğa bakıcılık yapamayacağım.

River'ın birkaç tutamını kopardığı uzun saçlarımın sadece yarısı topuz halindeyken kapıyı açtım. Acıttı ama eğlenmesini sağladı, ben de izin verdim.

Kapımda duran Theo, Thalia ya da Hayes ailesinin başka bir üyesi değildi. Cehennemden gelen komşumla arasında bir seçim yapmam gerekse kollarımı açarak karşılayacağım Ana bile değil.

Gözlerim Blair'in bedeninde aşağı doğru kayıyor, büyük boy tişörtünü, erkek kot pantolonunu ve manikürüne uygun kiraz rengi pedikürlü çıplak ayaklarını inceliyor.

Onu daha önce hiç bu kadar tenini kapatırken gördüğümü sanmıyorum. Okul koridorlarında her zaman uygunsuz elbiselerle dolaşır, muhteşem vücudunu sergilerdi.

Evet, *muhteşem*.

Ben alaycıyım, kör değil.

Amigo kız takımından atıldığından beri aldığı birkaç kilo, eski sopa insan figüründe harikalar yarattı.

Kıvrımları var.

Şehvetli, baştan çıkarıcı kıvrımlar. İki elimle daire içine alabileceğim kadar ince bir bel, şeftaliden daha sulu bir popo. Dik göğüsler beyin eriten kum saati figürünü tamamlıyor.

Bacakları koltuk altlarına kadar uzanıyor.

Bunları gösterdiğinden değil ama vücudunun her santimini hafızama kazımış durumdayım. En azından gururla sergilediği santimleri. Görmediğim birkaç santim daha var. Birinci sınıf öğrencisi olarak üniversiteye geldiği ilk gün görmek için can attığım santimler.

Uzun, kahverengi saçları yüzünü çerçevesiyor, sarkık ağzını, düğme burnunu ve dolgun yanaklarını vurguluyor. Ondan istediğim kadar nefret edebilirim ama gerçekleri inkar edemem. Blair her zaman benim kafası güzel tipim olmuştur.

Koyu renk saç ve mavi göz kombinasyonu. Her zaman göz alıcı. Her zaman dikkat çeker.

Ve şimdi, şirin bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giyiyor, çok çarpıcı. Güzel dış görünüşünün sadece derinin altında olması çok kötü. Özüne kadar çürümüş.

Ayrıca... sikimin onun kişiliğini umursamaması da çok kötü. Taş gibi sertleştım. *Tekrar.*

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor Blair, kolumun altından River'a bakarken gergin sessizliği bozuyor.

Halının üzerinde oturuyor, sevimli yüzü ıslak ve pembe. Kapıyı suratına çarpmak yerine soru soran bir kaş kaldırıyorum.

"Senin yardımın mı?" Alaycı bir homurtu çıkarıyorum. "İhtiyacım olan son şey bu."

Tavrı kararıyor, yüz hatlarını incinmişlik kaplıyor. "Ağlamaktan hasta olacak, Cody. Yirmi dakikadır gidiyor."

"Hadi canım. Bunca zamandır buradaydım." Kafam patlamak üzere, belki de bu yüzden hâlâ Blair'le konuşacak kadar şaşkınım. "Dört yeğenim var, yani her şeyi gördüm. Bu işte yeni değilim."

"Yeni olduğunuzu söylemiyorum," diye karşılık veriyor Blair.

"Sadece yardım teklif ediyorum." "Theo'nun randevusuna gitmeyi tercih ederim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak çenesini kaldırıyor ve acısını neredeyse gizlenene kadar saklıyor. "Bu kadar düşmanca davranmayı bırakırsan tacın başından düşer mi? İşleri yoluna koymak istiyorum ama bana özür dileme şansı bile vermiyorsun."

"Özürlerin umurumda bile değil. Dürüst olmadıkları zaman hiçbir anlam ifade etmiyorlar ve sen dürüstlüğün ne olduğunu bilmiyorsun. Beni rahat bırak."

Savunma kabuğu kırılıp saklamaya çalıştığı acısı ortaya çıktığında pişmanlık çeneme vuruyor.

Ondan nefret ediyorum. Ona katlanamıyorum ama bir pislik gibi davranmak beni onun seviyesine getiriyor ve onunla orada buluşmamın imkanı yok.

River beceriksizce bize doğru emeklemeye başladı, motor becerileri son derece iyi gelişmişti. Noah on aylık olana kadar hareket etmeye başlamamıştı, babası gibi tembeldi ama River bir aydır emeklemeye çalışıyordu.

"Dinle..." River'ı kollarıma alırken uzun bir nefes veriyorum. "Kuru, karnı tok ve su şişesini a t 1 p duruyor. O sadece

Babası gibi telaşlı. İyi olacaktır."

"Ya da yorgun," diye belirtiyor.

"Hayır. Onu üç kez yatağa yatırdım. Hemen sürünerek çıkıyor. Kulak tıkacı tak. Theo iki saat içinde onu alacak." Kapıyı çarpmak üzereydim ama zıplamanın işe yaradığını fark edince durdum. River sessiz. Muzaffer bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Gördün mü? O iyi."

Blair'in başka bir şey söylemesini beklemeden kapıyı kapatıyorum. River'in ağzı aşağı kıvrıldığı anda gülümsemem dağılıyor ve *üç, iki, bir...* konçerto yeniden başlıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın, küçük adam," diye homurdanıyorum, iri, kahverengi, ağlamaklı gözlerinin kapıya yapışmasını izliyorum. "Beni burada öldürüyorsun. Çok iyi gidiyorduk."

Zaten bildiğim şeyi test ederek kapının kolunu tutuyorum. Blair hâlâ koridorda, benim daireme bakıyor, kollarını kavuşturmuş.

Biraz önce yüzümde yer alan muzaffer gülümseme şimdi dudaklarını süslüyor çünkü... ne biliyorsun? Küçük bir hıçkırıkla River sessizleşiyor ve Blair'e sanki bir lütfmuş gibi bakıyor. Ama değil. Eminim şeytanla bir bağı vardır.

"Kızları daha çok seviyorsun, ha?" Nazik bir elimi yanaklarında gezdirip gözyaşlarını siliyorum. "Babama çekmişsin. Büyükannem onun senin yaşındayken sadece kızlardan hoşlandığını söylerdi. Bunda yanlış bir şey yok, ama onları akıllıca seç. Bazıları seni on farklı şekilde kırabilir."

Blair'e içeri girmesini işaret ederken dişlerimi sıkarak kenara çekiliyorum. Şu anda böyle bir şey olmayacak. Theo çocuğunu sevdiğim ve onu ağlarken görmeye dayanamadığım için şanslı.

Ayrıca karısını sevdiğim ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu anladığım için de şanslı, yoksa restorana dalıp River'ı masalarına bırakırdım.

Elini ona doğru uzattığında Blair'e bakıyorum.

"Merhaba," diye usulca mırıldanıyor ve küçük hainin iki yeni alt dişini göstermesini sağlıyor.

"Noah hiç bu kadar gürültücü olmamıştı," diye itiraf ediyorum, kapıyı kapatmadan önce River'ı ona teslim ederken. "Bir yaşına gelene kadar çok uyudu."

"Noah Logan'ın oğlu, değil mi?"

"İlk doğan," diye onaylıyorum. "Eli yolda. Her an gelebilir."

Parmağıyla burnunu tıkarken gözleri River'da kalıyor. Hayatı boyunca Mia'ya zarar vermekten başka bir şey yapmamış olan bu kızın içeri girmesine izin verdiğim için dilimi kaplayan acı tadı yutarak, nefretimi geçici olarak askıya alıyorum.

Mia saldırıya uğrayalı neredeyse bir yıl oldu. Travmanın üstesinden geldi. Geçmişle barıştı, düşmanlarını affetti ve başına gelen kötü şeyleri sertleşmek için kullandı.

Herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine dair dünya görüşünü paylaşmıyorum. Özür dilemek ve suçu kabul etmek geçmişi temizlemek için yeterli değildir.

Geçen yıl kendimi suçladım. O zamandan beri bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum ama anılar bazen nefesimi kesiyor. Mia'nın peşinden hemen gitseydim, onu gözümün önünden ayırmasaydım, daha dikkatli olsaydım... her şey farklı olurdu.

O akşam pek çok insanın hayatını değiştirdi.

Blair'inki de dahil. En azından göz açıcı olduğuna yemin edip duruyor. Pişmanlığına inanmıyorum ve aylardır söylediği anlamsız *özürlere* de inanmıyorum. Kabul ediyorum, o zamandan beri incitici bir şey yapmadı ama bu onun günahlarını unutacağım anlamına gelmiyor.

"İçecek bir şey ister misin?" River'ı dizinin üzerinde zıplatarak oturduğunda soruyorum.

"Varsa çay."

Başımı sallıyorum, beş dakikalık bir kaçış için minnettarım.

O yakınımdayken tüm vücudum sürünüyor. Onu burada istemiyorum ama onu kovmak yeğenimi üzme anlamına geliyor ve onu ondan nefret ettiğimden daha çok seviyorum.

Çay içmek için acele etmeden, River ne zaman mırıldansa ya da kıkırdasa omzumun üzerinden bakıyorum. Blair'e sırtıyor, gözleri kocaman, yuvarlak ve ıslık ıslık.

Çocuklar harika. Kaygısız, masum. Yargılamazlar ya da fazla düşünmezler. Dünyayı gördükleri gibi kabul ederler ve insanlar söz konusu olduğunda içgüdülerine güvenirlir, hayatta kalma içgüdülerini onlara yardımcı olur.

River'ın bir gün büyüyeceğini düşünmek acı verici. Masumiyetini kaybedecek. Dünyanın ne kadar boktan bir yer olduğunu görecek.

Blair'e de göz ucuyla bakıyorum, beynimi zorluyorum. Benden bir yaş küçük ama onu beş yaşından beri tanıyorum. Aynı okullara gitmiştik ve Blair'in kendini beğenmiş, spot ışıklarını seven kişiliği Mia'dan daha az gözden kaçmasını sağlıyordu.

Liseye kadar Mia'yı fark etmemiş olsam da, Blair'i fark ettiğime emindim. Şımarık, kibirli, zengin kaltak. Her zaman besin zincirinin tepesinde olan, etrafı hem kız hem de erkek hayranlarıyla çevrili kötü kız.

Kanepemde oturup River'la cee-ee oynayan, kendinden geçmiş çığlıkları kulak zarımı delen kızla aynı kız değil. Bu kız bir şekilde farklı.

Neyin değiştiğini anlayamıyorum. Gülümsemesinden olduğunu sanmıyorum. Bunu binlerce kez gördüm.

Belki de kıyafetleridir. Elbisesini yanlışlıkla sıyırıp öğrencilerin yarısına göstermekten bir an bile geri kalmıyor. Bir noktada, çocuklar günlük bahse girdiler: *Blair bugün ne renk tanga giyiyor?*

Genellikle siyah. Bazen kırmızı. Asla beyaz değil.

"Ailenizde çocuk var mı?" Elimdeki fincanı River'ın ulaşamayacağı yüksek bir yan sehpa koyarak soruyorum.

Ses tonum bir okyanusu donduracak kadar soğuk ama garip bir sessizlikle başa çıkamadığım için soruyorum.

"Henüz değil. Ama yakında. Kuzenim Ekim'de doğacak."

"Kız mı erkek mi?" Durum göz önüne alındığında çocuklar en güvenli konu gibi görünüyor.

Konuşmamızı istemiyorum ama alışkın olduğum Blair'in tam zıttı gibi görüldüğü için hayal ettiğim kadar zorlayıcı değil.

"Bir kız. Henüz hiç yeğenin yok, değil mi?"

"Logan dua etmediği için yok. Bir kız çocuğu için ruhunu satmaya hazır olduğuna eminim." *Belki ona bir şeyler ayarlayabilirsin? Eminim sen ve şeytan kankasınızdır.*

Blair kolunu River'ın sırtında dolaştırarak kucağında güvende olmasını sağlıyor, sonra diğer eliyle gözlerini kapatarak yine ce-ee oynuyor. "Yakında bir bebek daha mı planlıyorlar?"

"O kadar yakında değil. Cassidy'nin Eli ve Noah arasında nefes alacak zamanı bile olmadı. Logan'la onu tekrar hamile bırakmadan önce biraz ara vermesi konusunda konuştuk."

"Eminim bir yıl ara verebilir."

Blair'in söylediği her cümle her zamanki üstün özgüveninden yoksun. Sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde titriyor ve sanki benimle aynı odada olmaktan korktuğunu saklamaya çalışıyormuş gibi titrediğini görebiliyorum.

"Sorun da bu zaten," diyorum, ses tonumdaki küçümsemeyi bilerek kaybederek. Bu işe yarıyor çünkü karşımda kaltak Blair değil, kendinden emin olmayan bu kız var. "O da Logan kadar bebek delisi ama düğünlerinde hamile olmak istemiyor. Bu aradan çıktıktan sonra, yıl sonuna kadar başka bir hamilelik duyurusu bekliyorum."

Bir anda konu çocuklardan yaklaşan düğüne geçiyor ve nasıl oluyorsa sohbet bir saat boyunca soru üstüne soru sorarak hiç aksamadan devam ediyor. Birkaç kez özür dilemeye ya da geçmişi anlatmaya hazır görünüyor ama dudaklarını büzüyor, sanki o anın doğru olmadığını düşünüyormuş gibi hafifçe başını sallıyor.

Doğru değil. Sadece River burada olduğu için değil, esas olarak onun bahaneleri umurunda olmadığı için. Söyleyeceği hiçbir şey onun hakkındaki düşüncelerimi değiştiremez.

Hiçbir şey.

Bir noktada, River onun üzerinde daha da sürünerek başını onun omzuna yaslıyor ve başını sallıyor.

"Sanırım bir süre iyi olacaksın," diye fısıldıyor, hafifçe sırtını okşayarak. "Onu nerede istiyorsun?"

"Bebek arabası," diyorum, tekerlekleri yaklaştırarak. "Uykusunda çok fazla hareket ediyor, onu kanepede bırakamam. Yüzünü halıya çarpabilir."

"Tedbirli olmak üzmekten iyidir." River'ı nazikçe kucağından bebek arabasına taşıyor, sonra da kabarık bir battaniyeyle örtüyor. "Uyanırsa kapımı çalmaktan çekinme."

Çalmayacağım.

Binaya taşındığımızdan beri aramızdaki her etkileşimi Blair başlattı ve bu değişmeyecek. Yine de aniden kendimi kaba yorumlardan uzak buluyorum ve dudaklarım ayrıldığında sesim nefret dolu olmaktan çok uzak çıkıyor.

"Bahse girerim onu ilk sen

duyacaksın." "Eminim

duyacağım."

Kapıyı açık tutup onun koridoru geçişini izliyorum. "Blair?"

Dönüyor, alt dudağını kaşıyor, muhtemelen kötü bir şey bekliyor çünkü bu geceyi saymazsak, uzun zamandır ona hep böyle davranmıştım. "Evet?"

"Teşekkürler."

O mavi gözler küçük bir kıvılcım çıkarıyor ve belirsiz bir gülümseme dudaklarını büküyor. Tüm yüzü aydınlanıyor, yüz hatları her zamankinden daha güzel.

Bu gülümsemenin bana yaptığı şeyden hoşlanmıyorum.

O beyinsiz organı kontrol etmek için yapabileceğim pek bir şey olmadığından aletimin sertleşmesini tercih ederdim. Ama dairemde oturduğu süre boyunca aletim kalkmıştı ve şimdi, bu rahatsızlığın üstüne, biri kafamın arkasına beyzbol sopası indirmiş gibi hissediyorum.

"Yardım etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

YEDİ

Cody

KOMŞULUK FANCIER OLANLARDAN BİRİ, çok uzak değil Nico'nun evinden. Buraya birkaç kez gelmişim ama uzun zaman oldu. Mezuniyet partisini Brandon Price düzenliyor çünkü Mia'yı Avrupa'ya götürmeden hemen önce Nico benim, Conor'ın ve Colt'un partiyi bahçesinde yapma tekliflerini kesin bir dille reddetmişti.

Kaldırımları süsleyen araba kuyruğunun yanından geçip Brandon'ın villasının garaj yoluna giriyorum.

Aslında ailesinin villası, Brandon gelecek yılki dünya seyahatinden dönene kadar taşınmıyor.

Büyük, modern villalar, gösterişli arabalar ve göz alabildiğine uzanan tertemiz çimler tanıdık geliyor.

Ne zaman bir parti düzenlese insanlar Nico'nun evinin önünü doldurur gibi dolduruyorlardı. Biz ev sahipliği yaparken ve kargaşayı bilerek görmezden gelirken farklı görünüyordu. Şimdi arka bahçeye akın eden yoğun kalabalığı görünce Nico'nun parti vermemize izin vermesine şaşıyorum.

Kendimizi savunmak gerekirse, en azından insanların evde dolaşmasına izin vermiyorduk. Burada böyle bir kural yok.

Biri adımı seslendiğinde başımı kaldırarak çakıllara basıyorum. Justin, Finn'le birlikte üst katın penceresinden sarkıyor, ellerinde

kırmızı bardaklar. "Diğer ikisi nerede?" Justin bağıyor.

"Colt yolda, Conor da birazdan gelir," diyorum, bagajdan bir kasa Corona getirirken.

Brandon'ın banger'ları için ithal ettiği birayı pek sevmem, o yüzden hazırlıklı geldim.

"Cody!" Mikaela bağıyor ve arkadaşlarıyla dolaştığı ön bahçeden bana el sallıyor.

Geçen yıl Blair'in oy çokluğuyla görevden alınmasının ardından amigo kızların kaptanlığını üstlenmişti.

"Şimdiden çok fazla içmiş gibi görünüyorsun," diyerek yanına gidiyorum. "Kahveye ihtiyacın var."

"Bazen tam bir oyunbozansın, bebeğim. Gevşe biraz. Bu senin son üniversite *partin*!"

"İşte bu yüzden hatırlamak istiyorum, akşamı havuz şezlongunda uyuyarak geçirmek değil."

Dilini dışarı çıkarıyor çünkü Cadılar Bayramı'nda başına gelen tam olarak buydu. Saat ondan önce uyuyakalmıştı.

"Bu gece bana bir iyilik yap," diyorum, kolumu omuzlarına atıp onu kendime çekiyorum. "Hiç hap alma, tamam mı?"

Suratını asıyor, şakacı bir şekilde beni itiyor. "Ne dedim ben? Buzzkill! Cidden, Cody, neden bu kadar gerginsin? Biraz gevşemelisin bebeğim. El ister misin?" Kaşlarını sallıyor, arsız bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Kıçına acıtacak kadar sert bir şaplak attım. "Uslu dur. Toby bunu duyarsa taşaklarımı koparır."

"Neden seninkiler? Sana asılıyorum burada."

"Suçu benim üzerime atmanın bir yolunu bulur, merak etme."

Mikaela, Nico'nun en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi ve Toby onun bilinçsiz kıçını çok fazla kardeşlik partisinden aldıktan sonra benden, Conor'dan ve Colt'tan ona göz kulak olmamı istedi.

Kolay olmadı. O ulaşılamaz vahşi bir kurabiye. Mia gibi değil. Mia'ya bakmak bunun yanında çocuk oynacağıydı. Neyse ki görevimiz bu gece sona eriyor ama Mikaela'nın mezun olmasına bir yıl daha var.

Eminim Toby çoktan başka bir bakıcı aramaya başlamıştır. Baba olduğundan beri bu rolü Mikaela'ya da verdi, her ne kadar artık bir çocuk olmasa da.

"Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun," diye cıvıldıyor ve yanağımdan öpüyor.

Yorum yapmadan bırakıyorum. Zaten hepsi zararsız bir şakaydı. Mikaela'nın gözü başka bir ödülde ama bu şakadan hoşlanıyor ve ben de hoşlanmıyorum desem yalan olur.

Onu orada, etrafı arkadaşlarıyla çevrili bir şekilde bırakarak, açık ön kapıya doğru yürüyorum ve solumdaki bir kızın eteğinin altından elini iten birinci sınıf öğrencisini görmüyormuş gibi yapıyorum. Herhangi bir sıkıntı belirtisi gösterseydi görmezden gelmezdim ama karşı çıkmıyor. Tam tersi. Parmakları adamın kotundaki çıkıntının etrafında sıkıca kenetlenmiş.

Yeni bir şey değil. Bunun gibi sahneler üniversite partilerinin vazgeçilmezidir. En azından benim katıldıklarımda.

Daha fazla insan girişi, mutfağı ve oturma odasını dolduruyor, her yer tıklım tıklım. Kelly-Ann bir masanın üzerinde dans ediyor, arkasında tanımadığım bir adam göğüslerini elliyor. Votka şişesinden bir yudum alıyor, adam onu döndürüp dilini boğazına soktuğunda kalabalıktan bir tezahürat kopuyor.

Bu kız tamamen şov peşinde. Birkaç yudumdan sonra sarhoş gibi görünebilir ama alkol toleransı gerçekten yüksektir.

Tanıdık yüzlerin oluşturduğu kalabalığı selamlayarak evin içine doğru ilerliyorum. Brandon, bahçedeki devasa havuza bakan ikincil yaşam alanındaki geniş, bembeyaz bir kanepeye yayılmış.

İki bebek kollarına asılmış, biri yan tarafına sürtünüyor. İkisini de tanımıyorum ama liseden yeni mezun olacak kadar genç görünüyorlar.

Etrafa hızlıca bir göz atıp Blair'i arıyorum, onu burada isteyip istemediğimden hâlâ emin değilim. Bugün dairesinden çıktığını duymadım ama bu çıkmadığı anlamına gelmez. Bütün gün kulağımı kapıya dayayıp her hareketini izlediğimden değil.

"Cody!" Brandon piliçleri kenara iterken sırtarak gürlüyor. "Kahretsin, dostum. Gelmeyeceğini sanıyordum." Elimdeki bira kutusuna bakıyor, koca alnında iki kırışıklık beliriyor. "Bira mı getirdin? Burada ondan bolca var dostum. Corona da dahil. Benim sevdiğim ithal mallardan içmediğini biliyorum." Çantayı kapmadan önce bir bilek hareketiyle kölelerini çağırıyor.

Bir saniye sonra elimde buz gibi bir şişe var ve Brandon beni bir koltuğa çekiyor, yüzü kararsız bir ifadeye bürünmüş.

"Dinle, Blair hakkında konuşmalıyız. Koridorun karşısında oturduğunu biliyorum." Sanki monoloğuna devam etmek için izin bekliyormuş gibi sessizleşiyor.

Bu konuşmayı bekliyordum, bu yüzden devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

"Bir iyilik istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama..." Parmaklarını jöleli saçlarında gezdiriyor, "...onu rahat bırakabilir misin? Yeterince şeyle uğraşıyor. Senin ya da kardeşlerinin işleri daha da kötüleştirmesine ihtiyacı yok."

Onu izliyorum, dişlerim dudaklarımın arkasında çarpışıyor. Blair ve Brandon geçen yıl hırsızlar gibi yakınlaştılar. Her zaman sadece seks arkadaşı olduklarını düşünürdüm. Birinci sınıftan beri Blair'in Brandon'a aşık olduğu, bir ilişki hayal ettiği ve Brandon'ın da Blair'i yakınında tutup kolay amcığın tadını çıkardığı söylentileri dolaşıyordu.

Herkes onların garip ilişkisine böyle diyordu. Mantıklıydı, ama geçen yıldan beri, daha doğrusu Brandon çevremizdeki yerini yeniden kazanmaya başladığından beri, ilişkilerini daha parlak bir ışık altında gördüm. Onu savunma şekli, sıradan seksten farklı bir resim çiziyor.

Bir noktada, ona bakarken yakaladığımda gözlerindeki koruyuculuğu ve endişeyi fark ettim. Bu bana erkek kardeşlerimin Mia'yı izlerken nasıl göründüklerini hatırlattı.

Benim de aynı bakışa sahip olduğumu varsaymak yanlış olmaz.

Blair ve Brandon arasındaki sadece sekse dayalı ilişkiyi göz ardı etmesem de, ikisi de söyledikleri reddetmediğine göre, bence daha fazlası var. Onlar arkadaş. Çok yakın arkadaşlar. Seksin masada olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle karşılıklı saygı var.

Şu anda benimle onun hakkında konuşuyor olması da bunu kanıtıyor. Bir aydan kısa bir süre içinde dünyayı dolaşacak, ama Blair'in güvende olduğundan emin oluyor.

Hayes'ler arasında en çok ondan nefret ettiğimi biliyor. Mia'ya olanlar için onu tam olarak affetmediğimi de biliyor ama Blair'e olan düşmanlığımı dizginlediğimden emin olmak için beni kızdırmayı göze alıyor.

Geçen hafta sonu yeğenimle oynarken bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardım. Çarşamba günü ikimiz de binadan çıkarken *selam* bile verdim. Bu gecenin ya da başka bir günün nasıl farklı olması gerektiğini anlamıyorum.

Ben daha büyük bir insanım ve insanların bunu fark etmesini sağlamazsam lanetleneceğim.

Brandon boynunu sıkarak devam ediyor, Blair Fitzpatrick konusunda benden tek kelime alamayacağını hissediyor. "Bugün gelmemeye karar verdiyse bir şey söylemiş olmalısın. Burada olacağına söz vermişti." Bana bakmadan önce düşünceli bir şekilde yere bakıyor. "Onu burada istiyorum."

"Bu senin partin. Kimi davet edeceğine ben karar veremem." "Eğer o gelirse hışımla kaçmayacağına söz ver."

Dudaklarımdan bir alay çıkıyor. "Aptalca davranmayı bırak Brandon. Ben lanet olası bir drama kraliçesi değilim."

Ciğerlerindeki tüm havayı dışarı atıyor, omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor. "Pekâlâ, güzel. Ben onu getirirken buraya göz kulak olabilir misin?"

Giderek yoğunlaşan sarhoş kalabalığı tarıyorum. "Sinirlerimi bozan herkesi dışarı atabilir miyim?"

"Blair dışında herkes," diye onaylıyor, ayağa kalkarak. "Uzun sürmez."

Omzuma vurup uzaklaşıyor ve misafirlerine bakma görevini bana bırakıyor. Neyse ki Colt on dakika sonra küçük kız kardeşimizle birlikte geliyor, bahçeye doğru koşmadan önce yanağıma bir öpücük kondururken heyecanı hissediliyor.

"Pekâlâ, pekâlâ!" Justin gürleyerek oturma odasına girdi. "Bir oyun oynayacağız. İlk üniversite partimizi hatırlıyor musun?" diye soruyor Colt ve bana, kanepeye uzanırken. "O oyun eğlenceliydi."

"Cennetteki yedi dakikayı mı kastediyorsun?" Colt alay ediyor. "Sanırım artık o oyunu oynamak için biraz fazla yaşıyız, dostum."

Justin'in gülümsemesi soluyor, Finn masaya cam bir salata kâsesi çarpınca daha parlak bir şekilde geri dönüyor.

"Oynuyoruz. Seninle ya da sensiz." Saatini çıkarıp kasenin içine yerleştiriyor.

Justin de aynısını yapıyor ve birkaç dakika içinde en az otuz saat ekleniyor. Bunu en son oynadığımızda liseden yeni çıkmıştık. O zamanlar dolapta rastgele bir kızla hızlı bir sevişme kulağa eğlenceli gelse de, şimdi gelmiyor.

Artık çoğu kızı üniversiteden tanıyorum. Ateşli ve rahatsız olmayı umursamayacağım çok kız var ama bir o kadarına da asla dokunmam.

"Ben çıkıyorum," diyorum, avucumu saatimin üzerine kapatarak Justin'in kapmasını engelliyorum. "Yine de sana iyi eğlenceler."

Seks havasına girdiğimde, bunu kadere bırakmak yerine kızı ben seçerim. Ayrıca, Ana ile daha önceki karşılaşmamdan sonra kesinlikle havamda *değilim*. Bir sapık yeter de artar bile.

Nerede yaşadığımı öğrendiğinden beri her gün yaptığı gibi yine uğradı. Çağrılarına ve mesajlarına cevap vermeyi bıraktım ve onu bütün hafta dışarıda beklettim. Ama bugün farklıydı... Binaya girdi ve kapımı çaldı.

Şakaklarıma masaj yaparak, konuşmamızın anısını bir kenara ittim. Bağırdım.

Kadınlara bağırmaktan nefret ederim ama Ana bana başka seçenek bırakmadı.

Dikkatimi dağıtmak için mutfığa gidip iki Corona daha alıyorum. Geri döndüğümde Conor kız arkadaşıyla oradaydı ve Colt'un saati kayıptı. "H a d i, Cody." Kaseyi işaret ediyor. "Bu bizim son aptallık g e c e m i z . Pazartesi günü artık öğrenci değiliz. Hayat başlar. Ne var

Kaybedecek bir şeyin var mı?"

Dudaklarım aralanıyor ama kelimeler çıkmıyor çünkü o haklı. Kaybedecek bir şeyim yok ve daha önce hiç tanımadığım bir kıızı becermemiş değilim. Belki de hızlı bir eylem kaslarımı ele geçiren hayal kırıklığını gidermeme yardımcı olur.

Derin, yenik bir iç çekişle ona bir bira uzatıyorum, sonra saatimi kapatıp yığına ekliyorum.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Finn, Vivienne'e kaseyi uzatarak bağılıyor. "Biraz karıştırır mısın?"

Conor'a dirsek atarak sırtıyor. "Bana saatini ver."

Conor kaşlarını kaldırıyor ama iyi bir çocuk gibi itaat ediyor, ancak diğerlerini karıştırdıktan sonra kendi saatini en üste koyuyor.

"İlk ben seçiyorum," diye duyuruyor ve Conor'ın TAG Hauer'ini arsız bir gülümsemeyele yığından alıyor. "Şimdi ne olacak?"

Finn yanımızda kıkırdıyor. "Şimdi Brandon'ın vestiyerinde sevişmek için yedi dakikan var."

Bu noktada geri çekileceğini düşünüyorum ama beni şaşırtarak Conor'ın elinden tutuyor ve Justin'i ana girişin yanındaki dolaba kadar takip ediyor.

"Biri zaman tutsun!" Colt bağılıyor.

"Tamam!" Finn bahçede çalan müziğin ve etrafımızdaki heyecanlı konuşmaların arasından sesleniyor. "Kızlar, oynamak istiyorsanız kalabalığın arasından çıkın."

En az yirmi kişi öne atılıyor. Bazıları ayık, bazıları çakırkeyif, bazıları da ağırlıklarını zar zor taşıyor; bunların oynamasına izin verilmeyecek. Neye rıza gösterdiğini bilemeyecek kadar sarhoş bir kıza kimse dokunamaz.

Geçen yıl Mia'ya olanlardan sonra olmaz.

Tüm kampüs videoyu gördü ve o zamandan beri tek bir kıza bile uygunsuz bir şekilde dokunulmadı. Bazı şerefsizlerin çükleriyle düşünmeyi bırakması için Mia'nın yaralanmasının gerekmesi çok kötü oldu.

"Neler oluyor?" Brandon, Blair'le birlikte gelerek soruyor. Tüm vücudum hemen kaskatı kesiliyor.

Şimdi bu kız... hayatım boyunca tanıdığım *bu* kız. Yeğenimle cee-ee oynayan kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama o tanıdığım Blair değildi. Bu bir roldü, şimdi tamamen yırtılmış bir cephe. Her zamanki sürtük, şirret haline geri döndü.

Dürüst olmak gerekirse bu rahatlatıcı. Belirsiz, sevimli ve kot pantolon giyen Blair geçen hafta düşüncelerime çok sık giriyordu.

Teknik olarak, bu tür partilerde genellikle gösterdiğinden daha azını gösteriyor. Göğüsleri normalde derin bir tişörtün çürük hapsinden

ama bu gece öyle bir şey yok. Elbisesi uzun kollu balıkçı yaka, yani göğüsleri görünmüyor. *Teknik olarak.*

Pratikte, altın rengi, pırıltılı hurda o kadar kısa ki, gökyüzüne uzanan bacakları çıplak, etek ucu poposunun bir santim üzerinde. O kadar dar ki kaburgalarını sayabiliyorum.

Bu kadar zayıf bir kızın -son zamanlarda kilo almış olsa da- o göğsü nasıl taşıyabildiği bir muamma. Göğüsleri büyük değil. Oldukça küçük aslında, ama o kadar diri ve mükemmel yuvarlak ki aralarında saatlerce kaybolabilirim, yemin ederim.

Karşıma, Brandon'ın yanına oturuyor ve gözlerimiz bir kez kilitlendiğinde, parıldıyorum.

Tenim kaşınıyor.

Aklım başımdan

gidiyor.

Tanrım, bu kızdan *nefret ediyorum*.

Ama aletim nefret etmiyor. Hiç etmedi.

Omuzlarındaki küçük titremeden anlaşıldığı üzere, içinden bir öz-bilinç sancıları geçiyor. Yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirliyor, sonra bunu yatıştırıp kafasını diğer tarafa çeviriyor.

Başta beni kızdırmakla iyi iş çıkardın.

Keşke bu benim partim olsaydı da Cadılar Bayramı'nda yaptığım gibi ona kapıyı gösterebilseydim.

Brandon'ın yanan bakışları aramızda dolaşırken, sadakat ve yalakalık arasında kalmış bir halde sertçe yutkunuyor.

Parmaklarım biramın boynunu sıkıca kavırıyor. Dediğim gibi, ben daha büyük bir insanım ve herkesi haberdar etmezsem lanetleneceğim, bu yüzden Brandon'ın tahmin ettiği ve benim de can attığım gibi fırlayıp gitmek yerine, onun göz kırpmayan bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Sen de ister misin?" Kaseyi işaret ediyorum.

Bir gülümseme yüzünü genişletmeden önce gözlerinde rahatlama parlıyor. "Yedi dakika mı? Evet!"

"Bir numaralı çift şimdiden dolapta şansını deniyor," diyor Colt, birasının yarısını boşaltarak. "Şu anda da bitmek üzere, bu yüzden devam et Finn."

"Pekâlâ!" Finn ayağa fırlıyor ve bekleyen kızları inceliyor. "Kuralları unutmayın! Mızımızlanmak yok, pes etmek yok, değiş tokuş yok. Kimi seçerseniz onu alacaksınız! Eğer risk almak istemiyorsanız, geri çekilin." Gözlerinde aynı inançla sıradaki erkeklere bakıyor. "Aynı şey hepiniz için geçerli."

Kuralları çiğneyen herkes bir şişe Patrón alacak ve boşalana kadar buradan ayrılmayacak."

Mikaela kıkırdayarak "Kapa çeneni," dedi ve sıranın dışına çıktı. "İlk ben çekiyorum." Gözlerini kapatıyor, başını arkaya yatırıyor ve saatleri karıştırıp mavi süet kayışlı gümüş bir saat çıkarıyor.

Bir adam içeri giriyor -Mick Harris- gülümsemesi bir kamera flaşından daha parlak, Mikaela'nın elini tutuyor ve onu odadan dışarı çıkarıyor. İyi ki Toby bunu göremiyor, yoksa etraftaki herkesin canına okurdu.

Kızı güvende tutmam gerekiyor ama bacaklarının arasına kimin girmesine izin verdiği beni ilgilendirmez, o yüzden yerimden kıpırdamıyorum.

Conor bir süre sonra *Küçük Arı*'sıyla dönüyor, gözlerinde memnun bir parıltı, siki pantolonunun içinde sertleşmiş. Otuz dakika içinde kapıdan çıkacaklarına bahse girerim, çünkü belli ki onu boşaltmış ve yükünü sonraya saklamış.

Kase yavaşça boşalıyor. Son çift döndüğünde Finn başka bir kıza yaklaşıyor ve ben de sıranın bana gelmesini umuyorum ki dolap biyolojik bir tehlikeye dönüşmeden işim bitebilsin.

"Bir bira daha ister misin?" Colt'a elimdeki boş şişeyi bir kenara bırakarak soruyorum. "Ben de gidip bir sigara içeceğim. Sen de geliyor musun?"

"Sanmıyorum," diyor ve çenesiyle saatini iki parmağının arasında tutan Anastasia'yı işaret ediyor.

Anastasia Noel zamanı bir doktora aşık olana kadar aralarında sıradan bir ilişki vardı. Uzun, manikürlü parmağıyla Colt'u işaret ederken güzel yüzünü bölen sırtış, bunun uzun sürmediğini söylüyor.

"En azından kendini neye bulaştırdığını biliyorsun," diyorum omzunu sıkarak.

"Uzun zaman oldu. Belki yeni bir şeyler öğrenmiştir."

"İnsan umut edebilir."

Onunla senkronize bir şekilde ayağa kalkıyorum ama partinin büyük kısmının gerçekleştiği dışarı çıkarken yollarımız ayrılıyor. Six, havuzun kenarındaki derme çatma sahnede konsolunun arkasında duruyor ve geçen ay Mia'yla birlikte kaydettiği orijinal bir şarkıyı çalıyor.

En az iki yüz kişi küçüklü büyüklü gruplar halinde dans ediyor, öpüşüyor ve içiyor. Bazı yaşlılar gölgelerde gizleniyor, ya kafayı buluyor ya havuzda voleybol oynayan üstsüz kızları süzüyor ya da her ikisini birden yapıyor. Bu son sorumsuzluk gecesinin tadını çıkarmak için bir an durup arka cebimden bir sigara paketi çıkarıyorum, bir tane yakıyorum ve duvara yaslanıp kalabalığı izliyorum.

Pazartesi günü hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. En iyi yıllarım sona erdi ve gerçek iş başlıyor.

Gerçek hayat.

Bir yanım artık öğrenci olmadığımı inanamazken, daha büyük bir yanım bittiğine seviniyor. Son birkaç yıldır kardeşlerimin aile kurmalarını izlemeseydim belki de hayata daha farklı bir bakış açım olurdu. Hepsinin paylaştığı mutluluk ve saadeti.

Belki de bir şeyleri kaçırmışım gibi hissetmezdim.

"Hey, hey," diye cıvıldıyor Rose, bir anda cisimlenip yanımdaki duvara yaslanıyor. "Eğleniyor musun?"

"Şikayet edemem. Sen mi? Bunlardan kaç tane içtin?" İki eliyle tuttuğu kırmızı solo bardağı gösteriyorum.

"Sadece üç tane *baba*. Tadı su gibi."

Saçını karıştırıyorum. "Dırdır edecek son kişinin ben olduğumu biliyorsun. Sadece seni daha sonra evime götürüp yatağın yanına bir kova bırakıp bırakmayacağımı kontrol ediyorum."

"Bu bir davet mi?" Kaburgalarımın dirsek attı. "Bu gece sende kalabilirim. Conor ve Vee ile kalacaktım ama yedi dakikadan fazlasına ihtiyaçları var. Kulak tıkaçlarımı yanıma almadım ve bahse girerim biz kapıdan içeri adım atar atmaz hemen işe koyulacaklardır."

"Evet, benimle kalsan daha iyi olur. Taşakları morarmadan önce Conor'a söylerim."

Kıkırdıyor ve parmak uçlarına basarak yanağımı öpüyor. "Teşekkür ederim. Akşamdan kalma değilsem sana kahvaltı hazırlarım."

"Anlaştık. Git eğlen. Dönmeye hazır olduğunda bana haber ver."

Sıkı bir baş hareketiyle çimenleri geçip arkadaşlarına katılıyor, ben de mutfığa geçerken üç şişe Corona alarak içeri dönüyorum.

SEKİZ

Blair

Kaseyi üçüncü kez kucağıma koyduğunda Brandon'a "OYNAMAK İSTEMİYORUM" diyorum, yalvararak. "Götür şunu."

"Oh, hadi ama, gevşe biraz. Herkes oynuyor, bebeğim."

"Ben hariç herkes." Şarap kadehimi sıkıyorum, son kadehi onu.

"Sorun ne, Blair?" Mikaela soruyor, kollarını kavuşturmuş, gözleri Benim. "Biraz eğlenmek için çok mu iyisin? Hepimizden daha mı iyisin? Bu kadar oyunbozanlık yapma. Bir saat kap, işin bitince dansa gideriz."

En iyi haliyle akran baskısı.

Pes etmemeliydim ama geldiğimden beri ne Kelly-Ann, ne Mikaela ne de başka bir kız bana tek kelime etti. Üçüzler bu kadar etkili işte. Onların varlığı bile beni halk düşmanı koltuğuna geri döndürüyor. Brandon, Justin ve belki Finn dışında kimse benimle konuşma riskine girmiyor. Hayes kardeşlerle ters düşmekten çok korkuyorlar.

Bir soyadının bu kadar güçlü olması korkutucu. Ne kadar saygı uyandırıyor.

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" Kelly-Ann kollarını iki yana açmış, kahverengi gözleri mavi gözlerimi yakıyor.

Aptalca ama oynamayı düşünüyorum. Hayat arkadaşsız çok yalnız. Üniversitede hâlâ bir yılım var. Onu yalnız geçirmek istemiyorum. Bana bir kemik atıyorlar, herkes gibi oynarsam beni gruplarına geri kabul edecekler. Sadece bir gece için.

Brandon bana arkadaşlık etse de geçen yıl işkence gibiydi. Şimdi sadece mezun olmakla kalmıyor, seyahat etmek için Newport'tan ayrılıyor ve ben her zamankinden daha yalnız olacağım.

"Unut gitsin," diye homurdanır Mikaela. "Bunu yapmayacak."

Geri çekilmeye başlıyor ve kızlar da peşinden gidiyor, beni Brandon yüzünden bana tahammül eden erkeklerle dolu bir masada bırakıyorlar.

Bağırsaklarım isyan
etmekle tehdit ediyor.

Boğazım daralıyor.

Yalnızlık kafamın içinde yankılanıyor ve aylardır beni rahatsız eden acı suçluluk duygusunu çağırıyor. Yalnızlığın sadece küçük bir tadına baktım ama bu beni yıkmaya yetti...

Mia, üçüzler onu bulana kadar tüm hayatını arkadaşsız geçirdi. Hepsi benim ve... Jake yüzünden.

Yalnızlık en azından hak ettiğim şey ama buna dayanamıyorum.

Mikaela kâseyi Finn'in göğsüne doğru ittiğinde sert bir nefes çekiyorum. "Buraya ver." Kelimeler ağzımdan çıktı. Midemin çukuruna çöken ağırlığa rağmen yeniden düşünmek için çok geç. "Ben oynayacağım."

Finn bilmiş bir sırıtışla kâseyi uzatırken kızlar arkalarını dönüp frene basınca bir *oh* ve *ah* korosu havayı dolduruyor.

"Gözler kapalı," diye hatırlatıyor.

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek söyleneni yapıyorum ve elimi kâseye daldırıp, parmaklarım boylu boyunca üç sıra minik deliği olan deri bir kayışa değene kadar saatleri döndürüyorum.

Parmaklarımı kapatıyorum, çekiyorum, sonra avucumu açıyorum. Güzel bir saat.

Yepyeni görünüyor. Yüzünde çizik yok, kayışı sert ve pürüzsüz.

Brandon yanımda "Siktir!" diye bağıyor.

Dönüyorum, ama Brandon'a bakmak yerine, gözlerim daha ileriye, daha yukarıya gidiyor ve Cody'yi kapı aralığında buluyorum, elimdeki saate bakıyor, çenesi tehlikeli bir şekilde titriyor.

Oh hayır... hayır, *hayır*, *hayır*. Kalbim göğsümde çarpıyor. Omurgamdan aşağı soğuk bir kayma geçiyor ve kulaklarımda kan uğulduyor.

Böyle bir şey olamaz.

Baskıya boyun eğmem yeterince kötü zaten. Ne halt düşünüyordum ki? Kendime ne kadar iyi olduğumu söylesem de, birinin beni dolabın içinde hissetmesine izin verecek kadar cesur değilim.

Ama katılmanın gerçekliğini düşünmedim. Sadece arkadaşlarımı geri kazanmaya odaklandım.

Colt dudaklarından mizahsız bir kıkırdama dökülürken, "Gerçekten de öyle," diye onaylıyor. Kanatlı koltuğa oturmuş, Anastasia'yla dolapta geçirdiği yedi dakikadan sonra saçları dağılmıştı.

"Kimin saati bu?" diye bağıyor kalabalıktan biri.

"Cody'nin," diye cevap veriyor Finn. Belirsizlik yüzünü boyuyor ama kimse bundan muaf olmadığı için Cody'ye kuralları hatırlatacak cesareti topluyor. "Büyük çocuk pantolonu, dostum. Değiştirmek yok, sızlanmak yok. Nefret sikleri harikadır."

Cody'nin iri elleriyle kalçalarımı tutup arkamdan soktuğu ve beni duvara yapıştırdığı görüntüsü ihtiyacım olan son şey, ama zihnim daha fazlasıyla dolup taşıyor ve kısa, döngüsel bir erotik klip oluşturuyor.

Nasırlı parmakları bileklerimi kelepçeliyor. Sıcak nefesi kulağımda.

Bana doğru bastıran o dağ gibi vücut. Geri çekildikten sonra benimkine çarparak çıkardığı ses... Görünüşe göre dolapta beni ellemesine izin vereceğim biri var.

Cody yavaşça kapı çerçevesinden uzaklaşıyor, yüzü okunmuyor. "Conor," diyor, Colt'a bir bira uzatırken ona bakmaya tenezzül etmiyor.

Conor ayağa fırlayıp gözden kayboluyor, adımları görevdeki bir adam gibi ölçülü. Görünüşe göre Cody'nin tam olarak ne istediğini anlamıştı. Üçüzlerin bu sözsüz iletişim tarzını her zaman büyüleyici bulmuştumdur.

Cody'nin benden neden nefret ettiğini biliyorum. Ben de biliyorum. Kendimden daha çok nefret ediyorum ama benimkilere kilitlenen gözlerindeki küçümseme beni itiraf etmek istediğimden daha derinden yaralıyor.

Sonuçları ne olursa olsun, kendini benimle dolaba kilitlemeyecek. Beni iki metrelik bir sopayla dürtmektense gezegendeki en çirkin kızla yatmayı tercih ediyor ve bu... canımı yakıyor.

Lisedeki aşkım yeniden ivme kazanıyor. Geçen hafta dairesine girmeme izin verdiğinden beri daha hızlı büyüyor. Hatta yarım saatlik bir konuşmadan sonra gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Bunu bir zafer, nefretten uzaklaşmak için büyük bir adım olarak görmüştüm. Şimdi on adım geri atmışım gibi hissediyorum.

Oda o kadar sessiz ki... kimse konuşmuyor ve dışarıdan gelen müzik sesi olmasa, herkesin gözleri Cody ile benim aramda gidip gelirken iğne atsan yere düşmez.

"Olmaz," diye feveran ediyor, elini uzatıyor ve zehirli bakışlarıyla beni büyülüyor. "Saatim."

Avucuna parmaklarımı değdirmemeye dikkat ederek uzatıyorum, yoksa alevler içinde kalacağımdan eminim. Aşağılanmışlık yanaklarımı ısıtıyor, aşağılara doğru yayılıyor.

Sakinleştirici bir nefes alarak kendimi toparlıyorum, çenemi yukarı doğru eğerken savunma modunu etkinleştiriyorum. "Dünyadaki son insan olsan bile olmaz."

Yüksek sesli *yuhalamalar* odayı dolduruyor, heyecanlı ulumalarla bölünüyor.

Conor bir şişe tekila ve iki shot bardağını masaya çarparken Justin, "Görünüşe göre bu gece ikiniz de kafayı buluyorsunuz," diye bağıyor. "Bunlar bitene kadar gitmiyorsunuz."

Avuçlarım nemleniyor. Çok içen biri değilim. Şaraptan hoşlanırım ama daha sert bir şey içmem ve aramızdaki Patrón şişesi şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü.

"İçinde ne kadar var?" Brandon'a fısıldıyorum, midem çalkalanıyor. Henüz tek bir kadeh bile içmemiş olmama rağmen boğazıma bir safra sıcıyor. Buraya gelmeden önce bir şeyler yemeliydim.

"Yarısı senin için çok fazla," diyor elini sırtımda gezdirerek. "Merak etme, bayıldığında seni yatağına yatıracağım. Bu gece benimle kalacaksın."

Bu pek teselli sayılmaz. Hiç zil zurna sarhoş olmadım ve şimdi de olmak istemiyorum.

"Justin, içtiklerinden emin ol ve..." Finn odaya göz gezdiriyor, elindeki saat kasesini kızlara doğru uzatıyor. "Sıradaki kim?"

Tanımadığım bir sarışın öne çıkıyor ama onun saat seçmesine dikkat etmiyorum. Gözlerim bize ilk kadehleri dolduran Justin'de.

"Limon mu?" Omurgamı dikleştirerek soruyorum. "Tuz?"

"Geliyor," diye cıvıldıyor Kelly-Ann, gözleri muziplikle parlıyor. "Kızım, kafayı bulacaksın! Bu eğlenceli olacak!"

Bundan çok şüpheliyim ama yanımda oturan Mikaela kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, ta ki Cody'ye bakana kadar, bildiği tüm baştan çıkarıcı numaraları sonuna kadar kullanıyor.

Onunla ilgileniyor.

Herkes ondan hoşlanıyor, Colt ve Conor da. Conor'ın artık bir kız arkadaşı olduğu için, ona aşık olan kızların çoğu dikkatlerini Colt ve Cody'ye çevirdi. Parmaklarını şıklatsalar ayaklarının dibinde istekli kızlardan oluşan bir harem oluşacaktı.

"Bu oyunu oynayacağımızı bilseydim saatini ezberlerdim bebeğim."

Conor kısa bir kakhaha attı. "Kardeşin sana yaklaşırsa aletini keser, Mikaela."

"Bence Cody'nin aleti olmasını tercih ederdi. Brandon'ın ya da Justin'in."

"Yalvarsan bile sana dokunmam," diye karşılık veriyor Brandon. "Sen çok

Benim için kedicik, tatlım."

Cody, Colt'a "Rose'u eve götür," dedi, devam eden konuşmayı duymazdan gelerek. "Ona bu gece benimle kalabileceğini söyledim."

"Bizimle kalıyor," diyor Vivienne, Conor'ın kucağına oturmuş, parmakları kalçasının üzerinde karalamalar yaparken.

Hay'lerin yakışıklılık dışında bir başka ortak noktası da bu.

-Onların sevgi dili. Kızlarına karşı inanılmaz derecede yapışkanlar, her zaman

Dokunmak, öpüşmek, sarılmak...

"Yan odada seviştiğinizi duymasa iyi olur," diye kıkırdıyor Colt, Vivienne'in saçını karıştırırken Conor hemen düzeltiyor. "Rose'u alacağım ama buradaki işin bitmeden olmaz Cody. İçimde dışarı taşınman gerekecekmiş gibi bir his var."

"Peki bu kimin suçu?" Cody daha tabağı masaya koymadan Kelly-Ann'den bir limon dilimi kaparak tersliyor. "Hadi şu boktan işi yoluna koyalım."

Tekilayı yutarak başını arkaya eğiyor ve ben de onu takip ediyorum. İçmeyi reddedersek ne olur bilmiyorum. İçmeyeceğiz, o yüzden merak etmenin bir anlamı yok. Cody içecek çünkü onun sözü kutsal ve ben de kaçarsam arkadaşlarıma daha fazla koz vermiş olacağım.

Justin bir tur daha dolduruyor, sonra bir tane daha, ama şişe inatla dolu kalıyor.

Daha bir çentik bile atmamıştık ama ben şimdiden çakırkeyif olmuşum. Shot bardakları büyük, Justin ağzına kadar dolduruyor ve tempo da yardımcı olmuyor. Sadece on beş dakika oldu.

Yumuşak, keyifli bir çakırkeyiflik yerine, diğer türden bir çakırkeyiflik yaşıyorum: gergin, temkinli, korkutucu, ama kızlar yanımdan ayrılmıyor. Onların sesli desteği aylardır onlardan gördüğüm en büyük destektir, bu yüzden onlara yapışıp içki üstüne içki içiyorum.

Eğer arkadaşlarımı gerçekten geri kazanmak için bir şişe Patrón gerekiyorsa, o zaman bir şişe Patrón.

Justin'in dolapta biriyle sevişme sırası geldiğinde, barmenlik görevini Cody devralıyor.

Kendi shot'ını ağzına kadar doldurduktan sonra bana yarısını doldurduğunda gözlerim ona kayıyor. Hiçbir kelime kullanmadan bana çenemi kapalı tutmamı söylüyor. En azından sert bakışının bu anlama geldiğini düşünüyorum.

Ona minnettar bir şekilde başımı sallıyorum, damarlarımda sıcak bir his yayılıyor.

Nazik

davranıyor.

Bana karşı.

Çok fazla bir şey olmayabilir ama isteyerek hile yaptığını, dozlarımı düşürdüğünü bilmek ileriye doğru atılmış büyük bir adım. Kimse bizi dikkate almazken, boğazımın arkasındaki tekilayı tokatlayarak *teşekkür ediyorum*.

Devam ediyoruz. Sabit bir tempoda shot üstüne shot. Brandon alkolü suyla yıkamamı sağlıyor ve beni emici atıştırma ile dolduruyor ama onuncu shot'ta limitimi aşıyorum.

Kendimi hasta hissediyorum. Başım dönüyor. Oda dönüyor ve gözlerim Cody'ye takıldığında çift görüyorum. Neredeyse iki katı içmiş olmasına rağmen o kadar sarhoş değil. Şaşırmadım. En azından benim iki katım, o tank gibi devasa vücudu alkolü benimkinden çok daha iyi emiyor.

Eskiden Nico'nun en geniş, en büyük Hayes olduğunu düşünürdüm ve Nico daha uzun olsa da, Cody'nin spor rutini pazılarının Nico'nunkileri utandırmasını sağlıyor. Kocamanlar. Tıpkı botları gibi.

Sıcak bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor, ardından göğsümden minik bir kıkırdama kopuyor. Biraz daha tekila içersem bayılacağım, kusacağım ya da alkol zehirlenmesinden acil servise düşeceğim.

Ya da... Cody'ye asılacağım.

Minik kıkırdamamla gözlerini ağızma dikeyiyor ve o sıcak kızarıklık içime yayılıp ateşimi yükseltiyor.

"Hadi kızım!" Kelly-Ann omuzlarımı sıkarak beni şehvet dolu sisten kurtarıyor. "Yapabilirsin! Yolu yarıladsın. Sadece biraz daha."

Beni sağa sola sallarken oda kaleydoskop gibi dönüyor. "Sanmıyorum-"

"Hayatta olmaz," diye kestirip attı, dostça bir tavırdan yargılayıcı bir tavra büründü. "Bir seçeneğin vardı. Cody'yi becermek ya da tekila içmek. Sen tekilayı seçtin, o yüzden sineye çek."

"O seçti," diye hıçkırıyorum. "Ben hiçbir şey seçmedim."

Kelly-Ann beni sallamayı bıraktığında ve bulanıklık dağıldığında Cody'nin bakışları gözlerimin içinde yanmaya devam ediyor. Bakışlarında tüm bedenimi elektriklendiren bir şey var. Siyah gözbebeklerinin uçurumu beni içten dışa eritiyor. Masanın altında ona doğru sürünmekten çok da uzak değilim.

Bu noktada, Cody'nin beni istediği gibi becermesine izin verirdim. Dolap, yatak, masa, umurumda değil, yeter ki daha fazla içki içmesin. Ona söylemek üzereydim ama gözümü kırptığımda gitmişti. Muhtemelen sigara içmek için dışarı çıkmıştır.

Başım zonkluyor, midem Patrón'la o kadar dolu ki boğazıma kadar geri geldiğini hissediyorum, iğrenç tadı dilimi kaplıyor.

Gözlerimi kısarak Finn'i ve saat kasesini arıyorum. Köşede Justin'le sohbet ediyordu.

"Tekrar seçebilir miyim?" Brandon'a soruyorum, yedi dakika sonra geri döndüğünde. "Daha fazla içmem. Bayılacağım."

"Oynamak mı istiyorsun? Sarhoşsun bebeğim. Düzgün düşünemiyorsun."

"İçmeye devam edersem hiç düşünemeyeceğim," diyorum, elimden gelenin en iyisini yaparak

Küfür etmemek için. "Lütfen, bırak oynayayım. Söz veriyorum iyiyim. O kadar da sarhoş değilim."

Mikaela Brandon'ın kulağına, "Evet, o iyi bebeğim," diye mırıldanıyor. "Onu sarhoş gördüm ama bu o değil. Bırak oynasın. Orgazm olması alkol zehirlenmesinden daha iyi olacaktır."

Kelly-Ann başıyla onaylıyor ama Brandon tam olarak ikna olmuş görünmüyor. Kızlardan birkaç teşvik cümlesi daha aldıktan sonra tekrar bana bakıyor, bakışları odaklanmamış. Sanırım o da benim kadar sarhoş.

Bu iyi bir şey. Benim lehime.

"Emin misin?" Başımı salladığımda Justin'le bakışıyor ve kısa, sözsüz bir konuşmanın ardından Finn kaseyi uzatarak yaklaşıyor.

İlk saati kapıyorum ve Alan Turner kalabalığın arasından çıkarken kendimi yukarı çekiyorum. Sanırım sırtıyor ama gözlerimin önünde dans eden siyah noktalar bunu anlamamı zorlaştırıyor.

Alkol doğrudan kafama hücum ediyor, her adımda kendimi iki kat daha sarhoş hissediyorum.

Sıcak bir el üst kolumu kavırıyor, Alan beni dolaba götürürken sıkıca ama nazikçe tutuyor. Ayaklarım -artık topuklu ayakkabı giymiyorum- yerde sürükleniyor. Islak bir şeye basıyorum, sonra keskin bir şeye, her şey kararmadan önce acı sadece kısa bir saniye için kaydediliyor.

DOKUZ

Cody

ONU BECERMELİYDİM.

Onu becermek *istedim*. Neden istemeyeyim ki? O çok güzel. Muhteşem, büyüleyici ve... Finn haklıydı. Nefret sikişleri harikadır ama Blair'e dokunursam yarın aynaya bakamazdım.

Mia'nın gözlerinin içine bakamazdım. *Seni binlerce kez ağlatan kızı hatırlıyor musun Bug? Onu becerdim.*

Evet, olmadı, her ne kadar aletimi ıslatmak her sigara içmeye çıktığımda evin arkasına kusmaktan çok daha iyi olsa da.

Hayır, *o kadar* sarhoş değilim. Sadece bu konuda akıllı davranıyorum, her üç dört kadehte bir midemi boşaltmak şişenin sonuna gelmeden kafayı bulmayacağım anlamına geliyor.

Bu Shawn'ın yıllar önce bana söylediği bir şeydi; ne zaman bir partide içkiyi fazla kaçırса, eve döndüğünde iki parmağını boğazına sokar, alkolü dışarı atar ve ertesi sabah papatya gibi zinde uyanırmış.

Sanırım kramplı mide kaslarıyla çalılara doğru öğürmeye devam etmektense akşamdan kalma olmayı tercih ederim.

Sikerim böyle işi.

Benden bu kadar.

Ben eve gidiyorum.

Üniversite bitti. Eğer son umursamazlık gecemin böyle geçmesi gerekiyorsa, canı cehenneme derim.

Lisedeyken, hiçbir meydan okumayı geri çevirmezdim. Ergenlikte hepimiz aptalca şeyler yaparız. O zamanlar eğlenceliydi ama şu anda kendimi aptaldan başka bir şey hissetmiyorum.

Daha fazla içmeyi reddedersem ne olacak?

Çocuklar bir süre bağırır, sonra yarına kadar kendilerini toparlarlar. Unutmasalar bile mi? Kimin umurunda?

Bu geceden sonra o insanların çoğunu bir daha görmeyeceğim.

Onlara bir kuş çevirme kararıyla içeri giriyorum, oturma odasının kapısında duruyorum. Colt orada değil. İçki arkadaşım da yok ama

Kelly-Ann Brandon'ın kucagında kıkırdıyor ve Mikaela soyunmaya başlamak üzere. Onunla ilgilenmeliyim ama...

Her şey sırayla. Önce kendimle uğraşmalıyım.

"İşi bitti mi?" Brandon'a çenemle Blair'in az önce oturduğu yeri işaret ederek soruyorum.

Önce o kaçtıysa, ben kurtuldum demektir. Arkadaşlarıma kendilerini becermelerini söylemeden eve gidebilirim.

"Oynamaya karar verdi," diye açıklıyor sarhoş bir kıkırdamayla.

Söylediklerinin kafama dank etmesi üç kalp atışı sürüyor, sonra bir kova buz gibi su gibi çarpıyor ve birden ayılıyorum.

"Ne?!"

Finn anlamadığımı sanıyormuş gibi, "Başka bir saat seçmiş," diye açıklıyor. "Alan'la birlikte dolapta."

"Sen aklını mı kaçırdın? Kız sarhoş. Sarhoş kadınlara dokunmak konusunda ne demiştik?"

"Mantıklı konuştu. Sadece çakırkeyif, dostum. Neyi kabul ettiğini biliyordu. Onu rahat bırak. Artık içmek istemiyordu, o yüzden ya bu ya da-"

"Yoksa *ne* olur?!" Mia'nın -sarhoş değil, uyuşturulmuş- anısı zihnime saplanırken kalbim hızla çarpıyor. "Yoksa *ne olur*, Finn?"

"Hey, sakın ol. Senin derdin ne lan?"

Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun cevabını bilmiyorum ama odadaki tanıdık, sarhoş yüzlere bakarken İncil'e özgü bir öfke beni tepeden tırnağa sarıyor.

Bu çok saçma.

Ne düşünüyordum ki ben?

Aşırı tepki mi gösteriyorum yoksa kafalarına biraz mantıklı şeyler mi vurulması gerekiyor?

Bunun tüm son sınıflar için son şans olduğunu anlıyorum. Son üniversite partisi, aptal olma zamanı, ama geçmemeniz gereken bir çizgi var.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde değiştim. Büyüdüm ve şimdi Brandon'ın oturma odasında durmuş, yıllardır arkadaş olarak gördüğüm insanları izlerken, onların yüzde doksan beşini özlemeyeceğimi fark ediyorum.

Bu ani olgunluk için kardeşlerimi suçluyorum.

Yirmi iki yaşına üç ay kaldı. Umursamaz olmakta hâlâ sorun yok ama artık o kategorilerde düşünmüyorum.

Yarın akşamdan kalma olacağımı ve aylık buluşma için anneme gittiğimizde yeğenlerimle oynayacak gücümün olup olmayacağını düşünüyorum. Cassidy'yi ve her an doğuma girebileceğini, bu yüzden yardımcı olmanın iyi olacağını düşünüyorum. Onlar hastanedeyken Noah'a bakma hakkımı kullandım bile.

Ya bu gece suyu gelirse? Doğumuna iki hafta var, yani olabilir. Zil zurna sarhoşken nasıl yardım edebilirim ki?

Finn'e "Siktir git," diyorum ve tepinerek uzaklaşıyorum.

Vestiyezin kapısını tutan, bakışları telefonunun kronometresine odaklanmış birinci sınıf öğrencisini gördüğümde aklıma *Blair* geliyor. Alan'ın Blair'le içeride iki dakikadan az kaldığını söylüyor.

Umursamamalıydım. Toplantının yanından geçip gitmeliyim ama Blair'in içinde iki kadeh şarap ve on kadeh Patrón varken o herifin ondan faydalanmasına izin veremem. Onu terk etmek temel içgüdülerime aykırı.

Ondan her zerremle nefret ediyorum, yemin ederim, ama o pisliğin onu avlamasına izin vermeyeceğim.

"Çekil," diye bağıriyorum çocuğa.

Başını kaldırıyor, utangaç bir bakışla kaçmaya çalışıyor. Ya ne yapacağımı kestiremediğimi biliyor ya da bunu gözlerimden anlıyor. Kaslarım geriliyor, damarlarımda İncil'e özgü bir öfke dolaşıyor.

Alan'ı kapıyı açması için ikna etmek yerine kapıyı tekmeleyerek açtığımda birkaç keskin nefes havayı dolduruyor.

Öfkem sıfırdan ölüm sırasına doğru hızla ilerliyor. Alan sikini çoktan çıkarmış, bir eliyle sikinin tabanını sıkıca kavramış, gözlerinde dehşetle benden uzaklaşıyor.

Blair yerde yatıyor, altın rengi elbisesi beline kadar kıvrılmış, gözleri kapalı, göğsü sürekli yükseliyor, siyah külotu sergileniyor.

Bilinci yerinde değil ve o orospu çocuğu...

Kemiklerim titriyor. Öfkeden resmen havaya uçuyorum. İki yıl önce Asher'ı Mia'nın üzerinden çektiğimden beri hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim. Gerçeklik ve anılardan oluşan bir yapboz zihnime bir şok dalgası gönderiyor.

"Seni bok parçası!" İlk yumruğu savurarak öfkeden kuduruyorum.

Dirseğim geriye düşüyor, sonra ileri fırlıyor, sıkılı yumruğum hedefe düzgünce iniyor. Burnu kırıldı.

"Cody! Ne yapıyorsun lan sen?!" Colt gürliyor.

Dinlemiyorum.

Durmuyorum, yumruğumu Alan'ın çenesine indiriyorum, diğer elimle de pisliğin tişörtünü kavriyorum. "Kızın bilinci yerinde değil!" Elimden kaymaya başladığında onu ayağa kaldırarak bağıriyorum. "Etrafında neler olup bittiğinin farkında bile değilken onu becermek mi istiyorsun?!"

Kafasına bir darbe daha indirdim, çürük oluşturacak kadar güçlüydü. "Ona dokundun mu?!" Onu duvara doğru tutarak talep ediyorum, benim parmakları boğazını sıkıyordu. "Ona *dokundun* mu?"

Dokunduysa hastaneye kaldırılır.

"Cody, sakın ol," diye kan tükürüyor, öksürmeye çalışıyor. "Onu becermeyecektim, dostum, yemin ederim, ben-"

"Aletin dışarıda sallanıyor, *dostum*!"

Colt dolaba giriyor ve beni pazılarımdan tutup sertçe geri çekiyor, beni dışarı iterken aklında cinayet var.

Tek kelime etmedim. Hangimizin daha kısa sigortalı olduğunu bütün gün tartışabiliriz, ama asla bir fikir birliğine varamayız. Gözlerinde dans eden öfke benim için değil. Alan'a, Finn'e, Justin'e, Brandon'a ve baygın bir kızı sikmek için dolaba kilitlemesini izleyen diğer herkese yönelik.

Colt açıklama beklemiyor. Alan'ın dişlerinden birkaçını gevşettiğine şüphe olmayan bir yumruk indiriyor. "Kelepçe yerine tekme yediğine şükret."

"Dur! Sadece dur!" Alan kendini ellerinin arkasına siper ederek bağıriyor. "Mastürbasyon yapıyordum! Siktir be! Hadi ama, bu kadar sarhoşken ona asla dokunmayacağımı biliyorsun! Daha fazla içemezdi. Bir çıkışa ihtiyacı vardı!"

Rose yanımda durarak, "Bir kıza çıkış verebilirsin ve sikini pantolonunun içinde tutabilirsin," diye tersledi. "Hadi, gidelim buradan. Çantası bende."

Rose'un Blair'e yardım etmesine şaşırarak bir kaşımı kaldırıyorum. Mia'nın zorbalığını öğrendikten sonra kampüste kendi araştırmasını yapmış ve umduğundan fazlasını bulmuştu.

Blair Rose'un bir numaralı düşmanı oldu, bu yüzden onun yardımı şok edici. Yine de benim yaptıklarım kadar değil.

Hiç düşünmeden Colt'u dirsekleyerek yoldan çektim, Blair'in eteğini kıcını örtünceye kadar çekiştirdim, sonra da onu kollarıma aldım.

Ona hiç dokunmamıştım. Onu tanıdığımndan beri bir kez bile, ama şimdi onu güvenle kendime doğru çektiğimde, göğsümün içinde bir şeyler kayıyor.

O... narin. Kırılgan. Hiçbir ağırlığı yok. Kollarımda bir tüy gibi.

Teni yumuşak, sıcak ve hindistan cevizi gibi kokuyor.

Onu hep daha sert biri olarak görmüştümdür. O iğrenç tavrı, keskin, kaba dili ve sofistike dış görünüşü onu daha dayanıklı gösteriyordu, ama şimdi onu tuttuğumda kırılabilir hissediyor. O kadar savunmasız ki, otomatik olarak onu kendime doğru daha fazla kıvırıyorum. Onu herkesin bakışlarından koruyorum.

"Hadi, ben sürerim." Colt omzumu dürttü. "Sadece bir bira içtim."

Dolaptan çıkıyorum, Blair'i kucaklıyorum, solgun yanağı göğüs kafesime sokulmuş. Ciğerlerimi ağzına kadar doldurarak Rose'a bakıyorum. "Kapüşonumu al, kardeşim."

Oturma odasına koşuyor, kapüşonumu ve Brandon'ı alıp dönüyor.
tow.

"Ne yapıyorsun?" Bana bakarken sallanıyor. "O kalıyor
Burada."

Rose parmağını onun göğsüne sokarak, "Hayatta olmaz," dedi. "Rezilsin. Utanmalısın."

"Rose." Colt onun koluna girdi. "Dilini kendine sakla. Yarın bunu hatırlamayacak."

"O kadar sarhoş değilim," diye karşı çıkıyor Brandon, bana doğru aceleci adımlar atarak. "Blair burada kalıyor."

"Bir adım daha atarsan sonun böyle olur," diye uyarıyor Colt, dolapta kanlar içinde yatan, aleti kot pantolonuna sıkışmış Alan'ı başıyla işaret ederek. "Ciddiyim dostum. Beni test etme."

Başka bir meydan okuma beklemiyorum. Arkamı dönüp Blair'i dışarı çıkarıyorum, sonra da Colt'un Mustang'inin arka koltuğuna bırakıyorum. İki kapılı bir araba, bu yüzden bizi arkaya yerleştirmek çaba gerektiriyor. Onun küçük, bilinçsiz bedenini yanıma yatırıp kapüşonumu üzerine örtüyorum.

Rose arabaya binip kemerini bağladığında "Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyorum. Colt direksiyonu tutarken, "Hepsi senin suçun," diye çıkışıyorum.

"Nasıl benim hatam olur?" diyor.

"Saatimi takmamı kim söyledi? Sen söyledin."

Colt başını sallıyor ve garaj yolunda bekleyen insanların yanından geri geri gidiyor. "Blair'in senin saatini seçeceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Siktir git ve orada kal. Bu *senin* hatan."

Önce Rose gülüyor, sonra Colt ve sonunda ben de katılıyorum. Ne boktan bir durum.

ON

Blair

YÜKSEK BİR GÜRÜLTÜ BENİ UYKUMDAN DÖNDÜRÜYOR, sersemlemiş zihnimi yarıp geçiyor ve kafatasıma bir çekiç gibi iniyor. Anında başım gerçek bir çekiç darbesiymiş gibi çarpıyor.

Tekilanın buruk, iğrenç tadı safrayı boğazımdan yukarı çekmeye yetiyor. İrkiliyorum, zihnim bulanık, bedenim o kadar ağır ki sanki bir çapayı takip ediyormuşum gibi hissediyorum.

Ve daha ayağa bile kalkmadım.

Görüntüler zihnimde yanıp sönüyor, birbirinden kopuk anıların bir montajı. Brandon'ın sırttan yüzü, Kelly-Ann ya da belki Mikaela, beni soldan sağa sallıyor, Cody Patrón döküyor. İlk başta kolaylıkla içtiğimi hatırlıyorum, sonra... hiçbir şey. Bir kara delik.

Başka bir kapı sesi düşüncelerimi delip geçiyor ve paniğe kapılıyorum. Eve nasıl geldim?

Yalnız mı döndüm? Aptalca bir şey mi yaptım?

Hatırlayamıyorum ve şakaklarımdaki donuk ağrı odaklanmama yardımcı olmuyor. Yorganın altında bedenimi titreten ürperti de öyle, cildim gripten ölüyormuşum gibi nemli. Derin bir nefes alıp yavaşça gözlerimi açıyorum ve pencereden süzülen parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum.

Üçüncü gürültülü vuruşla kendimi yastıktan kaldırıyorum, dengesiz bacaklarımın üzerinde duruyorum, hızlı hareket kafatasıma keskin bir acı gönderiyor. Midem öyle bir çalkalanıyor ki, sanırım her yere fırlayacağım.

"Geliyorum," diye mırıldanıyorum, sesim uzak, oda her adımda daha sert dönüyor. "Geliyorum," diye tekrar deniyorum ama ben bile zar zor duyabiliyorum.

Cody'nin koridorda, "Kapı açık," dediğini duyuyorum. "Hemen içeri gir. Muhtemelen hâlâ uyuyordur."

İnliyorum. Acılarımın içinde tek başıma debelenmeyi tercih ederim.

"Kahretsin," diye bağılıyor Brandon. "Ödümü kopardın dostum. Dinle, ben..." Sözlerini suçluluk duygusuyla kesiyor. "Finn bana dün gece neler olduğunu anlattı. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Onu sağ salim eve getirdiğin için teşekkürler. O nasıl?"

"Onu yatağına yatırdığımda iyiydi."

Kalbim yerinden fırlıyor, bir kaburgamı kıracak kadar şişiyor, utanç ve rahatlama içimi kaplıyor. Cody beni eve getirdi.

Benimle ilgilenmişti.

Titreyen ellerimi inceliyorum, kapüşonlu bir tişört giydiğimi fark edince kaşlarımı çatıyorum. *Cody*'nin kapüşonlusu. Yumuşak, sıcak tutuyor ve kalçalarımın ortasına kadar düştüğü için bana birkaç beden büyük geliyor.

"O kadar içmemeliydim," diye mırıldanıyor Brandon.

"Hayır, içmemeliydin ve Alan'ın onu o lanet dolaba kilitlemesine izin vermemeliydin."

Bir an gözümün önüne geliyor. Alan'ın gülümsemesini, saatini, elini belime koyuşunu hatırlıyorum.

Midem bulanıyor, kapıyı açıp koridorun karşısındaki Cody'ye bakıyorum. O da benim gibi solgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve dün geceki Patrón'un etkilerini hâlâ hissettiği belliydi.

"Sanırım şimdi uyandı," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. Bana bakışı nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "İyi misin?"

Aramızdaki gerilim dün gecedен daha güçlü bir şekilde devam ediyor. Hissedilebilir bir enerjiye dönüşmüş, ham, parlak kırmızı elektrik akımının kırbacı bizi birbirimize daha da sıkı sarıyor.

Kafamı sallıyorum, kafatasımda bir başka sarsıcı ağrıya yol açıyorum. "Ne oldu?"

"Sana içeride anlatırım," diyor Brandon. "Hadi bebeğim, sana kahvaltı hazırlayayım. Bok gibi görünüyorsun."

"Hikâyenin diğer tarafını öğrenmek istersen kapıyı çal," diyor Cody. Sonra gözlerini Brandon'a çeviriyor. "Ona yalan söyleme."

Bunu söyleme şekli -uyarı ve tehditle dolu- sadece bu değil, aynı zamanda çerçevemi nasıl dolaştığı, bakışlarının çalınmış bir öpücüğün heyecanı gibi beni nasıl yaktığı. Okunması zor bir bakış. Endişeden öfkeye ya da arzuya kadar her şey olabilir. Hangisi olduğunu söyleyemem ama umut edebilirim.

Koyu renk gözleri kapüşonunun eteğinin kalçalarımın buluştuğu yerde oyalanıyor ve boynuma bir kızarıklık yayılıyor.

Geri mi istiyor?

Altında bir şey olup olmadığını kontrol etmek için yakasını çekiştiriyorum. Neyse ki var. Elbise belimi sarıyor ama hâlâ orada. Kumaşı yeniden ayarlamak için ellerimi kapüşonun altına sokuyorum ama Cody bileğimi kelepçeleyerek içimde için için yanan bir ateş yakıyor.

"Yapma," diyor, sesi alçak ve vücudu gergin. "Sende kalsın."

Üzerimdeki görüntüsünü mü beğeniyor, yoksa dün gece bana bunu giydirdiğini mi hatırlıyor? Tam dalgalanmaya başlamışken, yanağıma inen keskin, acı bir tokat gibi tatsız bir farkındalık yüzeye çıkıyor.

Kapüşonluyu geri istemiyor çünkü onu giydim. Çünkü *dokundu* Ben... Geri verdiğim anda onu çöpe atacaktı.

Bir başka pişmanlık, suçluluk ve acı dalgası midemi bulandırıyor, akşamdan kalma halim utancımı daha da artırıyor. Jake ve ben ona *bitli* Mia dediğimizde Mia böyle hissetmiş olmalı. Kirli. Aşağılanmış. İstenmeyen.

Karma sonunda beni yakaladı.

Dudaklarımı sıkıp gözyaşlarımı yutuyorum. İstenmediğimi, aşağılandığımı, kirli olduğumu hissetmeyi hak ediyorum. Çok, çok daha kötüsünü hak ediyorum ama bu çok acı veriyor.

Brandon omuzlarıyla yanımdan geçip doğruca mutfığıma yöneldi. O gözden kayboldu ama Cody kaybolmadı. Ses tellerimi çalıştıramıyorum. Gözlerim onun yanan bakışlarıyla buluşmuyor. Tek yapabildiğim geri çekilip kapıyı kapatmak...

"Daha iyi misin?" Brandon ben banyodan çıkıp duş aldıktan ve giyindikten sonra soruyor.

Mutfakta rahatça hareket ediyor, ocakta yumurta ve domuz pastırması çevirirken ve bana bir bardak soğuk portakal suyu koyarken aşçılık oynamaktan son derece memnun.

Hak etmediğim zamanlarda bile her zaman yanımda oluyor. Geçen yıl çok meşgul olduğu karanlık bir dönem dışında. Ağladığımda bana sarılamayacak kadar meşguldü.

"Bana dün gece ne olduğunu anlat. Beşinci, belki de altıncı atıştan sonrasını hatırlamıyorum."

Kahvaltayı hazırlıyor ve ben mutfak adasında oturup ellerimi soğuk mermerin üzerine koyarken cızırdayan pastırma ve kızarmış yumurta kokusu midemi bulandırıyor.

"Sevmiyor musun?" İşine ara veriyor, gözlerini kısıyor ve sonunda endişe dolu bir fısıltıyla bir *şeyler* ekliyor.

"Bana Alan'dan bahset," diyorum, zihnim en kötü senaryolarla dolup taşıyor. "O-"

"Hayır," diye araya giriyor. "Yemin ederim, tamam mı? Sana dokunmadı." Yüz ifadesi ciddileşir. "Özür dilerim, bebeğim. Oynamana izin vermemeliydim ama

Sesin iyiydi, biliyor musun? Mantıklı konuştun. Fazla gevelemedin." Önce rahatlıyor, sonra yerini utanç ve pişmanlığa bırakıyor. "Sorun yok. Senin hatan değildi. Başından beri planladığım gibi evde kalmalıydım." Baş ağrımı hafifleteceğini umarak birkaç vitamin ve ağrı kesici hap içiyorum. "Yani Alan beni dolaba götürdü ama bana dokunmadı mı?"

Brandon başını sallıyor. "Bugün onunla konuştum. Kapıyı kapatır kapatmaz senin yere yığıldığını söyledi. Cody bir dakika sonra kapıyı tekmelemiş."

"Ne? Neden?"

"Sen oynamak istemeden önce sigara içmeye gitti ve döndüğünde masada değildin. Ona Alan'la birlikte olduğunu söyledim ve çok kızdı." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Cody'nin birkaç kez kendini kaybettiğini gördüm ve dün gece kolaylıkla ilk beşteydi. Alan'ın kırık bir burnu ve iki mor gözü bunu kanıtlıyor."

"Ona *vurdu* mu?" Nefes nefese kaldım, titreyen elimle ağzımı kapattım. "İmkânı yok."

"Ona sadece vurmadı, Blair. Yüzünü kum torbasına çevirdi. Colt çok çirkinleşmeden onu durdurdu."

Başım dönüyor. Cody'nin beni kurtarmaya gelmesi hiç mantıklı değil. Benden nefret ediyor. Hak ettiğimi bulmam için beni orada bırakabilirdi ama yapmadı.

En ufak bir şeyi bile önemsiyor olması fikri hem rahatlatıcı hem de rahatsız edici.

"Seni yerden kaldırdı ve benimle kalacağını söylediğinde, çenemi de kırmak için hazırlandı."

Tabağındaki yemeği düşüncesizce mızraklarken gözlerimi kısıyorum. "Aklında ne var?" Havada söylenmemiş ağır bir şeylerin asılı olduğunu hissederek soruyorum.

"Hiçbir şey, sadece..." Sözüünü kesiyor, bakışları benden kapı aralığına kayıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Yargılamayacağımı biliyorsun."

Yüzündeki ifadeden hoşlanmadım. "Ne hakkında?"

Tabağını kenara itip öne doğru eğildi. "Sen ve Cody, başka ne demek isteyebilirim ki? Dün gece sarhoştum ama kör değildim, Blair. Sana her baktığında nasıl kıvrandığını gördüm. Olay nedir?"

Çatalım ağzımın ortasında dondu kaldı. "Anlaşma falan yok. Buraya taşındığımdan beri benimle üç cümle bile konuşmadı." Bu tamamen doğru değil ama Brandon'a River'la geçirdiğim o geceden bahsetmeyeceğim. Kişisel hissettiriyor. Küçük bir

Aramızdaki sır. "Kıvranıyor olsam bile, tango yapmak için iki kişi gerekir ve Cody'nin bana on metrelik bir sopayla dokunmayacağını çok iyi biliyorsun."

"İşte bu... Sarhoştum tabii, ama ne gördüğümü biliyorum. Cody'ye her baktığımda, gözleri sana sabitlenmişti. Her seferinde, Blair."

Oda sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi boğucu geliyor. Zihnim, Cody'nin karanlık gözlerinin her hareketimi izlediği ve tekrar tekrar ağzıma düştüğü anılarla dolup taşıyor. Dün gece hayal ettiğimi sanmıştım ama Brandon gördüyse...

Hayır. Olamaz. Öyle olsa bile, ikimiz de sarhoştuk.

Bunun bir anlamı yok.

Brandon dün gece olanlardan bahsetmeye devam ediyor, Colt ve Rose'dan bahsediyor ama benim aklım aynı soru etrafında dönüyor: *neden?*

Cody bana ne olduğunu neden umursuyordu? Neden beni kurtarmaya geldi? Neden beni eve getirdi? Neden bana kapüşonunu verdi?

Bana cevapları verebilecek tek kişi koridorun tam karşısında, bu yüzden Brandon iki saat sonra ayrıldığında cesaretimi toplayıp kapısını çalıyorum.

"Sana ne söyledi?" Cody kapıyı açtıktan sonra soruyor, gözleri yüzümde bir şey arıyor.

Kızgınlık belki.

Hareket etmiyor. Yüksek gövdesi girişe barikat kuruyor. "Başka şekilde ifade edeyim. Ona ne kadar kızgınsın?"

"Neden olayım ki? Bu onun hatası değildi. Ondan tekrar oynamama izin vermesini istedim."

Kaşlarını çattı. "Bunu hatırlamana imkan yok."

"Bu onu daha az doğru yapmaz. Brandon bana yalan söylemez, Cody." Gözlerine bakıyorum, Brandon'ın sözleri geri geldiğinde midem takla atıyor.

Yüzünü kum torbasına çevirmişti.

"Bir sorum var..." Derin bir nefes alıyorum ve bir sonraki sözcükler için kendimi hazırlıyorum. "Bana neden yardım ettin?"

Gözleri kısılıyor, bir an için yüzümü inceliyor. "Ne demek *neden*? Seni orada bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye kekeliyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Minnettarım ama anlamıyorum. Benden nefret ediyorsun, Cody." Durup bekliyorum ama o konuşmuyor, topu benim sahama bırakıyor. "Sana teşekkür etmeye geldim, o yüzden... teşekkür ederim."

O da bir şey söylemeyince gitmek için hazırlanıyorum. Utanç verici sessizlik ihtiyacım olan tek davet. Ama sonra tekrar konuşuyor, sesi alçak ve ölçülü. "Dünyada bir denge olması gerekiyor. Hepimiz aşağılık olamayız."

Bu acıtıyor. Hem de çok acıtıyor. Bana hızlıca, maksatlı bir şekilde bakması çok şey anlatıyor: Alan'ı kastetmiyor. Beni kastediyor. Ben iğrencim.

Ve haksız da değil.

Ne diyeceğimi bilemiyorum ve dün gece bana neden yardım ettiğini anlayamıyorum. Benden o kadar nefret ediyor ki, havada tadını alabiliyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden başımı sallayarak gitmek için dönüyorum ama kolumu tutuyor, sıkıca kavıyor, beni olduğum yerde durduruyor, teninin dokunuşu sinir uçlarımda elektrik şokları yaratıyor.

"Bu *senin* hatan değildi," diyor, sesi alçak, sert ve öfkeyle titriyor. "Brandon *senin* Alan'la gitmene asla izin vermemeliydi."

Ses tonunda o kadar büyük bir inanç var ki, neredeyse her kelimesinde ciddi olduğuna inanacağım.

"En başta evde kalmalıydım, yani evet, bu benim hatam." Ona sahip olduğumdan daha yakın olmayı arzulamama rağmen nazikçe omuz silkiyorum. "Bana neden yardım ettiğini anlamıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Senden nefret ettiğim için bir pisliğin seni incitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Neden vermesin ki? Göze göz. "Bunu hak ettim, o yüzden-"

Eli çenemi öyle hızlı kavıyor ki, beni karşı duvara yaslayıp üzerimde yükseldiğinde irkiliyorum. "Hayatın boyunca bir sürtük olduğun için tecavüze uğramayı hak ettiğini sakın söyleme, hatta düşünme bile," diye feveran ediyor, ses tonu bir parça karanlıkla katmanlanmış. "Kimse bunu hak etmez."

Tehlikeli görünüyor. Sanki saldırmanın eşiğindeymiş ve ulaşabileceği ilk şey benmişim gibi, ama gözlerinde bana asla zarar vermeyeceğini söyleyen bir yumuşaklık var.

Bakışlarının yoğunluğu altında gözlerim karıncalanıyor. Bir bakışıyla savunma duvarımı yerle bir ediyor ve dikişlerimden ayrılıyorum. Kalbim çarpıyor ve zihnim kilitli kalmış en derin fantezilerini serbest bırakarak doğruca çukura yöneliyor. Onun merhametine kalmak nasıl bir his olurdu? Yatağında çırlıçıplak. Hazır ve onun dokunuşu için yalvarıyor. Sert mi yoksa nazik mi olacaktı? Kontrolü ele mi alacaktı yoksa benim yönetmeme izin mi verecekti?

Dudağımı ısırđım, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Tepkimi fark etti. Gözleri kararıyor ve içime lezzetli bir ürperti gönderiyor. Çenemdeki elini gevşetiyor ve başparmağı çene çizgim boyunca yavaş bir yol izleyerek dokunuşunun altında erimeme neden oluyor.

"Bunun seni tanımlamasına izin veriyorsun," diyor, sesi alçak ve çakıllı. "Hatalarının seni tanımlamasına izin veriyorsun, B. Onları sana yol göstermeleri için kullan."

Başımı sallıyorum, sözlerine odaklanmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim bana dokunmaya devam etmesini, o sert elleriyle bedenimi keşfetmesini istediğim. Aramızdaki kimya havada çatırdıyor ama arzumuz ne kadar aşikâr olursa olsun o çizgiyi asla geçmeyecek.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve gözleri hareketi takip ediyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "I-"

"Zaten milyonlarca kez özür diledin." Sözlerimi bana geri fırlatıyor, sesi artık yumuşak ya da teselli edici değil, sinirli. "Özür dilemeyi bırak. Dersleri fark etmeye başla ve öğren."

Gitmeme izin verdi. Duvardan iterek beni yalnız, nefessiz ve daha fazlasını ister halde bırakıyor.

Daireme geri dönmek için yeterli gücü bulduğumda, telefonumda bekleyen bir mesaj var. Çaresizce almak istemediğim bir mesaj.

Baba: Cuma günü erken yemek. Yeni müşteri. Dörtte hazır ol. İki örgü, makyajsız, kırmızı Mugler elbisesi.

Ve böylece Bay Anderson'la öğle yemeğı gibi olmayacağını anladım. Sakin tavrı, kararlı sesi ve saygılı mesafesi Cuma günü karşılaşacaklarımdan çok farklıydı. Bay Anderson kibardı. Bana dokunmadı. Sanat, politika ve babamın güncel kalmamı sağladığı diğer tüm konular hakkında konuşmaktan gayet memnundu.

Bu sefer o kadar şanslı olmayacağım. Yıllar sonra, babamın talimatlarına göre kimi fethedeceğıme karar verebilirim. En yeni müşterisi (kurban olarak okuyun) her kimse, genç kadınlardan hoşlanıyor. Çok genç.

Yasadışı, bu yüzden iki örgü, makyaj yok ve korse tarzı kırmızı mini elbise. İlk bakışta mütevazı görünüyor, ama yarı şeffaf paneller ve derin kepçe yaka, benim göğüs dekolteme sahip bir kadın için bile çok uygunsuz. Küçük göğüslerim iki kat büyük görünüyor ve her adımda neredeyse dışarı fırlıyor.

Derin bir iç çekerek, sinirlenmeden önce ona mesaj atıyorum.

Ben: Tabii ki.

ON BİR

Cody

PAZAR GÜNÜNÜ AKLIMDAN ÇIKARAMIYORUM.

Neredeyse bir hafta boyunca, onu duvara yapıştırdığımda Blair'in güzel yüzünde beliren ifadeyi tekrarlardım. Masmavi gözlerindeki şaşkınlık ve uyarılma hissi. Teninin yumuşaklığı. Ne kadar üzgündü ve bu üzüntü dokunuşumla ne kadar çabuk eridi.

Ve kahretsin... kapüşonumun içinde çok güzel görünüyordu. Makyajı lekeli, saçları dağınık, iri gözleri ıslık ıslık, çok seksiydi.

Bu düşünceden sıyrıldım. Kızlar erkek arkadaşlarının kıyafetleri içinde her zaman çok seksi görünürler. Ekstra bir şey yok-

Aniden başlayan migren başımı ikiye böldü. *Erkek arkadaş mı?* Hay sikeyim. Öyle demek istemedim. Sadece kapüşonlunun içinde güzel görünüyordu. Hikayenin sonu. Nokta. Virgül. Her neyse.

Siyah, yumuşak kumaş kalçalarının etrafında salınıyor, bir elbise sayılabilecek kadar teni gizliyordu. Altındakinden çok daha mütevazı bir elbise... evet. İyi düşünmüşsün. *Bu* yüzden Blair'in kapüşonumu çıkarma düşüncesine katlanamıyordum. Çünkü ben bir centilmenim ve onun sıkı poposunu Brandon'a göstermesini istemedim.

Tanrım, ne kadar saçmalıyorum.

Geçmemem gereken bir çizgide ilerlediğimi biliyorum. Aklıma asla gelmemesi gereken şeyler hayal ediyorum, ama görüntülerle savaştıkça daha da sıklaşıyorlar. Hepsi River'a yardım etmek için geldiği o gece yüzünden. O gece Blair'in farklı bir yönünü gördüm ve mezuniyet partisi sırasında birkaç bakış daha aldım.

Saatimin onun küçük elinde olduğunu fark ederek beni izlerkenki belirsizliği. Ona bir kadeh doldurmak yerine yarısını doldurduğumda duyduğu minnettarlık.

Onu Brandon'ın evinden dışarı taşıdığımda kollarımda kıvrılırken nasıl hissettiğini düşünmeden edemiyorum. Alan'ın onu dolapta tek başına tuttuğunu bildiğim için öfkem nasıl kontrolden çıkmıştı.

Birinin ellerinin onun vücudunda olması beni rahatsız etmemeli, ama birinin ona dokunma fikri bile beni lanet olası daireler çizmeye itiyor.

Merdivenleri koşarak çıkarken şakaklarımdan ter damlıyor, gözlerimi yakıyor, kalbim göğsümde dört nala atıyor. Vücudumdaki her kas acı içinde çılgın atıyor, inşaat işinin yorucu gününü protesto ediyor. Geçen yaz Logan'ın gözetimi altında yaptığım iş, şimdi içine düştüğüm duruma kıyasla çocuk oyuncağıydı.

Bir ekibi yönetmenin daha kolay olacağını düşünmüştüm, çünkü ben görevleri dağıtırken ağır işleri yapacak ellerim olacaktı.

Evet... işler öyle yürümüyor.

Ekibimin yüzde doksanı acemi, ne yaptıklarını bilmeyen acemiler. Logan, tıpkı kendisinin yaptığı gibi benim de yükselmem için ısrar ediyor.

Ve anlıyorum.

Bana gümüş tepside yeterince sunuldu ve kariyerim kazanmak istediğim bir şey. Ama bir yandan her şeyi idare etmeye çalışırken bir yandan da ekibimi eğitmenin bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Sıva, fayans ve tuğla örme konusunda uzmanlaşmış kalifiye işçilerim var, ancak onlar angarya işleri halletmek için orada değiller. Bu gençlerin işi ve çoğu ya üniversite terk ya da liseden yeni mezun.

Onlar inşaat işinin incelikleriyle boğuşurken ben de her fırsatta ellerinden tutuyorum. Kıcımlı yırtarak çalışıyorum, bir yandan da öğretiyorum. Logan'la üç aylık sıkı çalışmanın ve üniversitede üç yıl boyunca aldığım inşaat yönetimi derslerinin karşılığını nihayet alıyorum.

Genç olabilirim ama bu çocuklara bir iki şey öğretebilirim.

İş kavradıklarında daha da kolaylaşacak. Ama şimdilik terden sıırılsıklamım, kir içindeyim ve vücudumun her santimi ağrıyor. Bir banyo ve birkaç soğuk bira üç saattir beni çağırıyor.

Aklımda bu hedefle, dairemin son kat merdivenlerini tırmanıyorum. Koridora çıkar çıkmaz, elimde anahtar, bir amaç uğruna adım atıyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyor, içimdeki ani sıkıntı hissini bastırmaya çalışıyorum.

İşte yine orada, dağılmayan kötü bir koku gibi. Kötü olan her şeyin kraliçesi, huzuruma engel oluyor. Kendime sürekli ondan nefret ettiğimi hatırlatıyorum.

Nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum, ama aynı zamanda ona tekrar dokunmak için ölüyorum. Nasıl tepki vereceğini görmek için ölüyorum.

Bu birçok farklı nedenden dolayı yanlış.

Partiden beri birkaç kez öylesine selamlaştık ama daha fazlası olmadı. *Selamlaşmanın* ötesinde herhangi bir etkileşim hata olurdu.

Yine de beni kabul etmesini bekliyorum. Boğazımı inatçı bir gerginlik kaplıyor, sinirim artıyor.

Neyin doğru olduğunu göremiyorum. Onunla konuşmamalıyım bile, peki neden o lanet *hey*'in eksikliği beni duvara çarpıyor?

Neden söylemiyor? Onu kızdıracak bir şey mi yaptım? Kızgın mı? Benden liderlik yapmamı mı bekliyor?

Düşüncelerini deşifre edemiyorum ve belirsizlik zihnimin kağıt değirmenini bir tahta kurdu gibi kemiriyor.

Önce *selam* vermeyeceğim.

Hayatta olmaz. Söylemem
amına koyayım.

Biz arkadaş değiliz. Dost bile değiliz. Ondan nefret ediyorum.

Bu küçük hatırlatmayla, Blair'in anahtarları şingirdayarak yere düşerken dairemi açıyorum. Kapıyı kapatmak için döndüğümde, onu halı kaplı zeminde diz çökmüş, omuzları sarkmış, küçük bir titreme bedenini sarsarken buluyorum.

Omuzlarım geriye doğru atıyor, gerginlik içimi
düşümlüyor. Sanırım o-

Dudaklarından dökülen bir inilti zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Yüzünden akan gözyaşları düşüncesi sinirlerimi geriyor. Anahtarları kavrarken tırnakları bembeyaz, onları tekrar düşürmemeye çalışıyor, kendini sakın tutmak için savaşıyor, elleri titriyor.

Tenimde buz gibi bir ürperti dolaşıyor: tüylerim diken diken oluyor. Gözlerim kısılıyor, dudaklarım aralanıyor ama... kelimeler çıkmıyor. Ne diyebilirdim ki?

Sen iyi misin?

Belli ki değil ve neden olduğu umurumda değil. Gerçekten umurumda değil. Tanrı şahidim olsun. Umurumda *değil*.

Eğer bu doğru olsaydı, hala burada, elim kolumda, kapı aralık olmazdı.

Sonunda doğru anahtarı buldu ve kendini yerden kaldırdı. Giydiği kırmızı elbise Blair'in kendisi kadar uygunsuz. Uzun koyu kahverengi, neredeyse kumral saçlarını kulaklarının arkasına tarıyor, derin bir nefes alıyor, anahtarı kilide itiyor, hareketleri yavaş ve kasıtlı.

"Gösteri bitti," diye yarı fısıldıyor, yarı boğuluyor ve sözlerini kaplayan yenilgi kanımı donduruyor. "İyi geceler."

Arkasına bile bakmadan içeride kayboluyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, *patlama sesi* beni transımdan çıkarıyor. Kendi kapımı kapattım, görmezden geldim

bir suçluluk duygusu.

Belki de bir şey söylemeliydim. Belki de yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormalıyım.

Ya da belki bir psikiyatriste görünmelisin.

Belki de gitmeliyim. Görünüşe bakılırsa burada ipin ucunu kaçırıyorum. Bırak ağlasın. Gözyaşlarına sebep olan şeyi hak ediyor. O kızıdan *nefret ediyorum*.

Nico'nun evinden kopyaladığım anahtarlarımı dar yan sehpanın üzerinde bir top haline getirip ceketimden sıyrılarak vestiyere asıyorum.

Dışarıdaki sıcaklık bugün seksen dereceyi bulmuştu, yani ceket giyilecek bir hava değildi, ama sabahın erken saatlerinde yağan yağmur, siteye giderken bir ceket almak için koşarak geri dönmeme neden oldu.

Genelde banyo yapan biri değilimdir ama kaslarım o kadar çok yanıyor ki hızlı bir ıslanma bana iyi gelecek. Bir bira aldım, Formula 1'in antrenman öncesi gösterisi için dizüstü bilgisayarımı kurdum ve sıcak suyla dolu küvete girdim.

Ne yazık ki kaslarım gevşerken boğazımdan aşağı kayan soğuk biranın mutluluğu bile zihnimin Blair'in ağlamaklı sesine sürüklenmesini engelleyemiyor.

ON İKİ

Cody

Kanepeye yayılmış, Singapur Grand Prix antrenman seansını izlerken, Mia'yla mesajlaşırken saçlarım nemliyken, huzurlu olan evime boğuk çığlıklar giriyor.

En sevdiği pilot üçüncü virajda duvara çarpmış... Yorumlarımdan memnun değil.

Daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi kapıma bakarak doğruluyorum ama daha fazla ses çıkaramıyorum.

Bu haksızlıktı! Senin adamın onu pistin dışına itti. Eğer bu bir yarış olsaydı, beş saniye ceza alırdı.

Ben: Ona yeterince yer bıraktı.

Kulaklarıma başka bir ses ulaşıyor ve tekrar doğruluyorum. Anlaşılması zor ama biri kesinlikle bağılıyor. Bariton sesine bakılırsa bir adam. Kelimeler boğuk, kulaklarıma anlamsız şeyler çarpıyor. Yine de nereden geldikleri belli - Blair'in konağından.

Daha iyi duymaya çalışarak televizyonun sesini kısıtım.

"Çık dışarı! Hemen çık dışarı!" Blair duvarları aşacak kadar yüksek sesle feryat ediyor.

Ve *bum!* Ağır bir şey yere çarptı. Cam kırılıyor. Sonra bir daha, bir daha ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Sesler yoğunlaştıkça girişe doğru koşuyorum. Gözetleme deliğinden, Blair'in kapısında duran takım elbiseli bir adam görüyorum.

"Yeter!" diye bağılıyor, kelimenin içinde acımasız bir küçümseme var. "Lanet bir çocuk gibi davranıyorsun ve bu bana sökmez. Şimdiye kadar daha iyi bilmen gerekirdi. Yarın sekizde seni alacağım. Sana verdiğim şeyi giy ve uslu dur. Bu gece kabul edilemezdi." Kapıyı çarparak koridorda yürüyor, omuzları dik, yumrukları sıkılı.

Hiç düşünmeden kapımı çekip açtım. Adam döndü, kaşları çatıldı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Bana kaşlarını çatıyor, dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor, ta ki gözleri tanıyana kadar. Öfkesini dizginliyor, yüzü benim göz kırpmamdan daha hızlı nötrleşiyor. "Bu sizi ilgilendirmez Bay Hayes."

Demek kim olduğumu biliyor. Tabii ki biliyor. Mükemmel. *Onun* kim olduğunu bilseydim harika olurdu. Genç görünüyor. Otuz, belki de otuz beş yaşında ve belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Yan dairede yaşadığımı düşünürsek, sanırım bu beni ilgilendiriyor."

"Gecenizi böldüğüm için özür dilerim," diyor, her kelimeyi bir İngiliz aristokratı gibi tartarak ama aksansız. "Gerçekten bir yanlış anlaşılma oldu. Lütfen kardeşinize en iyi dileklerimi iletin."

Hangi kardeş? Dilimin ucunda dans ediyor. Altı kardeşim var ve her birinin yaklaşık altı milyon arkadaşı var. Kimi kastettiğini tahmin etmek kolay değil, ama ısmarlama takım elbisesinin hızlı bir değerlendirmesi, bu adamın sağduyudan daha fazla parası olduğunu ima ediyor, bu da Nico ile arkadaş olduğunu gösteriyor. Bu neden tanıdık geldiğini açıklıyor. Onu kardeşimle bir yerlerde görmüş olmalıyım.

Benim başka bir şey yapmamı beklemeden, saygılı bir hareketle başını bir kez salladı ve uzaklaşarak köşenin arkasında kayboldu.

Blair'i kontrol etsem mi diye düşünerek orada durdum. Sesinde bir şey vardı... ne kadar umursamamak istesem de görmezden gelmem zor olan bir umutsuzluk hissi.

Görünüşe göre bir kadın acı çekiyorsa her zaman umurumda olacak.

Buna pişman olacaksın, diye düşünüyorum dört adım atıp kapısının önünde durup sessizce üç kez kapıyı çalarken.

Hiçbir şey yoktu.

Tam, mutlak bir sessizlik. Orada olduğunu bilmeme rağmen içeriden tek bir ses bile gelmiyor. Dişlerimi sıkarak kapıyı bir kez daha çalıyorum, parmak uçlarım tahtaya zar zor dokunuyor.

Hiçbir şey yok.

Muhtemelen konuşmak istemiyor, ama en azından bir pislik olmamaya çalıştım. Vicdanım rahat bir şekilde daireme doğru dönerken kapısı sürünerek açıldı.

Onu içeri alırken göğsümde öfke kaynıyor. Yanaklarından süzülen yaşlar görünmez bir elin boğazımı sıkması gibi.

Kanıyor. Ağlıyor. Boğuluyor. Çaresiz, yalınayak, kırmızılar içinde. Sütyen giymiyor. Elbisesinin neredeyse transparan kumaşı

O kadar ince ki areolalarının tam şeklini seçebiliyorum. Her iki kolunu da kullanarak kendini elinden geldiğince örtüyor ama bu onun savunmasızlığını artırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Ten rengi fahişe tarzı elbisesine uyuyor, yanakları ya öfkeden ya da cam eşyalarının yarısını kırmak için harcadığı çabadan dolayı parlıyor. Sol eline eskiden beyaz olan, şimdi sıırıslıklam olmuş, kıpkırmızı bir bez sarılmış. Yanağında, boynunda, alnında kan izleri var.

Dizindeki iki küçük kesikten daha fazlası sızıyor, cam parçalarıyla dolu mermer zemine sızıyor.

Tanrı aşkına, yalınayak. Yanlış bir hareket yaparsa küçük ayağını kesip açacak.

"Bu iyi bir zaman değil." Gözyaşlarını siliyor, sakın görünmek için çenesini biraz daha yukarı kaldırıyor.

Ama işe yaramıyor. O kadar kırılğan görünüyor ki, başka tarafa bakarsam o ölümcül zemine çökeceğini düşünüyorum.

Onu hiç böyle görmemiştim. Şirret tavrı ve üstün havası, ham halini ortaya çıkarmak için sıyrıldı. Bu kızı neredeyse yirmi yıldır tanıyorum ama onu *hiç* bu kadar insani görmemiştim.

Bu kadar gerçek.

Ağlıyor. Kanıyor. Üzgün.

Genelde yansıttığı özgüvenden eser yok. Onun yerine, rafın kenarından devrilen porselen bir bebek gibi.

Tüm o camlarla birlikte parçalanmadan önce birinin onu yakalamasına ihtiyacı var.

İlk kez *onu* görüyorum, insanların yanında özenle beslediği şımarık, kibirli yanını değil. Mezuniyet partisinde pervasızca sergilediği yanını.

Küçük burnunun üzerinde belli belirsiz çiller var, pembe yanaklarında ise onlardan eser yok. Çilleri olduğunu bilmiyordum. Yıllarca onları bir yığın kapaticının altında sakladı. Peki neden?

Çok güzeller.

Kalbim bir kırıcı gibi çarpıyor. Gözyaşlarını silmek, ona sarılmak ve her şeyi yoluna koymak istiyorum. Az önce midemi yakan öfke yerini tehlikeli bir şekilde korumacılığa yakın hissettiren bir duyguya bırakıyor.

Bana bakan o derin, lacivert gözlerde taze yaşlar dolup taşıyor, arkalarında ortaya çıkarılmak için yalvaran öfkeli bir gerçekler ve sırlar okyanusu var.

Akılsızca şişmiş, ahududu pembesi dudağını çiğniyor ve ben olduğum yere yapışmışım, ışıklar söndüğünde F1 arabaları gibi yarışan düşüncelerim.

Blair bir gözyaşını daha siliyor.

Sisifosvari bir görev... daha fazla dökülüyor, çenesinden aşağı süzülüyor.

"Gidebilir misin?" diye yalvarıyor, yaralı elinin tersiyle burnunu silerken kendini toparlamaya çalışıyor.

Sesi çatlıyor, göğsüme bir koçbaşı gibi çarpıyor ve onu burada yalnız bırakma kararlılığımı paramparça ediyor.

Bırakmalıyım. Bu beni ilgilendirmez. Onu üzen her neyse, her ne olursa, o pislik her kimse... beni *ilgilendirmez*.

Olsa olsa, Mia'ya yaptıklarının tadına baktığı için sümüklü, incinmiş bir pislik olduğu için sevinmeliyim.

Ama sevinç görünürde yok. İçim huzursuzluk dolu, içim düğüm düğüm çünkü... Bir kadının bu şekilde acı çektiğini görmeye dayanamıyorum.

"İspanya GP antrenmanını izliyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve ona benimle gelmesi için görünüşte masum bir neden verdim. *Hadi televizyon izleyelim, benim incinmiş, yeminli düşmanım*. Netflix ve chill izlemek isteyip istemediğini sorabilirdim ve bu da aynı derecede kötü olurdu. "F1 sever misin?"

Ben de kim oluyorum?

Gergin, sessiz bir an geçiyor. Yüzümü inceliyor, bekliyor. Ne beklediğini bilmiyorum. Kahkaha mı? Benim tarafımdan bir hile mi?

Belki de. Muhtemelen...

"İspanya'yı seviyorum," diye fısıldıyor, titrek bir nefes alarak. "Bu yeterli."

Doğruca daireme tek başıma dönmeliyim ama bunun kötü bir fikir olduğunu çok iyi bildiğimden bir adım öne çıkıp parmaklarımı onun koluna doluyorum ve onu da yanıma alıyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum ama ona dokunmak artık farklı hissettiriyor. Farklı bir enerji ile yüklü.

Tek kelime etmeden onu arkamdan sürüklerken eline sardığım bez kanla ıslanmış, küçük kırmızı noktalar fayanslarıma, halıma ve parke zemine sıçırıyor.

Düzgün bir pansumana ihtiyacı var. İlk yardım çantasının nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden onu evime geri götürmek daha kolay.

Mantık yürütmek sana yardımcı olmaz, dostum.

Farkındayım. İlk günden beri onun yanında mantık yürüttüğümün aşırı derecede farkındayım ama şu ana kadar nefret konusunda çok başarısız oldum.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra kanepeyi işaret ederek "Otur," diyorum. Gardırobumdan bir kapüşonlu sweatshirt alıp uzatıyorum, bunun ona iki hafta içinde verdiğim ikinci kapüşonlu sweatshirt olduğunu çok iyi biliyorum. "İçki ister misin? Şarabım var, biram var-"

"Daha sert bir şeyler içebilirim," diye itiraf ediyor sessizce, kollarını kolların içine sokarak.

Elimdeki tek güçlü alkol, Vivienne'in bavulları boşalttıktan sonra doğaçlama ev partimizden sonra burada bıraktığı yarım şişe cin.

Bir cin tonik hazırlıyorum ve ilk yardım kutusunu alıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Blair, bardağı ona uzatıp yanına oturduğumda.

"Biliyorum." Keşke yardım etmek için zorlayıcı bir ihtiyaç hissetmeseydim, ama dizlerimin üzerine bir minder yerleştirip elini üzerine koyarken ve bezi dikkatlice açıp sehpanın üzerine bırakırken durmak yok. "Temizlememişsin," diyorum, uzun kesiklerde parlayan birkaç kırığı fark ederek. "İç."

İçiyor. İlk yudumu aldığı anda, cımbızı kapıp bardağı koparıyorum, her tısladığında midem çalkalanıyor.

Ondan nefret ediyorum. Nefret ettiğimi biliyorum ama onun acı çektiğini bilmekten zevk alacak biri değilim.

"Kristal bardak mı?" Ne yaptığımı görebilmek için fazla kanı silerek soruyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Sehpanın üzerine yayılmış dört parçadan en uzun olan son parçayı çıkarıyorum, sonra bir bez alıp kesiklerin etrafını elimden geldiğince temizliyorum. Dikişe ihtiyacı varmış gibi görünmüyor, bu yüzden elimdeki yara kapatıcı şeritler işe yarayacaktır, kanamayı durdurduğumuz sürece, aksi takdirde yapışmazlar.

"Fondip, B," diye emrediyorum, tahta bir kaşık getirerek. "Neden?"

"Alabileceğin tüm anesteziye ihtiyacın olacak. İç."

Cin toniğinin sonuncusunu da içip alkolün etkisinden kurtulduktan sonra kaşığı ona veriyorum.

"Kanamayı durdurmak için kesiklere baskı uygulamam gerekiyor. Bir an için çok acıyacak, o yüzden sertçe ısır."

Sapı ağzına sokuyor, beyaz dişlerini tahtaya batırıyor ve bir kez başını sallayıp gözlerini kapatıyor.

Çıkardığı tek ses sessiz bir inilti ama yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülür diye başımı kaldırmaya cesaret edemeyip kesiklere taze bir gazlı bez bastırırken damarlarımdaki kanı soğutmaya yetiyor.

Kontrol etmek için gazlı bezin altına bakmadan önce yüzden geriye doğru sayıyorum. "Bu işe yaramalı."

Kaşığı tükürüp sehpanın üzerine koyuyor, sapında diş izleri var ve aklım doğrudan omuzlarımdaki o izleri hayal etmeye gidiyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Neyi? İlk yardım mı? Altı erkek kardeş, dört yeğen ve..." Burnumdan uzun bir nefes çekiyorum. "Mia. Pıhtılaşma eksikliği var, bu yüzden ne zaman kendini kesse kanamayı durdurmak öncelikli oluyor. Başka seçeneğiniz olmadığında çok şey öğreniyorsunuz."

Birkaç tutam saçını kulağının üzerine atıp, diğer elindeki kurumuş kanı silerken elini nazikçe benimkine dokunduruyor. "Teşekkür ederim."

"Henüz işim bitmedi. Sana bir içki daha getireceğim ve düzgün bir pansumana ihtiyacın var."

Gözlerindeki bir şey bana karşı çıkacağını söylüyor, ama boyun eğen bir baş hareketiyle bu düşünce dağılıyor. Buzdolabından bir şişe Corona alıyorum, sonra da ona duble cin tonik yapıyorum.

"En sevdiğin kim?" Blair bardağı kabul ettikten sonra gözlerini televizyona dikerek soruyor.

"Ferrari, tabii ki." Mia'nın sürücüsünün duvara çarpması nedeniyle verilen yarım saatlik aradan sonra ilk seansın yeniden başladığını söyleyen muhabiri dinlerken sesi açıyorum. "Yarışlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Brandon'la birkaç tane izledik. Mia'nın babasının takım müdürü olduğunu öğrenince bu işe bulaştı."

"Yapma," diye uyarıyorum. Şiddetli korumacılık duygusu tüm hücrelerimi patlatıyor ve zihnimi yüksek alarm moduna geçiriyor. "Onun hakkında konuşma."

Blair hemen kendi içine büzülüyor, ben en uzun kesikleri kapatırken eli benim elimde titriyor. "Özür dilerim."

Ortam rahatsız edici bir hal alıyor. Fiziksel olarak mümkün olan en kısa sürede gitmesini istiyorum. Burada olmamalıydı.

Bir bandaj alıp elini sarıyorum, yerine sabitliyorum, sonra masadan kalkıp lavaboya doğru ilerliyorum.

Televizyondaki muhabir başka bir kırmızı bayraktan bahsediyor ve bu sefer favori sürücümün adı dudaklarından dökülüyor. Tekrarını izlemek için döndüm,

Telefonum kahvaltı barında çaldığında kıkırdıyorum, Mia'dan bir mesaj.

Karma. Bugün hızlı çalışıyor, sence de öyle değil mi?

Ben: Yarış koşullarında on saniyelik bir ceza olurdu.

Neden? Ona bolca yer bıraktı.

Hayes grup sohbetine geçiyorum. Artık sadece ben ve kardeşlerim için değil. Rose katıldı ve sosis festivalinden şikayet ettikten sonra kızları da ekledik ve sonra Colt tam da Rose'un şikayet ettiği şeyle ilgili başka bir sohbet oluşturdu -Sosis Festivali- böylece kızların haberi olmadan birbirimize bok atabilecektik.

Ben: Kim hatalı? Colt:

Senin adamın.

Nico: Senin adamın yoksa bu gece hiç

alamayacağım. Gördün mü? Sana söylemiştim.

Rose: Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama Mia

haklı. Seni küçük hain. Kalacak bir yere ihtiyacın olana

kadar bekle. Rose: Kahretsin. Tamam, ben İsviçre'deyim.

Üzgünüm, Mia.

Senin adamın, kardeşim. Araya girdi ve bedelini ödedi.

Ben: İyi. Bana Gangbang yap, neden yapmıyorsun?

Bunu bir gülme emoji denizi takip ediyor, sırtımama neden oluyor, ilk yardım kutusunu dolaba geri koymadan önce telefonu bir kenara fırlatıyorum. Blair beş dakikadır tek kelime etmedi. Aslında hiç ses çıkarmadı, bu yüzden hala burada olduğunu biliyorum. Ne kadar sinsi olursa olsun gittiğini duyabilirdim.

"Bir tane daha ister misin-" diye aptalca bir nezaketle söze başlıyorum, sonra omzumun üzerinden bakınca sözümü kesiyorum.

Uyuyor, başı kanepenin arkasıyla köşenin birleştiği yerde, saçları yüzünün yarısını kapatıyor, boş bardak elinden kayıp yere düşmek üzere.

Hayatta olmaz.

Burada kalmasının imkanı yok.

Ona dokunmak için eğildim, uyandırmak için omzundan tutup salladım ama yumuşak tenine değmeden durdum. Bitkin düşmüştü. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, kül rengi yanakları ve acılı ifadesi kâbuslarla savaştığını gösteriyor.

Yanağındaki bir tutam saç, onu fırçalamam için bana meydan okuyor. Parmaklarım havada asılı kalıyor ve tam geri çekilmek üzereyken fikrimi değiştiriyorum. Başparmağım yumuşak, nemli tenini sıyrırken, kalın, ipeksi yumağı kulağının arkasına nazikçe yönlendirdiğimde kalbim kaburgalarımı dövüyor.

Sanki canlı bir telmiş gibi elimi geri çekiyorum. Uyuyan yüzüne göz kırparken parmaklarımın uçları karıncalanıyor.

Bir şey yok. Sadece onu böyle çaresiz görmeye alışık değilim.

Benmerkezci bir hıyar olarak doğsaydım hayat daha kolay olurdu. Bu gece kullanışlı bir özellik olurdu. Onu uyandırmak için içsel bir savaş vermek yerine, onu dışarı atardım.

Muhtemelen burada olmazdı çünkü daha önce kimin bağırdığını kontrol edecek kadar umursamazdım.

Ama ben bencil bir pislik değilim ve onu sarsarak uyandırmadım. Hayır, kendimi ayağımdan vuruyorum, kanepenin arkasından bir battaniye alıp küçük bedeninin üzerine örtüyorum. Sadece birkaç dakikalığına. Ben koridoru geçip tüm kapıları açarken o uyuyabilir, böylece onu kolayca yatağına taşıyabilirim.

Kapı kolu yerinden çıkıyor ve beni ışıkların açık olduğu mutfığa sokuyor. Yerdeki camlar, lavaboya giden yolu işaretleyen kan damlalarıyla lekelenmiş. Blair'i yatak odasına götürmek için etraftan dolaşabilirim ama... ya uyanırsa, bir bardak su içmek için parmak uçlarına basarsa ve kırık camlara basarsa?

Süpürgeyi kapıp yerleri süpürürken, "Pislik gibi davranmalıydım," diye mırıldanıyorum. "Eminim umursamamak çok daha kolaydır," diye ekliyorum ıslak bir bezle dizlerimin üzerine çöküp kanı sildikten sonra lavabonun etrafını temizleyip hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımı üç kez kontrol ederken. Yatak odasının kapısını açıp evime dönüyorum, Blair'i kanepeden kaldırmaya hazırım ama...

Yine durdum.

Pozisyon değiştirmişti, artık yarı oturmuyordu. Kanepenin köşesine doğru kıvrılmış, başı mindere yaslanmış, battaniye burnunun gőneyindeki her şeyi őrtőyor.

Bir an için ona bakıyorum, seçeneklerimi tartıyorum, öfkem yeniden alevleniyor. Burada olmamalıydı. Bu kadar savunmasız gőrőnmemeli, yıllardır hissettiğim nefreti yok etmemeli.

Uzun, yenik bir oflamayla onun evine geri dőnőyorum, kapıyı kilitliyorum ve sonra arseniği utandıracak kadar zehirli bir kızla kendimi daireme kilitliyorum.

Oturma odasında duruyorum, ayaklarım hareket etmeyi reddediyor çünkü... Yatak odama girip onu kapıya bu kadar yakın uyurken bırakamam.

Biri içeri girerse, o yalnız kalır.

Tek başına yaşadığını biliyorum ve kesinlikle bir şeylerle bařa çıkabileceğini biliyorum, ama fiziksel olarak onu kanepede gőzetimsiz uyurken bırakamam. Tőm ięūdőlerime ters dőřőyor. Beni ne kadar delirtiyor olursa olsun, o *benim* atım altında ve *benim* bakımım altında.

"Seni aptal herif," diye fısıldıyorum boynumu sıkarak.

Yatağımı yataktan çıkarıp oturma odasına sőrőklőyorum, sonra sehpayı hareket ettirerek yatağı kanepelye aynı hizaya getiriyorum, elimden geldiğince sessiz bir şekilde.

Kesinlikle cennete gideceksin.

Olsam iyi olur, yoksa çok kızacağım.

Bir on dakika daha, sessizce yatak odam, oturma odası ve banyo arasında gidip gelerek yatmaya hazırlanıyorum. Blair atımın altındayken bir dakika bile uyuyabileceğimden řőpheliyim ama yapacak daha iyi işlerim de yok değil.

Beni oyalayacak hiçbir şey kalmadığı için yorganın altına girip ellerimi başımın altında birleştiriyorum ve tavana bakıp zihnimde kendime gőneřin altındaki her ismi sayıyorum.

Bu duruma nasıl dőřtőm? Neden böyle berbat bir ahlaki pusulayla doğdum? Neden onu kapı dışarı edemiyorum?

Hiçbir cevabım yok, ama zihnim sonunda dalıp gidene kadar sorular gelmeye devam ediyor.

Sanki beş dakika sonra gözlerim açılıyor, içime ağır bir yők őkőyor. İçimi bir huzursuzluk kaplıyor ama neden iimin fırtınalı bir gőkőyőző gibi alkalandığını hemen anlamıyorum. Oda karanlık ve gőrőnőřte sessiz, ta ki bastırılmış bir hıçkırık kulaklarımı delip geçene kadar. Burnumu çekerek nefes alıyorum.

hızla takip ediyor, her biri bir sarsıntı ve gözyaşlarını silen bir kolun sesiyle noktalanıyor.

Blair'in sırtı bana dönük, vücudu bir top gibi kıvrılmış, bir elini başına bastırmış, parmakları uzun saçlarını karıştırıyor, kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi kafa derisini kazıyor.

Panjurları daha önce kapatmamıştım. Sokak lambalarının ışıltısı içeriye doluyor, oturma odasını toz mavisi battaniyenin altında nasıl titrediğini anlayacak kadar aydınlatıyor.

Uzun, titretek bir nefes alıyor, diğer eli kayıyor. Yüzünü göremesem de çıkardığı yumuşak sesler canlı bir resim çiziyor: Ağlamalarını bastırmak için yumruğunu ısıyor.

Sessiz kalmak için harcadığı çaba elle tutulur cinsten, vücudundaki gerginlik yüzünden hıçkırıklarını zapt etmekte zorlanıyor.

Mantıklı düşüncelerime bir an bile fırsat vermiyorum. Kanepemde ağlayan bu kızın *kim* olduğunu ya da onunla konuştuğum ilk günden beri ailem olarak gördüğüm kıza yıllar boyunca neler yaptığını hatırlamak için durmuyorum.

Blair'den ne kadar nefret edersem edeyim, onun ne kadar acı çektiğini duymuyormuş gibi davranamam.

Doğrulup ona doğru eğildim ve bir kolumu ortasına doladım. Dokunuşumla sıcıyor, nefesi şaşkınlıkla kesiliyor, ben onu kanepeden yanımdaki yatağa kaydırırken çığlıkları geçici olarak kesiliyor.

Bir süre sırt üstü yatıyor, gözleri dolu dolu, korku dolu gözlerle bana bakıyor, ağzından tek bir kelime çıkmıyor.

Ben de konuşmuyorum. Aklına hangi kabusların musallat olduğunu bana söyleyeceğinden şüpheliyim ve kelimelerin acısını dindirmeyeceğini biliyorum. Dinlememe ihtiyacı yok.

Yorganı kaldırarak onu daha yakına çekiyorum ve bizi yatırmadan önce bir kolumu ona doluyorum.

Bu yeterli değil.

Sağ elini göğsümün üzerinde gezdiriyorum, parmak uçlarının altında şaşırtıcı derecede sabit bir ritim var.

Yavaşça, sanki itilmeyi bekliyormuş gibi, bana doğru kıvrılıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Taze gözyaşları tenimde nemli bir iz bırakmadan önce tişörtümü avuçluyor.

Bunu *nasıl* bildiğimi bilmiyorum. Titreyişlerinin çaresizlikten temkinli bir rahatlamaya dönüşmesinden mi, gözyaşlarına rağmen kaslarının gevşemesinden mi, yoksa altıncı hissim mi var bilmiyorum ama ona hiç böyle sarılmadığımı biliyorum.

Hiç kimse ona sırf bunun için teselli vermedi. Sadece şeytanlarını kafese koymasına yardım etmek için. Kimse gizli bir gündemi olmadan, her zaman karşılığında bir şey bekleyerek ona ağlaması için bir omuz vermedi.

Bana sarılma şeklinden de belli oluyor, sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibi bir dikkat ve şaşkınlıkla dolu.

Ben de... o kadar çok farklı nedenden dolayı hangisinin daha önemli olduğunu bilmiyorum. Bana bu kadar iyi oturmamalı. Gevşerken göğsümün şişmesine neden olmamalı, vücudu artık gergin değil. Burada olmamalıydı.

Bu düşünce kollarımı bilinçsizce onun zayıf bedenine doluyor. Onu burada istemiyorum. Ona zamanın yüzde doksan dokuzunda katlanamıyorum ama gitmesine izin verme düşüncesi göğsümde ağır bir şey bırakıyor.

Parmaklarımın onun yumuşak saçlarını aşağı yukarı taradığını fark edene kadar dakikalar geçiyor. Bunu ne kadar uzun süre yaparsam, vücudu tuttuğu gerginliği o kadar çok bırakıyor.

Nefesleri eşitleniyor. Gömleğimi çılgınca kavrayışı, sanki kollarımda kendini savunmasız bırakıyormuş gibi nazik bir tutuşa dönüşüyor. Zihnim aynı soruları tekrarlarken gözyaşları yavaşlıyor.

Ne zamandır böyle acı çekiyor?

Onu *kim* incitti?

Kaç kere uyuyana kadar ağladı?

Bilmiyorum. Asla bilemeyeceğim, ama şimdilik ona biraz daha sıkı sarılıyorum, aklını kurcalayan her neyse ondan güvenli bir sığınak sunuyorum, ama şafak sökene kadar nihayet uykuya dalmıyor.

ON ÜÇ

Blair

Uykuyla sersemlemiş zihnimden geçen ilk düşünce, içinde bulunduğum çıkmaz değil. Cody'nin kocaman kollarıyla beni sarmalayarak ne kadar sıcak hissettirdiği. En son ne zaman birinin bana böyle sarıldığını hatırlamıyorum. Sarıldığım olmuştu ama onlar da hızlı, kısa anlardı. Sıradan, arkadaşça... Bu yoğunluğun yakınında bile değil. Tutuşu neredeyse sahiplenici. *Koruyucu*. Sanki etrafımıza bir çember çizmiş, dünyanın geri kalanını dışarıda tutuyor.

Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve kafamın içinde bunun berbat bir fikir olduğunu haykıran sese rağmen, anın tadını çıkarmak için bir saniye ayırıyorum. Sanki onun yanına sığmak için özel olarak yapılmışım, burnum boynunu okşuyor, başım yastığın üzerinde. Uyuyor, göğsü usulca inip kalkıyor.

Parmaklarım tişörtünü kavıyor, kalp atışlarının sakın güm güm sesleri beni neredeyse yeniden uyutuyor.

Ama dün geceki anılarım yerleşiyor ve bana neden burada olduğumu hatırlatıyor.

Gerçeküstü mutluluk, babamın sözleriyle lekelenerek dağıldı.

Babam yeni kurbanıyla sohbeti devraldıktan sonra masadan kalktım ve bir süre barda oturup konuşmalarına izin verdim. Sonra babamın korumasının önünde migrenim tutmuş gibi davranarak oradan ayrıldım.

İzne ihtiyacım olduğunu düşünmedim. Babam iş konuşmaya başladıktan sonra beni asla geri çağırmas.

Ne yazık ki Bay Simons babamın umduğu kadar kolay alt edilebilecek biri değildi. İlk iş sohbetinden sonra babama teklifini düşüneceğini söyledi, sonra da *konusmamızı* bitirmeye hevesli bir şekilde beni bulmaya gitti.

Babamın sohbeti anlatış biçimi, Bay Simons'ın havadan sudan konuşmaları pek umursamadığını gösteriyordu.

Gözlerimi kapadım, aşağılanmayı engelledim.

Babam beni zarardan korumak yerine, bugünü tatlı sırasında parmaklarını eteğimin içine sokmaya çalıştığını bildiği yaşlı bir adamın yatında geçirmemi istiyor. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Gerçi babam bize katılacağını söyledi ama bu bana yardımcı olmayacak.

Bay Simons bana alt katı ya da özel süitini göstermeye karar verirse bana yardımcı olmayacak. Babam karşı çıkmayacak. Bay Simons'ın kötü niyetini anlamamış gibi davranacak.

Göğsüme bir sertlik doluyor ve yaklaşan gözyaşlarımı bastırarak nefes almayı kesiyorum. Ağlamanın bir anlamı yok. Bu konuda başka seçeneğim yok ve ileride olacakları düşünmek de yardımcı olmayacak. Bunu sineye çekmeliyim. Zamanımı beklemeliyim. Sadece bir yıl daha.

Bundan daha kötülerini de atlattım. Savaşmadığım sürece, üç yıl önceki kadar kötü olmayacak.

Cody'nin kol saati hazırlanmak için iki saatten az zamanım olduğunu söylüyor. Burada, onun büyük, sıcak kollarında güvenle koza içinde kalmayı tercih etsem de, hazır ve bekliyor olmazsam babamın aklını kaçıracağını biliyorum.

Onu uyandırmamak için her seferinde bir santim hareket ederek, Cody'nin derme çatma yatağından gizlice çıkıyorum ve kendimi uzaklaştırdığım anda koruyucu balonu özlüyorum. Bağımlılık yapan güvenlik yanılsamasını... Sanki o yanımda olduğu sürece hiçbir şey bana dokunamayacakmış gibi. Sanki hiçbir şey beni tekrar incitememiş gibi.

Gözleri kapalıyken çok huzurlu görünüyor. Genelde yüz hatlarını büken - beni hedef alan- küçümsemeyle tam bir tezat. Ona dokunmak için uzanıyorum, parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum ya da dudaklarının hatlarını çiziyorum ama kısa kesiyorum, parmaklarım teninden birkaç santim ötede duruyor.

O bunu istemezdi.

Nezaketine rağmen benden hâlâ nefret ediyor ve bu düşünce beni harekete geçmeye itiyor. Kalmama izin verdiği için pişmanlık duyarak uyandığında onunla yüzleşmekten çok korkuyorum. Ben ağlarken beni teselli ettiği için.

Sessizce sehpadan anahtarlarımı alıp çıkıyorum ve koridorun karşısına geçiyorum.

Hızlı bir duştan sonra, Cody'nin kapüşonlusunun içine giriyorum ve hiçbir şey olmamış gibi davranmanın istediğim yol olmadığına karar veriyorum.

En azından bir *teşekkürü* hak ediyor, bu yüzden hızlıca bir parti madlen hazırlayıp kahvaltı yapıyorum. Her gün spor salonuna gittiğini biliyorum. Vücudu görülmeye değer, mükemmel bir tonda, bu yüzden sağlıklı, protein dolu bir diyet yapıyor olmalı.

Bunu göz önünde bulundurarak, kızarmış ekmek üzerine avokado ve çeri domates ile çilekli ve yoğurtlu milkshake tercih ediyorum.

Küçük bir tepsiyi doldurup içine birkaç sıcak madlen koyuyorum ve hâlâ uyuduğundan emin olduğum Cody'nin dairesine götürüyorum.

Ama uyumuyordu. Kapı açılır açılmaz onun geniş, kaslı göğsü, nemli saçları ve eşofmanlarıyla yüz yüze geliyorum. Kanepede oturuyor, elinde bir fincan kahve, derme çatma yatak görünürde yok ve yaşam alanı temiz ve düzenli.

Gözlerini fincanın kenarından bana dikeyyor, kaşlarından biri yavaşça yukarı doğru kalkıyor ve beni şaşkın sessizlikten kurtarıyor. "Günaydın," diyorum, kapıyı itip kapatmadan önce birkaç adım atıyorum. "Kapıyı çalmadığım için özür dilerim. Hâlâ uyuduğunu sanıyordum."

Bakışları kahvaltı tepsisinde ve yüzümde geziniyor, sonra kapüşonunu ve çıplak ayaklarımı inceliyor.

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor ama geri adım atmıyorum. Doğruca ona yöneliyorum ve tepsiyi sehpanın üzerine koyuyorum, sessizliğin havadaki gerilimi artırdığının farkındayım.

Sessiz yoğunluğu midemi bulandırıyor, normalde etkileyici olan yüzü artık okunamaz halde. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Hayal kırıklığına uğramış görünmüyor ama memnun da görünmüyor.

"Dün gece için teşekkür ederim," diyorum parmaklarımı önümde birleştirerek. "Ve bunun için özür dilerim," diye ekliyorum, kapüşonunun eteklerini çekiştirerek. "Yapmamalıydım-"

"Nasıl hissediyorsun?" diye araya giriyor. Endişeli sesi onun duygusuz yüz ifadesiyle büyük bir tezat oluşturuyor.

"Ben iyiyim."

"İyiyim..." diye tekrarlıyor, kelimeyi test ediyor.

İyi olmaktan çok uzağım. Sadece karşı karşıya olduğum gün yüzünden değil, sadece hayatım tam bir karmaşa olduğu için değil, aynı zamanda geceyi Cody'ye sarılarak geçirdiğim için de hissetmeye hakkım olmayan duyguları uyandırdı.

Ben görünmezmişim gibi davrandığında işler daha kolaydı. En azından o zaman beni ne kadar güvende hissettirebileceğini bilmiyordum.

"Konuşmak ister misin?" diye soruyor, bakışlarını benden ayırmadan. "İnan bana, altı kardeşle şimdiye kadar duymadığım bir şey kalmamıştır."

Bundan çok şüpheliyim.

"Dün geceki adam kimdi?" diye devam ediyor ve beni yolumdan saptırıyor.

Babamı tanımıyor mu? Bu nasıl mümkün olabilir? Nico babamın en sevdiği kişi. Onun deyimiyle altın yumurtlayan tavuk. Parasını inanılmaz bir hızla katlıyor ve babamın saygı duyduğu tek kişi o olabilir.

Sağ kolum üzerine bahse girerim ki Cody onu tanıyordu.

"Konuşmak istemiyorum ama teklifin için teşekkürler." Cehaletin mutlu ülkesinde kalması daha iyi. Sessiz kaldığında, "Kendim çıkarım," diye ekliyorum.

Ve beni durdurmadığında çok acıyor.

Bay Simons güvertede duruyor, üzerinde bembeyaz bir gömlek ve lacivert bir pantolon var. Bizi büyüleyici bir gülümsemeyle karşılıyor, elimi hafifçe öpüyor ve babama dönerek başını sallıyor.

Gözleri bir kalp atışı kadar kısa bir sürede tekrar bana dönüyor, hareketlerimi izliyor, vücudumda geziniyor ve aç bir yoğunlukla göğüslerime yapışıyor. Buz gibi bir kırkayak alayı omurgamdan yukarı tırmanıyor, soğuk ayakları arkalarında ürperti bırakıyor, beni titretiyor, Bay Simons bunu iyiye işaret sanıyor, şişmiş gözbebekleri sonunda göğsümden ayrılıp benimkilere kilitleniyor.

"Aramıza hoş geldiniz Bayan Fitzpatrick," diye mırıldanıyor babam, genç bir adamın bir bardak almak için uzandığı bara doğru yürürken. "Sizi burada ağırlamak bir zevk," diye yumuşak bir baritonla ekliyor, sonra bikiniden başka bir şey giymemiş bir kadın yaklaşırken dönüyor.

Kadın ondan çok daha genç görünüyor. Otuz, belki o bile değil. Göğüsler, dudaklar, yanaklar, kıç... hepsi sahte.

Metreslerinden biri olmalı.

"Bu benim sevgili karım, Annabelle." Bay Simons sevecen bir gülümsemeyle onu işaret ediyor.

İyi ki henüz içki almamışım, yoksa boğulacaktım. Onun gibi bir adamın evli olmasını beklemiyordum. O sahte dudaklara rağmen çok güzel. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, vücudu bir fanteziye dönüşmüş, teni güneş tarafından güzelce öpülmüş.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyorum, rahatlamış iç çekişimin çok belli olmamasına çalışarak.

Karısı etraftayken bir şey yapmaya kalkışmayacağı kesin...

Bana uygunsuz bir şekilde dokunulduğu pek sık görülmez. Çoğu erkek bana bakmaktan ve imalarda bulunmaktan gayet memnun. Bazıları beni bir kupa gibi göstermek için içki içmeye davet ediyor, bazıları ise beni hiç dikkate almıyor.

Ama...

Her zaman bir *ama* vardır. Her zaman kuralın bir istisnası vardır.

Babamın parasını katlamak için kullandığı yüksek mevkideki adamların çoğu, henüz reşit bile olmayan genç bir kadını elleyerek bir skandala yol açmaya cesaret edemezken, bazılarının vicdanı sızlamıyor. En zenginler, milyarderler... kendilerini kanunların üstünde görürler. Sosyal olarak kabul edilebilir davranışların, görgü kurallarının ve görgü kurallarının üstünde.

Bazıları bir şeyler hissetmeye çalışır. Bazıları dizimde bir elden ya da enseme okşayan parmaklardan fazlasını dener.

Ve Bay Simons'ın görünüşüne ve geçmişindeki cinsel saldırı suçlamalarıyla dolu kabataslak geçmişi hakkında okuduklarıma bakılırsa, kesinlikle o adamlardan biri. Dolu bir cüzdanın, istedikleri her şeyi yapmakta özgür oldukları anlamına geldiğini düşünenler.

En üzücü kısmı da bunun doğru olması. İstediklerini yapabilirler. Nüfuzlu arkadaşları ve rüşvet için yeterli parası olan Bay Simons gibi pislikler, çok sayıda tecavüz suçlamasına rağmen serbestçe dolaşıyor. Ne zaman biri mahkemeye taşınsa, suçlamalar düşüyor... Muhtemelen çevresi kadınlara yüklü miktarda sus payı ödediği için.

Neyse ki yıllardır babamın planlarının bir parçasıydım ve kendimi nispeten güvende tutmak için birkaç numara geliştirdim.

Güvertede birkaç saat geçirip kahvaltının tadını çıkarıyoruz. Masanın üzerinde uygunsuz yorumlar uçuşmuyor. Kıbar bir sohbetten başka bir şey yok ama tuvaleti kullanmak için izin istediğimde işler değişiyor.

Bay Simons'ın eli bileğimi kavrayıp beni dar koridorun duvarına doğru itene kadar duymuyorum.

Flashback'ler zihnimi uzun zaman önce gömdüğüm anılarla dolduruyor ve nefesim kesiliyor.

"Hiç ayağa kalkmayacaksın sandım tatlı yanaklım," diyor, başını boynuma daldırıp derin derin içine çekiyor, bir eli belimi kavıyor, diğeri kalçamda. "Büyüleyici görünüyorsun. Dün gece seni özledim. Nereye gittin?"

"Baş ağrısı," diyorum, karanlık anıların uçurumundan geri dönmeye çalışıyorum, kendimi şimdi ve burada tutmaya çabalıyorum, yoksa kendimi koruyamayacağım.

"Seni düşünmeden edemiyorum ve bugün seni bu halde gördüğümde..." Bir elini neredeyse hiç olmayan göğüslerimin arasında gezdiriyor, sesi kısık ve boğuk, kulağıma pis pis fısıldıyor.

Şişko parmakları kalçamdan yukarı kayıyor ve iki parmağını elbisemin eteğinin altına sokarak duyulabilir bir şekilde inliyor.

"Mükemmel," diye geveliyor. "Hepinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bay Simons," diye fısıldıyorum, ellerimi hafifçe göğsüne bastırıyorum, kulaklarımda kan uğulduyor. "Karınız her an gelebilir. *Babam* burada. Yapamayız."

Azgın zihninin riskleri değerlendirmesi için birkaç kalp atışı geçmesi gerekiyor, sonra onaylamadığını homurdanarak kulağımın kabuğunu yalayacak kadar uzaklaşıyor.

"Haklısın," diye homurdanıyor ama bir sonraki nefesinde yapay da olsa bir özen gösteriyor. "Seni böyle bir duruma sokmak istemezdim. Küçük tatlı kızımı üzecek bir şey yok ama..." Daha da geriye eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, gözleri içimi yakıyor. "Sadece bir dokunuş." Dili dışarı çıkıyor, bir parmağını amımda aşağı yukarı kaydırırken dudaklarını ıslatıyor. "Babacık ne kadar yumuşak olduğunu kontrol etsin."

Sahra'dan daha kuruyum ama sanki bacaklarımın arasında gençlik pınarını bulmuş gibi gözleri parlıyor.

Eğer bir daha kendine *baba* derse, yemin ederim suratına kusacağım. Babamın yaptığı her şeyi, beni hayatım boyunca nasıl kullandığını, istismar ettiğini ve ihmal ettiğini düşünürsek, baba sapkınlığı kendimi kaptıracağım en son şey. Bana babamın elinden çektiğim tüm kötü şeyleri hatırlatıyor.

Baba kelimesi, annem hayallere daldığında onun karnına indirdiği yumrukların anılarını çağrıştırırken hiç de tahrik edici değil.

Ayak sesleri etrafımızda yankılanıyor, hızla yaklaşıyor, topukların belirgin tıkırtısı karısının olduğunu ele veriyor. Sanırım biri yukarıdan izliyor, bu pislik beni onun taşaklarına tekme atmaya zorlamadan önce beni kurtarıyor.

Böyle bir şey olursa Gideon Fitzpatrick hiç memnun olmaz. Arabama, kredi kartlarıma el koyar ve öngörülebilir bir gelecek için hayatımı cehenneme çevirirdi ama Bay Simons'ın beni lüks yatının duvarına karşı becermesine izin vermektense buna katlanmayı tercih ederim.

"O kadın için kusursuz zamanlama," diye geveliyor kulağımı yalayarak. "Bir dahaki sefere tatlım, kimse bizi bölmeyecek. Birkaç haftalığına şehir dışındayım ama döndüğümde seni güzel bir yere götüreceğim. Uslu durursan alışverişe gideriz, baban da sana tasarımlar bir çanta alır."

Ruj lekeli dudaklarımın köşesine özensiz bir öpücük kondurduktan sonra yaklaşan ayak seslerinin aksi yönüne doğru hızla geri çekilirken ağızımdan dökülmek üzere olan kusmuğu güçlükle yutuyorum.

Son anda banyoya dalarak, içim içimi yerken kendimi tuvaletlerden birine kilitliyorum.

Babamın bu zengin ve güçlü soysuzları nasıl bulduğunu yıllardır merak ediyorum. Beni yem olarak kullanmaya başladığından beri yirmi dokuz erkekle *çalıştım*. Hepsi de toplumda güçlü bir konuma sahipti: avukatlar, bankacılar, dedektifler, politikacılar... genç bir kızı etkilemekten mutlu olan zengin, yetkili, pis sapıklar. Karıları yanlarında dururken pervasızca flört etmekten mutlular.

Bu adamlara kendilerini üstün hissettiren şey nedir? Bu noktada, bana el uzatan cüretkârların çoğunun babamın oyununu bildiğinden oldukça eminim.

Beni yüzlerine karşı sergilediğini, kurbanlık koyun gibi sunduğunu biliyorlar ve mutlu bir şekilde katılıyorlar, uygun gördükleri her şeyi alıyorlar.

Çoğu kısa süreli dokunuşlarla yetiniyor: yanağımı okşuyor, kalçamı sıkıyor, satır aralarında uygunsuz bir yorum yapıyor.

Babam için çalışan yirmi dokuz erkekten on birinin eli kalçamda ya da göğüslerimdeydi. Dördü vücudumun en mahrem yerlerine dokundu. Biri aletini içime soktu.

On yedi yaşındaydım. Lise son sınıftaydım. Bugüne çok benzeyen bir gün. Güzel bir hava, bir yat ve Avrupa'dan gelen altmış üç yaşında bir iş adamı.

Babamın onunla nasıl bir anlaşma yaptığını bilmiyorum. Ama o pislik beni gezdirirken güvertede oturduğunu biliyorum. *Reşit* değildim. Sonunun böyle olacağını tahmin etmemiştim. O hasta herifin bana izinsiz dokunacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Yani, babam *oradaydı*. Kendimi güvende hissettim ve adamı takip ettim.

O zamandan beri babamın yanında kendimi hiç güvende hissetmedim.

Yaşlı piç beni alt güvertedeki büyük, zarif banyonun duvarına yasladı, eliyle ağzımı kapattı, eteğimi kaldırdı ve yüzümden süzülen gözyaşlarını umursamadan V kartımı yumrukladı.

Hayatımın en uzun üç dakikasıydı.

İşini bitirdikten sonra pantolonunu düzeltti, bana bir havlu attı ve hiçbir şey olmamış gibi merdivenlerden yukarı çıktı.

Babam bir süre sonra beni buldu.

Hayatımda ilk kez gerçekten endişeli görünüyordu. Çoğunlukla bakire olduğumu fark etmediği ve kalçalarımın bulaşan kanın midesini bulandırdığı için. Ondan sonra beni rahat bıraktı. O aptal ziyafetlerde bulunmamı istemeden neredeyse dört ay. O

Terapimi ayarladı ve onu ya da Avrupalı iş adamını ele vermeyeyim diye her türlü tehdidin arasında beni hediyelere boğdu.

Terapiye hiç gitmedim ve babam da kontrol edecek kadar önemsemedi. Yapmam gerektiği gibi travma üzerinde çalışmak yerine, *kendi* şartlarımla üniversiteli erkeklerle yatarak o zalimin anısını gömmeye çalıştım.

O geceden çıkan tek iyi şey Mia'ya zorbalık yapmayı bırakmam oldu. Bunu hep bir ses aramak, duyulmak ve görülmek için yapmıştım çünkü kendi evimde görünmezdim. Ya halüsinasyon gören ya da ağır ilaç tedavisi gören bir annem ve bizden uzak durmak için elinden geleni yapan bir babam olduğu için hep tek başıyım. Görmezden gelindim, güçsüzdüm... Beş yaşımdan beri hasta annem tarafından korkunç şeylerle suçlanıyordum.

Mia'yla dalga geçmek bana seyirci kazandırdı. İnsanlar beni gördü. Beni dinlediler... ama tecavüze uğradığımda ve kontrolüm en acımasız şekilde elimden alındığında, hayatım boyunca kaçtığım şeyi Mia'ya da yaptığımı fark ettim.

Tecrit. Aşağılanma. Güçsüzlük. Ses yok.

Aylar sonra babam beni başka bir toplantıya çağırdığında çok daha akıllıydım. Çok daha güçlüydüm. Artık saf bir genç kız değildim. Ne zaman biri çok yaklaşırsa ya da durum kontrolden çıkacak gibi olsa, babamın benimle oynadığı gibi ben de onlarla oynuyorum.

Görünüşe göre bu adamların çoğu biraz iyi. Vermek istediğimi alıyorlar ama endişemi dile getirirsem geri çekiliyorlar.

Açıkçası, bu konuda akıllı davranmam gerekiyor ki öfkelenip kaçmasınlar ya da babam istediğini alamadan onu serbest bırakmasınlar.

"Burada olmaz, Bay [adını girin]."

"Babam her an çıkıp gidebilir. Burası güvenli değil." "Karınız bir kapı ötede."

Mazeret üstüne mazeret. Şimdiye kadar işe yaradılar. Bana dokundu. Üç adam

-Bay Simons da dahil olmak üzere dördü kirli parmaklarını eteğimin altına ve amıma sokacak kadar cesur davrandılar ama Avrupalı pedofil dışında kimse bana tecavüz etmedi.

Olanların üstesinden geldim. Zihnimde kalıcı bir hasar bırakmadı - muhtemelen çoğu zaman bunun olduğuna bile inanmadığım için. Terapiden sonra bunu aklımdan çıkardım ama sağlıklı bir cinsel ilişki yaşamam uzun zaman aldı.

Ayak seslerini duymaz hale geldiğimde kabinden çıkıyorum, ellerimi, dudaklarımı ve Bay Simons'ın dokunduğu her yerimi yıkıyorum, sonra güverteye geri dönüyorum.

Günün geri kalanında gözlerden uzak durdum. Artık içki içmiyorum, böylece tuvaleti kullanmak zorunda kalmayacağım ve Bay Simons'ın beni tekrar takip etme riskini almayacağım.

Ama babam beni eve bıraktığında, kendimi kirli hissediyorum. İhlal edilmiş.

Doğruca duşa giriyorum ve cildim pembeleşene kadar keselenerek temizleniyorum.

ON DÖRT

Blair

Babamın sıkı talimatı altında, üst düzey takım elbise mağazasına girdiğimde kendimi yabancı hissediyorum.

İhtişamı seyrederek içeri doğru yürürken pelüş halı adımlarımı yumuşatıyor. Duvarlar, farklı tonlarda ve dokularda özenle sergilenen takım elbiselerle kaplı. Kristal avizeler tavandan ışıldayarak bembeyaz duvarları aydınlatıyor ve lüks kumaşları öne çıkarıyor.

Taze keten, deri ve kolonyanın baş döndürücü karışımı koku alma sinirlerime saldırıyor.

Babam beni manipüle ettiği insanlarla flört etmem için "işe aldığından" beri ilk kez, planladığı bir ziyafette kırmızı dışında bir şey giymeme izin veriliyor.

Henüz bir tarih belirlenmedi ama bu sabah telefonda hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi. Kırmızı yerine beyaz giymem gerekiyormuş. Bunu sorgulamadım çünkü giyeceğim elbiseyi seçmeme izin veriyordu.

"Bana ukalalık yapma, Blair. Elbiseyi sen seçiyorsun ama sana aldığım diğerlerine benzemezse çok pişman olursun."

Tarz hâlâ aynı -kısa, açık saçık ama doğru bedeni seçebilirim ve şeffaf dantel değil. Bu bir kazanç, bu yüzden hevesle arabama bindim ve alışveriş merkezine gittim.

Sorgulamadığım bir başka şey de buraya gelip ona bembeyaz bir kravat almamı emretmesiydi. Doğruca doğru rafa yöneldiğimde durdum ve tanıdık, geniş omuzlu ve topuz yapılmış siyah saçları gördüm.

Telefonla konuşuyor, gömlek rafını karıştırıyor. Serçe parmağında üç tane gömlek asılı: siyah, toz mavisi ve krem rengi. Yerimde duramıyorum, karmanın nasıl bir oyun oynadığını merak ediyorum.

Koridorun karşısında oturuyor olmamız yetmiyor mu? Şimdi de onunla sınırlı, kapılı topluluğumuzun dışında mı karşılaşıyorum?

Derin bir nefes alarak kenara çekiliyorum, uzun bir takım elbise rafının arkasına saklanıyorum, midem dibe vuruyor. Soyunma odalarına doğru gideceğini bildiğimden, beyaz bir kravat bulmak için rafları taramadan önce onun gözden kaybolmasını bekliyorum.

Bakışlarım soluk sarı bir kravata takılıyor ve hemen Cody'nin bronz teninde nasıl duracağını merak ediyorum.

Az önce baktığı rafta aynı renkte bir gömlek var. Tanrım... Bunu kendime neden yapıyorum?

Aptalca, *aptalca* bir fikir, ama ne olduğunu anlamadan ayaklarım beni soyunma odalarına doğru götürüyor, elimde sarı gömlek.

Dolu olan tek odanın tozlu gri perdesi kapanıyor ve tereddüt ediyorum. Bunu yapmamalıydım. Gerçekten yapmamalıyım ama...

Nefes alıp keskin bir nefes tutarak gömleği küçük aralıktan içeri itiyorum, kalbim boğazımda.

Her karşılaştığımızda, onu her gördüğümde, o etkilenmeden kalırken benim aşkım on kat artıyor. Tam olarak değil tabii. Bazen bana bakışı beni çekici bulduğunu ele veriyor ama o benim kadar etkilenmiyor.

Onun koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda vücudum karıncalanıyor, ağzım kuruyor ve bir sinir yumağı haline geliyorum.

"Bunu dene," diyorum, dizlerimi zayıflatan adama kişisel alışveriş asistanlığı yapma kararımdan hemen pişmanlık duyarak. "Logan'ın düğünü için," diye ekliyorum çünkü üç saniyedir sağır edici bir sessizlik var ve ben burada öylece durmuş, bir elim Cody'nin soyunma odasında, gri perdeye aval aval bakıyorum.

Sıcak, nasırlı eli bileğime dolandığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Beni daracık alana çekerken şaşkın bir nefes alıyorum.

Üzerinde daha önce seçtiğini görmediğim kömür rengi bir pantolon var, düğmesi ve fermuarı açık, bembeyaz boxer'ını ortaya çıkarıyor. Sırtına krem rengi bir gömlek geçirmiş, kaslı göğsü yüzümden birkaç santim ötede, kokusu duyularıma saldırıyor.

"Sarı mı?" diye soruyor, hâlâ bileğimi kavırıyor.

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum ama yakınlığı neredeyse dayanılmaz. Nefesini yüzümden hissedebiliyorum ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Sana çok yakışacak." Hem çok yakın, hem de yeterince yakın değil. "Güven bana."

"Bu hüsnükuruntu," diyor ama bana gitmemi söylemek yerine krem rengi gömleği omuzlarından silkip bir kenara fırlatıyor, varlığımdan etkilenmemiş gibi.

O sarı gömleğiyle dikkatini dağıtırken, gözlerim utanmadan göğsünün genişliğinde geziniyor. Gitmeliyim, onu yalnız bırakmalıyım,

Ama ben olduğum yere çakılıp kaldım ve dűřüncelerim parmaklarımı yamuk kaslarının üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu dűřünmeye başladı.

"Gitmen gereken bir yer mi var?" diye soruyor, yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor.

Ton.

Gömleği giyip yeni bedenimi örttüğünde hayallerimden sıyrılıyorum.

En sevdiği manzara.

Aynada kendini inceliyor, kumaşı büyük elleriyle ütölüyor. "Haklısın. İyi görünüyor." Gözlerimiz aynada arpşıyor. "Ee? Acelen mi var?"

"Pek sayılmaz. Bir elbise almam lazım ama o da uzun sürmez."

"Takım elbise mağazasında elbise mi arıyorsun?" Sanki onu bilerek takip ettiğimi düşünüyormuş gibi ağızının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Hayır, babam için kravat almaya geldim."

Gözlerini kısıyor ama dűřüncelerini paylaşmıyor. "Genelde yalnız alışveriş yapmazsın. Arkadaşların nerede?"

"Meşguller." Bir adım daha yaklaşıyorum, gömleğinin yakasını düzeltmek için uzanıyorum, parmaklarım sıcak tenini okşuyor. "Ne düşünüyorsun?" Bir düğmeyi açıp kırışıklıkları düzelterek soruyorum, elim kumaşı göğsüne bastırıyor. "Bence sana yakışmış. Bunu prova yemeğinde giyebilirsin."

Konuşmadan önce bir süre sözlerimi düşünüyor. "Seninle bir anlaşma yapalım. Bana neyin yakışacağını bildiğin için, düğün hafta sonu için ihtiyacım olan her şeyde bana yardımcı olacaksın ve karşılığında ben de senin hangi elbiselerin içinde iyi göründüğüne karar vereceğim."

Çenem neredeyse yere arpacaktı. Yardım etmemi mi istiyor? Benimle vakit geçirmek mi istiyor? Affetme yolunda küçük bir adım ama büyük bir zafer gibi geliyor.

"Sevgilinin ne renk elbise giydiğini biliyor musun?" diye sordum.

Cody'nin gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, aramızda bir elektrik çarpması yaşanıyor. Küçük alan birden fazla samimi geldi ve geri adım atarak gri kumaşın içine girdim.

"Hiçbir fikrim yok. Henüz kimseye sormadım. Neden?"

"Kravatının elbisesine uymasını istersin diye düşündüm."

"Yani bir eş bulduğumda kravat alacağım ve o da elbisesini seçecek. Düğün için beyaz bir gömleğe ihtiyacım var, herhangi bir kravat işimi görür." Küçük düğmeleri çözüyor ve kumaşın açılıp çıplak göğsünü ortaya çıkarmasını izlemekten kendimi alamıyorum.

"Tamam. Burada bekle," diye mırıldanıyorum, gözlerimi o hareket ederken kıvranan kaslarından ayırmayı başarıyorum, bacaklarımın arasındaki ıslaklık giderek rahatsız edici bir hal alıyor.

Tökezleyerek geri dönüyorum ve beş dakika sonra daha fazla gömlek, takım elbise ve pantolonla geri dönüyorum. Cody'nin farklı kıyafetleri denemesini izliyorum, ona ne kadar mükemmel uyduklarına hayranlıkla bakıyorum.

"Elbiseye neden ihtiyacın var?" diye soruyor, üçüncü gömleği omuz silkerek giyerken aynadan beni izliyor.

"Babamın işi için. Ne zaman birine yağ çekmesi gerekse şık ziyafetler verir."

"Yani şık bir şeye ihtiyacın var," diye düşünüyor. "Tam yerini biliyorum.

Huntington Beach'te, benim arabamla gideriz."

"Teşekkür ederim ama yardıma ihtiyacım yok. Ne alacağım konusunda kesin talimatlarım var."

Lanet olsun. Onunla konuşmak neden bu kadar zahmetsiz? Filtrelerim pencereden dışarı çıkıyor, genellikle sakladığım her şey şimdi açığa çıkıyor.

"Ne giyeceğine flörtün mü karar veriyor?" diye soruyor, parmakları gömleğin düğmelerini karıştırırken.

Yardım etmek için araya giriyorum. "Randevum mu?"

"Ne giyeceğin konusunda talimat aldığını söylediğine göre biriyle gideceğini varsayıyorum."

"Oh... randevu yok. Babamın kolundayım."

Kaşları bir an için birbirine dolandı. "Neden? Annen nerede?"

Keder bir isilik gibi tenime yayılıyor. Bir yıldan fazla oldu ama onu her düşündüğümde kalbimin ikiye ayrılacakmış gibi hissetmeyi bırakacağından şüpheliyim.

"O öldü."

Pişmanlık Cody'nin yüzüne gölge düşürüyor ve bir anlık garip bir sessizlikten sonra, "Üzgünüm, bilmiyordum" diyor.

"Üzülme. Böylesi daha iyi. Nerede olursa olsun burada olduğundan daha mutlu olacağına eminim." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama gözlerim yaşlarla doluyor.

Sertçe yutkunarak ve konuşmayı başka yöne çekerek Cody'nin takım elbise ceketini giymesine yardım ediyorum. "*İşte bu* iyi görünüyor," diye övüyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"Öyle görünüyor. Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım. Ben iyiliğine karşılık vermeden önce hızlıca bir kahve içelim."

Hızlı bir kahve mi? Burada mı? Herkesin bizi birlikte otururken görebileceği bir alışveriş merkezinde mi? Onun isteyerek benimle görünmesi fikri kafamdaki çarkları döndürüyor.

Ne haltlar karıştırıyor bu?

"Dediğim gibi, yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum, neredeyse beni öldürecek olsa da onunla daha fazla zaman geçirmekten vazgeçiyorum. "Teklifin için teşekkürler."

"Güzel görünüp görünmediğini sana kim söyleyecek?"

"Güzel görünmem gerekmiyor. Görünmem gerekiyor-" Kendimi tam zamanında durduruyorum, alt dudağımı endişelendiriyorum.

"Nasıl görünmen gerekiyor, Blair?" diye soruyor usulca, kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı okşayarak.

Dokunuşuyla kalbim hızla çarpıyor ve eğilme isteğimle savaşıyorum. "Fark etmez. Benimle gelmeni istemiyorum, tamam mı?"

Kararlı bakışları savunmamı tekrar yükseltiyor. Şimdiden çok fazla şey söyledim. Ona çok fazla ipucu vermeden gitmeliyim. Cody akıllıdır. Anlayışlı. Merakını uyandırdım ve konuyu kapatacak biri değil.

Gömleği, ceket ve boxer'ıyla karşımda duruyor ve ben gözlerimi kaçırmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Tüm bu süre boyunca sikine bakmamaya çok ama *çok* dikkat ettim.

Meraklı bakışlarını görmezden gelerek kaçma fırsatını değerlendiriyorum. Pantolonsuz beni kovalamaz.

Beş saat sonra, elbiseyi satın aldıktan ve psikiyatri koğuşunda üç saat geçirdikten sonra eve döndüm.

Cody'nin arabası her zamanki yerine park etmiş ve onun evde olduğunu bilmek, üzerime atlayıp çantayı çalacak ve ne aldığıma bakacakmış gibi, fahişemsi beyaz elbisemin olduğu alışveriş çantasını daha sıkı tutmama neden oluyor.

"Cevap ver bana!" Merdivenlerin son katını çıkar çıkmaz Ana'nın çığlığını duyuyorum.

Cody dairesinin dışında, ayakları çıplak, sırtı duvara yaslanmış, Ana parmak uçlarında, açık elini göğsüne vuruyor, yüzü kıpkırmızı, saçları darmadağın.

"Başka biri mi var?! Beni aldatıyor musun?!"

"Seni aldatamam," diye homurdanarak burnunun kenarını sıktı. "Biz birlikte değiliz. *Hiç birlikte olmadık.*"

Olduğum yerde donup kaldım, geri mi dönsem yoksa daireme mi saklansam bilemedim.

"Böyle söyleme. Ciddi değilsin!"

Daire, diye karar veriyorum, bir adım ileri atıyorum. Cody'nin gözleri benimkilere kayınca tekrar duruyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor, ifadesi kızgınlığa dönüşüyor.

Vücudumu soğuk bir ürperti kaplıyor ve topuklarımın üzerinde dönüyorum. Belli ki konuşmalarını duyabildiğim için mutlu değil. Belki de birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaçları var ve kendi evime girmeye hakkım olsa da, bunu konuşabilmeleri için geri çekiliyorum.

"Siktir... Bebeğim, bekle!" Cody arkamdan sesleniyor, ses tonu anlamadığım bir şeylerle dolu. Sanki korkmuş gibi. Biraz da çaresiz. "Gitme. Açıklayabilirim."

Tamamen duruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, eminim, sadece bana *bebeğim* dediği için değil. Sadece aceleci ayak sesleri yaklaştığı için değil, tüm vücudum karıncalanıyor.

Tek bir kelime ama ayaklarımı yerden kesmeye yetiyor. Cody'ye dönüyorum, kararlı bakışları karşısında sessizliğe gömülüyorum. Beni belimden kavrayıp başını eğdiğinde ve dudaklarını dudaklarıma bastırdığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sadece bir öpücük. Daha fazlası değil. Sadece sert, inatçı bir gagalama, ama ağzının yumuşaklığı ve bedeninin benimkine değen sıcaklığı tüm vücudumda lezzetli bir ürperti yaratmaya yetiyor.

Kollarında titriyorum. Duygularım damarlarımdaki sıcak kanı hızlandırıyor, o uzaklaşırken duyularımı bastırıyor, koyu kahverengi gözleri bir tür çekingen, belirsiz bir şaşkınlıkla benimkilere kilitleniyor.

"Tanrım..." diye fısıldıyor, iki elini yüzüme doğru kaldırarak.

Tam bu öpücüğün Ana için bir gösteri olduğunu anladığım anda, Cody'nin ağzı tekrar benimkinin üzerinde.

Ve bu sefer sadece bir öpücük değil.

Parmakları yanaklarımı okşarken dudakları dudaklarıma yapışıyor ve elleri aşağı kayarak beni yerden kaldırıyor, mükemmel melodiyi yakalayan bir müzisyenin hırslıyla beni kollarının arasına alıyor. Bacaklarımın onun beline dolanmaktan başka gidecek yeri yok. Eli enseme kavlıyor ve ben kaçamıyorum.

Kaçmak istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Öpüşünde çok fazla güç var. Beni duvara çarparken dokunuşunda çok fazla ham yoğunluk var, bir eli kıçımı destekliyor, diğeri

Saçlarıma dolanıyor, öpüşmeyi derinleştirmek için başımı geriye çekiyor, tüm vücudu içime bastırıyor.

İnliyorum, duyulamayan taleplerine teslim oluyorum.

Sert aleti bana doğru uzanıyor ve ben de ona doğru eğilerek teması arzuluyorum. Sanki kafasının içinde bir şalter atmış, kalan tüm kararlılığını yok etmiş gibi.

Eli boynumdan sırtıma, sonra yüzümün yan tarafına doğru hareket ediyor, öpücük açgözlü, umutsuz... sanki beni tüketmeye çalışıyor, sanki kendini üzerime bastırıyor ve ben lanet olası aklımı kaybediyorum. Karşı koyacak gücüm yok.

İçimde alçak bir uğultu başlıyor, dilinin her hareketiyle daha da yükseliyor ve dişlerini alt dudağıma batırıp alçak bir iniltiyle hafifçe çektiğinde, vücudum da aynı şekilde karşılık veriyor, ellerim saçlarını kavrarken ben de onu aynı hararetle öpüyorum. Yemin ederim parçalanmama saniyeler kaldı. Orgazma saniyeler kaldı ve o beni öpmekten başka bir şey yapmadı.

Ama her şey başladığı kadar çabuk bitiyor.

Ana'nın ağlamaklı sesi anı bozuyor, baloncuğumuza giriyor. "Sen tam bir pisliksin." Hışımla yanımızdan geçip Cody'nin sırtına vurdu.

Hızlanan adımları geri çekiliyor ve köşeyi döndüğünde ayaklarım yere çarpıyor.

Cody geri çekiliyor, titreyen elini yüzünde gezdiriyor. Sessizlik sağır edici. Ona bakmaya cesaret edemiyorum, göreceğim şeyin canımı yakacağını biliyorum.

Burnundan uzun bir nefes çekerek çantalarımı yerden alıp bana uzatıyor. "Bunu yapmamalıydım," diyor. "Ben... Ben düşünmedim. Bir dürtüydü. Nasıl yapacağıma dair fikirlerim tükendi-"

"Sorun değil," diye araya giriyorum, duvarı iterken kendimi sakinleştiriyorum. "İyiliğe karşı iyilik, değil mi? Sen bana Alan konusunda yardım ettin, ben de sana Ana konusunda yardım ettim. Umarım mesajı almıştır." Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak, başım eğik, elim çantamda, anahtarları ararken tırısila uzaklaşıyorum. "İyi geceler."

"Blair..." "İyi
geceler, Cody."

ON BEŞ

Cody

KAPIYI ARKASINDAN KAPATTI ve ben de tökezleyerek daireme girdim.

Ne yaptım ben böyle?

Bu fikir beni şimşek gibi çarptı, güçlü ve sarsılmazdı. Ana'ya bir mesaj göndermek için Blair'i kullanmayı planlamamıştım ama Shawn'ı yardıma çağırmak dışında saplantılı takipçiliğini başka neyin durdurabileceğini de bilmiyordum.

Ve Ana beni aldatmakla suçladığı sırada Blair ortaya çıktığında, bunu bir işaret olarak kabul ettim. Kader bana yolu gösteriyordu. *Belki beni başka biriyle görmek saplantısını durdururdu?*

Özünde, Ana iyi bir insan. Sadece yolunu kaybetmiş, yolunu bulmaya çalışıyor. Her ne kadar yardım etmek istesem de, her güzel sözü yanlış anlıyor. Yasaklama emri çıkartarak geleceğini mahvetmektense duygularını incitmeyi tercih ederim.

Beklemediğim şey, aptalca fikrimin bu kadar çabuk geri tepeceğiydi. Blair'in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup şova devam edebileceğimi düşünmüştüm. *Bebeğim, Ana sadece gidiyordu. Hiçbir şey olmadı, yemin ederim. Lütfen gitme, her şeyi açıklayacağım...* falan filan.

Lisede can sıkıntısından oyunculuk dersi almıştım, bu yüzden bunu başarabileceğimi biliyordum, ama Blair'i öptüğüm anda tüm vücudum kasıldı. Tatlı ağzının tek bir tadına baktım ve daha derinleri keşfetme dürtüsüne karşı koyamadım.

Dudaklarının yumuşaklığı, parfümünün kokusu, çıkardığı küçük şaşkın nefes ve saçlarıma dolanan narin parmakları, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi beni içine çekmesi...

Arzu içimi yakıp kavurdu ve ben de kendimi kaybederek lanet bir vahşi gibi onun ağzına daldım. İçimde yanan ilkel arzuyla tükendim. Ona sahip olma, bedenini altımda hissetme ihtiyacı... *Tanrım*. Ellerim vücudunun her santimine dokunmak için ağrıyordu. Onu yeterince yaklaştıramıyordum, bu yüzden onu kollarıma aldım ve neredeyse kaybolacağından korkarak duvara yasladım.

Aramızdaki sıcaklık lav gibi patladı. Onun içinde boğuluyordum, ellerim vücudunun her kıvrımını ve eğimini haritalıyordu.

Yeni Blair'in o sevimli tişörtler ve kot pantolonlar içindeki, kurabiye pişiren ve göğsüme sarılan görüntüleri zihnimin ön saflarına koştu. Bunu inkar edilemez uyarılmışlığımla karıştırınca, nefret de kayboldu.

Neyse ki Ana hâlâ oradaydı ve sırtıma vurduğu bir şaplaqla beni trans halinden çıkardı, yoksa muhtemelen Blair'i duvara yaslayıp sikmeye çalışırdım.

Beni öptüğünde vücudunun dokunuşuma ne kadar hevesle karşılık verdiğini düşünürsek, *hayır* diyeceğini sanmıyorum.

Aramızda her zaman yüzeyin hemen altında kıvılcımlanan bir elektrik vardı. Şehvetle harmanlanmış nefret, uzun zaman önce gömdüğümü sandığım güçlü bir kombinasyon.

Meğer sadece uykudaymış, zamanını bekliyormuş. Arzuyu bastırdım ve gardımı indirdiğimde başını kaldırdı.

Hay sikeyim!

Onu kollarımda hissetmek, hazır olmak, erimek, istekli olmak... Evet, doğruca cehenneme gidiyorum. Hiçbir iyilik kıcımlı kurtaramaz.

Oturma odamda durup kanepeye bakarken ellerim titriyor. Bir parçam kapıyı diğer tüm hareketli mobilyalarla birlikte barikatla kapatmak istiyor, böylece dışarı fırlayıp koridoru geçerek Blair'in dairesine gidemiyorum.

Şu anda onun peşinden gitmemek için kendime güvenmiyorum.

Bana karşı yumuşak kıvrımlarının anısı, tatlı ağzı, kulaklarıma çarpan o nefes nefese soluk... mükemmellik. Aramızdaki çekim inkar edilemez. Doyamadığım bir uyuşturucu. Şimdiden bağımlısı oldum.

Tanrım, çok fena sıçtım.

Kapıyı açıp dairemden çıkıyorum, doğruca onun dairesine gidiyorum, kalbim göğsümü yumrukluyor.

Aklım karmakarışık. İçeri girene kadar kapıyı çalmak aklıma gelmiyor, ayaklarım beni doğruca onun yatak odasına götürüyor.

Neden oraya yöneldiğimi bilmiyorum. Sezgilerim mi, oradan gelen sesler mi, yoksa başka bir şey mi beni yönlendiriyor bilmiyorum ama birden tam oradayım. Ve duruyorum.

Hareket ediyorum, nefes alıyorum, düşünüyorum.

Kokusu havada dolaşıyor, vanilya, yasemin ve uyarılmanın uyarıcı bir karışımı. Gördüklerimle birleşince, neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme yetiyor.

Hazırlanmamış yatağına uzanıyor, oda loş bir şekilde aydınlatılmış, perdeler çekilmiş. Gözlerim köşedeki lambanın yumuşak ışığına alışıyor. Minik yazlık elbisesi omuzlarından kaymış, küçük, diri göğüsleri sergileniyor. Pembe, büzülmüş meme uçları dikkat çekiyor, ısırılmak için yalvarıyor.

Blair'in başı arkaya atılmış, gözleri sımsıkı kapalı, elbisesinin etekleri eşek arısı beline dolanmış. Bacakları dizlerinden bükülmüş, ayakları buruşuk çarşaflara gömülmüş, çıplak kalçalarının arasında mor bir değnek var.

Titreşim odanın her yerinde yankılanıyor, nefes nefese inlemelerine ve soluk soluğa kalışlarına eşlik ediyor. Asayı iki eliyle pembe, şişmiş klitorisine sıkıca bastırırken kalçaları hareket ediyor, sırtı yatağa doğru eğiliyor.

Manyetik bir kadın.

Uyluklarının altın sarısı, bronz teni beklentiyle titriyor. Öpücüğümüzün bunu tetiklediğini bilmek damarlarıma bir kendini beğenmişlik dalgası gönderiyor. Öpüştüğümüzde onun da benimle aynı şeyi düşündüğüne dair bir onaya ihtiyacım olsaydı, *işte bu olurdu*.

Tanrı'ya inanmam, ama orada bir şey olmalı çünkü kutsal... o muhteşem. Ona katılmak mı yoksa boşalana kadar bakmak mı istediğime karar veremiyorum.

Sikim saniyeler içinde sertleşiyor, pantolonuma baskı yapıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Şu anda ellerim onun üzerinde olsa çıldırırdım. Şimdiden gerçeklikle bağlantımı kaybediyorum. Şehvet ve arzu bedenimin her zerresinde kıvranıyor.

Nefes nefese bir inilti daha duvarlardan sekince taşaklarım geriliyor. Onun yatakta çırpınışını izlerken bile pantolonumun içine boşalabilirdim.

Yastığın üzerine dağılmış saçlarından bir perde kızarmış yüzünü çevreliyor ve birkaç tutam küpelerine dolanıyor. Kalçalarını çeviriyor, sanki doruğa ulaşmak için doğru açığa ihtiyacı varmış gibi asayı daha da yaklaşıyor. Sadece biraz daha sürtünme.

Bir türlü bulamadığı sürtünme.

Olduğum yere yapıştım, bacaklarım kurşun ağırlık gibi. İçeri girdiğimi duydu mu bilmiyorum. Duyduysa bile belli etmedi. Sessiz kaldığımdan değil. Ya fantezisinin içinde, o anın derinliklerinde kayboldu ya da yanan bakışlarımın farkında ve bir gösteri yapıyor.

Ve eğer bu doğruysa... ona katılmalı mıyım? Tanrı biliyor ya, sikim hazırda da öte.

Ama hareket edemiyorum. Ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Kalçaları dönerken bir inilti kopuyor. Akılsızca sapın üzerindeki küçük bir düğmeye basıyor, yoğunluğu artırıyor, çubuğu klitorisine daha sert bastırıyor, gözleri sımsıkı kapalı.

Asayı sağa sola, küçük daireler çizerek hareket ettiriyor, orgazm olmak için çırpınıyor. Yakın olduğunu söyleyebilirim. İçeri girdiğimden beri öyle ama bir türlü olmuyor.

Arzusu önce kızgınlığa, sonra gerginliğe dönüşmeden önce saniyeler geçiyor, zevk inlemeleri artık yenilgiye dönüşüyor.

Teni ısıyor, sırtı şilteden daha fazla yükseliyor, ayak parmakları kıvrılıyor ve kalçalarını daha sert pompalıyor, ama ne kadar çabalarsa çabalasın, zihni bir barikat kurarak sınırdan durdu.

Ve sonra, ne kadar uğraşırsa uğraşsın pes ediyor, asayı fırlatıp duvara çarpıyor. Bir kolunu yüzüne kapatıyor.

Yavaşça kendini gerçekliğe geri döndürüyor ve sanki yanan bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini açıp benimkilerle çarpıştırıyor. Birbirimize bakarken o da konuşmuyor, ben de konuşmuyorum, sessiz bir istek ve ihtiyaç beyanı. Yanakları kızarıyor ve kalçalarını birbirine bastırarak kıvranıyor.

"Söylemezsen söylemem," diyorum sessizliği bozarak, sözlerle yüklü kelimelerle.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, saniyeler önce aniden sönmeden önce içinde taşıdığı yoğunlukla yanıyor.

Şimdi iki kat daha güçlü bir şekilde geri döndü. İki kat daha parlak.

Ve bana küçük bir baş sallamayla cevap verdiğinde, baraj patlıyor. Dizlerim aceleyle şilteye gömülürken, öne doğru atıldığım da aramızdaki somut sıcaklık patlıyor. Onun üzerine sürünüyorum ve o da beni yarı yolda karşılıyor, dudaklarımız sıcak, acil bir öpücükle çarpışıyor.

Bu her şeyi tüketen bir orman yangını, diller dans ediyor, dişler ısırıyor, nefesler sarhoş edici bir arzu karışımında birbirine karışıyor. Tadı şeker ve baharat, vişne şekeri ve baştan çıkarıcı her şey gibi.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor, beni kendine çekiyor, hâkimiyet için savaşırken öpüşmeyi derinleştiriyor, ben onu sıkıştırmaya çalışırken o üste çıkmaya çalışıyor. Ellerimiz ve bacaklarımız birbirine dolanıyor ve aniden, yumuşak bir solukla, Blair yatağın kenarına geliyor, sonra aynı hızla kalkıyor, çarşaflardan bir ağın içine düşerken beni de kendisiyle birlikte çekiyor, öpüşmeyi asla kesmiyoruz.

Onun üzerinde duruyorum, bedenlerimiz birbirine yapışmış, ortak çaresizlik içimizi parçalıyor. Kahretsin, onun tadına bakalı sadece yirmi dakika oldu ama sanki bütün bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Tadın vişneli şeker gibi," diyorum, onu tamamen altıma çekmek için kalçasını kavıyorum, başının yanındaki dirseğim, batmak ve her santimini hissetmek istememe rağmen ağırlığımı destekliyor.

"İzledin mi?" diye fısıldıyor, yanakları çekici bir utançla parlıyor. "Ne kadar süre orada durdun?"

"Berbat bir iş çıkardığını görecektir kadar uzun." Elimi ayak bileğine götürüyorum, sonra parmak uçlarımı pürüzsüz teninde gezdirerek kalçasının iç kısmına doğru ilerliyorum.

Yumuşak bir ürperti onu sarsıyor ve yanaklarının kırmızısı pembeye dönüşüyor. "Oyuncak yeni," diye itiraf ediyor, her kelimesi güvenle büyüyor. "Nasıl düzgün kullanacağımdan emin değilim... Çok iyi olduğunu sanmıyorum."

"Bence gayet iyi, ama bugün istediğin şey bu değil, değil mi?" Çenesine bir çizgi çiziyorum, elim neredeyse parmaklarımla fırçalayacağım kadar amına yaklaşıyor. Neredeyse ama tam olarak değil. Henüz değil. "Benimle bazı çizgileri aşmaya hazır mısın, B?"

O narin ellerini kollarımda gezdirirken nefeslerimiz birbirine karışıyor, her kasımı hissediyor, utancın yerini hayranlık alıyor. "Öyle mi?"

Bileğini kavıyorum, küçük avucunu sertleşmiş sikimin üzerine yerleştiriyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunu istediğine emin misin?" Beni nazikçe sıkıyor, göğsümden gırtlaktan gelen bir inilti kopuyor ve gözlerindeki ateş yeniden alevleniyor. Ölçülü vuruşlarla eli aletimin üzerinde kayıyor ve fermuara dayanmasını sağlıyor. "Yarın pişman olacaksın."

Bizi yatağa geri çekiyorum, Blair sırtüstü yatarken ben onun üzerinde duruyorum ve o hemen sikimi tekrar kavıyor.

"Baldızım bir keresinde bana yaptığın şeylerden pişman olmanın, yapmadığın şeylerden pişman olmaktan daha iyi olduğunu söylemişti ve sen..." Kalçalarımı avucunun içine doğru eğiyorum, "...kesinlikle seni *yapmak* istiyorum." Başımı eğiyorum, dudaklarımı boynuna doğru kaydırıyorum, kulağına konuşmadan önce her santimini ağzı açık öpücüklerle işaretliyorum. "Gerginsin B. Rahatlamak için bir ya da iki orgazm iyi gelecek gibi görünüyor."

"Madem bu kadar nazikçe gönüllü oluyorsun..."

Bileğini tekrar kavıyorum, elini tişörtümün altına sokuyorum, sonra alay etmeyi devralıyorum, parmaklarım amının etrafını okşayana kadar kalçasına dokunuyorum, yukarı, yukarı, yukarı.

Bu kadar sıcak olmasını seviyorum. Gözleri nasıl da kapanıyor ve dudakları duyulamayan bir solukla ayrılıyor. Uzun tırnakları kürek kemiklerime batıyor.

Beni aşağı indirdi, dudaklarım a.

Biraz teslim oluyorum, ağzının kenarını pp yalıyorum, kaburgalarımın arkasında sıcak bir saf ihtiyaç topu şişiyor. Parmaklarını kotumun kemer halkalarına geçiriyor ve beni en çok ihtiyaç duyduğu yere doğru çekiyor.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" Bir santim bile kımıldamadan soruyorum. "Bana bak."

İtaat ediyor, elimi tekrar kalçasına götürürken hareketlerine güven pompalıyor. "Evet, lütfen."

"Bugün bir şey içtin mi?" Bu kez doğrudan ödüle doğru ilerliyorum, parmaklarımı amının dudakları arasında kaydırıyorum, ne kadar ıslak olduğunu kontrol ettiğimde alternatif bir boyutta kilitleniyorum.

Ayrılmış ağzından yumuşak bir inilti dökülüyor ve başı yastığa çarpıyor. Henüz tek bir parmağımı bile içine sokmamıştım. Klitorisine dokunmadım, ama o yine diken üstünde, altımda mırıldanıyor.

"Sana bir soru sordum."

"Ne sordun?" Teni bir kez daha ısınıyor ama bu sefer utanç değil. Tahrik oluyor. "Ah... hayır," diye mırıldanıyor, iki eliyle tişörtümü kavırıyor. "Hayır, içmedim."

"Güzel." Uyluklarının tepesindeki küçük düğmeyi bulup iki parmağımın altında nazikçe yuvarlıyorum. "Doğum kontrol hapı mı?"

"Hayır, lütfen konuşmayı kes."

Bu ona klitorisine hafif bir tokat kazandırıyor. Sorularla işimiz henüz bitmedi. Eğer bunun itici olduğunu düşünüyorsa, genç yaşta hamilelik korkusunun ne kadar itici olduğunu görmeli. Lisedeyken bir kez yaşadım ve bir daha yaşamayacağım.

"Prezervatif?" Klitorisini gitar çalar gibi yavaşça alarak soruyorum. "Hayır, bende hiç yok. Senin var mı?"

"Bende yok."

"Sadece... ek, tamam mı?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "ekmek mi?"

Kalçalarını oynatıyor, yataktan uzaklaşıyor, daha fazla sürtünme arıyor. "Tanrım, Cody... alay etmeyi bırak. Buraya gelmeden önce bana bir anket gndermeliydin."

"Kapa eneni," diye fısıldıyorum ağzına. Onu biraz daha hızlı ovuyorum. "Bu nemli, B. Sorulara cevap verene kadar seni boşaltmayacağım."

İnliyor, tahrik olmuş gözlerini bana çeviriyor. "Ne büyük kayıp." "Ziyan mı?"

"Bu cümleyi farklı bir şekilde bitirmek için en iyi fırsatın vardı ve sen bunu mahvettin." Beni aşağı çekmek için omuzlarımdan tutuyor. "Tekrar söyle."

"Kapa çeneni."

"Ve o siki iyi bir kız gibi al. *Bu iş böyle biter.*"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Sen iyi bir kız değilsin. Sen bir veletsin ve ben veletlerden hoşlanmam, bu yüzden bu tavrını bırakmalısın." Kulak memesini ısıyorum, sonra yanağından aşağı bir çizgi çekiyorum. "Sikimi ağzına alma fikri hoşuma gidiyor."

"Eğer sadece. Konuşmayı kes. *Konuşmayı.*"

Amına bir tokat daha atıyorum, bu sefer daha sert, sarsılıyor, gözleri irileşiyor, ama elimi ıslatıyor, bu yüzden hoşuna gittiğini biliyorum.

"Ağzından çıkana dikkat et. Köşeleri kesmiyoruz. Rıza istiyorum. Seni becermek için sesli rıza."

"Sende var," diye iç geçiriyor, kalçaları onu daha hızlı çalıştırmam için beni zorluyor. "İzin, rıza, ne istersen yap."

"Benim istediğim nazik olmayacağımı anlaman." "Nefret dolu bir sikişi kaldırabilirim, Cody."

"Güzel, çünkü *tam olarak* öyle olacak." Alçak bir iniltiyle parmaklarımı amına sokup G noktasını sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum. "Şimdi iyi bir kızmışsın gibi davran ve benim için boşal."

Vücudundaki tüm gerginlik uçup gidiyor. Yatağın içinde eriyor, kontrolü bırakıyor ve yıllardır taktığı sahte, kendinden emin maskeyi düşürüyor.

En azından ben sahte olduğunu düşünüyorum.

Parmaklarımı uzun süre pompalamıyorum. Bir dakikadan az bir süre Blair'i girdiğimden beri sallanıp durduğu uçuşuma sürüklemeye yetiyor.

Altımda titriyor. Yüksek sesli inlemeleri kesiliyor, orgazm sesini çalıyor. Elim sıırılsıklam, o kadar ıslak ki. Basınç arttığında farkına varıyorum ve parmaklarımı çekip çıkarıyorum, tam zamanında aşağı bakıp manzarayı yakalıyorum.

"Bana fişkırان biri olduğunu söylememiştin," diye törpülüyorum, kelimeler zorlanıyor çünkü lanet olsun... bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

"Ben... Ben bunu yapabileceğimi bilmiyordum... Çok özür dilerim." Bir elini yüzüne atıyor, saklanıyor ve bacaklarını kapatmaya çalışarak erişimimi engelliyor.

Daha önce *hiç* fişkirtmemiş miydi?

Kahretsin, ben de egomun daha fazla büyüyemeyeceğini düşünüyordum, ama Blair onu ikiye katladı.

Onun fişkirtmasını tetikledim.

"Pardon?" Kolunu kızarmış yüzünden çektim. "Ne için özür diliyorsun? Bu çok ateşli, bebeğim." Elimi tekrar bacaklarının arasına sokup ne kadar ıslak olduğuna bakarak inliyorum. "Bana tekrar göster."

"İğrenç değil mi? Emin misin?"

Parmaklarımı içeri itiyorum, G noktasını tekrar okşuyorum. "Eminim. Şimdi rahatla. Bir tane daha istiyorum."

Küçük bir baş sallamayla omuzlarımı kavıyor, ellerini boynumu kavrayana kadar yukarı kaydırıyor, ben onu daha yükseğe çıkarmaya çalışırken saçlarımı çekiştiriyor.

Az önce orgazm oldu ama bir sonrakine az kaldı, vücudu hâlâ yeterince olgunlaşmamıştı. Başımı eğiyorum, dudaklarını bir öpücükle mühürlüyorum, onu daha da fazla çalıştırıyorum ve o lanet öpücük...

Koridorda olanların bir tekrarı. Çekingenliğimi tamamen kaybetmiştim. Dillerimiz hakimiyet için savaşıyor, ağızlarımız aceleci bir ritimle bir araya geliyor ve Blair miyavlıyor, kalçaları elimi aralarına kilitlemek için tokat atarak kapanıyor.

Kendisinin macun versiyonuna geri döndü. Hızıma uyum sağlıyor, sanki tek istediği onu besleyen mücadeleyi bırakmasına izin vermekmiş gibi hâkimiyetime teslim oluyor.

"Neredeyse oldu," diye mırıldanıyor, başını geriye doğru eğip boğazının porselen sütununu ortaya çıkarıyor. "Cody, ben-"

"Gel," diye kestim sözünü, nabzının üstündeki bir parça eti emdim, onu işaretleyecek kadar sert değil ama gözlerinin şok içinde açılmasına yetecek kadar sertti. "Şimdi, B. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini göster. Bırak."

Ve bırakıyor, hızlı ve düzensiz nefesler alırken göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Orgazm vuruyor, basınç parmaklarımı dışarı itiyor ve çarşafı boğarken bacakları titriyor.

Bunun bitmediğini bilecek kadar porno izledim.

Parmaklarımı tekrar içeri iterek, o hala orgazmın sancıları içindeyken hızlı ve sert bir şekilde pompalıyorum ve dalga sadece daha güçlü bir şekilde geri fişkirmek için geri çekiliyor.

Blair inliyor, nefes nefese kalıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, tırnakları sırtımda uzun çizgiler çiziyor, bacakları o kadar titriyor ki ayakları sırlıklam çarşafın üzerinde yüzüyor. Hiç bu kadar anın içinde kaybolmuş, arzudan başka bir şeyle beslenmeyen bir kadın görmemişim. Hâlâ titriyor, saç çizgisinde boncuk boncuk terler oluşuyor, mavi gözbebekleri neredeyse siyah gözbebekleri tarafından yutuluyor.

"Bu çok ateşli," diyorum.

Saniyeler içinde bir tane daha çıkarmaya zorlayabilirdim ama teni sanki bayılmaktan çok uzak değilmiş gibi nemli.

Parmaklarımı amının şiş dudakları arasında gezdirdiğimde yarı soluk soluğa, yarı fısıltıyla "Ve çok yoğun," diyor.

İki elini göğüs kaslarıma dayayarak, zayıf bedeninde beni baldırlarımın üzerine oturana kadar geriye itecek gücü buluyor.

Narin elleri doğrudan fermuarıma gidiyor. Aşağı çekiyor, düğmeyi çeviriyor ve kot pantolonumu kalçalarımın altına indirirken yardım etmem için beni zorluyor. Sikim serbest kalıyor, başı kıpkırmızı, ucunda prekum boncuk boncuk.

"Her zaman komando olarak mı dolaşırsın?" Parmaklarını aletimin etrafına dolayarak karnının üzerine yatmak için manevra yapıyor.

"Ana kapıma vurup ortalığı birbirine katınca duşun yarısında kendimi dışarı attım," diyorum, her kelimeyi tartarak çünkü Blair'in sıcak nefesi tam orada, sikimi havalandırıyor, eli kasıtlı olarak aşağı yukarı pompalıyor.

"Sikini ağzıma sokmaya razı mısın?"

Gülüyorum. Deniyorum ama umutsuzca çıkıyor çünkü alt tarafa masaj yapmak için başparmağını kullanıyor ve son on beş dakika boyunca yatakta kıvrınmasını izledikten sonra, sadece bu küçük hareketle bile yükümü atmaktan çok uzak değilim.

"Yapmazsan ölebilirim," diye inliyorum ve kelimeler dilimden tamamen dökülür dökülmez, taşaklarını ucuna kadar yalıyor, tüm vücudum hareketle sarsılıyor.

"Cody Hayes soğukkanlılığını mı kaybediyor?" diye dalga geçiyor, dirseklerinin üzerinde biraz daha yükselerek başının etrafında büyüyen prekum damlasını bulaştırıyor. "Bir sır bilmek ister misin?" diye fısıldıyor, gözlerimle buluşmak için yukarı bakıyor.

Donup kalıyorum çünkü *şimdi* listemde sormadığım standart bir soru olduğunu fark ediyorum. Blair'in şöhretini göz önünde bulundurduğumda bu soru bana o kadar zorlama gelmişti ki hiç zahmet etmemiştim ama şimdi onun güzel gözlerine baktığımda boğazıma soğuk bir zincir takılıyor.

Hayır, bakire olmasına imkan yok.

Yüzlerce söylentiye göre, futbol takımının yarısını sikmiş, Tanrı aşkına.

"Bir sır öğrenmek istiyorum."

Küçük bir gülümsemeyle dudaklarını aralıyor, sonra hızla eğilip sikimi sonuna kadar yutuyor.

Sonuna kadar.

Başı boğazının arkasına çarpıyor, sonra daha derine kayıyor ve çok geçmeden Blair'in alt dudağı taşaklarıma değiyor.

Aklım oraya on *bir* santimi nasıl sığdırdığını kavrayamıyor, ama vücudum aynı şekilde karşılık veriyor, daha da ısınıyor çünkü *bir, iki, üç...* ve başını kaldırıp beni *bir* patlamayla serbest bırakıyor.

"Öğürme refleksim yok," diyor kalın kirpiklerinin altından bana bakarak.

Ve sanki bir lolipopmuş gibi tekrar sikime yapışıyor ve doymak bilmiyor, başını aşağı yukarı sallarken parmakları da taşaklarımla oynuyor.

Ter sırtımı kaplıyor, orgazm o kadar yakın ki daha fazla dayanamayacağım ve bu geceyi böyle bitirmek istemiyorum.

Onun amını istiyorum, ama onu üzerimden çekmek yerine parmaklarım saçlarını bağıyor ve aşağı bakıyorum, beni sonuna kadar yutması görüntüsüne bayılıyorum.

Diz çökmüş, dudaklarını ayırmış, o güzel ağzını derin derin yalamama izin verirkenki görüntüsü göz kapaklarımdan arkasında yanıp sönüyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Bu ne kadar harika bir his olsa da, ben senin amını istiyorum, B."

Kalçalarını pençeliyor, beni bir kez daha yutuyor ve ayağa kalkıp tek parmağıyla ağzının kenarını silmeden önce üç uzun saniye donup kalıyor. Patlamış gözbebeklerindeki o boğucu, ateşli bakış kafamın içindeki bir düğmeyi çeviriyor.

Onu belinden kavıyorum ve kucağıma oturtuyorum, bacakları sırtımda kilitleniyor. Bu pozisyon çok samimi. Yüz yüzeyiz. Meme uçları göğsümü okşuyor ve dudaklarını dudaklarıma götürdüğümde parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor, ıslak amını sikimin üzerinde kaydırmak için kalçalarını gıcırdatıyor.

Bir elimi poposunun altından geçirerek, pozisyon almamız için onu yeterince kaldırıyorum. Boyumdan aşağı inerken küçük, tatmin edici bir inilti ağzıma doluyor.

İçimden o kadar çok çelişkili duygu geçiyor ki, elimi poposunun altından çekip hızlı bir hareketle bırakana kadar hangisinin sahne alacağına karar veremiyorum.

İkimiz de bir inilti çıkardık. Kaslarım geriliyor, ıslak, sıkı amcığı beni bir mengene gibi kavıyor, sanki çözülmenin eşiğindeymiş gibi şaftım boyunca titreşiyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes alıyor, yükselmeye çalışıyor, ama kalçalarını sıkıca yerinde tutuyorum.

"Hareket etme. Bana bir dakika ver."

Hareketsiz kalıyor ama yumuşak, sıcak dudakları kulağıma değiyor ve hafifçe ısırarak tüm vücuduma hoş bir sızı gönderiyor.

"Siktir..." İnliyorum, sikim onun içine giriyor, kaslarım ezici boşaltma ihtiyacını dizginlemek için kasılıyor. "Tanrım, B... çok ıslaksın."

"Bunun iyi bir şey olması gerekiyordu," diye fısıldıyor, ağzını çenem boyunca kaydırarak.

"En iyisi bu, söz veriyorum."

Suyu test ediyorum, kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıyorum. Açık mükemmel. Fazla mükemmel, ama derin bir nefes, kararlılık ve birkaç seksi olmayan düşünceyle orgazmımı kontrol altında tutuyorum, tempoyu artırdığımız anda boşalmayacağım kadar aşağı itiyorum.

"Kontrolü ele al. Sür beni."

Bana hayatımın en güzel anlarını yaşatacakmış gibi geriye doğru eğiliyor ve kalçalarımın iki yanında şilteye gömülü dizlerinin üzerinde yükseliyor. O kadar yükseliyor ki sikim neredeyse serbest kalıyor, içinde ucundan başka bir şey kalmıyor ve sonra düşüyor, uzun bir hamleyle kendini bana dayıyor.

Derin bir öpücükle dudaklarını morartırken, kollarıma kilitlenmiş hissine hayret ediyorum. Taşaklarına kadar içindeyken bile vücuduna duyduğum yoğun arzuyla sarhoş olmuş durumdayım. Onu kendime doğru çekiyorum ve frenlerimiz patlıyor.

Senkronize bir şekilde hareket etmemiz çılgınca. Onun nefes alışları, inlemeleri ve her batışında benim hırıltılarımla da gürültülü. Kontrol için pençeleşiyoruz, aynı anda hem alıp hem veriyoruz.

"Sıra bende," diyorum bacakları devam edecek gücü bulamıyormuş gibi hareketleri yavaşladığında.

İki elimi poposunun altına koyup onu sırt üstü yatırıyorum ki o tatlı, daracık amcığını gerçekten istediğim gibi sikebileyim.

Ama altıma yatar yatmaz, küçük yazlık elbisesi hala belinde, o küçük göğüsleri tüylerim diken diken, şeker gibi sert, pembe meme uçları dikkat çekiyor, acımasız sikiş cazibesini yitiriyor.

Kendimi onun içine yerleştirmek istiyordum. Her oturduğunda günlerce beni hissetmesini istedim ama vücudunu bu şekilde kullanacak gücü kendimde bulamıyorum. Şu anda o kadar saf ki, gözleri güven, uyarılma ve mutlulukla dolu, parmakları sanki her santimine tapıyormuş gibi tenimde geziniyor.

Ben de ona karşılık veriyorum.

Kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum, kendimi eve götürüyorum, onun içinde dibe vuruyorum, onu bir sperm damlasından başka bir şey değilmiş gibi acımasızca vuruyorum.

Çünkü değil.

Blair'de görmeme izin verdiğimden daha fazlası var. Kabadayı Blair'den daha fazlası. Kişiliğinde derin duygular ve katmanlar, koruduğu sırlar, sakladığı acılar, aklını kemiren pişmanlıklar var. Bunları görüyorum. Fark ediyorum çünkü sonunda kendi nefretimi geride bıraktım ve şimdi...

Onu kullanmak istiyorum, ama aynı zamanda onu memnun etmek de istiyorum.

Seks birden planladığımdan çok daha farklı bir hal aldı. Sıcak, hızlı ve sert ama duyarsız değil.

İkimiz de olabildiğince çok dokunmak için savaşıyoruz. Gerçeklikten kopuyormuşuz gibi öpüşüyoruz. Kelimeler yerine jestlerle konuşuyoruz. Dilinin benimkine her vuruşu zihnimi ateşliyor. Çıkardığı her ses, *çıkardığımız* her ses beni baloncuğumuzun derinliklerine çekiyor.

Ve altıma girdiğinde, titreyerek, inleyerek, sırtımı tırmalayarak... Baskı çok yoğun olana kadar onu beceriyorum ve çekiliyorum, yatak çarşaflarının üzerine fişkirirken karnına dökülüyorum.

"Bu... gecikmişti," diye iç geçiriyor, saçlarını kulaklarının arkasına tararken ve ateşli vücuduna bakarken sözlerini eğlence kaplıyor. "Ne dağınıklık ama."

Sırt üstü yuvarlanıyorum, göğsüm kabarıyor, kulaklarım çınlıyor, sikim hâlâ yarıda. Garipliğin ortaya çıkmasını bekliyorum. Bu gece ikimiz de aklımızı kaybettik, asla geçmememiz gereken sınırları aştık.

Ben hiç geçmemeliydim.

Blair benim duygularımı paylaşmıyor. Bana boyun eğerek kimseyi sırtından bıçaklamıyor.

Derin bir nefes alarak, bu düşünceleri birkaç dakika daha bir kenara itiyorum. Onun yatağından ayrıldıktan sonra kendime işkence etmek için bolca zamanım olacak.

"Su geçirmez yatak koruyucularına ve kalın, kalın havlulara yatırım yapmalısın," diyorum nefesimi hizalayarak.

"Neden?"

"Her seferinde çarşaf değiştirmekten daha kolay olur."

"Bunu tekrarlamak isteyeceğinden şüpheliyim, bu yüzden hazırlanmanın bir anlamı yok," diye iç geçiriyor, sözlerinde en ufak bir alay ya da incinme izi yok.

Beklediğim bu değildi.

Başka bir raunt ummuyor. Bunun asla olmaması gerektiğini bile biliyor ve tek elde ettiği bu.

Kızlar tek gecelik ilişkilerden önce hep soğukkanlı davranırlar, ama çoğu seks sırasında bağlanır ve orgazm olduğumuzda bir gece

Yeterince.

En azından benim deneyimlerime göre.

Ama Blair... o özlem duymuyor. Daha fazlasını istemiyor ve... Kahretsin, kendimin bile kafasını karıştırıyorum. Onları elde ettikten sonra bana anlaştığımızdan daha uzun süre sarılan kızlardan hiç hoşlanmadım, ama Blair'den yayılan kayıtsızlık - her zaman yansıttığının aynısı - külotumu büküyor.

Neredeyse *reddedilmiş* gibi hissediyorum.

Sonraki bir dakika boyunca rasyonalize ediyorum, çarpan kalbimi sakinleştiriyorum ve uzuvlarımı zihinsel olarak canlandırıyorum. Nefeslerim düzensizliğini kaybettiğinde, doğrulup bir an için ıslak çarşaflara ve Blair'in hâlâ çıplak olan vücuduna hayranlıkla bakıyorum.

Dölümün şeritleri karnını, göğüslerini ve boynunu süslüyor, görülmeye değer bir manzara.

Bana bakıyor, ağır, kapüşonlu gözlerinde mutluluktan başka bir şey yok. Uykuya dalmaya hazır görünüyor.

"Banyo yapmalısın," diyorum ayağa kalkarken. "Bu koktuğumu söylemenin ince bir yolu mu?"

"Kaslarını gevşetmen ve döllerimi midenden temizlemen gerektiğini söylemenin ince bir yolu." Banyoya giriyorum, elim kapı kolunda duruyorum. "Nefis kokuyorsun, B. Şeker gibi tatlısın, tadın da öyle."

Cevap vermiyor ama karşılığında aldığım utangaç gülümseme her şeyi anlatıyor. Küveti doldurmak için musluğu çeviriyorum, içine biraz köpük banyosu döküyorum, sonra temizleniyorum ve yatak odasına geri dönüyorum, orada ayağa kalkmış, yazlık elbisesinin spagetti askıları yerine oturmuş, yatak çarşaflarından sıyrılmış.

"Küvete gir. Eğer yarın ağrın olursa, sabah bir banyo daha yap, tamam mı?"

Gözleri irileşiyor ama yüzündeki şaşkınlığı çabucak silip bir kez başını sallıyor. "Bu eğlenceliydi."

Sırıtiyorum, dudaklarını son bir kez öpmek için odayı geçiyorum. "Öyleydi, ama senden nefret ettiğimi unutma, B."

ON ALTI

Cody

DERİN BİR NEFES alarak telefonumu çıkardım ve kardeşlerime bir mesaj yazdım. Beni kontrol altında tutmak için onlardan birine ya da birkaçına ihtiyacım var. Yardım ettiklerini bilmeseler bile.

Blair'i alalı yirmi saatten az oldu ve oraya gidip bunu tekrar yapmak için can atıyorum. Onun nasıl görüldüğünü, sesini ve tadını hatırlamadan duramıyorum. Birbirimize ne kadar iyi yapıştığımızı. Seks ne kadar akıl almaz derecede iyiydi.

Yıllardır bastırdığım cinsel hayal kırıklığımı yatakta giderirsek doyacağımı düşünmüştüm. Görünüşe göre daha yüzeyi bile kazımamışım. Durmadan aklımda. Belini kavrayıp onu sikime oturtma ve bana binişini izleme ihtiyacı o kadar yoğun ki bugün iki kez mastürbasyon yaptım bile.

Kapısını çalabilir, onu mutfak tezgâhının üzerine domaltabilir ve fayansların üzerine defalarca fişkırtmasını sağlayabilirdim ama buna izin veremem.

Bir gece beni bu kadar çaresiz bıraktıysa, pes edersem işler daha da kötüleşecek.

Kardeşlerimin burada saçma sapan konuşmalarına, istedikleri her şeyden şikayet etmelerine ihtiyacım var çünkü bu beni meşgul edecek, ama mesajı göndermeden önce kapım çalınıyor.

Lanet olsun. Blair'den uzak durmanın yollarını düşünmekle o kadar meşguldüm ki, daha fazlası için geleceğini hiç düşünmemiştim. Kapımın dışında olduğundan hiç şüphem yok ve aklım başımdan gidiyor.

İhtiyaç ve istek, mantık ve sağduyu ile savaşıyor. Bunu yapamam. Blair'le sınırsız, sıradan bir sikiş festivali başlatamam. Değil mi?

Haklısın.

O zaman neden bacaklarım hareket ediyor ve neden kalbim bir dağcının uçuruma tırmanırken yaptığı buz baltası gibi boğazıma tırmanıyor?

Beynim ileriye atlıyor, neler olacağını hayal ediyor. Blair bu gece yatağında. Çıplak. Nefes nefese. İnliyor. Son iki saniyede planladığım her şeye bayılıyor.

"Gerçekleşiyor!" Logan kapıyı açtığımda sırıtıyor, omzunda büyük bir çanta ve yanında küçük Noah. "İyi misin, Cody?"

Blair'i göreceğime o kadar inanmıştım ki şoktan çıkmak ve hayal kırıklığının acı hapını yutmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

O olmadığı için hayal kırıklığı.

Ve doğru ve yanlış duygularımı bu kadar çabuk kaybettiğim için hayal kırıklığı. En sevdiğim insanlardan birine zarar vermekten başka bir şey yapmayan bir kızla düzenli bir sevişme programı oluşturmayı düşündüğüm için.

Söyledikleri doğruymuş.

Erkekler yaşları ne olursa olsun penisleriyle düşünürler.

"Hey, evet, ben iyiyim. Sadece... bugün bunu beklemiyordum. Bebekler nadiren vade tarihinde gelir, değil mi?"

Kıkırdıyor ve çantayı uzatıyor. "Burada anahtar kelime neredeyse." Noah'yı kollarına almadan önce saçlarını karıştırıyor. "Bu gece Cody Amca'da kalacaksın, tamam mı? Çok eğleneceksin."

"Çok eğleneceğiz," diye kabul ediyorum. "En sevdiğin kurabiyeler ve bir sürü elma suyum var."

Cassidy onu emzirmeyi bıraktığından beri çocuğun son birkaç aydır içtiği tek şey bu. Ona su vermeyi deneyin, yüzünüze fişkırtacaktır.

"Cass arabada mı?" Onları içeri almak için kenara çekilerek sordum.

"Evet. Kasılmalar hâlâ aralıklarla devam ediyor, ben de işler çığırından çıkmadan Noah'yı bırakayım dedim." Kahvaltı barının üzerine bıraktığım çantayı işaret ediyor. "Eli'nin çıkması Noah kadar uzun sürerse diye üç gün yetecek kadar paket yaptım. Yardıma ihtiyacın olursa, Nico ve Mia sana bir telefon kadar yakın olduklarını söyledi. Gareth'ı çoktan aradım, o yüzden iş konusunda endişelenme. Gerekirse yarın ve Cuma günü ekibinizin başına o geçecek."

Gareth, Stone and Oak'ta Logan'ın sağ kolu. İnşaatta çalışmaya başladı ve şimdi masa başında oturup işleri devretmekten yakınıyor. Eminim ellerini tekrar kirletmekten hoşlanacaktır.

"Saçmalıyorsun Logan. Sakin ol. Bir şey olmaz. Bu benim ilk seferim değil, kardeşim. Nico'nun yedek araba koltuğu hâlâ duruyor mu?"

Başını sallıyor, Noah kollarında kıpırdanmaya başlayınca onu yere bırakıyor. "Tamam, babanın gitmesi gerek." Başını öpüyor, sonra burnuna dokunuyor. "İyi eğlenceler. Küçük kardeşin geldiğinde gelip seni alacağım."

"Güle güle," diye bağılıyor Noah, peluş bir t-rex'i göğsüne bastırarak. "Güle güle."

"Amcana sorun çıkarma." "Güle güle, güle güle!"

"Tamam, tamam!" Logan kıkırdayarak ellerini kaldırdı. "Ben gidiyorum."

Bir dakika sonra yalnızız ve Noah peluşunu bırakıp mutfaktaki atıştırma dolabına koşmadan bir saniye önce yüzünde arsız bir sırıtma beliriyor.

Bu kadar hızlı koşarken daha iki ay önce yürümeye başladığını bilemezsiniz.

"Akşam yemeği yedin mi diye babana sormalıydım."

"Makarna!"

"Makarna mı yedin, yoksa makarna mı istiyorsun?"

Kuru gıda dolabımı çekiştirerek açtı ve içi penne dolu plastik bir kap çıkardı.

"Anladığım kadarıyla yemek yememişsin. Yemek pişiriyoruz, ha?" Kabı kahvaltı barının üzerine koyuyorum, sonra da vestiyerden katlanabilir bir mama sandalyesi çıkarıyorum. "Anlaştık, ben yiyebilirim ama bulaşıkları sen yıkayacaksın."

"Hayır!" Noah kıkırdayarak bağılıyor ve ellerini mama sandalyesine vuruyor.

Tepsi.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Bir avuç tahta kap ve bir plastik kaseyi önüne koyuyorum, ben yemeği hazırlarken davulcuğu eğlendiriyor.

Binaya girdiğimizden beri Noah'nın yüzünü üçüncü kez silerken, "Annen bundan memnun olmayacak, bu yüzden ona söylemeyeceğine söz vermelisin," diyorum.

Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Temiz olduğu falan yok. Elindeki çikolatalı dondurma eriyor, eline, tişörtüne ve -ikinci merdiveni çıkarken kollarımda olduğu için- benim tişörtüme de damlıyor.

Noah sırtarak dondurmayı yalıyor ve yüzü yine kirleniyor. Tekrar silme zahmetine girmiyorum, üçüncü kat koridoruna çıktığımızda ıslak mendili kot pantolonumun arka cebine tikiyorum.

Sabah altıda uyandıktan beri kıyafetlerini iki kez değiştirdim. Logan üç gün yetecek kadar eşya almıştı ama daha yirmi dört saat bile olmadı ve ben erzakların yarısını tüketmişim.

Anahtarı kilide sokarken "Hey," diye duydum. Bir-sekiz yaparak Blair'le yüz yüze geliyorum.

Tanrım, yine çok güzel, siyah eşofman altı ve beyaz pudrayla lekelenmiş tişört giymiş. Alnında daha fazlası var, saçlarını topuz yapmış, birkaç tutam omuzlarını öpüyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Noah beni susturuyor, yüzümü dondurmasıyla dolduruyor, sonra da kıkırdamaya başlıyor.

Dudaklarımdaki ve sakalımdaki çikolatalı yapışkanı elimin tersiyle silerek onu kalçamın üzerine doğru itiyorum. "Yeter diyebilirdin, biliyor musun?"

"Hayır!" diye neşeleniyor geniş bir gülümsemeyle.

"Yaklaştın. Sonra pratik yaparız. Seni seviyorum ama bana yemeğini yedirme, tamam mı?" Blair'e dönüyorum. "Yoğun bir sabah mı?"

"Neden sordunuz?"

"Sende..." İçgüdüsel olarak bir adım daha yaklaşıp tenindeki un olduğunu düşündüğüm şeyi siliyorum. "Kurabiye mi pişiriyorsun?"

"Kurabiye!" Noah neşeyle kollarımda zıplıyor. "Kurabiye!"

"Evet, madlen. Sonra biraz getirebilirim. Sadece dükkâna gitmem gerekiyor. Şekerim bitti."

Ben durup bunun neden yanlış olduğunu düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Şekerim var. Mutfağında işimi bitirip on dakika Noah'ya bakabilir miyim? Duş alabilirim ve bu şeytan başıboş bırakılamaz."

Yalanlar. İğrenç yalanlar.

Yeterince oyuncağı varsa Noah'ın birkaç dakikayı yalnız geçirmesinde bir sakınca yok. Ayrıca o uyurken duş aldım ama... Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Neden ondan benimle vakit geçirmesini istediğime dair kafamda tek bir açıklama yok.

Tek bir bahane

bile yok. Belki

merak.

Yine eşofman giymiş. Nadir bir manzara. Blair Fitzpatrick okula hiçbir zaman makyajsız, mükemmel bir kıyafetle ve mücevherlerle gelmezdi. Şimdi bunların hiçbirini giymiyor ve bu yepyeni bir insana bakmak gibi bir şey.

Yanakları kızarıyor, gözleri Noah'ya kaymadan önce dudaklarıma kayıyor. "Kurabiyeler için bana yardım eder misin?"

"Hayır."

"Yeme vakti geldiğinde yardım edecek," diyorum, konağıma açarak. "İçeri gel."

"Önce her şeyi alayım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana bakıyor. "Seninkiler dolu. Sorun değil. Sadece birkaç küçük şey. Bir dakika sürmez." Noah burnumu çimdiklerken kadın dairesine girip kayboluyor.

"Meyve suyu," diyor. "Juice!"

"Tam cümleler kurana kadar bekleyemeyeceğim."

Yaşına göre şimdiden çok konuşuyor. Annem ne kardeşlerimin ne de benim iki yaşımıza kadar konuşmaya başlamadığımızı söyledi, bu yüzden Noah Cassidy'ye çekmiş olmalı. On altı aylık ve yaklaşık yirmi kelimelik bir kelime dağarcığı var. Çoğunlukla bana ne istediğini gösteriyor ama eminim kısa süre içinde benimle konuşmaya başlayacak.

Kapıyı aralık bırakarak Noah'yı içeri alıyorum ve bir damlatmaz bardak aldığında Blair elinde fırın tepsileri, üç kase ve bir dizi spatula ve malzemeye geri dönüyor.

"Ortalığı dağıtmamaya çalışacağım."

"İstediğin kadar deneyebilirsin," diyorum mutfak musluğunun altında ellerimi yıkarken. "Noah seninle aynı duyguları paylaşmayacak. Ben bir duş alacağım. Ne istersen alabilirsin."

Başını sallayarak Noah'ı mama sandalyesine oturtuyor ve ben de insanlık tarihinin en hızlı duşunu almak için banyoya gidiyorum.

On dakika sonra temiz -şimdilik- kıyafetlerimi giymiş olarak geri döndüm. Fırın tepsilerini hamurla dolduruyorlar. Blair ona yardım ederken Noah sırtıyor, elindeki çorba kaşığını yönlendiriyor. Onları birlikte çalışırken görmek, küçük elini onunkinin içine sokmak, anlamadığım ve düşünmek bile istemediğim bir şekilde içimi acıtıyor.

Beklediğim kadar dağınık değil, gerçi Noah'nın tişörtündeki, tezgahdaki ve yerdeki hamuru toplarsam bir tepsi daha madlen yapabiliriz.

Duvara yaslanarak izliyorum, bir anlığına Blair'in ne kadar güzel olduğunu takdir ediyorum. Sahip olduğu tüm açık saçık elbiseleri bir kenara atmalı ve denemeden bile ne kadar güzel görüldüğünü kabullenmeli.

Saçlarının yumuşak telleri yüzünün etrafında dans ediyor, yanakları fırından dolayı kızarmış ve ona pembe bir parlaklık veriyor. Ben onun bu yanını tercih ediyorum. Kocaman, gerçek bir gülümsemesi olan kaygısız kız. Gerçek gibi hissettiriyor. Diğeri gibi değil - kaba, kendini merkeze koyan kaltak.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor bana bakarak. "Bir dakika içinde temizleyeceğim. Neredeyse bitti."

"Ben temizlerim. Sen pişiriyorsun, ben temizliyorum."

"Bitti!" Noah elindeki kaşığı sağa sola sallayarak ve gördüğü her şeye hamur sıçratarak haykırıyor.

"Evet, bitti. Şimdi gidip ellerini yıkayalım."

Kaşığı mermer tezgaha vurarak itiraz ediyor ama Blair onu kucağına alıyor ve kıkırdayana kadar gıdıklıyor.

"Ben onu hallederim. Kıyafetlerini de değiştirmesi gerek," diyorum onu geçirirken.

Ben üstünü değiştirene kadar Blair mutfağı temizlemiş oluyor ve fırındaki madlenlerden ılık vanilya ve şeker kokusu yayılıyor.

"Burası harika kokuyor," diyorum Noah'nın kanepeye tırmanışını izlerken. "Bitmeleri ne kadar sürer?"

"Çok kalmadı." Noah'ya baktığında yüz hatları yumuşuyor. "Birileri yorulmuşa benziyor."

Yastığa uzanmış, gözleri kapalı, T-Rex'i kolunun altına sıkıştırmış. Keşke ben de bu kadar hızlı uykuya dalabilsem. Kelimenin tam anlamıyla otuz saniyesini alıyor.

"Yani?" diye soruyor, ses tonu çekingen. "Bir ile on arasında bir ölçekte, geçen gece için ne kadar pişmanlık duyuyorsun?" Cevap vermediğimde özür dileyen bir bakış yüzünü gölgeliyor ve küçük bir omuz silkiyor. "Birimizin bu konuyu açması gerekiyordu, sence de öyle değil mi?"

"Ben düşünmüyorum."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı mı tercih ediyorsun?"

"Hayır. İlk soruna cevap veriyordum, B. Dürüst olmak gerekirse pişman değilim, uzun zamandır bekliyordum."

Yüzünü rahatlık kaplıyor. "Yani iyi miyiz? Yani, iyi değil tabii ki. Mia yüzünden benden hâlâ nefret ediyorsun ama-" Frene basıyor, suçluluk dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Özür dilerim. Zamanı geri alamam, Cody. Hatalarımı asla düzeltemeyeceğim ama her şeyden pişman olduğumu bilmeni istiyorum..." Ağır bir iç çekerek, kaçmak üzereymiş gibi tezgâhı itiyor.

O tanıdık koruma duygusu yine kalbime saplanıyor. O kadar teslim olmuş, incinmiş, aşağılanmış ve üzgün görünüyor ki, dünyaya sunduğu kibir ve küçümseme görüntüsüyle tam bir tezat oluşturuyor. Yüzündeki bu ifadeden de en az dinlenen sürtük yüzü kadar nefret ediyorum.

Gitmesini engellemek için elimi uzatarak bir bar taburesi çekiyorum, oturmasını işaret ediyorum ve isteksizce oturduğunda buzdolabından iki kutu kola alıyorum.

"İyi değiliz," diyorum, sesim sert ama kabalıktan uzak. "Bir daha iyi olacak mıyız bilmiyorum ama hikâyeni dinlemek istiyorum. Bunu neden yaptın? Mia'ya neden zorbalık yaptın? Görünüşü yüzünden mi? O pembe elbiseler seni kızdırdı mı? Ne kadar utangaç olduğu mu? Zeki olması mı?"

Blair'in gözleri teneke kutuya kayıyor, parmakları seğiriyor. Sonunda konuşmadan önce sessizliği aramızda kalın, baskıcı bir duvar gibi hissediliyor.

"Bahane uydurmak istemiyorum, Cody. Bu affedilemez. Ben sadece iyi bir insan değilim. Bunu böyle bırakalım."

Zorbalık olayını öğrendiğimden beri yaptığım açıklama buydu. Makul ve uygun ama... Son birkaç haftadır Blair'i biraz tanıma fırsatım oldu. Onun farklı bir tarafı var. Bir maskenin arkasına sığınan incinmiş bir kadın. Çoğunlukla göstermeyi reddettiği iyilikle dolu. Gülümsemeler ve gözyaşlarıyla dolu.

"O kadar da kötü değilsin. İçinde iyilik var. Çok iyi sakladığın için ne kadar olduğunu bilmiyorum ama seni yeğenlerimin yanında görüyorum, B." Gözlerindeki korku azalıyor, bu yüzden onu duymak istediğimden bile emin olmadığım şeyleri paylaşmaya zorlamak yerine konuyu değiştiriyorum. "Yaz için planların neler?"

Yüz hatları yumuşuyor, madlenleri kontrol ederken omuzları rahatlıyor.

"Planım yok," diye itiraf ediyor.

"İş yok mu? Evde sıkılmayacak mısınız?"

"Babamın bana çok kısa sürede ihtiyacı oluyor, bu yüzden ücretli bir iş söz konusu değil. Biraz gönüllülük yapıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım, gerçekten şaşırmıştım. Blair'in içinde özverili olmak olduğunu tahmin edemezdim. "Nerede?"

"Hastanede. Psikiyatri koğuşunda zaman geçiriyorum, kitap okuyorum, satranç oynuyorum ve sadece... sanırım bir arkadaş öneriyorum. O insanların çoğu çok yalnız."

Şimdi bu bir keşif değil mi? Bu kızı yıllardır tanıyorum. En azından tanıdığımı sanıyordum. Meğer kişiliğinde titizlikle sakladığı pek çok katman varmış. En iyi yanlarını hiç göstermemiş.

"Neden psikiyatri koğuşu?"

"Duygusal diyelim. Annemde şizofreni vardı," diyor ve fırın kurabiyelerin hazır olduğunu haber veren bir ses çıkarıyor.

Sözlerinde annesinin artık burada olmadığını hatırlatan bir hüznün var.

Tepsiyi çıkarmadan önce kurabiyeleri camdan inceliyor. "Geçen Mart'ta öldü," diye ekliyor ve bir kurabiye aldıktan sonra kulağını çimdiklemek için hızla bırakıyor. "Sıcak."

"Yok artık, daha yeni fırından çıkardın."

Tatlı bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırıyor ve... şu anda göğsümün içinde neler oluyor?

Bu kızıdan hoşlanmıyorum. Hem de zerre kadar. Ama asla anlayamayacağım nedenlerden ötürü, gözleri yaşarırken yüzünde beliren o minik gülümseme kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

"En iyisi hala sıcakken."

"Ilık, sıcak değil," diye katılıyorum, cam bir servis kasesi ve kurabiyeleri aktarmak için bir spatula alıyorum. "Annen için üzgünüm."

"Üzülme. Korkunç bir hayatı vardı. Belki ölüm daha nazik olur."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ama detay vermiyor. Paylaşmak istemediğini hissederek konuyu tekrar değiştiriyorum.

"Demek satranç oynuyorsun?"

"Oynarım. Oldukça da iyiyimdir. Annemin iyi günlerinde sevdiği tek şeydi, bu yüzden on beş yıl boyunca pratik yaptım."

On beş yıl. Kahretsin.

Annesi hastalandığında beş yaşındaydı. Hastalıktan öncesini hatırladığından şüpheliyim. Blair'in babasını tanımıyorum. Adamı hiç görmedim, ki şimdi düşününce bu çok garip geliyor. Blair'in amigo antrenmanına kimsenin geldiğini hatırlamıyorum. Kimse onu okuldan almadı ya da gösterisini izlemeye gelmedi.

Onun adına duyduğum istenmeyen üzüntü duygusundan sıyrılıp odayı geçiyorum ve dolaptan bir satranç tahtası alıyorum. Geri dönerken Noah'ı tekrar yatırıyorum, dalmadan önce onu kanepenin arkasına yaklaşıtıyorum.

"Pekâlâ, bana nelerin olduğunu göster."

Tahtayı kahvaltı barına koyuyorum ve ben kaseden bir kurabiye kaparken o da ona bakıyor, ev dilimde eriyen cennet kadar tatlı bir aroma ile doluyor.

Ne düşündüğünü biliyorum; onu neden burada tuttuğumu merak ediyor. Ben de merak ediyorum.

En başta onu neden davet ettim ki?

Kim bilir. Bunu açıklayamıyorum. Nefret hâlâ derimin altında cızırdıyor ama geceyi kollarımda ağlayarak geçirdiğinden beri daha fazla bir şey var. Empati.

Belli ki bir süredir zor bir dönemden geçiyor. Ne kadar az görüşmüş olurlarsa olsunlar, annesini kaybetmek kolay olmamıştır. Geçen yıl öldü, tam da Blair'in yanında kimse kalmamışken. Mia'nın yaşadıklarından sonra herkes ona sırtını döndü ve-

Ya annesinin ölümü zorbalığı yeniden tetiklediye? Blair, Mia'yı üniversitede yalnız bıraktı. Bahar Tatili partisinden sonrasına kadar onu rahatsız etmedi. *Mart ayına kadar.*

"Biliyor musun, artık bu işi bitirelim," diyorum, daha fazla bilgi edinme ihtiyacı duyuyorum çünkü bazı şeyler akla yatkın gelmiyor. "Nasıl olsa bir noktada oraya gitmek zorunda kalacağız. Bana zorbalıktan bahset. Bana bahaneler sunma, sadece gerçeği söyle."

Ben f-piyonumu iki sıra ilerlettikten sonra e-piyonunu iki sıra ilerleterek omzunu dikleştirdi. "Tamam, haklısın. Uzun zamandır özür dilemeye ve açıklamaya çalışıyordum."

Buna inanıyorum. Blair geçtiğimiz yıl birçok kez Mia'ya yaklaşmaya çalıştı ama Mia neredeyse hiç yalnız kalmıyor, her zaman bizim gözetimimiz altında ve biz orada olmadığımızda futbol takımındaki çocuklar ona göz kulak oluyor. Blair'i yakınlarda oyalanırken yakaladığım birkaç seferde de tepki almaktan korktuğu için yaklaşmadı.

Koridorun karşısına taşındığından ve oradaki küçük *çocuklarla* etkileşime girmeye başladığından beri, bu konuda giderek daha fazla meraklandım. Akşamı burada River ve benimle geçirdikten sonra daha da meraklandım.

Bir anda karşımdaki şefkatli insandan, çok iyi tanıdığım A sınıfı bir kaltağa dönüşebilmesinde rahatsız edici bir şey var.

Blair Fitzpatrick'in iki yüzü var. Daha da rahatsız edici olan, savunmasız tarafını nasıl sakladığı, arkadaş olarak gördüğü kişiler arasında bile her zaman tetikte olması.

Rahatsız edici soru geri dönüyor: Kimi oynuyor?

Onlarla mı yoksa benimle mi?

"Ona zorbalık ettim çünkü kolay bir hedefti," diye fısıldıyor ve ilk cümlesiyle lanet bir bazukayı ateşliyor. "Zayıftı, sessizdi, içine kapanıktı. Hiç konuşmaz ya da karşılık vermezdi... Onun ağladığını görmek bana bir güç hissi veriyordu."

Yutması zor bir hap ama sözleri beni ne kadar öfkelenirse de en azından doğruyu söylediğini biliyorum. *"Ben sadece bir çocuktum."*

ve daha iyisini bilmiyordum' kartıyla en karanlık sırlarını ifşa ediyor. Pek çok insan suçunu bu şekilde açıkça itiraf etmez.

Bahse girerim Brandon bile
bilmiyordur. Eminim kimseye
söylememiştir.

"Kendimi önemli hissetmemi sağlıyordu," diye devam ediyor sessizce, elindeki kutuyu titreyen bir elden diğerine kaydırarak. "Anaokulunda başladı. Jake onu ilk kez ağlattığında herkes onu dinlemeye... takip etmeye başladı. İnanılmaz bir şeydi. Arkadaş edinmek, duyulmak ve görülmek için ne kadar kolay bir yol.

"Ben de aynısını yapmaya başladım, onun yanında onunla uğraştım çünkü bunun bana verdiği gücü seviyordum. Kulağa berbat geldiğini biliyorum ama öyleydi. Diğer kızlar bana baktı, güzel şeyler söyledi ve yaptı ve..." Sesi çatallaştı ve başını kaldırıp bakmamı istedi.

Bunca zamandır fırına bakıyor, madlenlerin pişmesini izliyordum. Blair'in gözleri yaşıyor, burnu pembeleşiyor, çenesi titriyor.

Sinirlenip onu kapı dışarı etmekten çok uzak değilim. Bu kadar savunmasız ve incinmiş görünmeye hakkı yok. Yaptığı şey yüzünden kendini bok gibi hissetmeyi hak ediyor ama içimi kemiren endişe beni sersemletip sessizliğe itiyor.

"Lise son sınıfa kadar tüm o yılları ona yansıttığımı fark etmemiştim. Ona yaptığım şey kendimden kaçtığım şeymiş," diye fısıltıyla ekliyor.

Kendime soracak kadar güvenmeden önce dişlerimi sıkarak g-piyonumu yukarı kaldırıyorum. "Neyden kaçıyordun?"

"Bu önemli değil. Sana bahane üretmeyeceğimi söyledim." Islak yanaklarını elinin tersiyle siliyor. "Üniversite başladığında Jake artık orada değildi ama Mia'ya bok atmayı bırakmama rağmen arkadaşlarım kaldı. Yıllar boyunca kazandığım saygı devam etti. İnsanlar beni hâlâ görüyor, konuştuğumda hâlâ dinliyordu, ben de Mia'yı yalnız bıraktım." Bana bakıyor ve bakışlarını tutarak şöyle diyor: "Onu kanatlarının altına aldıktan sonra zorbalık sana karşı gelmek anlamına geliyordu ve... Seni üniversitede gördüğümde senden çok hoşlanmıştım. Bu kadar koruduğun bir kızı incitmek bana puan kazandırmazdı ama..." Dudaklarını kıstı, gözleri yine yaşlarla doldu ve işi bitmiş gibi başını hafifçe salladı.

Sanki başka bir kelime söylemeyi reddediyormuş gibi.

"Devam et, B," diye cesaretlendiriyorum, içimi parçalayan karışık duyguların izlerini saklayarak. "Buraya kadar geldin."

Gözlerini sıkıca kapatarak sakinleştirici bir nefes alıyor. "Brandon ona aşık oldu. O fark etmedi ama ben fark ettim. Eğer bu işi yürütürse onu kaybedeceğimi biliyordum ve onu kaybedemezdim Cody. O benim aileme en yakın şey."

"Aile mi? Yıllardır onunla yatıp kalkıyorsun. En iyi ihtimalle boktan bir arkadaş olmasına rağmen şimdi arkadaşsınız ve ona *ailem* mi diyorsun? Bu çok saçma."

"İyi günde kötü günde hep arkamı kolladı. Yani... neredeyse. Biraz kaybolmuş ve olgunlaşmamış, ama bazen kafası yanlış yöne çalışsa da iyi bir kalbi var."

"Kaçıyorsun. Cevap vermek istemiyorsan söyle."

"Kaçmıyorum. Açıklıyorum." Vezirini h4'e kaydırarak iç geçirdi ve ondan gördüğüm en içten gülümsemeyi aldım. "Şah mat."

"Ne?" Gözlerim tahtaya kaydı. "Nasıl?"

Şahımı ortaya çıkaran el'den h4'e uzanan diyagonalı işaret ediyor. "Bu işte iyi değilsin. Bu satrançta yapabileceğin en hızlı şah mat."

"Görünüşe göre birkaç derse ihtiyacım var."

"Ne zaman istersen." Işıldıyor ama gülümsemesi hızla kayboluyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Pazartesi ve Perşembe günleri mi?" Sözünü kestim çünkü tekrar savunma moduna geçmesini istemiyordum.

Bu kızı istiyorum. O... hoş. Eğlenceli. Güzel ve sevecen. İyi bir insan.

Gözleri biraz açılıyor ama gülümsüyor, başını sallarken omuzları gevşiyor. "Bu işe yarar." Bir kurabiye daha alıp bana da uzatıyor. "Ve Brandon hakkında... Kampüste dedikodular dolaştığını biliyorum ama aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. Ne sıradan ne ciddi ne de tek gecelik bir ilişki."

"Hiçbir zaman mı?" Bilgiyi yeterince hızlı kavrayamadığım için yankıladım. "*Hiç* mi? Dedikodular hakkında neden hiçbir şey yapmadın?"

"Onları ben başlattım, Cody. Brandon güvendiğim tek kişi. Kimsenin bilmediği şeyleri biliyor ve ona ihtiyacım vardı."

"Yani diğer kızlar uzak dursun diye herkese onunla yattığını mı söyledin?"

Başını sallıyor, yanakları her saniye daha da kızarıyor. "O zamanlar pek çok kız yoluma çıkmaya cesaret edemezdi. Dedikoduları körükledim ama işe yaradı çünkü Brandon Mia'yı fark edene kadar seksten fazlasını istemedi. Annem Bahar Tatili partisinden bir gün önce öldü ve o benim yanımda değildi."

"Yani hıncını Mia'dan çıkardın," diyorum noktaları birleştirerek. "O yanlış bir şey yapmadı, Blair. Seni inciten Brandon'dı." Mia irkilip gözleri yeni yaşlarla dolana kadar yumruğumu tezgâha vurduğumu fark etmiyorum. "Onu aşağıladın. Saçını *yaktın*! Bu ne kadar berbat bir şey?!"

"Biliyorum... I-" Ağzını kapatıyor, gözyaşları krem rengi yanaklarından aşağı süzülürken bar taburesinden kayıyor. "Özür dilerim, Cody. I... Elimde özür dilemekten başka bir şey yok ve hiçbir şey ifade etmediklerini biliyorum ama samimiler." Dudaklarından uzun, titrek bir nefes geçirerek fırına baktı. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Gitmem gerek, ama bugün için teşekkür ederim ve... yanmadan önce bir sonraki partiyi çıkar," diye saçmalıyor ve ben kapının çarparak kapandığını duyana kadar köşeden geri dönüyor.

"Lanet olsun." Titreyen bir elimi yüzümde gezdirdim. Soğukkanlılığımı korumanın yolu. "Aferin, pislik..."

Günahlarını bu kadar açık bir şekilde itiraf etmek kolay olmamıştır. Bana içini açtı, en çıplak halini gösterdi, itiraf etmek şöyle dursun muhtemelen düşünmekte bile zorlandığı şeyleri gün yüzüne çıkardı ve bunu yaparken de hiçbir mazeret öne *sürmedi*. Sert, soğuk gerçeği ortaya koydu... ve ben de patladım.

Mia'nın söz konusu olduğu her yerde yaptığım gibi.

Blair'i takip etmek için ayağa kalktım ama kanepeye bir bakışım yarım adım atmamı engelledi. Noah'yı yalnız bırakamam.

Parmaklarımı esneterek, Blair'in itirafından kaynaklanan gerginliği ve hoş olmayan duygu akışını temizlemek için yumruklarımı tekrar tekrar sıkıyorum. Mide bulandırıcı anılar ve Mia'yı Asher'la mücadele ederken gördüğümünden beri ona karşı hissettiğim korumacılık.

Bugüne kadar, bu tepkiyi neyin tetiklediğini bilmiyorum. Onunla hiç ilgilenmedim, onu küçük bir kız kardeşten fazlası olarak görmedim ama onu koruma ihtiyacı beni sardı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, kardeşimle nişanlanmış olursa olsun, kendimi hala ondan sorumlu hissediyorum.

Blair'in itirafları kafamın içinde dönüp dururken, meydan okumayı seven zihnim ipuçlarını çözerken suçluluk duygusu yüzüme çarpıyor.

"Arkadaş edinmek, duyulmak ve görülmek için ne kadar kolay bir yol..."

Annesinin şizofrenisinden ve ölümün onun için yaşamdan daha nazik olabileceğinden kısa bir süre bahsetmesi. Söylediği hiçbir şeyin bir bahane olarak yorumlanmayacağından emin olmak için her kelimeyi nasıl tarttığını. Kendini suçluluk ve pişmanlık dolu bir hayata teslim etmiş, hiçbir güzel anı hak etmeyen biri gibi görünmesi.

Duyulmak. Duyulmak ve görülmek istiyordu.

Mutfak çekmecesinden bir paket sigara alıp balkona çıkıyorum ve etrafımı kalın, beyaz bulutlarla çevreliyorum. Zihnimi toparlamama, dağınıklığı gidermeme ve odaklanmama yardımcı oluyor.

Üç derin nefes çekiyorum ve bilgi ağı, Blair'in önüne attığı kırıntılar çözülüyor, basit ama tüyler ürpertici bir resim yaratıyor. Bir *neden*.

Bu dünyada bir nebze olsun gücü ve kontrolü olduğunu hissetmek için Mia'ya zorbalık yapıyordu. Akıl hastası bir ebeveynle yaşamak tam bir kâbus olmalıydı. Üstüne üstlük, onu tanıdığım onca yıl boyunca Blair babasından hiç bahsetmedi.

Ve bu adamı tanımıyor olmam, kızının hayatındaki rolü hakkında çok şey söylüyor.

Blair onca yıl annesiyle yalnız mıydı? Onun ölümünü mü izledi?

House M.D.'nin bir bölümünde gördüklerim dışında şizofreni hakkında pek bir şey bilmiyorum. Eğer öyle bir şeyse, beş yaşındaki bir kız annesinin ruhsal çöküntülerine tanık olduktan sonra iyice darmadağın olmuş olmalı.

Onun sözleri hakkında düşündükçe, daha fazla anlam buluyorum ve annesinin solup gitmesini izleyen küçük kızla daha fazla empati kuruyorum. Neden Jake Grey'in yanında durup acısını ve hayal kırıklığını Mia'dan çıkardığını daha iyi anlıyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Durabilirdi, durabilirdi..." Ağzımı kapatıyorum ama Vee'nin neden kendi kendine konuştuğunu anladığımı itiraf etmeliyim.

Düşüncelerin merkeze oturmasına gerçekten yardımcı oluyor.

Soğuk ve acı gerçek şu ki Blair'in itirafı pek çok şeyi değiştirdi. Ve... Mia'ya zorbalık etmeyi bir süreliğine bıraktı. Neden bilmiyorum ama şimdi onu tanıdıkça daha iyisini yapmaya çalıştığını düşünüyorum. Daha iyi olmaya.

"Kahretsin." Sigaramın izmaritini kül tablasına atıp içeri döndüm.

Blair'in bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemeliydim. Sanırım arkadaşça komşuluk seviyesindeyiz, ama bu yine de çok yakın.

"Juice," Noah'nın sesi beni buraya ve şimdiye geri getiriyor, büyük kahverengi gözleri kanepede oturduğu yerden bakıyor, tamamen uyanık. "Juice."

"Elbette, küçük dostum. Bana bir saniye ver."

Ve aynen böyle, olumsuz duygular dağılıyor, geride hiçbir şey bırakmıyor. Yeğenlerimin bana yaptığı da bu. Bir düzen, huzur ve mutluluk duygusu getiriyorlar. Bir çocukla takılmak daha kolay. Dünya umurlarında değil ve ben de birkaç saatliğine kendimi rahat bıraktım.

YEDİ

Blair

SATRANÇ DERSLERİ HIÇ OLMADI. Geçen Pazartesi on dakika boyunca Cody'nin evinin önünde durdum, kapıyı her çalmaya çalıştığımda elim yanıma düşüyordu.

Onunla yüzleşmekten korkarak kuyruğumu bacaklarımın arasına kısırdım ve kaçtım. Beni Alan'dan kurtardıktan, ağladığımda bana sarıldıktan ve sayısını unuttuğum kadar çok kez boşalmamı sağladıktan sonra benden ne kadar nefret ettiğini unutmak çok kolaydı.

İnanılmaz seks, yakınlık, kısa sohbetler ve sahiplenici dokunuşlar... ama en çok sevdiğim şey yeğenleriyle vakit geçirmekti.

River sevimli bir bebek. Gürültülü ama sevimli. Ve Noah. Noah Kaliforniya'daki en sevimli çocuk olabilir. Bu kadar meraklı ve sokulgan olmasına bayılıyorum. Vücudunda utangaç bir kemik yok.

Sanırım babasına çekmiş. Logan, Hay'ler arasında en gösterişli olanı.

Etrafımda onlarla büyüdüm. Üçüzleri okulda gördüğümde beş yaşındaydım. Babam, şimdi bir ofis bloğu olan büyük bir araziyi miras aldıktan sonra Büyükbaba Hayes ile iş yapmaya başladığında altı yaşındaydım. Nico babamın borsacısı rolünü üstlendiğinde on iki, babam beni ilk Monica Hayes hayır galasına götürdüğünde ise on beş yaşındaydım.

Cody onu geçtiğimde satranç derslerinden bir daha bahsetmedi. Geçtiğimiz hafta boyunca selamdan başka bir şey söylemedi ve her gün zihnimi istila etmesine rağmen bir konuşma başlatmak için çok korkağım.

En iyisi bu.

Şimdiye kadar yaşadığımız birkaç karşılaşma bana iyi gelmedi. Günlerce konuşmamızı tekrar ettim, her kelimemi dikkatle inceledim, hayatım boyunca olduğum kişi için bahaneler uydurmaya çalıştığımı düşünmemesini umdum.

Onun yanında hiç düşünmeden gardımı indirdim, sadece kelimelerle de değil. Brandon dışında hiç kimse beni Cody'nin madlen pişirirken gördüğü gibi görmedi. Makyaj yok, güzel bir elbise ya da mücevher yok.

Çirkinliği saklayacak bir şey yok.

Oynadığım role uygun görünmediğim sürece dairemden çıkmam, ama dışarı çıktığımda aklım *kendime* çeki *düzen* vermeye gitmedi, onun

koridorda. Şeker eksikliği berbat bir bahaneydi ama işe yaradı.

Cody'nin yanında rol yapmamak çok doğal geliyor. Ben olmak çok doğal.

Cody'nin yanında

Gerçek ben, geçmiş i saptırmak için yarattığım Blair değil.

Ayrıca bütün gece Cody'nin yanında, uzun parmakları saçlarıma dolanmış bir şekilde yatmak ve sıcak bedeninin beni sımsıkı sarması harika bir duyguydu.

Mia'ya yaptıklarım yüzünden beni hor gören bir adamın kollarında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Hem o hem de ben.

Kelly-Ann ile alışveriş çılgınlığından eve döndüğümde Ana, Cody'nin dairesinin önünde oturuyordu. Elimde birkaç poşet iç çamaşırı, ne tarafa döneceğimi bilemeden olduğum yerde duruyorum.

Eminim geçen hafta Cody'nin beni duvara yapıştırıp ağzımı yediğini hatırlıyordur.

Bu çok garip olacak.

Çantaları bir elime alıp anahtarımı çıkarıyorum, ayaklarım altı saat topuklu ayakkabı giymekten ağrıyor. Ayaklarınızın rahat ayakkabılara bu kadar çabuk alışması komik.

Eskiden her gün topuklu ayakkabılarla saatler geçirirdim, kızlarla alışverişe çıkar ya da okuldan sonra en sevdiğimiz restoranlarda ve kokteyl barlarda dedikodu yapmak için buluşurduk, ama son zamanlarda pek dışarı çıkmıyorum, bu yüzden Louboutin'lerle birkaç saat geçirmek ıslanmayı gerektiriyor.

"Hey," diye cıvıldıyor Ana kapıma ulaştığımda, sesinde zerre kadar düşmanlık yok. "Cody'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Cody'nin benden nasıl davranmamı bekleyeceğini merak ederek ona bakıyorum. Aptalı mı oynayayım? Ondan kurtulmak için aramızda bir şey varmış gibi mi davranayım? Görünüşe göre öpücük onu korkutup kaçırmamış, o yüzden sanırım bu strateji işe yaramayacak.

"Emin değilim," diyorum.

"Oh, sorun değil. Yapacağını düşünmemiştim."

Bu kadar sakın olması tuhaf, ama haftalardır onu takip ettiğini kendime hatırlatarak o anı atlatıyorum. Bu ürkütücü samimiyet o kadar da garip değil. Kapımı iterek açıyorum ama yumuşak, özür dileyen sesi beni olduğum yere yapıştırıyor.

"İşler yolunda gitmediği için üzgünüm."

Cody'ye buradaki rolümün ne olduğunu sormalıyım. Ana söz konusu olduğunda benden ne beklediğini bilmek faydalı olacaktır. "Ne yaptığından emin değilim.

Yani."

"Biliyorsun... sen ve Cody. Seni öptüğünde ciddi bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Belli nedenlerden dolayı ciddi değil, ama merakım artıyor. Ciddi olmadığını nereden bilebilir ki? Buralarda değildi. Dairesinin ya da binanın dışında oyalandığını fark ederdim.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum. "Ne zaman?"

"Ah..." Yüzü düştü, yanakları biraz ısındı. "Bittiğini söylemedi mi? Çok üzgünüm, beni aradığında işlerin yolunda gitmediğini ve dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olduğunu anladım."

"Seni mi aradı?"

Bariz olanı söylediğimin farkındayım ama o kadar şaşırmışım ki aklım daha akıllıca bir şey yapamıyor.

Onu neden arasın ki? Belli ki akli dengesi yerinde değil. Ondan kurtulmak için beni kullandı ve şimdi... ne? Fikrini mi değiştirdi?

"Evet, bu gece gelmemi söyledi. Ama ne zaman olacağını söylemedi. Bir saattir bekliyorum."

Göğsüm sıkışıyor, hoş olmayan bir his pençelerini kemiklerime batırıyor-kıskançlık.

Bunu hissetmeye hiç hakkım yok. Cody ve ben dostane komşulardan başka bir şey değiliz. Gerçi Noah'nın onda kaldığı geceden beri nefret ettiğim kibarca selamlaşmalar dışında bir şey söylemedik, yani *dostluk* muhtemelen artık doğru değil. "Neden onu arayıp ne zaman döneceğini öğrenmiyorsun?"

Ben sorarım. A Kafamın içindeki küçük ses yalan söylüyor olabileceğini fısıldıyor.

"Hayır, sorun yok. Sanırım kardeşleriyle dışarıda ve rahatsız edilmekten hoşlanmıyor. Beklememin bir sakıncası yok."

Hâlâ ne düşüneceğimi bilemeden, bunun beni ilgilendirmedikliğine karar veriyorum. Meraklı olmamalıydım. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, çantalarımı yanına bırakıyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Son dakikada bir davet alırsam diye duş almam gerekiyor. Almayacağım ama hazırlıklı olmanın ne zararı var?

Mikaela meşhur havuz partilerinden birini düzenliyor. Bu sefer davet edilmedim ama içimden bir ses birkaç kadehten sonra fikrini değiştireceğini umuyor.

On altıncı yaşından beri bu partileri düzenliyor. Erkekler yok, sadece kızlar dedikodu yapıyor, dans ediyor ve içiyor. Parti eskiden

Ancak oğulları Toby birkaç ay önce evlenip bir bebek sahibi olunca Avrupa'ya taşındılar ve Mikaela'yı Toby'nin himayesine bıraktılar.

İşte parti de burada, onun ve karısının evinde... Karısı da Mia'nın ablası Aisha.

Bazen Newport ekosisteminin bu kadar küçük olması ve herkesin birbirini tanınması gerçekten berbat. Aisha ortaya çıkarsam beni havuzda boğar ve ben de dairemin sunduğu sessizlikten bıktım usandım.

Duş alıp giyindikten sonra bir kadeh şarapla kahvaltı barına oturuyorum ve gergin kaslarımı gevşetmek için şarabı su gibi içiyorum.

Ana'yı bir süre daha düşündükten sonra, kaçık bir sapığın beni uyarması gerektiğine karar veriyorum. Eğer ona gelmesini söylediği için buradaysa, zarar yok, ama onu tuzağa düşürmek için buradaysa, Cody muhtemelen bilmek isteyecektir.

~~Ben: Ana seni bekliyor ve nerede olduğunu merak ediyor çünkü ona gelmesini söyledin ve evde değilsin.~~

Hayır... Kıskanmış gibi konuşuyorum, o yüzden tekrar deniyorum.

~~Ben: Bir seks seansı ayarlamak hoş değil ve~~

Bunu yazmayı bitirmedim. İlkinden daha kötü. Sakinleşmek ve içimdeki kıskanç canavarı boğmak için derin bir nefes alarak daha basit bir şey gönderiyorum.

Ben: Ana burada.

Birkaç dakika geçtikten sonra mesajımın altı *okunacak* şekilde değişiyor ve üç nokta dans etmeye başlıyor. Çok uzun süre dans etmiyorlar çünkü bir bakıyorum o arıyor.

Göğsüm karıncalanıyor, sonra sıcak bir kızarma beni tepeden tırnağa sarıyor, kalbim hızlanıyor.

Eğer Ana haklıysa, Cody kardeşleriyle birlikte. Neden mesaj atmak yerine arıyor? Titreyen başparmağımı ekranda kaydırıyorum.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye soruyor, öfkesi kalbimin şarkı söylemesine neden olan bir endişe ile lekelenmiş.

"Hayır, sadece ona gelmesini söylediğini söyledi."

Derin bir nefes veriyor ve midemde kelekler uçuşuyor çünkü bu nefes rahatlamaya çok benziyor. "Söylemedim," diyor zorla,

Sanki ona inandığımdan emin olmak ister gibi. "Kahretsin, gerçekten o yasaklama emrini istiyor."

"Neler oluyor?" Arka planda kardeşlerinden birinin sesini duyuyorum, yanılmıyorsam Theo. "Kim o?"

"Komşum," diyor Cody. "Psikopat sapığımın yine kapımda olduğunu haber veriyor."

Tam bunu söylerken kapım gürültüyle çalındı.

"Gitmem gerek," diyorum, parmağım aramayı sonlandırma düğmesinin üzerinde geziniyor, bir yandan da kola uzanıyorum.

"Bekle. Onunla konuşma, tamam mı? Gülümsüyor ve nazik davranıyor olabilir ama Shawn'ın dediğine göre bunlar aniden çılgına dönenlermiş."

"Victoria's'da sekiz yüz dolar harcadığına dair bir bildirim aldım. Gizli!" diye gürüyor babam, kapıyı sert bir tekmeye iterek ardına kadar açıyor. "Kimin için giyiniyorsun lan sen?"

Gideon Fitzpatrick tepemde yükselirken kelimeler boğazıma düğümleniyor, burun delikleri şişiyor, eli bana vuracakmış gibi havaya kalkıyor.

Bunu pek çok kez görmüştüm. Annem her halüsinasyon gördüğünde öfkesini ondan çıkarırken tam da bu duruşta, aynı kötü niyetli küçümsemeyi takındığı anıları beni dizlerimin üzerine çöktürmekle tehdit ediyor.

Ciğerlerimde nefesim kesiliyor, vücudum kaskatı kesiliyor, kıpırdamadan onun saldırmasını bekliyorum... Burnundan öfkeli bir hava fişkırana ve eli yanına düşene kadar derin bir nefes alıyorum, bir kurşundan kaçmış gibi hissediyorum.

Ama telefonumu tuttuğumu ve Cody'nin hâlâ hatta olduğunu fark ettiğimde zihnim neredeyse anında isyan ediyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Babam fark etmeden bağlantıyı kesiyorum ama o alışveriş torbalarımı toplamakla ve gömme dolabıma dalmakla meşgul. O dönene kadar gardırop kapaklarının ve çekmecelerin takırtılarını duyuyorum, poşetler iç çamaşırlarımın her parçasıyla dolu.

"Kiminle yatıyorsun?" diye çıkışıyor, gözlerinde küçük meşaleler yanıyor. "*Kiminle?!*"

"Kimse, yemin ederim... Alışverişe çıktım çünkü Kelly-Ann-"

"Saçma sapan Kelly-Ann hikâyelerini bırak. Umurumda değil ama arkamdan bir herifle çıkmasan iyi edersin çünkü öğrenirim ve benim için çalışırken fahişelik yaparsan bunun bedelini cehennemde öderim."

Her zaman böyle değildi. Geçen yıla kadar kiminle çıktığım ya da yattığım umurunda bile değildi ama sonra Grant Bailey oldu. Yirmi yedi yıllık

yaşı, akıllı, sevecen bir adamla tanıştım. İyi anlaştık ve öylesine çıkmaya başladık. Çok ciddi bir şey değildi ama onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.

Tam da babamın muhasebe işlerini kendi istediği şekilde yapması için yönlendirebileceği bir muhasebeci aradığı zamanlardı. Biraz iş konuşmak için onunla ve ortağıyla bir akşam yemeği ayarladı ve işimi yaparak muhasebeciye masada amımı gösterdim. Eli dizime gitti ve o zaman ortağı da bize katıldı.

Benim kaçamağım, Grant.

Kötü bir akşamdı. Babam -haklı olarak- beni yem olarak kullanmakla suçlandı, bu yüzden dişlerimin arasından yalan söylemek zorunda kaldım, Grant'ten onun hakkında çok şey duyduğum, onu bir yerlerde gördüğüm ve yoğun duygular geliştirdiğim için onunla tanışmak isteyen kişinin ben olduğuma dair bir hikaye uydurdum.

Neyse ki çok yakışıklıydı, bu yüzden yalan yutuldu ve babam paçayı kurtardı. Ama o andan itibaren kimseyle çıkmama ya da cinsel ilişkiye girmeme izin verilmedi çünkü *aynı durumu bir daha yaşama riskimiz* yoktu.

"Kimseyle görüşmüyorum, söz veriyorum," diye tekrar ekliyorum, dikkatini hızla özel hayatımdan uzaklaştırarak. "Bir yere mi gidiyoruz? Hazırlanayım mı?"

Çenesini sıkıyor, kendini sakinleştirirken dişleri gıcırıyor. "Giyinmek için iki dakikan var."

Başımı sallayarak yatak odama doğru koşuyorum. Son zamanlarda babamı yeterince kızdırdım ve kaçınılmaz sonuçlarla yüzleşmek istemiyorum.

Kırmızı elbiselerden birini giyip ayaklarımı topuklu ayakkabılara geçirdikten sonra aynaya bakıp dumanlı gözlerle çevrili lacivert irislerime bakıyorum. Kırmızı dudaklar, dar elbise, kat kat kolyeler, elmaslar. Dünya için Blair.

Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım. Cody'nin yanında eşofman ya da kot pantolon giymek harika bir histi, gözlerinde zerre kadar yargılama yoktu...

Son bir rimel dokunuşuyla oturma odasında babama katılıyorum, şu anda külot giymediğimin aşırı farkındayım çünkü benimkilerin hepsi elindeki poşetlerde. Kontrol ettim, ama banyo sepetinden iç çamaşırlarımı seçecek kadar ileri gitmişti.

"Sik mi istiyorsun, Blair?" Babam dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle kıvrarak tersliyor. "Bende bir tane var, alabilirsin."

Bununla birlikte kapıyı çekip açıyor, iri gözlü Ana sırtını Cody'ye dönmüş oturuyor.

"Burada iyi misin tatlım? Birini mi bekliyorsun? Belki de bir erkek arkadaş?" Babam Ana'ya cilve yapıyor. "Cody Hayes, değil mi?" diye ekliyor, Ana'nın yaslandığı kapıya bakarak.

Arkasından usulca başımı sallıyorum, onaylaması için dua ediyorum. Dudakları aralanıyor ama bir an için hiçbir şey söylemiyor, ta ki sözcüklere yer açıyormuş gibi yutkunana kadar.

"Evet, efendim. Cody Hayes."

"Kendine bir bakıcı bulmuşsun, tatlım. Eminim duymuşsundur. *hiçbir şey*, ama tüm bu çılgınlıklar için özür dilerim."

Hiçbir şeydeki ima edilen tehdit Ana'nın gözünden kaçmıyor. Ona bakıyor, endişeli ve özür dilermiş gibi davranıyor ama çenesini kapalı tutacağını onaylamak için başını sallamasını beklerken gözlerinin çok şey anlattığını biliyorum.

İşbirliğinden memnun bir şekilde, parmaklarını canımı acıtacak kadar sert bir şekilde etime batırmasa kolayca şefkatle karıştırılabilecek bir hareketle üst kolumu kavıyor.

"Morluklar bırakacaksın," diye fısıldıyorum köşeyi döndüğümüzde.

"Morarmış bir göz bırakmadığıma şükret. Belki deli annen gibi dayak yersen, yerinde durabilirsin."

Bir kez daha, sözlerinin çağrıştırdığı anılar neredeyse dizlerimi jöleye çeviriyor. Annem hayattayken onun tehditlerinden korktuğumun yarısı kadar bile korkmuyorum. *Bana* hiç vurmazdı ama ne zaman yaramazlık yapsam annemin ilaçlarını alır, halüsinasyon görmeye başladığında da onu döverdi.

Yine de bana zarar vermez. Rolümü oynamama ihtiyacı varken olmaz. Kolumdaki morluklar kolayca vahşi seksle ilişkilendirilebilir. Morarmış bir göz ya da yarılmış bir dudak, o kadar da değil.

"Bu gece nereye gidiyoruz?"

"Striptiz kulübüne. Simons çekildi. Yeni bir adamım var, muhtemelen aklımdaki şeye daha da uygun..."

SEKİZ

Blair

Anahtarı kilidime soktuğumda CODY dairesinden çıktı. Saat gece yarısını geçmişti ve babam yeni kurbanıyla iş konuşurken direklerin etrafında kıvranan kadınları izleyerek geçirdiğim uzun saatlerin ardından duman ve striptizci parfümü gibi kokuyordum.

Adam bana hiç aldırış etmedi. Geldiğimde yüzüme bile bakmadı, direklerde çalışan benden çok daha dolgun ve kıvrımlı kızlara salyalarını akıtmakla meşguldü.

Ama babam adamlarla el sıkışana kadar beni mazur görmedi, gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, tüm gevşekliğiyle göz kamaştırıyordu. Bu gece Gideon Fitzpatrick'in şimdiye kadar yaptığı en hızlı anlaşma olmalıydı. Bahse girerim Bay Her Neyse'nin eline tutuşturduğu büyük zarf süreci hızlandırmaya yardımcı olmuştur ama babamın isteyerek rüşvet vermesi alışılmadık bir durum.

Anlaşma kaybetmeyi göze alamayacağı bir anlaşma olmalı. Yine de, para vermek babamın hafife aldığı bir karar değildir.

"Neredeydin?" Cody buz gibi ses tonuyla dikkatimi çekmeye çalışarak soruyor. "Az önce sana bağırın o pislik kimdi?"

Düşük eşofmanını, çıplak ayaklarını ve çıplak göğsünü görünce vücudum alev alıyor. Birlikte geçirdiğimiz geceden beri, ne zaman aklıma girse sıcak ve rahatsız bir şekilde etrafta dolaşıyorum. Yoğun rüyalarından ter içinde uyanıyorum ve mor asamı kullanarak işi bitiriyorum. Onu kullanmakta ustalaştım ama Cody kadar iyi değil.

Yanaklarım daha da kızarıyor, Corona şişesini çekiştirmesini ve evcil yılanını öldürmüşüm gibi bana bakmasını izlerken kirli düşüncelerim ortaya çıkıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Aptal rolü yapmak muhtemelen onun üzerinde işe yaramayacak ama deneyebilirim.

Alay ederek başını sallıyor, cevabımdan hayal kırıklığına uğradığı belli. "Ana seni buradan bir köpek gibi sürüklediğini söyledi, Blair. *Kimdi o?*"

"Bu seni ilgilendirmez." İçeri girmek için dönüyorum, ama Cody öne atılıp parmaklarını bileğime nazikçe kelepçeliyor.

"Ben kendi işimi yapıyorum, B." Yaklaşıp beni duvara yasladı.

"Kimdi o? Erkek arkadaşın mı?"

Kulaklarımda kan çınlıyor. Tanrım, sesi... sesi *kıskanç* geliyor. Sahiplenici. Parmaklarının etime batma şekliyle, bir mesaj gönderecek kadar sert ama acıtacak kadar değil.

"Soru sormayı kes. Lütfen."

"Seni cevap vermeye zorlamıyorum." Elini kalçamın hizasında gezdiriyor, üzerime abanıyor, kahverengi gözleri yüzümde ve vücudumda dans ediyor, elbisemi incelediğinde alnında iki çizgi beliriyor. "Görünüyorsun..." Duraklıyor, kötü bir koku almış gibi burnunu karıştırıyor. "Kot pantolonla daha iyi görünüyorsun."

"Çok kibarsın," diye alay ediyorum.

Ya da dalga geçmeye çalışıyorum ama kelimelerim, o benim kişisel alanımı doldururken, vücudunun sıcaklığı beni bütünüyle sararken hissettiğim gibi nefessiz kalıyor.

O kadar *büyük ki*.

Ben kısa değilim. Beş-altı kısa değil. Üç inçlik topuklu ayakkabılarımı da eklediğimde göz hizasına yaklaşıyoruz ama geniş göğsü ve büyük kolları beni küçük bir av gibi hissettiriyor. "Fahişe gibi göründüğümü söylemek istedim. Biliyorum. Göstermene gerek yok. Benim bir aynam var."

"O zaman neden böyle giyiniyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Bakışlarımı indiriyorum, onun incelemesinden saklanıyorum ve keşfettiğim şeyle içimden bir heyecan daha geçiyor.

Adam sert.

Ve ben çok ıslağım. İhtiyaçtan ateşler içinde, onun varlığından sersemlemiş, başka bir gece için çaresiz. Bu konuyu bir an önce kapatmak ve rahatsız edici sorular sormasını engellemek için çaresizdim.

"İki hafta önce aştığımız sınırlar, şu anda aşmaya çalıştığın sınırlar kadar önemli değil." Hiç düşünmeden parmaklarımı bariz çıkıntıda gezdirip hafifçe sıkıyorum ama bileğimi tutup elimi çekmeye zorluyor. "Soru sormayı bırak, Cody. Buna değmeyeceğime söz veriyorum. Bir adım geri çekil ve... çizgileri aşmak istiyorsan, zaten aştıklarımıza sadık kal."

Cesaretimi toplayıp elimi kurtardım ve başladığım yere geri götürdüm, ama bu kez parmaklarımı eşofmanının içine sokup kalın, sıcak şaftının tabanını kavradım ve yavaşça pompaladım.

Öne doğru düşüyor, bir kolunu duvara dayıyor, ilkel ihtiyacı ön plana çıkarken gözleri kapanıyor.

"Durmalı mıyım?"

"Sikeyim hayır," diye inliyor, dokunuşuma doğru itiliyor. "Konuşmayı rayından çıkarmakla iyi iş çıkardın."

Huzursuz bir kasın yontulmuş çenesini tüylendirmesini izliyorum, kanım daha da ısınıyor, zihnim onun beni kullanarak boşalmasına doğru atlıyor. Kontrolü bu kadar çabuk kaybetmesine ve istediği zaman tekrar ele geçirmesine bayılıyorum.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip eğiliyorum, sıcak nefesim kulağını okşuyor. "Bunu ağzımla daha hızlı yapardım."

Başka bir iniltiyle bir kolunu popomun altından geçirip beni kollarına alıyor, diğer elinde hâlâ bir bira var ve dairesine girerken hemen bir kenara bırakıyor.

"Beni yuttuğundan beri o tatlı, tıkanma refleksi olmayan gırtlaklarını sikkemeyi hayal ettim. Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Beni dikkatlice yatak odasının zeminine bıraktığında dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Elbisemin askılarından sıyrılıp göğüslerimi ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekiyorum.

"Ağzıma boşalma."

"Boşalacağım tek yer senin amın olacak." Duvarın yanına bir yastık bırakıyor. "Topukluları çıkar ve diz çök."

Dizlerimi zedelemem konusunda endişelenmesini inanılmaz derecede sevimli buluyorum. Bunun neden bu kadar tatlı olduğunu bilmiyorum ama ondan aldığım yumuşak dom titreşimleri beni eritiyor.

Saçlarımı bir omzumun üzerinden savurup yukarı bakıyorum, Cody'nin güçlü kalçalarının ve uzun, kalın sikinin gururla hazır olda durup dokunmam için yalvarışını görmek hoşuma gidiyor.

"Bunu yapmama izin verdiğine emin misin?" diye soruyor, sesi kısık ve boğuk. Boynumu içeri girmesini kolaylaştıracak şekilde eğdiğimde cümle bir iniltiyle sona eriyor. "Kelimeler, B."

"Evet, eminim." Dudaklarımın onu sardığında nasıl hissettirdiğini hızlıca hatırlatarak onu yutuyorum ve yukarı bakarak geri çekiyorum. "En kötüsünü yap."

Elimi tutup kalçasının üzerine koyuyor. "Çok ileri gidersem sesimi çıkar."

"Yapmayacağım."

Burun delikleri alevleniyor ve sabrı tükeniyor.

Tecrübeli biri gibi görünüyor olabilirim ama gerçek şu ki, çok fazla anlamsız seks yapmama rağmen, toplamda iki erkekle birlikte oldum,

Ve ikisinin de beni Cody'nin beni kullanmasını istediğim gibi kullanmasına asla izin vermedim.

Siyah gözbebeklerinin uçuşumunu görmek, nefesinin kesildiğini duymak, o alçak, ilkel inilti... Yaşadığım hiçbir coşkuya benzemiyor. İstedğini yapmasına izin vermek bağımlılık yaratacak kadar özgürleştirici.

Kontrolü devretmeme rağmen kendimi *güvende* hissediyorum.

Belki de rızaya odaklandığı içindir. Ya da o yumuşak dom titreşimleri ve bana baktığında gözlerinin sertliğini kaybetmesi yüzünden... Ya da belki de ona o kadar kapıldığım için sunduğu her şeyi istiyorum.

Sonuna kadar giriyor, sert bir nefes alırken bacakları titriyor. Bunu yapmasına bayılıyorum. Kontrol edemediği o sesli, ilkel sesleri seviyorum.

"Gerçekten öğürme refleksin yok," diyor, gözlerini bana dikerek. Hayatın en önemli sorularına cevaplar. "Siktir, bebeğim... dizlerinin üzerinde çok güzelsin."

Yavaşça çekiliyor, sonra tekrar içeri kayıyor, yanaklarım bilerek çukurlaşıyor, o hızını ayarlarken dilim alt tarafı yalamak için kıvrılıyor. Cody başımın arkasını tuttuğunda içimde başka bir hoş his yayılıyor, böylece her itişte duvara çarpmayacak.

Titriyorum, kalçalarımı birbirine sürtüyorum, o daha hızlı pompaladıkça biraz sürtünme arıyorum, doruk noktasını kovalıyorum. Dudaklarından dökülen gırtlaktan inlemeler beni tutarsızlığa sürüklüyor.

Beni izleyişine doyamıyorum, gözleri parlıyor. Onu bu kadar çaresiz, bu kadar *tatmin* olmuş bırakan benim.

Onun tuzlu, keskin tadı dilimi kaplıyor, boğazımın duvarına her çarptığında *precum* sızıyor, onu tamamen yutana kadar daha da kayıyor.

Tekrar ve tekrar... O daha hızlı pompaladıkça, kalçalarım daha da kayganlaşıyor ve daha sert emiyorum, orgazmıyla savaşmayı bıraktığı o an için açlıktan ölüyorum

ve onu tüketmesine izin veriyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, gevşiyor, çekilirken iki eliyle yüzümü yumuşakça kavıyor. "Sen benimle gelmezsen ben de gelmeyeceğim, B."

Kalkmama yardım ederek beni döndürüyor, açık avuçlarımı duvara yapıştırıyor ve bileklerimi kavıyor. Diğer eliyle de elbisemi yukarı çekiyor.

"Her zaman komando olarak mı dolaşırsın?" diye homurdanıyor, ilk seviştiğimizde ona sorduğum soruyu tekrar soruyor. Ardından popoma beni daha da ıslatan acı bir tokat atıyor. "Külotun nerede lan senin?"

"Soru sormayı kes," diye yalvarıyorum, sikiinin amımın üzerinde kaydığını hissettiğimde sesim titriyor. "Ya beni becer ya da ellerini üzerimden çek."

Alnını başımın arkasına yaslayıp kalçalarımı kavriyor. "Ellerini duvarda tut, B." Sikiinin başı girişime dayandığında bir onay iniltisi yankılanıyor. "Benim için parmak uçlarında dur."

İçime girdiğinde olabildiğince yükseliyorum ve tüm vücudum kasılıyor. "Tanrım, bu açı..." Başımı arkaya atıp aceleyle vuruşlarına doğru eğildim. "Çok iyi."

"Öyle. Fışkırtmaya başladığında daha da iyi olacak." Hızını artırıyor, ölçülü bir hassasiyetle G noktama daha hızlı girip çıkıyor ve çok geçmeden kolu belimi çevreleyerek beni dik tutuyor. "Aferin kızım, karşı koyma. İslat beni."

Orgazm vuruyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve fışkırtmamın baskısı onu geri itiyor.

"Şimdiye kadarki en iyi şey. Bir tane daha, tamam mı? Bana bir tane daha ver." Kendini sert ve hızlı bir şekilde eve götürüyor, saniyeler içinde yüzeye başka bir orgazm çağırıyor.

Sarılmamış bir yay gibi titriyorum, dalga dalga küçük orgazmlar duyularıma saldırıyor, zemin ayaklarımızın altında ıslanıyor, oda sıcak, havasız ve seks kokuyor.

"İstediğin zaman ne kadar iyi bir kız oluyorsun," diye fısıldıyor Cody, sırtım neredeyse bir masa hizasına gelene kadar elini kürek kemiklerimin arasına bastırarak. "Çok itaatkâr. Çok itaatkâr... Neyi sevdiğimi biliyorsun, değil mi bebeğim?"

Saçlarımı topluyor, bileğine doluyor ve hızla içime giriyor. Beni nefretle becerirken kalçalarının benimkilere çarpma sesi dünyadaki en erotik şey. İnemelerimiz, soluklarımız ve içimize çektiğimiz nefesler havaya karışıyor ve sadece ikimiz olana kadar gerçekliği unutuyoruz. Sadece o içimde çalışıyor, her vuruşu en tatlı ceza olarak tasarlanmış.

Hareketlerinde yaklaşan doruk noktasının belirgin değişimini hissediyorum. Prezervatif almadığı için kaslarımı bir panik dalgası kaplıyor ama tam ona hatırlatmak için dudaklarımı araladığımda, sırtımı ılık döl püskürtücüleriyle boyayarak çekiliyor, kalçaları dudaklarından dökülen sessiz küfürlerle senkronize bir şekilde sarsılıyor.

"Kahretsin," diye pantolonunu indiriyor ve bu kez acıyan popoma hafifçe vuruyor. "Görünüşe göre burada lanet bir sorunumuz var, B."

Hemen gerildim ama enseme vuran yumuşak dudakları buna karşı koyuyor.

"Şimdiden bunu tekrar yapmak istiyorum," diye itiraf ediyor ve tenimde kalan son öpücükle beni arkasına döndürüyor. "Sence bunu bir süre daha devam ettirebilir miyiz?"

Döllerini omurgamdan aşağı süzülüyor, kolunun sırtımda dolandığı yerde birikiyor ve beni sıkıca ona bağlıyor. Kendimi durduramayıp, topuzundan düşen siyah saçlarından bir tutamı geriye doğru tarıyorum.

"İkimiz de doyana kadar rahatça sevişip, sonra seni takip etmeden durabilir miyiz diye mi soruyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu soruyorum."

Keşke kalbimin bu ihtimal karşısında hızlanmadığını söyleyebilseydim ama bu bariz bir yalan olurdu. Zaten bir şeyler hissediyordum. Bütün gece bana sarıldığında, bu rahatlığa ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmeden şeytanlarımı kafeslememe yardım ettiğinde.

Ama karşılığında harika orgazmlar ve biraz yakınlık alırsam bu duygulara bir sınır koyabilirim.

"Tek bir şartla," diyorum akılsızca göğüs etinde desenler çizerek. "Zaten muhtemelen paylaştığımız bir şey."

"Ateş et."

"Kimse öğrenemez."

O kahverengi, muhteşem gözlerini kısıyor. "Bunun neden aramızda kalmasını istediğimi biliyorum ama sen... Senin sebebin ne?"

"Çok fazla soru soruyorsun." Dudaklarını son bir kez öpmek için ayak parmaklarımdan ucunda yükseliyorum ve kıpırdanarak kucağından çıkıp banyoya giriyorum. "İster al, ister alma."

Beni takip ediyor, sırtımı nazikçe temizlemeden önce yeni bir bezi ılık suyun altında ıslatıyor. "Prezervatif kullanmaya başlamalıyım, böylece her seferinde seni mahvetmeyeceğim, ama aletimin her tarafına fişkırttığına ne kadar iyi hissettirdiğini gerçekten kaçırmak istemiyorum."

"Seni mahvediyorum. Sen de beni mahvedersen adil olur."

İçimde büyük bir karmaşa olduğu için bunun uygun olduğunu eklemiyorum. Onun yerine başka bir bez alıp sikini siliyorum. Hâlâ yarı direkte ve muhtemelen tam ihtişamına geri dönmek için fazla ilgiye ihtiyaç duymayacaktır.

"Ee?" Bezi lavaboya bırakıyorum. "Anlaştık mı?"

Beni öpmeye çalışıyor, ama ders dışı aktivitelere katılacaksa bazı sınırlar koymam gerektiğini çok iyi bildiğim için geri çekiliyorum.

Sadece bir gece yaşayacağımı düşündüğümde ya da birkaç dakika önce bunun son sevişmemiz olduğunu düşündüğümde öpüşmek sorun değildi ama daha düzenli olacaksa öpüşmek söz konusu bile olamaz. Ağzını riske atamayacak kadar çok seviyorum.

Kaşını kaldırdığında "Cinsel gerilimi çözmemiz gerekiyordu," diyorum. "Öpücükler mahremdir ve mahremiyet sorunlu hale gelebilir."

"Peki seks samimi değil mi?"

"Az önce yaptığımız şekilde değil."

Ellerini yenilgiyle kaldırarak sırtıyor. "Peki. İstedğin gibi olsun. Öpüşmek yok. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Yatak odası dışında etkileşim yok. Artık kurabiye yok, bebek bakıcılığına yardım yok, alışverişe yardım yok. Soru sormak yok. Çizgileri bulanıklaştırmayalım, tamam mı?"

Dişlerini gıcırdatıyor, muhtemelen soru sormama kısmından memnun değil. Beni koridorda köşeye sıkıştırmasının tüm amacı, paylaşmayı reddettiğim şeyleri öğrenebilmesiydi. Küçük kirli sırrımı mezara götürmeyi umuyorum.

İşte bu yüzden sorgusuz sualsiz kuralını uyguluyorum. Cody'ye olan aşkım gerçek, ama gerçek bir şeye dönüşebileceğimizi düşünmek ya da ummaktan daha iyisini biliyorum. Vahşi, ilkel, yatak odası şehvetinin dışında göz ardı edilemeyecek çok fazla çirkin geçmiş, yük ve acı var.

Seks fizikseldir. Duygulara yol açabilse de, katı sınırlar koyarsak, çok fazla riske girmeden bu anlaşmadan istediğimizi elde ederiz.

Bedenimin kontrolünün bende olduğunu hissediyorum. Travmatik ilk seferimden bu yana, altmış yaşındaki sapığın ellerinin üzerimdeki hissini silmek için seksi kullandım. Hiçbir zaman Cody ile aldığım kadar zevk almadım. İletişim ve rıza konusundaki ısrarı, zihnimin o meşum gecede ördüğü duvarları yıkmaya yardımcı oldu.

Terapistimle zihinsel olarak travmanın üstesinden geldim ve şimdi Cody sayesinde fiziksel olarak da üstesinden geleceğim, böylece bir gün bağlanma fikrinden korkmayacağım.

Ve tabii ki Cody ile seks yapmak bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi demek. Üniversitenin ilk gününde onu gördüğümde beri hayalini kurmaktan utandığım ve korktuğum bir fantezi.

Cody'nin anlaşmamızdan ne istediğinden emin değilim. İstediği kızı elde edebilir ama şu anda beni istiyor, neden olmasın?

"Zor bir pazarlık yapıyorsun," diyor elini kaldırıp meme ucumla oynarken. "Ama bir adım geri atmanın iyi bir fikir olduğunu dűřünüyorum, yani evet, hadi *heys*'e geri dűnelim ve konuşmayı ve sağmalıklarımız üzerinde çalışmayı seksle değiştirelim."

Sesindeki kine takılmamaya çalışıyorum. Telefonda duyduğu adamın kim olduğunu, bu gece nerede olduğumu ve neden iç çamaşırını giymediğimi öğrenemeyeceği için sinirleniyor.

"Surat asıyorsun," diyorum tırnaklarımı sertleşen sikiinin alt tarafında gezdirerek. "Bu hüsranı senden çıkarmamı ister misin, bebeğim?" Demek istediğimi anlatmak için sevecenliğe yeterince alaycılık katıyorum.

Dişleri dudaklarının arasında gıcırđıyor. "Sana böyle seslenmemden hoşlanmıyorsun.

bebek kız?"

Bayıldım buna. Erkeklerin kızlarına böyle seslendiğini duyduğumda hep irkilirdim çünkü gözlemcinin bakış ağısına göre bu çok ezikçe, ama bana yönelik olduğunda sesini kaplayan arzu... hiç de ezikçe değil. Cody'nin dudaklarından hiçbir şey ezikçe çıkmaz.

Ama yine de, evcil hayvan isimleri çizginin yanlış tarafına dűřüyor. "Bunu özel birine sakla," diyorum, aşağıya bakıyorum çünkü siki avucumun içinde şişiyor, ucu bir kez daha precum sızdırıyor. "Sanırım ikinci raunda hazırsın."

"Sanırım hazırım," diye kabul ediyor, kalçalarını kavırıyor ve beni lavabonun yanına oturtuyor, parmakları klitorisimi buluyor. "Ağrın var mı, B?"

"Hiç de bile."

"Olmak üzere sin." Karanlık bir şekilde gülümseyerek kendini içeri yönlendiriyor. "Çok sert olursam ses çıkar."

İçime girdiğinde nefesim kesiliyor ve geniş omuzlarına yapışıyorum. "Dediğim gibi. Nefret dolu bir sikişi kaldırabilirim."

"Güz el..." diye kulağıma nefes veriyor, içimde dibe vuruyor. "...nefret sikişleri aniden favorim oldu."

NINETEEN

Cody

Blair'le yeni anlaşmamız başlangıçta tahmin ettiğimden daha iyi işledi. Anlaşmayı yaptığımızda net düşündüğümünden değil. Şimdi de sağlıklı düşünemiyorum, geçen hafta bir sabah kahvaltı barımın üzerine yayılıp ben onun amcığıyla ziyafet çekerken, ikinci raunt için yatak odasına geçmeden önce üç kez fişkırttığını hatırlıyorum.

Beni düşüncelerimden uzaklaştırmak için etrafta olmadığında suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama günde on kez iptal etmeyi düşünüyorum, tüm insanlar arasında Blair'e şımarttığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Birlikte olduğumuzda daha da kötü hissediyorum ve dudaklarını dudaklarıma almak için başımı eğmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yine de kendime yalan söylemiyorum. İlişkimizi bitirmeyeceğimi biliyorum. Henüz değil. Daha doymamıştım. Altıma girdiğinde nasıl hissettiğini bir saniye bile hatırlasam, bunu iptal etmek ağır bir suç gibi görünüyor. Ayrıca, kimse bilmiyor.

İkimizden biri aksi yönde karar vermedikçe kimse bilmeyecek ve Blair ile seks bu dünyanın dışında bir şey. Yalnız olduğumuzda, tetikte olmuyor. Maske yok, rol yapmak yok, sahte gülümsemeler ya da şirret tavırlar yok. Ruh halime bağlı olarak uysal ve itaatkâr ya da talepkâr.

O mükemmel ve benim onun yanında kontrolüm yok. Ben zayıfım.

İşte, söyledim amına koyayım. Zayıfım.

Düşmanla dostluk kurduğum için ne kadar kötü hissedersen hissedeyim bunu durduramıyorum.

Mia'nın gözlerinin görmediği şey ona zarar vermez ve Blair'le yaptığım bu anlamsız anlaşma, kardeşimin nişanlısına karşı takıntılı ve zorlayıcı korumacılığımı durdurabilir.

Bunun sağlıklı bir yanı yok. Ne benim için ne de onun için.

Nico'yla olan ilişkisini neredeyse engelliyordum çünkü onu korumaya kafayı takmıştım. Tanrıya şükür kolay pes etmiyor. Mia onun yanında ürkek, kendi gölgesinden korkan, tatlı küçük bir kızıdan hala tatlı ama kendine güvenen genç bir kadına dönüştü.

Başlangıçta yaptığı gibi onun saçmalıklarını kabul etmiyor. Kendini savunuyor. O iyi ve ben de her yerde yumurta kabuklarının üzerinde yürümeyi bırakmalıyım.

endişeleniyor.

Ne kadar denersem deneyeyim, Blair ne zaman yakınımaya gelse beni tüketen vahşi ihtiyaçla savaşamadım. O ilk seferden sonra iki hafta boyunca uzak durdum, kendimi kaybetmeden önce lanet olası daireler çizdim.

Sırtının narin derisini dölleriyle boyayana kadar seks maceralarımızı daha düzenli hale getirmek aklımdan geçmedi ve *bunun* olduğunu fark ettim. Bitmişti. Bitmişti.

İstediğim son şey bitmesiydi. Ama bu sadece seks. Başka bir şey değil.

Banyomda çıplak dururken kuralları koyduğunda, telefonda konuştuğumuz sırada ona bağırarak adamı hatırlayarak neredeyse *olmaz* diyordum. Emin değilim ama sanırım kollarımda uyuduğu gece ona bağırarak adamla aynı adamdım.

Cevaplara ihtiyacım var çünkü o adamın ses tonundan hoşlanmamıştım. Aşağılayıcı, kindar... Bir kadınla böyle konuşulmaz.

O kadın Blair olsa bile.

Noah kanepemde uyuklarken bana söylediği her şeyi düşünmek için zamanım vardı. İki hafta boyunca her karşılaşmamızın üzerinde düşündüm, söylediği küçük şeyleri, sadece ima ettiği şeyleri ortaya çıkardım ve... Ondan daha önce nefret ettiğim kadar nefret etmekte zorlanıyorum.

Ondan hâlâ nefret ediyorum -söz veriyorum- ama bu o kadar kolay olmuyor. Yine de beynini sikmekte sorun yaşamıyorum.

Ama biz tamamen yabancılar gibi davranırken, benimle birlikte değilken, dairesinde yalnızken ne yaptığını merak ediyorum. Acaba beni düşünüyor mu? Acaba uyuyana kadar ağlıyor mu?

Neden merak ettiğimi merak ediyorum.

"Kimin için giyiniyorsun lan?!"

Bu sözler günde birkaç kez geri gelip yüzüme çarpıyor.

Bu adam tehlikeli mi? Bir kızı tokatlamakta sakınca görmeyecek birine benziyordu ama her seks yaptığımızda Blair'in vücudunu inceliyordum ve şu ana kadar mükemmel teninde tek bir iz bile yoktu.

Ne bir çürük, ne bir kesik, ne de birinin ona rızası dışında dokunduğuna dair bir işaret. Ve eğer böyle bir travma yaşadıysan bir erkekten yüzünü becermesini istemezsin, yani bu da var.

Küçük cilveleşmemizle ilgili beni şaşırtan bir başka şey de bu kuralların omuzlarımdan aldığı ağırlık oldu. Yaptığım şeyi takıntı haline getirmek yerine

asla dokunmamam gereken kızla aptalca bir şey, bizi olduğumuz gibi kabul ediyorum

-Fiziksel.

İlkel, arzu odaklı, harika seks.

Blair bunun kişisel olmadığından emin oldu. Kirli bir eylem. Sohbet yok, öpüşme yok, daha fazlasını arzulamamıza imkan yok. Aramızda filizlenen bağı daha tam olarak kök salmadan kopardık. Geçmişimizdeki çöp yığınlarını eşelememize neden olan aynı bağlantıyı. Bu çabayı yatakta sınırlarımızı test etmeye yönlendirdik.

Blair'de şu ana kadar sıfır buldum.

Birden fazla kez aşırıya kaçmasına rağmen, henüz tükenmedi. Öte yandan, parmağı kıç deliğine çok yaklaştığında benimle bir hayır-go buldu. Sarsıldığımı söylemek yetersiz kalır. Yataktan fırladım, göğsüm kabardı, gözlerim ona doğru ateş topları fırlattı.

Nefret etmek için nefret etmiyorum. Yıllar boyunca birçok şey denedim, beni neyin harekete geçirdiğini öğrendim. Penis halkaları, shaftıma bağlanan vibratörler ve hatta - hayranı olmasam da - kenetlenmeyi kabul edebilirim, ama kışımındaki bir parmak bana göre *değil*.

Öte yandan Blair, parmaklarımı onun uyarılmışlığıyla kapladığımda ve o dar arka girişiyle oynadığımda neredeyse mırıldanıyor. Henüz sikimi oraya sokmadım ama parmağımın ucunu kas halkasından geçirdiğimde iki kat daha sert boşalıyor.

Sandalyemde kendimi ayarlıyorum çünkü sikim sertleşiyor, sadece taşaklarına kadar götüne girip onu fişkırtmayı düşünüyorum.

Anlaşmayı yapmamızın üzerinden iki hafta geçti ve on sekiz kez seks yaptık (saydığımdan değil). Temmuz geldi bile, cehennem gibi sıcak. Logan'ın düğününe beş hafta, kardeşlerimle planlamak için burada olduğum bekârlığa veda partisine dört hafta kaldı.

Gecenin striptizcilerini ve içkisini planlamanın Bayan Fitzpatrick'le olan dikkat savaşımı kaybettirmesi çok kötü. Son zamanlarda onu beş dakika bile aklımdan çıkaramıyorum.

Daha bu sabah, normalde Cuma günleri kalkmamdan iki saat önce, saat beş buçukta kapımı çaldı, duşta bana sakso çektii, sonra beni yatağa itti ve yüzüme bindi.

Boşalmak üzereyken kaymaya çalıştı, ama hey, sınırları test ediyoruz, bu yüzden onu yerinde tuttum ve boşalırken neredeyse boğuluyordum.

Bilim insanlarının henüz fıskirtma fenomenini çözemediğini göz önünde bulundurarak bundan zevk almayacağımı düşündüm. Altın duş gibi olacağını düşündüm-

Bir ampul anı, Blair'e mesaj atmak için telefonumu masadan kapmamı sağladı. Seks konuşması özgürce yapabildiğimiz tek konuşma, o yüzden çizgiyi aşmıyorum.

Ben: Bir tane daha var. Altın duşlar.

Fıskirtmak da aynı şey değil mi? Bu sabah itiraz etmedin.

Ben: Öyle bir şey değil. Tadı senin amın gibi tatlı. Kukun gibi de kokuyor. Kiraz şekeri gibi.

Gözlerini deviren bir emoji gönderiyor çünkü tadının şeker gibi olduğunu iddia etmemin aptalca olduğunu düşünüyor. *Bu imkansız, Cody.*

Sanki ben bunu bilmiyorum. Tabii ki imkansız, ama onun tadını seviyorum ve tadı vişneli şeker gibi dediğimde, bunun nedeni en sevdiğim tat olması ve onunkinin de aynı seviyede olması.

"Neye sırtıyorsun?" Colt soruyor, masada bana katılıyor, modaya uygun bir şekilde geç kalmış, saçları yıllardır sahip olduğu imza stiline göre yeni kesilmiş.

Görünüşe göre bu ailedeki herkes dakiklik dersini Logan'dan almış. On dakikadır bu masada oturuyorum ve yedi dememize rağmen saat beşi geçti, Colt'tan başka kimse henüz gelmedi.

"Bir şey yok. Bir mesaj aldım," diyorum ve telefonumu arka cebime sokmadan önce sohbeti siliyorum. "Herkes nerede?"

"Shawn tam ben içeri girerken geldi. Diğerlerini bilmiyorum. Uzun zamandır mı buradasın?"

"Pek sayılmaz. En fazla on dakika."

Gözleri hızla masayı taradı. "Neden bira sipariş etmedin?" "Hepinizi bekliyordum."

"Bunu hiç yapmazsın." Gözlerini kısıyor, iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Pekâlâ, dökül bakalım. Belli ki son on dakikanı bir hatunla mesajlaşarak geçirmişsin. Kimmiş o?"

"Hiçbir hatuna mesaj atmıyorum. Ana'dan henüz kurtulamadım, o yüzden amcığa ara verdim."

"Bir sik deneyecek misin?" Shawn, kocası Jack ile masamıza yaklaşarak soruyor.

"Arkadaşım sana fena halde aşık, Cody," diyor Jack, benim seçtiğim masaya hepimiz sığmayacağımız için başka bir masayı yaklaştırarak ve Nico'nun sekiz kişilik bir masaya ihtiyacımız olacağını personele bildirmediği anlaşılıyor. "Sana onun numarasını verebilirim."

"Söyle ona, gururum okşandı ama kedi ile takılacağım. Ana'dan daha az dengesiz birini bulur bulmaz."

"Tekrar temasa geçti mi?" Shawn garsona el sallayarak sorar. "Neden beni aramadın?"

"Ondan kurtuldum. Zararlı bir şey yapmıyor. Eminim biri sinirine dokunuyor ve *hayırdan* anlamıyor diye yasaklama emri çıkartamazsın."

"İyi akşamlar çocuklar," diyor garson Kathy, not defterini göğüs cebinden çıkararak. "Ne yiyoruz? Her zamankinden mi?"

"Evet, bebeğim. Diğerleri de yolda, onlarınkini de al, tamam mı? Logan hariç. Onun bekârlığa veda partisini planlıyoruz, o yüzden gelmiyor. Bize atıştıracak bir şeyler getirebilir misin? Bir süre burada kalacağımızı hissediyorum."

"Tabii ki," diye cıvıldıyor ve Colt'a hepimizin yakaladığı için için yanan bir bakış gönderiyor.

O bara doğru geri döner dönmez dikkatler benden tek yumurta ikizi kardeşime kayıyor.

"Nico personelini becerdiğini öğrenince çok kızacak, kardeşim," diyorum kısık bir sesle.

"Yeni olan başka ne var? O her zaman kızgındır."

"Doğru," diye kıkırdıyor Shawn. "Ama belki kız arkadaşına söyle, işini kaybetmek istemiyorsa bunu gizli tutsun. Yine sana dönelim, Cody. Bu Ana olayını sevmedim. Takıntılı birine benziyor ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki bunun sonu asla iyi bitmez."

"Ben iyi olacağım. Geçen hafta beni Blair'in dairesinden gizlice çıkarken yakaladığından beri Ana'nın ortalıkta olmadığını ağzımdan kaçırmadan önce ciğerlerimdeki havayı boşaltarak frene basıyorum. "Ona bağırdığımdan beri."

Sözcükleri ağzımdan kaçırmamın tetiklediği sorgulayıcı bakışlar bir anda dağılıyor. Ne zaman bir durum beni bir kadına karşı sesimi yükseltmeye zorlasa kurdeşen döktüğümü biliyorlar.

Pişmanlık duymadan terslediğim tek kız Blair'di, ama şimdi aramızdaki şeyler tırmandı, pişmanlık her seferinde

İyi bir kız ve bronz tenini dölleriyle boyamama ya da sikimi tatlı ağzının derinliklerine kaydırmama izin veriyor.

Garson kız siparişlerimizi masaya koyduğunda Conor ve Theo geliyor ama Nico'dan iz yok. Hiç gecikmezdi, en azından bu kadar gecikmezdi, bu yüzden huzursuzlanmaya başlıyoruz. Theo on dakika sonra telefonunu alıp hoparlöre veriyor.

Nico hemen cevap veriyor. "Beş dakika Theo. Bana bir bira söyler misin?"

"Zaten bekliyorum."

Söz verdiği gibi Nico beş dakika sonra geliyor, elmacık kemiği kavga etmiş gibi şişmiş. Bir yıl önce olsa hiçbirimiz kılımızı kıpırdatmazdık ama Mia'yı bulduktan sonra Nico sağa sola yumruk atmayı bıraktı, yani bu ilginç bir durum.

"Ne oldu?" Jack yüzünü işaret ederek soruyor. "Seni kim kızdırdı?"

"Kimi kızdırdığım daha iyi bir soru olurdu." Yanıma oturdu, birasını kaptı ve üçte birini boşalttı. "Mia benden memnun değil."

"Sana *vurdu* mu?" Theo kahkahayı patlatmadan önce gözleri irileşiyor. "Ve o küçük yumruklarıyla gerçekten biraz hasar mı verdi? Kahretsin, kardeşim. Onu gördüğüm anda hoşlandığımı anlamıştım."

"Bana vurmadı. Yani, yüzüme değil. Omzuma birkaç yumruk attı. Ona araba kullanmayı öğretiyordum ve yeşil ışık yandığında panikledi. Yavaşça hızlanmak yerine, gaza bastı. Merc'in içindeydik ve o şey kimsenin işine yaramayacak şekilde dönüyordu, bu yüzden araba ileri fırladı, bir-sekiz yaptı ve kafam yan cama çarptı."

"O iyi mi?" Parmaklarımı yumruk yapıp bükerek soruyorum. "Yaralandı mı?"

"O iyi, sakın ol." Beni başından savdı. "Bir çizici bile yok. Yine de çok kızgın."

"Onu araba sürmeye zorlamayı bırak. Öğrenmeyecek çünkü öğrenmek istemiyor," diye araya giriyor Shawn. "Araba kullanması gerekmiyor, değil mi? Rose onu üniversiteye götürebilir."

"Ona tekrar öğretmeme izin vereceğini sanmıyorum."

"Güzel. Onu rahat bırak da başlayalım," diyor Shawn. "Bekarlığa veda partimi planlarken Logan'ın bir kaplandan bahsettiğini hatırlıyorum. Bunu yapacak mıyız?"

Sağdıç Theo sırtarak, "Nereden kaplan kiralayacağımı bilmiyorum ama Ares'i turuncu çizgilere boyayabiliriz," diyor. "O sadece konuşuyordu

"Çünkü o zaman bir kızı yoktu." diye ekliyor. "Şimdi kırbaçlandı ve bahse girerim Cassidy'yi hafta sonu yalnız bırakmak bile istemeyecek."

Colt garsona bir içki daha vermesini işaret ederek, "Zor iş," diyor.

"Geliyor. Gönüllü ya da değil."

"Tamam, kaplan yok, peki ya konuk listesi?"

"Birini kaleme aldım. Biraz uzun. Neredeyse seksen." Theo cebinden bir kâğıt çıkarıp Nico'ya uzattı.

"Seksen mi?"

Omuz silkiyor. "Sadece düğüne davet edeceklerini bildiğim kişileri dahil ettim, ama eminim bunu biraz kısaltabiliriz." Ellerini kavuşturup hepimize bakıyor. "Ne? Logan'ın lanet Newport'un yarısıyla arkadaş olması benim suçum değil."

Nico listeyi gözden geçiriyor, bir kalem çıkarıyor ve isimlerin üzerini çizmeye başlıyor. Çok geçmeden liste elli iki kişiye düştü ve Logan'dan bir sonraki toplantıya katılmasını istemekten ve listeyi daha da daraltmaktan başka seçeneğimiz kalmadı.

Jack ve Shawn oteller ve kumarhaneler hakkında tartışırken, telefonum cebimde titriyor ve mesajı kontrol etmek için sigara içmek üzere dışarı çıkıyorum, bunu masada kardeşlerimin gözetimi altında yapacak kadar aptal değilim.

Sadece iki kelime.

B: Bu gece olmaz.

Kaşlarım ortadan çatılıyor. Daha bu sabah yaptığımız planları iptal mi ediyor? Sanırım ondan benim emrime amade olmasını bekleyemem ve bir ara vermek iyi bir fikir olabilir ama bu doğru gelmiyor. Günde birkaç kez sevişiyoruz ve bunların çoğunu Blair başlatıyor, benden önce davranıyor.

Ben: Tamam.

Kulağa sert geliyor, sanki kızgınmışım gibi, ve doğrusu. Kızgınım. Yumruklarımı sıkıp açıyorum, kızgınlık aklımın bir köşesinde dans ediyor. Bu geceyi dört gözle bekliyordum. En sevdiği şarabı aldım ve gitmesine izin vermeden önce ona Çin yemeği yedirmeyi planladım.

Kuralları çiğnediğim için bana kızsak bile! Ki muhtemelen kızacaktı.

Colt dışarıda bana katılıyor, birkaç adım solumdaki duvara yaslanıp cebinden sigarasını çıkarıyor.

Gökyüzüne bakarak, "İrtibatı kaybediyormuşuz gibi geliyor," diyor. "Conor çoğu zaman Vee'yle birlikte, sen dairene kapanmışsın, ben de kıcıımı yırtarak çalışıyorum..."

"Bu normal. Bir ara büyümemiz gerekiyordu ama birbirimizden koptuğumuzu sanmıyorum."

"Öyle mi? Çünkü kısa bir süre öncesine kadar olan biten her şeyi konuşmadan bir gün bile geçiremezdik, bir de şimdi halimize bak. Bana Ana'nın hâlâ seni takip ettiğini söylemedin bile."

"Yeni bir şey olmadı Colt. Kısa bir süre önce hayatının en küçük ayrıntısını bile bizimle paylaşmamaya çalışıyordun ve şimdi Ana her ortaya çıktığında onun hakkında sızlanmadığım için mi sinirleniyorsun?"

Haklı olduğumu çok iyi bildiği için dişlerini gıcırdatıyor. "Aynı evde yaşamıyoruz diye benimle konuşamayacağını düşünmeni istemiyorum, tamam mı? Aramızda aniden bir mesafe oluştu ve bu hoşuma gitmiyor."

"Konuşabileceğimizi biliyorum. Bahsetmeye değer bir şey olursa ararım." "Şu anda bahsetmek istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Blair'le yaptığım anlaşmayı bilmesine imkân yok. Yok artık. Yakalanmadık ya da yakalanmaya yakın bile değiliz-

Siktir! Ana.

Eğer ağzından kaçırdıysa, mahvoldum demektir. Ona ne diyeceğim? Kendimi nasıl açıklayabilirim? Nasıl bir bahane bulabilirim? O anda bir şeyler uydurma konusunda pek iyi değilim, bu yüzden sessizliği uzatıyorum, beynimi zorluyorum ve elim boş dönüyorum.

İkimizin de tanıdığı ve nefret ettiği Blair'in içinde farklı bir kız sakladığını nasıl açıklayabilirim? Nazik, yardımsever ve kırılmış biri. Özür dilerken her kelimesinde ciddi olduğuna inanacak birine ihtiyacı olan biri. Ağladığında ona sarılacak ve gülümsediğinde onu öpecek birine.

Colt bana inanmazdı.

"Sormak istediğin bir şey mi var?" Doğru anladığında ne diyeceğimi bilemediğim için hayıflanıyorum. "Sor bakalım, Colt. Oyun oynama."

Ana'nın Colt'u beni Blair'le yakaladığını söylemek için aradığını sanmıyorum. Neden arasın ki? Geçen yıl *Ramshack*'teki geceden beri belki toplam on cümle etmişlerdir.

Ana, Mia'nın zorbalığı hakkında hiçbir şey bilmiyor ya da Blair'le olan bu cilveleşmenin biri öğrenirse bana ve çevremdeki insanlara neden zarar verebileceğini bilmiyor.

Derin bir nefes alıp sakinleşiyorum.

"Peki," diyor Colt, duvardan uzaklaşırken, sinirli görünüyor. "Blair. Neler oluyor, Cody? Önce ondan nefret ediyorsun, sonra da

Alan. Şimdi çoğu zaman ortalıkta yoksun."

Bir bok bildiği yok.

Gerçek Colt tarzıyla bilgi arıyor. Blair'i becerdiğimi bilseydi, bunu bana söylerdi.

"Alan'ı yüzüme vurma. Bunu neden yaptığımı biliyorsun. Sen de onu aynı sebepten bayılttın. O dolapta kim olursa olsun sinirlenirdim. Blair'le alakası yok."

O zaman buna inanmıştım ama işler çabuk değişti. O kadar çabuk değil. Blair ve ben neredeyse iki aydır komşuyuz ve o iki haftadır saatlerini benim sikimle geçiriyor.

Seksle ilgili olmadıkça konuşmuyoruz, ama altımdayken onun hakkında çok şey öğreniyorum ve yataкта uzandıktan hemen sonra, yükseklerden inerken daha da fazlasını öğreniyorum. Sessizlik, jestler, yüz ifadeleri... hepsi çok şey anlatıyor.

Dün gece onu evinden çıkarken görene kadar bunu fark etmemiştim ama bir süre sonra ne giydiğine bakarak nereye gittiğini nasıl anlayacağımı öğrendim. Arkadaşlarıyla buluşurken kısa, dar, renkli elbiseler. Nereye gittiğini bilmek istemediğimi düşündüğümde kırmızı, fahişe tarzı olanlar. Hastanede gönüllü çalışırken boyalı gibi görünen dar kotlar ve güzel bluzlar ve... benimleyken her şey olur. Eşofman, kot, şort, pijama.

Onu en çok kıyafetlerini ve makyajını önemsemediği zaman seviyorum. Gardını indirdiğinde, kılık değiştirdiğinde ve gülümsemeye zorlamadığında ya da sözlerini fazla düşünmediğinde.

Colt sigarasını yere atarak, "Peki," diyor. "Sana inanıyorum ama..." Beni iyi tanıdığım sivri bir bakışla süzüyor: *Seni yakaladım*. "Bir şey değişirse gel benimle konuş."

"Konuşacağım," diyorum, bu konuşmadan yarı uzakta, zihnim Blair'in nerede olduğu konusunda dönüp duruyor.

Bugün ayrıldığını görmedim, bu yüzden ne giydiğini ya da seks için uğrayamayacağı kadar önemli olan nereye gittiğini bilmiyorum.

"Ciddiyim, Cody. Senin için buradayım, tamam mı?" "Seni ilk seferinde duydum."

YİRMİ

Cody

BAZEN kafamın gerektiği gibi çalışmadığından endişe ediyorum.

Cuma günü Blair'in geri döndüğünü duyana kadar uyumadığım gerçeğini bir kenara bırakırsak, kıyafetinden nereye gittiğini anlayabilmek için her gün Ana'yı düşünüyorum.

Bu arada, Blair'in mavi pullu elbisesine bakarak arkadaşlarıyla birlikte olduğuna yüzde doksan dokuz eminim.

Ama Ana... Onun için endişeleniyorum. Kardeşinin intiharına kadar, karşılaştığım en rahat, kaygısız kızdı. Her zaman güler, hiçbir şeyi ciddiye almazdı. Dürüst olmak gerekirse, seks bile yapmazdı. Baskı yok.

Beni takip etmeyi bıraktığı, binanın dışında takılmayı bıraktığı için mutlu olmalıydım ama o buradayken iyi olduğunu biliyordum.

İyi değildi ama umursamaz bir şey de yapmıyordu. Şimdi merak ediyorum.

Son görüşmemizden bu yana neredeyse bir ay geçti. Her şey olmuş olabilir ama saplantısını körüklemekten ona mesaj atamıyorum.

Kapımın çalınması iç çekişmelerimi durdurdu. Bıçağı bir kenara bırakıp dairenin karşısına geçiyorum. Blair oradaydı, kendinden emin görünmüyordu, iki eli arkasındaydı, burnu kıvrılmıştı.

Ve ıslaktı. Saçları, giysileri, yüzü... sıırıslıklam. "Yağmur mu yağıyor?" diye sordum.

"Banyomda," diye onaylıyor. "Temizlik yaparken kaydım... kendimi sabitlemek için boruyu tuttum ama bir şey çatladı ve şimdi her yere su fışkırıyor. Kapatamıyorum. Bunun sınırı aştığını biliyorum ama bugün Pazar-"

Kıkırdıyorum, laf kalabalığını kesiyorum. "*Cody*, saçmalamak yerine *lütfen duşumu tamir* edebilir misin? Biz komşuyuz, B. Komşular yardım eder ve senin komşunun elleri çok iyi."

Yanaklarında tatlı bir kızarıklık beliriyor. "Birçok kez kanıtladığı gibi." Göz kırıyor, kızarıklık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Alt kattaki küçük kadını su basmadan önce duşumu tamir edebilir misin lütfen?"

"Yapabilirim." Onu içeri davet ediyorum, sonra da vestiyerden alet çantamı alıyorum. "Karen sadece önemsiz biri değil B, yaşlı, sefil ve sıkılmış biri."

"Onun adı Karen değil, ama kesinlikle uyuyor. Ne zaman çizgilerin tam içine park etmesem ön camıma sahte park cezaları bırakıp duruyor, biliyor musun?"

"Bana bıraktığı tek şey telefon numarası," diye şaka yapınca omzuma bir şaplak yedim. "Hey, ekstra güçlü bardaklara ihtiyacın varmış gibi park etmen benim suçum değil. Ben duşunu hazırlarken sen de lazanyayı bitirebilir misin? Ispanağı etle karıştır, hepsini katla, sonra da fırına at."

Çıplak ayaklarının üzerinde dönüyor. "Yemek yapabiliyor musun?" "Yemek yapabilirim, temizlik yapabilirim, duş tamir edebilirim ve G noktasını bulabilirim."

"Sen bir paket anlaşma değil misin?" Arkasında ıslak bir iz bırakarak mutfığa doğru yürüdü.

"Kıyafetlerini çıkar, B. Kapüşonlularımdan birini giy." Islak kotunu gösteriyorum. "Ya da sadece soyun. Karar senin."

Onu daireme kilitlemeden önce gördüğüm son şey alnını kaplayan iki kırışıklık. Evet... Kıyafetlerimi teklif etmemeliydim. Şaka da yapmamalıydım ama neyse.

Blair'in banyosundaki sahneye geldiğimde, hayal ettiğimin yarısı kadar bile kötü değildi. Su fişkırıyor ve boru gevşemiş ama tam bir gayzer değil. Suyun çoğu leğene geri düşüyor, yani Karen'ı su basma riski çok az.

Bu çok kötü. Yapacak bir işi olurdu.

Neyse ki boru bükülmemiş, sadece yerinden çıkmış. Vanaları sıkamak sadece beş dakikalık bir iş olmasına rağmen, koridora geri döndüğümde tişörtüm sıırıslam olmuştu.

"O duş kabinini modern bir banyoya koyduğu için kardeşimi oracıkta vurmaları. Kaymayı önleyen bir paspasa ihtiyacın var."

Blair lazanyayı hazırladığı yerden başını kaldırıyor ve arsız bir gülümsemeyle beni süzüyor. "Küçük bir kaza geçirdin, değil mi?"

Görüş alanını takip ediyorum ve kasıklarımın ıslak bir yama buluyorum. "Evet, duş tamir etmek beni azdırıyor."

"Ben başka bir şey ima ediyordum ama pantolonunun içine boşalmak daha çok işe yarıyor. Sanırım tasarımda benden daha fazla söz hakkın vardı. Duşakabinini beğendim."

"İkimize de uyuyor. Seninkinin uyacağından şüpheliyim."

"Teşekkürümü kelimelerle mi yoksa jestlerle mi söylemeliyim?" Adanın etrafında dönüyor, lazanyayı fırına verirken bilerek eğiliyor, tatlı poposu beyaz tişörtlerimden birinin eteğinin altından görünüyor. Bronz teni ve kahverengi saçlarıyla tam bir tezat oluşturan beyazlar içinde ne kadar güzel görüldüğüne bakıp inliyorum.

"Peyniri unutmuşsun."

"Hayır, unutmadım. Sonuna doğru ekliyorum ki erisin ama yanmasın. Tabii yanık olmasını tercih etmezsen."

"Bırak kalsın. *Teşekkür etmene* ihtiyacım yok B, ama bunu el kol hareketleriyle söylemene engel olmayacağım." Kapıyı kilitlemek için geri çekiliyorum ve tişörtümü başımdan çekiyorum. "Yemek hazır olmadan önce kırk dakikamız var."

"Otuz," diye karşı çıkıyor, odayı geçip kollarıma atlıyor, çıplak, sıcak, ıslak amı karnıma bastırıyor. "Üzerine peynir serpmem gerektiğini unutuyorsun."

"Utanmaz," diyorum, bir kolumla onu destekliyorum, bacakları belime sıkıca sarılmış. Diğer elimi aramıza sokup klitorisini tıngırdatıyorum. "Külot yok."

Onu yatak odama taşırken kulak mememi ısırarak inliyor. "Islaklardı."

"Eminim öyledir." Onu yatağa bırakıp kıyafetlerimi çıkarıyorum ve öne doğru düşünüyorum, yüzüm rahatça bacaklarının arasına iniyor. "Arkana yaslan ve iyice aç bebeğim."

İtaat etmeden önce, onun üzerindeydim, dilimi onun uyarılmasının ilk tadıyla kaplıyordum.

"Yapma," diye soluk soluğa kalçalarını kısıyor, klitorisine üflediğimde iki eli saçlarıma dolanıyor. "Bana öyle deme."

Onu yalıyorum, dilimi önce içeri sonra dışarı itiyorum ve kafa derimi pençeleyene kadar içeri ve dışarı itiyorum, kalçaları beni rehin tutuyor. "Sana ne demeyeyim bebeğim?"

Klitorisini emiyorum ve kafama indirdiği tokat eminim istediği kadar sert değildir. "Kuralları çiğniyorsun, Cody."

Bacaklarını aralayarak daha yükseğe tırmanıyorum ve onu kollarımın arasına alıp öpmek için hamle yapıyorum.

Dudaklarını istiyorum.

Sessiz, öpüşmesiz sikişler ilk başta eğlenceliydi ama bunu ne kadar uzun süre yaparsak, kendimi ona bir seks bebeğiymiş gibi soktuğumda o kadar rahatsız oluyorum.

Kuralları siktir et. Ya konuşmak için dudaklarını kullanıyor ya da beni öpmek için.

Başını çevirdiğinde hedefi ısıtıyorum, dudaklarım kulağına iniyor. İsteddiğimin bu olmadığını anlayacağı kadar sert bir şekilde ısıtıp emiyorum, sonra tişörtünü göğüslerinin üzerinden çekip ağızdan ölüyormuşum gibi üzerlerine iniyorum.

"Kahretsin, bu çok güzel bir his." Kızımı tutuyor, beni teşvik ediyor, daha fazlasını, daha hızlı, daha sert talep ediyor. "Sana daha derinden ihtiyacım var. Lütfen."

"Nasıl istersen." Onu ters çeviriyorum, ayak bileklerini çaprazlıyorum ve kalçalarının altına bir yastık koyuyorum. "Alabildiğim kadar derine," diyorum, sikimi uyluklarının arasına zorlayarak. "Bana bütün gün ne yaptığını anlat." Uzun ve ölçülü bir vuruşla içine girdim. Siktir... Nefesimi tutmak için bir saniyeye ihtiyacım var çünkü bu kesinlikle mükemmel bir pozisyon.

"Hayır, hayır, hayır," diye sessizce mırıldanıyor ben geri çekilip her zamankinden daha derine girdiğimde.

Duruyorum, kalbim rayların üzerindeki bir tren gibi çarpıyor. "Ne oldu, B?"

Acıyor mu? Durmak ister misin?"

"Hayır! Tanrım, *hayır*. Durma," diye miyavlıyor, manevrayı tekrarladığımda çarşafı avuçluyor. "Bu... bu harika, söz veriyorum. Demek istediğim... Demek istediğim..." Göğsünden bir inilti daha kopuyor. Omurgasını o kadar sert büküyor ki kırılabileceğini düşünüyorum. "Tanrım, bu çok iyi."

"Biliyorum." Saçlarından tutup, Örümcek Adam öpücüğü için mükemmel bir pozisyon alana kadar geri çekiyorum.

Ama içeri girer girmez, beni çılgına çevirerek geri çekiliyor. Yavaş, metodik hareketlerle içine gömülüyorum, sinirimi boynunun kıvrımındaki narin deriden çıkarıyorum, dudaklarını öpmek istediğim gibi öpüyorum ve ısıtıyorum.

"Konuşmaya devam et," diye teşvik ediyorum, baldırlarıma yaslanarak. "Ne demek istedin?"

"Sana gününden bahsetmeyeceğimi."

"Peki." Duvarları uzunluğumun etrafında nabız attığında daha hızlı pompalıyorum. "Conor ve Vee ile kahvaltı yaptım." Blair'in içine daha hızlı girdikçe uyluk kaslarım çığlık atıyor, sikimin amında kayboluşunu izliyorum, çok iyi oturuyor. "Akçağaç şuruplu waffle yaptı..."

"Kapa çeneni," diye bağılıyor Blair, orgazm onu o kadar sert vuruyor ki bacakları titriyor ve sırtı yataktan kalkıyor. "Bir tane daha," diye yalvarıyor. "Lütfen, bir taneye daha ihtiyacım var."

"Seni ne zaman tek bir orgazmıla bıraktım ki?" Kıkırdıyorum, pozisyonunu değiştirmeden önce omurgasında bir çizgi öpmek için başka bir kuralı çiğniyorum, böylece

İhtiyacı olanı al.

Üstüme atlamak için çabalıyor ve kahretsin... Beni tişörtümle aldığında çıplakken olduğundan daha seksi oluyor.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Çıplak ten tişörte galip gelmeli ama Blair'in kızarmış yüzünü çerçeveyen saçlarının dağınıklığı, yumuşak kumaşın küçük göğüslerini kavrayışı, kalçalarının etrafında toplanması, sikimin ona girip çıktığını görmemi sağlaması... mükemmele yakın.

"Mide bulandırıcılar," diye devam ediyorum hikayeme, Vee ve Conor'ın kahvaltı servisini, o kalıcı bakışları, gülümsemeleri, ne kadar yakışıklılarını hatırlayarak... "Conor kırbaçlandı ve Vee-"

"Bütün erkek kardeşlerin kırbaçlandı," diyor Blair, parmaklarını enseme düğümleyerek. "Bunu bana neden söylüyorsun?! Sen... *oh*." Doğru açıyı bulduğunda gözleri yuvalarından fırlıyor. Kalçalarını oynatırken klitorisini karnıma sürmesini sağlayan bir açı, bizi boşaltıyor. "Kuralları çiğniyorsun."

Öyle ama umurumda değil. Ya bu seks seanslarını daha az klinik bir şeye dönüştüreceğiz ya da ben yokum çünkü o bunu mastürbasyona indirgedi. Eğlenceli ama yarısı kadar bile tatmin edici değil. Bunu ne kadar uzun yaparsak, o kadar kopuyor.

"Vee de en az onun kadar kırbaçlanmış." Blair'in çenesini kavıyorum, eğilirken parmaklarımı çenesinin altında bir kulağından diğerine doğru açıyorum...

Başını geriye atıyor ve ben yine ıskalıyorum.

Hay sikeyim!

"Bir kedi istiyor..." Yumuşak, sıcak tenini öpüyor, ısıyor ve emiyorum. Daracık amcığı her hareketimde sikimi daha sert kavıyor, bir orgazm daha yakın, "...ama Conor onun hamile kalmasını istiyor-"

"Ne yapıyorsun, Cody?" Blair bana ters ters bakarak olduğu yerde donup kaldı. "Neden konuşuyorsun? Konuşmayı *kes*!"

Bir kolumu sırtına doluyorum, parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum ve onu kendime yaklaştırırken ince bir kontrol uyguluyorum, öpüşmemiz bir nefes ötede. "Yap beni."

Gözleri dudaklarıma kayıyor. Çılgın bir duygu fırtınası -öfke, kızgınlık, kafa karışıklığı ve *rahatlama*- güzel yüzünü *geçiyor*.

Ve sonunda bir şeyler değişiyor. Hızlı bir nefes verişle teslim oluyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, yumuşak ağzı benimkiyle buluşuyor.

Hemen kontrolü ele aldım. Samimiyeti uzakta tutan baraj patlıyor ve onu mor değnekle oynarken yakaladığımda kaybettiğimiz gibi kaybediyoruz.

Dilimin her darbesi onun derinliklerinde bir açıklık buluyor. Sanki bu kuralı koyduğu andan beri çiğnemek istiyor, isyanın tadını arzuluyor.

Alt dudağını ısıyorum, hafifçe çekiştiriyorum, içimizde yanan ilkel şehvetten çok farklı bir ateşi tutuşturuyorum.

Kahretsin... belki de kuralları haklıydı. O bağımlılık yapıyor ve bu kesinlikle çizginin yanlış tarafı. Sarhoş edici gerilim havayı elektriklendiriyor, göğsümü şişiriyor ve evet... *kesinlikle* çizginin yanlış tarafı.

Ama *yanlış* taraf çok *doğru* hissettiriyor.

Ve işimiz bitip mutfağımdaki kahvaltı barında oturup lazanyayı mideye indirdiğimizde, Conor'ın bebeklere olan takıntısından, Logan'ın bekârlığa veda partisinden ve Karen'ın küçüklüğünden bahsettiğimizde... bu da doğru hissettiriyor.

YİRMİ BİR

Blair

BABAMIN EN ÇOK HOŞLANDIĞI YERDİR. Bir Country Club'ın arka tarafındaki şık özel oda Nico Hayes'ten başkasına ait değil.

Babamın Newport Beach'te manipüle edemediği tek nüfuzlu kişi o.

Eminim denemediği için değildir.

Gerçi babamın parasını yönettiği için belki de babam Nico'nun işine karışmaya cesaret edemiyordur.

Bu kısacık düşünce içimi sıcacık bir duyguyla dolduruyor çünkü Nico'yu babamın birkaç yıl önce benim adıma oluşturduğu portföy ile ilişkilendiriyorum. Bir ödül, onun ihtiyaçlarına hizmet ettiğim yıllar için bir ödül. Mezun olduğumda buna erişmem gerekiyor.

Tabii babamın her emrine itaat etmemi sağlamak için uydurduğu bir yalan değilse.

Başımın üzerinde tutabileceği bir sopanın ucundaki havuç.

Özel etkinlik odası nispeten boştu. Sahte gülümsemeleri ve gerçek elmaslarıyla otuzdan az insan. Babamın iş arkadaşlarının dışında, kalabalıkta birkaç yeni yüz var; aralarında babamın buraya gelirken bana uzattığı *Newport Gazetesi*'nin baş sayfasındaki adam da var.

Üç ay önce evinden taşındığımdan beri iş yükümün neden üç katına çıktığını sorduğumda cevap vermedi.

On sekiz yaşımdan beri bu kadar kısa sürede bu kadar çok adamla çalışmamıştım. Görünüşe göre babam yirmi birinci yaş gününden önce benden en iyi şekilde yararlanmak istiyor. Portföye erişebildiğimde, pazarlık kozunu kaybedecek. Etrafıma hızlı bir bakış atarak bu gece flört edeceğim adamı inceliyorum. Ellili yaşlarında, gümüş rengi saçları, ağzında yanmayan purosusu ve uzun boyunu saran pahalı takım elbisesiyle -Archibald Duke-Orange County planlama komitesi başkanı.

Geçen yıl, yaklaşan bir otoyol projesinin fısıltılarından etkilenen babam, eski bir çiftçiden önemli bir arazi satın aldı. Piyasa fiyatının iki katını teklif etti, otoyol söylentisinin büyük bir ödeme günü sağlayacağına bahse girdi.

Kaderin cilvesine bakın ki, otoyol planları suya düştü. şimdi elinde yüksek fiyatlı bir arazi ve cüzdanında kocaman bir çukurla kalakaldı.

Babam bir sonraki hamlesini açıklamadı ama Planlama Komiserini kullanması araziye konuta çevirmeye çalıştığı anlamına geliyor olmalı. Eğer yeşil ışık alırsa, hiç ter dökmeden araziye bir müteahhide satabilir.

Ve bahse girerim aklında çoktan bir müteahhit vardır: Stone and Oak. Logan Hayes iki yıl önce dizginleri ele aldığından beri, Kara Cuma satışı gibi arazi satın alıyorlar.

Logan bir vizyoner. Orange County'nin en iyi mimarı. Yetenekli bir iş adamı da. Söylentilere göre, büyükbabasının almayı reddettiğı cesur riskleri alarak şirketin gelirini iki yıl içinde ikiye katlamış.

Babam kulağıma "Gülümse," diye bağıyor, kolunu belime dolayarak beni odanın içine doğru götürüyor ve yanımdan geçen insanları selamlıyor. "Her şey hazır. Sana işaret verdiğimde. En iyi yaptığın şeyi yap."

Dudaklarıma inandırıcı bir gülümseme yerleştirerek beni odada gezdirmesine izin veriyorum, görevim çok iyi tanımlanmış: sessiz bir koket.

Babamın beni tanıştırdığı erkekleri tarıyorum. Yıllar geçtikçe, babamın ortakları gibi erkekleri neyin harekete geçirdiğini öğrenerek bunu bir T haline getirdim. Dudaklarımı yalıyorum, gülümsüyorum ve kirpiklerimi kırpıştırıyorum.

Elbisem her adımda yuvarlanıyor ve ben de onu en azını örtecek kadar aşağı çekiyorum.

"Tatlım, Bay Duke ile tanış," diyor babam, nihayet odanın karşısına geçip gecenin yıldızının önünde durduğumuzda.

Yalnızdı. Kolunda asılı bir kadın yok. Son beş dakikadır konuştuğı adam çenesini sallayarak uzaklaşıyor ve kalabalık odada kısa süreli bir mahremiyet hissi veriyor.

"Bay Duke," diyorum, sesim şekerden daha tatlı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Son zamanlardaki başarınız hakkında çok şey okudum."

"Adım Archibald, hayatım. Israr ediyorum." Elimini öpmek için başını eğdi. "Babanız bana sizden çok bahsetti, genç bayan."

Bana üniversiteden ve babamın ona gösterdiği bazı çizimlerden bahsederken nefes almıyorum. Oksijen yoksunluğu sahte bir kızarıklık yaratmaya yettiğinde, kurnazca bir nefes alıyorum.

"Şey, teşekkür ederim, Bay..." Dudağımla ısırarak kelimelerimin üzerine bilerek basıyorum. "Özür dilerim, *Archibald*."

"Gönüllü çalışmalarınız hakkında daha fazla şey duymak isterim," diyor ve bakışlarını göğüslerine indirdikten sonra daha aşağılara inerek her santimini yalayıp yutuyor. "Takdire şayan, Blair. Baban hastanede vakit geçirdiğin için seninle gurur duyuyor."

Saçmalık. Babam sadece banka hesabına girdiğinde gördüğü sekiz rakamla gurur duyuyor.

Ama rolümü beklendiği gibi oynuyorum, nazikçe elimi kolunda gezdirirken gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Tabii ki. Çok isterim."

"Sana bir içki getireyim mi?" Benden babama bakıyor. "İçki içebilecek yaştasın, değil mi tatlım?"

"Zar zor," diye homurdanıyor babam, endişeli, sevgi dolu ama çok da katı olmayan bir ebeveyn maskesi takarak.

İkimizin de taktığı maskeler elle tutulur olsaydı, aramızda epey bir koleksiyon olurdu.

"Bir içkiden zarar gelmez, ama sadece bir tane, tatlım." Archibald'a sert bir bakış attı. "Onu güvende tut. Richard'ı bulmam gerek."

"Acele etme," diyor Archibald, bana kolunu uzatarak.

Kanca, çizgi ve platin.

İşte böyle, yanımda Archibald Duke ile bara doğru kasıla kasıla yürüyorum. Genelde şarap seven bir kızımdır ama babamın ziyafetlerinde, damarlarımda dolaşan aşağılanmayı hafifletmek için daha güçlü bir şeye ihtiyacım oluyor. Her birimiz birer kadeh sek viski içtikten sonra veranda kapısından geçip dışarıdaki büyük çeşmenin yanındaki banka oturuyoruz.

Archibald'ın gönüllü işlerle ilgili sorularına bir süre cevap veriyorum ama şehvetli bakışlarından aklının başka yerde olduğu anlaşılıyor. Büyük ihtimalle çukurda. Eminim şimdiye kadar beni on farklı şekilde becerdiğini hayal etmiştir.

"Bu gece seni buraya getiren nedir?" Topu onun sahasına atıyorum, aptalı oynuyorum.

Elini bankın arkasına atıyor, parmaklarını enseme gezdiriyor, saçlarımı kulağımın arkasına doğru kıvrıyor ve "Babanın bana bir teklifi var" diyor.

"Bilmem gerekirdi. Bu tür etkinliklere senin gibi güçlü insanların katılması pek sık rastlanan bir şey değil."

Tanrım, bu kulağa çok kötü geliyor. Yarım akıllı biri onunla oynadığımı hemen anlar ama ben konuşurken bacak bacak üstüne atarak Archibald'ın beynini eritiyorum.

Gözleri açılıyor, göz bebekleri büyüyor.

Kısa bir gösteri ama fark ettiği kesin. Bu gece çıplak değilim. Kelly-Ann'le alışveriş çılgınlığından sonra bile babam kartıma el koymadı, bu yüzden yeni iç çamaşırı aldım, ama bacaklarımın arasındaki dantelin bir parıltısı Archibald'ın kanını koyulaştırmaya yetiyor.

Yaklaştığında tüylerim diken diken oluyor, sanki pantolonundaki şişkinliği bilerek daha iyi görmemi istiyormuş gibi vücudunu çeviriyor.

Midem acıyla çalkalanıyor. Acı safra yemek borumu tıkıyor. Sertçe yutkunuyorum, yoksa midemdekiler onun pahalı takım elbisesini süsleyecek.

Bundan nefret ediyorum.

Şu anda beni çıplak hayal etmesinden nefret ediyorum.

Bana dokunmasından nefret ediyorum, sadece parmak uçları boynumda olsa bile.

Hâlâ çok fazla temas var. Rıza olmadan temas.

Bu ortamda bana rıza gösterme ayrıcalığı tanınmıyor.

"Sen çok zeki bir genç kadınsın," diye geveliyor Archibald, sertleşmiş aletini kuşkuyla yeniden ayarlarken sesi kalınlaşıyor. "Hakkınızda daha çok şey duymak isterim."

"Sor bakalım. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Senin gibi genç ve güzel bir kadının bu etkinliklere neden babanın kolunda geldiğiyle başlayalım."

Korku kalbimi hızlandırıyor.

Oyunumu anlayabilir mi? Kaytarıyor muyum? Archibald kullanıldığını anlarsa nasıl bir gazaba uğrayacağımı hayal ettiğimde kulaklarım çınlıyor.

"Sorunuzu anladığımdan emin değilim."

"Neden burada erkek arkadaşınla değil de babanla birliktesin tatlım?"

"Korkarım erkek arkadaşım yok." Konuyu daha da açarak, onu kırılganlığımla cezbederek ekliyorum: "Beklentilerini karşılayamıyordum, o da aradığını başka bir yerde buldu."

Archibald çenemi tutarak gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. Bu beklenmedik hareket bende şaşkın ve biraz da korkmuş bir soluk koparıyor.

"Beklentileri aşyorsun." Her kelimeyi tartıyor, gözleri dudaklarıma düşüyor. "Çok güzelsin, Blair. Eğer *eski sevgilin* bunu göremediyse, bu onun kaybı, senin değil."

Kırılganlık kartını kötüye kullanarak gözlerimi kaçırdığımda bir başka zoraki çekingen kızarma. "Teşekkür ederim, efendim."

"Önemli değil, tatlım. Bu Archibald. Senin yaşındaki çocuklar zaten seninle ne yapacaklarını bilemezler." İma ettiği şeyi detaylandırmasına gerek yok.

Elini çenemden indirip kalçama koyuyor ve başparmağıyla tenimi sıyrıyor. Dokunuşuyla titriyorum ve o bunu iyi bir işaret olarak kabul edip parmaklarını daha yukarı kaldırıyor.

Keşke beni bir yaprak gibi titretenin uyarılma değil de korku olduğunu bilseydi. Onun kirli elini bırakın elbisemin kenarından üç santim ötesini, yakınımda bile istemiyorum.

Arkamızdaki kapı bir tıkırtıyla açılıyor ve Archibald'ın eli titreyerek uzaklaşırken içimde bir rahatlama dalgası oluşuyor.

"Çok yakındı," diye fısıldıyor kulağıma.

"İşte buradasın." Babamın sesi ılık akşam havasını yarıyor. "Her yerde seni arıyordum."

Beş santimlik topuklarımın üzerinde sallanarak dengesiz ayaklarımın üzerine sıçıyorum. "Özür dilerim baba, ben-"

"Bu benim hatam," diye araya giriyor Archibald, dönüp babama bakarak. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık, Gideon. Kızın olağanüstü bir kadın."

Omzumun üzerinden babamın başını salladığı yere bakıyorum, yüz hatları yumuşak, neredeyse gururlu. O harika bir aktör. "Öyle. Bize bir saniye izin verir misin, Blair? Konuşmamız gereken bir iş var."

Ayağa kalkıyorum, boş bardağımı tutuyorum. "Bir içki daha alacağım. Sen bir şey ister misin?"

"Sakıncası yoksa viski, tatlım," diyor Archibald, sıcak bakışları her hareketimi izliyor.

Başımı sallayarak içeri çekiliyorum, her üç adımda bir elbisemi aşağı çekiyorum ve yanından geçtiğim tüm erkeklerle göz temasından kaçınıyorum.

Artık babam devraldığına göre, iyi olacağım.

Bu ziyafetlerdeki sicilime bakılırsa, babam iş konuşmaya başlar başlamaz paçayı sıyrıyorum.

Benim işim bitti. Sadece ağlayarak uyuduğum birkaç gece kaldı. Olacağım İyi

m. Ben hep *iyiyimdir*.

Yüzüme soğuk su çarparak tualete gidiyorum. Telefonum Sessizde, ama babam beni a l m a d a n önce gönderdiğim mesaja Cody'den bir cevap geleceğini umarak ekranı kontrol ediyorum: *Bana mesaj at.*

kardeşler ayrılıyor. Bu gece başka bir bekarlığa veda partisi planlama seansları var. Hafta sonu partisinden önceki son toplantı.

İki hafta önceki duş olayından beri çizgiyi aştık. Yapmamamız gereken şeyler hakkında konuşuyoruz, sevişirken öpüşüyoruz, ayrılırken öpüşüyoruz ve... Geçen gece o hızlıca duş alırken ben onun yatağında uyuyakalmışım.

Sabah dört sularında uyandım, kollarına dolanmıştım, tişörtü vücuduma yapışmıştı. Ben uyuduktan sonra tişörtü yavaşça başımdan geçirmiş olmalı çünkü beni yatakta bıraktığında çıplaktım.

Paniğe kapıldım ve sabah ortamın garipleşeceğinden endişelenerek gizlice dışarı çıktım. Cody bundan bahsetmedi ya da neden yatağında uyumama izin verdiğini açıklamadı ve ben de sormaya korktum.

Ne yazık ki ekranda bekleyen bir mesaj yoktu. Saat neredeyse on, yani Cody ya hâlâ kardeşleriyle birlikte ya da seks havasında değil. Tuvaletten çıkıp bara doğru ilerlerken elimdeki işe odaklanarak telefonumu bir kenara bırakıyorum.

Uslu, itaatkâr bir kız çocuğu gibi Archibald ve babama birer içki ısmarlayıp dışarıda teslim ettikten sonra elimde sek bir viskiyle bara oturuyorum.

Barmen dirseklerini tezgâha dayayarak, "Burada olmak istemiyormuş gibi görünüyorsun," diyor. "Ve sanki viskiden nefret ediyormuşsun gibi."

"Genelde viski içmem," diye itiraf ediyorum, bardağın içindeki kehribar rengi sıvıyı döndürerek.

"Sana daha iyi bir şey getireyim."

Çalkalayıcıyı çıkarıyor, uzun yeşil bir kokteyl bardağı önümde durana kadar döküyor, çalkalıyor, ekliyor, karıştırıyor, tekrar döküyor.

Keskin ve tatlı bir tadı var ve bir saat önce odaya girdiğimden beri ilk kez gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Kısa, parlak kıızıl saçlı yaşlı bir kadına hizmet etmek için uzaklaşıyor ama işi bitince sohbet etmek için yanıma geliyor.

Keşke gizlice çıkabilseydim ama aynı hatayı ikinci kez yapmayacağımı çok iyi biliyorum. İtaatsizlik pahalıya mal olacak, bu yüzden onun yerine, servis yapmadığı zamanlarda barmenle konuşarak bir buçuk saat geçiriyorum.

Ama tam bana yeni bir içki hazırlamak üzereyken babam geliyor, başında bir fırtına bulutu.

"Gidiyoruz," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak ve beni ayağa kaldırmak için dirseğimden tutuyor.

"Her şey yolunda mı? İyi-"

"Kes sesini, Blair," diye tersliyor ve beni arabasının yolcu koltuğuna itene kadar Country Club boyunca nötr bir ifade takınıyor. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?!"

Kendi içime büzülüyorum, babam pedalı yere indirip otoparktan hızla çıkarken hız göstergesinin tırmanışını izliyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ne oldu?"

"*Sen oldun*. Sen bir sorundan başka bir şey değilsin. Keşke sana hiç sahip olmasaydım!" Yumruğunu direksiyona vuruyor. "Bardaki o serseriyle flört ederek ne halt ediyordun?!"

"Sakin ol baba, ben... I..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, avuçlarım terden kayganlaşırken o hızlanıyor, Newport'ta saatte neredeyse yüz mil hızla uçuyor. "Yavaşla. Lütfen yavaşla, sen-"

"Bu senin tipin mi?" İlerideki kavşakta ışıklar değişince frene bastı.

Tanrıya şükür emniyet kemeri takıyorum, yoksa burnumu ön panele çarpıp kırabilirdim.

"Çulsuz herifler mi?" diye devam ediyor. "O bir *barmen*! Bir hiç! Eğer fahişelik yapıyorsan, en azından biraz standartların olsun!"

"Seni ve Bay Duke'u rahat bırakmamı söylemiştin," diye kekeliyorum, yumruklarımı Cody'nin sayısız kez yaptığı gibi açıp kapatıyorum. "Sen konuşmanı bitirene kadar barda bekliyordum."

"Barmenin üzerine salyalarını akıtıyordun," diye tersliyor. "Bütün dikkatin Archibald'ın üzerinde olmalıydı!"

Yanağımı kan çekecek kadar sert ısıyorum. Yıllar geçtikçe babam daha da kötüleşiyor. Bana isim takılmasına alıştım. İmalı sözlerle, bağırmalara ve hakaretlere alışkınım ama bu gece ilk kez beni hiç doğurmamış olmayı dilediğini itiraf etti.

Alnımı serin cama dayayarak, babam trafik ışıklarından önceki hızının yarısıyla uzaklaşırken caddeyi kaplayan binalara bakıyorum. Barmenin üzerine salyalarımı akıtmadığımı iddia etmenin bir anlamı yok.

Babam haklı. Ben
hatalıydım. Hayatımın
hikayesi.

Yolun geri kalanında hiç konuşmadı. Porsche'mun yanına park edene kadar konuşmadı. "Bir sürtük gibi mi davranmak istiyorsun?" diye tersledi, emniyet kemerini çözerek. "Rol yap." Başparmağını yalıyor, sonra gözüme sokup makyajımı bulaştırıyor.

Sonra terli avucunu ağızıma sürterek rujuma da aynı şeyi yapıyor ve parmaklarını göğüs dekolteme sokup sürtük elbisemi bir hamlede yırtıyor.

Beni daha yakına çekiyor, saç tokalarımı kopararak saçlarımı darmadağınık bir halde bırakıyor. Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. Ağlamayacağım. Ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Bu sefer olmaz.

"Arabamdan defol git ama ayakkabılarını bırak," diye bağılıyor. "Ve kredi kartlarınız."

YİRMİ İKİ

Cody

"BILMIYORUM..." CONOR MUTTERS, davetiyelere bakıyor. "Bu çok süslü hissettiriyor, sence de öyle değil mi?"

Colt sehpanın yanındaki kutudan bir tane kapıyor ve parmağını oymalı yazının üzerinde gezdirirken siyah ve altın rengi kartı çeviriyor. "Bence bu Logan için fazla abartılı bir şey."

"Siktir git," diye gürlüyor Logan, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

Burada olmaması gerekiyordu ama sorularıyla Theo'yu çileden çıkarıyordu, bu yüzden sonunda onu kendi bekârlığa veda partisinin planlama komitesine katılmaya davet ettik. Bir kez bile şikayet etmedi, bu yüzden onu henüz kovmadık.

"Kaç tane bastırdınız?" Nico bar taburesinden soruyor, geniş omuzları dik, çenesi gergin.

Kafasındaki bulutun nedeni biz değiliz, bu toplantıyı Country Club ya da onun evi yerine benim dairemde yapıyor olmamız ya da o bir şişe suyu tutarken bizim bira içiyor olmamız değil.

Sebebi Mia. Daha doğrusu dışarıda olması.

Dışarıda değil. Aslında içeride. Evde ama yalnız değil. Thalia, Rose ve Vee ile birlikte Cassidy'nin bekârlığa veda partisini planlıyor. Sıra dışı bir şey yok, değil mi?

Şey...

Yeri, hediyeleri ve otelleri bir kadeh şarap eşliğinde seçmek yerine, Thalia üç striptizciyi işe almadan önce erkek striptizcileri incelemenin *çok eğlenceli* olacağına karar verdi.

Bu yüzden hepimiz benim dairemde sıkışıp kaldık. Bu gece dışarı çıkmak istemedik ve kızlar Nico'nun evinde bir düzine erkeğin soyunmasını izliyor.

Söylemeye gerek yok, ağabeyim kıcını bir seferde üç dakikadan fazla oturtamıyor. Çoğunlukla yumruklarını sıkarak odada volta atıyor.

Theo, parmaklarını cama vurarak Ghost'u kızdırdığı yerden omzunun üzerinden, "Oh, gevşet," diye homurdanıyor. "Onlar iyi. *Senin yanındalar.*"

ev. Her yerde kameralarınız ve her yerde panik butonlarınız var."

Evet, var. Mia taşındıktan bir hafta sonra kuruldu. Bir gün Nico bodrumdaki spor salonundayken yanlışlıkla piyanonun altındakine dokunmuş. Telefonu kendine özgü alarmını çaldığı anda, Nico neredeyse ışınlanarak üst kata çıkmış ve evin içinde bir yıkım topu gibi dolaşmaya başlamıştı.

"Elli davetiyemiz var. Yeterli mi?" Konuyu tekrar bekârlığa veda partisine yönlendirerek soruyorum ama kimse bir şey söyleyemeden telefonlarımız aynı anda ping atıyor, grup sohbetinde bir mesaj.

Nico inliyor, ben gülüyorum ve Rose'un mesajına bakıyorum. Çıplak bir itfaiyeci resmi, sarı kaskı aletini örtüyor.

"Oturma odasını dezenfekte etmek isteyebilirsin," diyor Conor Nico'ya. "Ve yeni bir kanepe al."

Ben: Fotoğraf çekmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi

kardeşim? Rose: Hayır mı? Çok az çok geç.

"Çok daha fazla eğleniyorlar. Neden kontrol etmek için striptizci sipariş etmedik?"

"Çünkü geceyi Vegas'ta geçireceğiz ve kızlar onca yolu senin evinde dans etmek için gelmeyecekler, kardeşim," diye mırıldandı Shawn. "Eve gidebilmem için şu işi düzene sokabilir miyiz lütfen? Uzun bir hafta oldu çocuklar. Çok yoruldum."

Ve öyle de yaptık. Konuk listesini düzenledik, otel, uçak biletleri ve birkaç kulüp için VIP kabinleri ayırttık - striptiz kulübü de dahil. Kardeşlerim bu kadar kamçılanmışken direklerin etrafında sürtünen kadınları izleyerek fazla zaman geçireceğimizden şüpheliyim.

İşimiz bitmek üzereyken Conor boğazını temizliyor, Logan'a bakarken gözle görülür bir şekilde geriliyor. "Dinle, seninle bir şey konuşmak istiyorum. Aynı zamanda Cass'e de sormak istiyordum ama önce sana sormak daha iyi olabilir, böylece cevabın *hayırsa* Cass'in bir şey bilmesine gerek kalmaz, çünkü şimdi sormak üzereyim, bunun aptalca bir hareket olduğunu düşünüyorum."

Logan bir elini yüzünde gezdirerek Conor'a sırtıyor. "Bir sohbete nasıl başlayacağını her zaman iyi biliyorsun, hemen kendini ayağından vuruyorsun. Neler oluyor?"

"Evlenme teklif etmeden önce Vee'ye bir yıl söz verdim-"

Gümbür *gümbür* bir koro tarafından boğuldu, *kutsal* boklar ve *Lanet* olsun.

"Altı aydır çıkıyorsun Conor. Yavaş ol," diyor Shawn. "Neden bu kadar erken?"

"Neyi beklemem gerekiyor?"

"Hiçbir şey," diye araya giriyor Nico, Shawn'a ters ters bakarak. "Hayat beklemek için çok kısa."

"Katılıyorum. Ben Thalia'yla tanıştıktan altı ay sonra evlendim," diyor Theo. "Pişman değilim ama... senin evlenme teklifinin Logan ve Cass ile ne ilgisi var?" Dönüp soğuk içecek dolabımı karıştırıyor ve bir şişe şampanya çıkarıyor.

"Düğün hafta sonunda evlenme teklif etmek istiyor, değil mi?" Colt sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor. "Bu konuda sana katılıyorum kardeşim. Bu aptalca bir hareket."

Logan bir kaşını kaldırır. "Neden saçma bir hareket olsun ki?"

"Çünkü bugün senin günün. Senin ve Cassidy'nin. Tek dizinin üstüne çökerse dikkatler kime kayar sence?" Jack araya giriyor. "Üzgünüm Conor, ama ben böyle görüyorum."

"Hayır, s o r u n değil. Hepiniz bunun için varsınız, biraz dürüstlük. Pekala, yılbaşı gecesi evlenme teklifi fikrime geri döneceğim."

"Bir dakika bekle." Logan şapkasını çıkarıp bir elini dağınık siyah saçlarında gezdirdi. "Bu benim düğünüm. Bu konuda söz hakkım yok mu? Ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Prova yemeğinden sonra. Bütün aile orada olacak, o yüzden uygun olur diye düşündüm."

Yüksek sesle söylemediği ama artık hepimizin bildiği şey, Vee'nin bu aileyi kendi ailesi gibi sevdiğidir. Hepimiz ortak müzik tutkuları nedeniyle Mia'nın annemin favorisi olacağını düşündük ama annem ve Vee arasında farklı bir bağ var. Bazen bunu izlemek büyüleyici oluyor. Ve Vee'nin annesi öldüğü için sanırım Conor onu mümkün olduğunca ailemize dahil etmeye çalışıyor.

Nişanlarına şahit olmamızdan daha iyi ne olabilir ki?

"Cassidy'ye sormam gerek ama bir sorun göremiyorum. Onun da sorun çıkaracağını sanmıyorum," diyor Logan sonunda.

"Logan'la birlikteyim," diyorum Theo'dan bir şampanya kadehi alırken. "Yüzüğü aldın mı?"

"Evet, ben-"

Colt ellerini kavuşturarak, "Alışverişe çıkmadan önce bizi aramalıydın," diye homurdanıyor. "İade edebilir misin?"

Conor'ın kaşları ortada toplanıyor. "Daha görmedin bile!" "Fark etmez.

Mücevher zevkin... gerçekten çok kötü," diyor Nico.
diyor. "Aldığın tek güzel aksesuar saatler."

"Güzel bir yüzük," diye homurdanıyor Conor ve bize fotoğrafı göstermek için telefonunu çıkarıyor. Biz yüzümüzü buruşturunca yüzü hemen düşüyor. "Ne? Nesi varmış bunun?"

"Nesi doğru?" Sırtını sıvazlayarak kıkırdıyorum. "Hadi ama, ciddi mi? Ellerindeki en büyük elmas bu mu?"

"Hayır, yedi karat vardı ama kare şeklindeydi. Bu altı. Ne kadar büyük, o kadar iyi, değil mi?"

Logan kıkırdıyor ve şampanya kadehini kuruluyor: "Pırlanta aletinin büyüklüğünü yansıtmak zorunda değil."

Conor'ın daha güzel ve çok daha az iğrenç bir yüzükte karar kılması için yarım saat daha masumca şakalaşmak gerekiyor.

Nico günü bitirdiğimiz anda kapıdan çıkıyor ve Colt da onu takip ediyor. Sonraki yarım saat içinde Theo hariç herkes ayrıldı. Birasını yudumlayarak oyalanıyor, sanki içinden atması gereken bir şey varmış gibi uzaklara bakıyor.

"Özür dilerim," diyor sonunda.

Omzumun üzerinden verandada saklanan biri olup olmadığını kontrol ediyorum ama yok. Yalnızdık. Kaşlarım ortada düğümleniyor, ne için özür dilediğine dair bir fikrim yok.

"Detaylandırman gerekecek." İki dirseğimi de dizlerime dayıyorum. "Neler oluyor?"

"River'a bakıcılık yapmanı istemediğim için özür dilerim."

"İstemedin mi? Bildiğim iyi oldu... *nedenini* söyler misin? Güvenilmez falan mıyım?"

"Hayır, öyle değil. Bu çok aptalca, Cody. Thalia'dan bu konuda zaten azar işittim, o yüzden beni bağışla."

Biramın son bardağını da geri atıp boş şişeyi sehpanın üzerine bırakıyorum. "Çok fazla açıklama yapmıyorsun, kardeşim. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben... kıskanıyordum."

Dudaklarımın arasından yarı öfkeli bir alay geçiyor. "Kıskandın mı? Ne demek istiyorsun? Sana ne zaman kıskanman için bir sebep verdim ki? Karına ne zaman güzel görüldüğünü bile söylemiyorum-"

"Thalia'yı kıskanmıyordum, Cody," diyor, dudaklarından uzun bir iç çekiş çıkmadan önce yüzünü buruşturarak. "Sana bunun aptalca olduğunu söyledim. Çocuklarla aran her zaman iyiydi. Josh, sonra Aiden, ama Noah... onunla özel bir ilişkin var. Neredeyse seninmiş gibi. River'a bakıcılık yapmanı istemedim çünkü ona aynı ilgiyi göstermeyeceğini düşündüm."

Dürüstlüğü için ne kadar minnettar olsam da çok kırıldım. Tüm yeğenlerimi eşit derecede seviyorum. Ama çocuklar herkesi aynı şekilde sevmez. Rol yapmazlar, bu yüzden sizden hoşlanırlarsa hoşlanırlar, hoşlanmazlarsa boku yersiniz.

"Ben Noah'ı kayırmıyorum Theo. O beni kayırıyor. Logan'ın ilk aradığı kişi benim çünkü Noah en çok benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor. Ona her zaman Josh'a davrandığım gibi davranıyorum ama yine de Josh'un en sevdiği amcası ben değilim, Logan."

"Evet, biliyorum," diye mırıldanıyor, gergin bir şekilde şişeyle oynuyor. "Dediğim gibi, Thalia konuşmayı çoktan yaptı."

"Özür dilemen gerektiğini mi söyledi?"

Biraz rahatlayarak bir kahkaha attı. "Söylediğini biliyorsun ama bir noktada benim de aklıma gelirdi. Özellikle de onunla çok iyi anlaştığın için."

"Yardım aldım," diyorum ve daha kelimeler ağzımdan çıkmadan kafamın içinde *oh olsun* sesleri yükseliyor.

"Yardım mı?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek ellerimi topuzumu yeniden yapmakla meşgul ediyorum. "Evet, River ağlarken bir arkadaşım uğradı ve onu sakinleştirmeme yardım etti."

Bir zamiri bilerek atladığımı fark etmiş olmalı. O gün Blair'i içeri aldığım için gurur duymuyorum. Eğer izin vermeseydim, şu anda olduğum yerde olamazdım - onun muhteşem vücudunu çok iyi tanıyor olurdum.

Bunu büyük bir mesele haline getirmek istemediğimden, ki Theo'ya söylersem öyle olacak çünkü o lanet olası bir dedikoducu, açıklama zahmetine girmiyorum.

"Paylaşmak istemediğini hissediyorum, o yüzden zorlamayacağım ama konuşmak istersen nerede olduğumu biliyorsun."

"Paylaşmaya değer bir şey yok."

"Evet, madem öyle diyorsun," şişeyi bir kenara bıraktı. "Gidip River'ı alsam iyi olacak. Annem şimdiye kadar saçını başını yolmuştur."

"Yedi kişiydik ve hepimiz farklıydık. Üstesinden gelemeyeceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Eminim, ama-"

"Onu şimdiden özlemişsin," diye kıkırdıyorum, onu kapıya kadar geçirirken. "Bebek bakıcısına ihtiyacın olursa beni ara. Ciddiyim."

"Biliyorum ve yapacağım." Sırtımı sıvazlıyor ve aptal bir sırıtışla daireden çıkıyor. "Bir dahaki sefere Thalia'yı gördüğünde benim için bir şeyler söyle, tamam mı?"

Bir kahkaha patlatıyorum ama Blair'i fark ettiğimde kahkaham dilimde kalıyor. Koridorun ortasında donup kalıyor, gözleri Theo ve benim aramda gidip geliyor. Theo görüş alanıma girmeden bir saniye önce, tek kaşını kaldırarak köşeyi dönüyor.

"İyi misin, Cody?" diye soruyor, hâlâ kaşları çatık. "Hayalet görmüş gibisin."

"İyiyim, sadece... boş ver." Sanki bir halüsinasyon görmüşüm ya da hatırlamak istemediğim bir şeyi hatırlamışım gibi silkiniyorum. "Annemle babama selam söyle."

"Bunu kendin yap," diye homurdanarak merdivenlere doğru geri çekiliyor. "Annem bugünlerde seni sadece buluşmalarda gördüğünden yakınıyor. Biraz çaba göster."

"Çaba göstereceğim."

Gittiği yöne dönüyor, Blair'le aynı köşede kaybolurken bir elini sessizce "*görüştürüz*" anlamında kaldırıyor.

Onu görüp çıldırmasını bekleyerek dinliyorum ama geri çekilen ayak sesleri dışında bina tamamen sessiz. Yukarı çıkmış olmalı.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha ve ben hâlâ kapımın önünde olduğum yere yapışmış onu bekliyorum.

Sonunda etrafın temiz olup olmadığını kontrol eder gibi köşeden baktı. Yüzü düşüyor, çenesi sallanıyor ve damarlarım kızgın bir öfkeyle doluyor.

Ona elini süreni öldüreceğim.

Yalınayak, çorapları kalçalarından yırtılmış, elbisesi göğüs dekoltesinden yırtılmış, areolalarını zar zor saklıyor. Saçları dağınık ve makyajı da daha iyi görünmüyor: kulağına kadar bulaşmış kırmızı ruj, yanaklarını boydan boya geçen siyah rimel nehri deltaları.

Mideme soğuk, buz gibi bir korku yerleşiyor. Bunu her kim yaptıysa hemen şimdi burada olmalı. Onu öldüreceğim, yemin ederim.

"Ne oldu?" Sesim çiğ, içimde kıpırdanan öfkeyi dizginlemek neredeyse imkânsız. "Bunu sana kim yaptı?"

Dudaklarını sıkıyor, koridoru geçmek için ışığa doğru adım atarken duyularını kontrol altında tutmak için nafile bir çaba, anahtarlarını sıkıca tutuyor

"Beni başından savma B," diye uyarıyorum dirseğini tutarak. "Seni kim incitti?"

Benden uzaklaşması sistemimi dolduran lavı buza çeviriyor. Dişlerimi gıcırdatarak karanlık senaryoları uzaklaştırıyorum ama nafile. Hayal gücümün önüne geçerek beni çılgına çeviriyorlar.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor Blair, kelimeler gergin, ses kırılan. "Arkanı dön," diye tıslıyorum.

Başını sallıyor, anahtarı kilide sokuyor. Onu kendi etrafımda döndürmek için yarım aklım var, ama dokunuşuma verdiği tepkiden sonra her hareketimi ikinci kez tahmin ediyorum.

"Ben iyiyim, Cody. Söz veriyorum," diye ısrar ediyor, soğukkanlılığını zar zor koruyarak. "Siktir! Bebeğim... dön. Dön. Lütfen." Sesimdeki çaresizlik acınacak halde, ama şu anda daha az umursayamazdım çünkü... kahretsin...
Sanmıyorum

Artık ondan nefret ediyorum.

Kıpırdamıyor. Gözlerimin önünde tüm tavrının değişmesini izliyorum. Omuzlarını dikleştiriyor, çenesini kaldırıyor, göğsünü dışarı çıkarıyor ve bana dönerken kendini böyle kilitliyor.

Gözlerini görmezden gelerseniz, sizi ikna edecek kadar iyi bir oyuncu. Ayakta alkışlanmaya değer bir performans sergiliyor ama gözleri, o lanet mavi, hüznü, güzel gözleri onu ele veriyor, korku ve aşağılanmayla yüzüyor.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyor, benden başka herkesi kandırabilecek bir inançla. "İyi geceler, Cody."

"Hayır." İçgüdüsel olarak uzaklaşmasını engellemek için uzanıyorum ama ona dokunmadan önce donup kalıyorum. Onu korkutmak isteyeceğim son şey. Yumruğumu kapatıp elimin yanına düşmesine izin veriyorum. "Konuş benimle, B."

"Konuşacak bir şey yok," diye tersliyor, kırılganlığı öfkeye dönüşüyor. "Beni rahat bırak, tamam mı?" Arkasını dönüyor, uzun parmağıyla göğsümü dürtüyor, taze gözyaşları burnundan akıyor. "Biz arkadaş değiliz. Biz bir hiçiz! Senin merhametine ihtiyacım yok!"

"Benim için bir hiç değilsin," diye mırıldandım ve hiç düşünmediğim bir şey ekledim. "Fikrini değiştirirsen koridorun karşısındayım. Kapıyı açık bırakacağım."

"Ben gelmeyeceğim. İşimiz bitti. Artık bunu yapamam."

Nutkum tutuldu ve o da bu anı kaçmak için kullandı. Her hareketinde gözle görülür bir sertlikle dairesine giriyor ve ben sersemlemişken kapıyı çarparak kapatıyor.

İşimiz bitmedi.

Ciddi olamaz. Sarsılmış, bana güvenmiyor ve yalnız kalmaya ihtiyacı var. Hepsi bu, ama içimde kükreyen koruma içgüdüğü şu anda uzay kavramından nefret ediyor.

YİRMİ ÜÇ

Cody

YERİMDE DURAMIYORUM. Blair'in görüntüsü - darmadağınık ve kırık, kıyafetleri yırtık, makyajı lekeli, omuzları sarkık - solmayı reddeden binlerce yıllık bir mağara resmi gibi zihnime kazındı.

Beni parçalayan bu her şeyi kapsayan duyguyla birlikte sonsuza dek peşimi bırakmayacak. Çok iyi bildiğim bir duygu: aşırı güçlü koruma ihtiyacı. Çılgınca bir endişe. Kana susamışlık.

Ona her kim dokunduysa... Blair'e her kim parmağını sürdüyse, şimdi elime geçirirsem altı ayak altında kalır. Bu duygu çok yoğun, bir fırtına gibi şiddetleniyor.

Huzursuz ve öfkeliyken, Blair'in dairesine girip cevaplar istememek için kendimi sıradan işlerle meşgul ediyorum. Kardeşlerimin boşalttığı bira şişelerini atıyorum, minderleri düzeltiyorum, Hayalet'i besliyorum, bulaşık makinesini boşaltıyorum... İçimi kemiren endişeyi bir kenara itmek için aklıma gelen her şeyi yapıyorum.

Biri ona zarar verdi mi? Ona rızası dışında mı dokundular? *Kim* ona dokunmaya cüret etti? Neden? Nerede?

Saat on bire kadar gelmesini umuyorum ama gece yarısı olduğunda uyuduğunu kabul ediyorum. Bu da koridoru geçmek için yepyeni bir sebep doğuruyor.

Ona sarılmak istiyorum. Onu yanıma çekmek ve kırılgan zihnine işkence eden şeytanları kovalamak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Beni orada istemiyor.

Aramızdaki şey bu şekilde yürümüyor.

Bir adım sonra kendimi banyoya sürüklüyorum, duş alıyorum, sonra da yatağa giriyorum.

Uyku beni almak istemiyor. Hâlâ sersem gibiyim.

Olmamalıydım. Umurumda olmamalı ama umurumda ve bu beni çılgına çeviriyor. Daha da çok çünkü bu diğer kıza ne kadar kolay dönüştüğünü söylemiyorum. Zaaflarını sergilemekten saniyeler içinde onları kapatmaya kadar.

Birlikte vakit geçirmek istediğim bir kızıdan, katlanamadığım bir kıza dönüştü.

River ağlarken kapımda belirdiğinden beri, onun bu yabancı yanının nereden geldiğini merak ediyorum. Kurabiye pişiren, kot pantolon giyen ve bazen gözleriyle gülümseyen kız. O bir yabancı.

Bir yabancıydı. O kızı okulda bir kez bile görmedim ve onunla tanıştığımndan beri bunun bir paravan olup olmadığını merak ediyorum. Tekrar ilgi odağı olmak için yeni bir numara.

Bir gün bunun bir paravan olmadığından, dar elbiseli, gösterişli makyajlı ve aşağılık kişilikli kızın bir maske olduğundan emin oluyorum, ertesi gün o kadar emin değilim. Aşağılık Blair'i yıllardır tanıyorum ama sevecen, sevimli, güzel Blair'le tanışalı üç aydan az oldu.

Sürekli şüphe duymak beni çıldırtıyor. Benimleyken rol yaptığını düşünmek korkutucu ama yapmadığını düşünmek de dehşet verici.

Uyku beni ne zaman alır bilmiyorum ama ne zaman bırakır onu biliyorum. O zaman yatak eğilerek bana yalnız olmadığımı bildiriyor.

LED şeritlerin loş ışığı, yatağın kenarına tüneyen Blair'in gözyaşlarıyla çizilmiş, korkmuş yüzünü aydınlatıyor.

Gözlerini kapatıyor, gerçekliği engeller gibi sıkıca kapatıyor, sonra sertçe yutkunuyor, vücudu gergin. Bir şeyler söylemeye hazırlanıyor olabilir ama gecenin bir yarısı gizlice yatak odama girmesi ve şimdi burada oturup kendini en kötüsüne hazırlaması bana kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Buna ihtiyacı var. *Bana* ihtiyacı var.

Kapıyı açık bıraktığımı söylediğimde, ne olduğunu açıklamaya geleceğini düşünmüştüm, yatağıma girmeye değil.

Ne düşündüğümün bir önemi yok. O artık burada. Eminim buraya gelme cesaretini toplaması için çok fazla ileri geri konuşmak gerekmiştir. Kendini sergilemek, en mahrem şekilde reddedilme riskini almak.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözlerini kırpıştırarak benimkilerle buluşmak için açıyor, yakın karanlıkta kırılabilirliği açıkça görülüyor. "Söylediklerimde ciddi değildim. I... I-" Ağlamamak için dudaklarını sıkıyor. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Bütün akşam beni çılgına çeviren kargaşa azalıyor. Dünya netleşiyor. Sis ve zihnimin arkasında uğuldayan parazit dağılıyor, yerini uzun zamandır hissetmediğim bir berraklığa bırakıyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum yorganı kaldırarak.

Solgun teninden daha fazla sessiz gözyaşı süzülüyor, omuzları kamburlaşıyor, rahatlama gözle görülür bir şekilde onu sarsıyor. Tereddüt etmeden yanımdaki yatağa kayıyor, biraz sert ve temkinli, ne kadarına izin vereceğimden emin değil.

Hem de çok.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, beceriksizce sırt üstü yatıyor ve aramızda başka biri için yeterli mesafe bırakıyor.

Zaten benim yatağımda. Ergenler gibi aramıza bir yastık duvarı örmesek de olur.

"*Buraya gel* dedim B," diye ikna ediyorum, yorganı daha yükseğe kaldırarak. "Ya başını göğsüme koy ya da göğsümü sırtına."

Yan tarafa dönüyor, teklifime inanamıyormuş gibi kocaman gözlerle bana bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamıyorum. Çizdiğimiz çizgiyi aşıyorum, onun aşmamak için benden çok daha fazla mücadele ettiği çizgiyi.

Şu anda o kadar geride ki göremiyorum bile. Ve görmeliyim de. O çizginin yerinde olmasının bir sebebi vardı. Mia.

Bir kişi, ama onun acısı Blair'den nefret etmek için yeterli. Onu kovacak, kapıyı sürgüleyecek ve umursamayacak kadar ama... Blair bir bilmece. Görüldüğünden daha fazlası.

Geçmiş acılarla dolu, hasta bir anne, kayıp bir baba, sahte arkadaşlar ve bugünü... ne olduğunu kim bilir. Söylediklerinden ve gördüklerimden anladığım kadarıyla, iyi olmaktan çok uzak. Basit olmaktan çok uzak.

İçimdeki savaş, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede üzerime gelip, ayakta dursam beni devirecek bir aciliyetle yaklaştığında çığlık atarak durdu. Küçük bedeni benimkine oturuyor ve onun ne kadar kırılgan olduğunu hissettiğim anda, bunun yanlış olduğunu gösteren tüm nedenler ortadan kalkıyor.

Onu kendime çekiyorum, kolumu beline doluyorum, çenesini başına dayıyorum, aramızda bir nefeslik boşluk kalmayacak kadar sıkıca sarılıyorum. Göğsüm ağır, zihnim karmakarışık ama tek bir kasım bile gergin değil. Ona bu kadar yakın olmayı seviyorum.

Benimle güvende hissetmesini seviyorum.

Uzun, sabit bir nefes vererek hem benim hem de yatağın içinde eriyor; bu, onu yatıştırmam için bana güvendiğinin açık bir işareti.

Ve güvendiğini bilmek... adını koyamadığım duygularımı harekete geçiriyor. Ya da belki de istemediğim.

"Birinin sana zarar verip vermediğini bilmem gerek," diye fısıldıyorum, parmaklarım karnının üzerinde geziniyor, kaçamasın diye onu yerinde tutuyorum. "Eğer sana rızan olmadan dokundularsa."

Bir süre sessiz kalıyor ama başparmağım göbek deliğini okşarken uysallığını koruyor. Kaçmıyor.

Buna izin vermezdim. Yalnız kalmamalı.

"Hayal ettiğin gibi değil," diye cevap veriyor sonunda.

Bu bana pek yardımcı olmuyor. Dürüst bir cevap ama net değil ve zihnim daha fazla soru icat ederek koşturuyor. Biri ona zarar vermiş. Ona izinsiz dokunmuş ama hayal ettiğim gibi değil.

Peki ne hayal ediyorum?

En kötüsünü tabii ki. Onu koridorda gören herkes en kötüsünü hayal ederdi.

"Ben iyiyim Cody," diye ekliyor sessizce. "Karma durumu eşitliyor. Ben başıma gelenden daha kötüsünü yaptım."

Göğsüme bir gerginlik yerleşiyor. Bu yönünü pek sık göstermiyor. Bu boyun eğmiş kızı ne zaman görsem, aklım başımdan gidiyor. Hayatın ona sunduğu tüm acıları hak ettiğine inanıyor. Eskiden olduğu kişiyle şimdi olduğu kişi arasında bir çizgi çekmeye bile çalışmıyor.

"Ne yapıyorsun, B?" Titrediğini hissederek soruyorum. "Hayatının geri kalanında mutsuz mu olmak istiyorsun? Geçmişte mi yaşamak istiyorsun? Hiç ilerlememek mi?"

Sessizce göğsüme bir desen çiziyor, kafasının içinde kaybolduğu süre uzadıkça tüm vücudu geriliyor. İlk gözyaşı göğsümde birikene kadar ağladığını fark etmiyorum. Titrek bir nefes alarak gözyaşını siliyor.

"Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyor, sesi kendi kendine verdiği azapla dolu. "Düzeltemiyorum."

"Hayır, yapamazsın. Yaptığın şeyi değiştiremezsin ama hatalı olduğunu kabul edebilirsin. Özür dileyebilir ve bazı şeyleri öğrenmeden önce bilmediğin için kendini affedebilirsin."

İçime daha da gömülüyor, çarşafı kavırıyor ve onu parçalayan acıyı aktarmaya çalışıyormuş gibi burkuluyor. "Ben affedilmeyi hak etmiyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Onu nazikçe sırt üstü yatırıyorum, yüzünü iki elimle kavrayıp ağlamaklı mavi gözlerine bakarken kendimi onun üzerine koyuyorum. "Sen bunlardan ikisini yaptın, B. Hatalı olduğunu kabul ettin. Benden özür diledin ve Mia'dan özür dilemeye çalıştın. Bu şansını hiç bulamamış olman benim hatam. Bunun için özür dilerim."

"Olma. Ben de özür dilememe izin vermezdim."

"Dur," diye fısıldadım, gözyaşlarını silerek. "Kendini cezalandırmayı bırak. Sen büyüdün. Öğrendin. O zamanlar olduğundan daha iyi bir insansın."

Başını sallıyor, gözlerimi kapatarak sözlerime engel olmaya çalışıyor ama iki eliyle tişörtümü tutuyor, sanki kaybolacakmışım gibi.

"Bana zorbalıktan bahsettin. Bana hayatını anlattın. Tek bir mazeret bile sunmadın ama biliyorum..." Başımı eğiyorum, alnımı onunkine bastırıyorum, acı dolu bir hıçkırık göğsünden kopup benimkini şişiriyor. "Zalim olmak için zalim olmadığını biliyorum bebeğim. Bunu neden göremiyorsun? Bu senin kendi incinmişliğine karşı bir savunma mekanizmasıydı."

"Bu onu iyi yapmaz! Sebeplerin bir önemi yok!" diye boğuluyor, ellerini boynuma götürüyor ve parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Yaşlanana kadar yansıttığımı bilmiyordum."

"Kesinlikle." Alnına nazik bir öpücük bırakıyorum. "Ve farkına vardığında, durdun. Öğrendin. Sana bir sürü boktan şey söyledim B, ama beni affettin, değil mi?"

Bir dirseğimin üzerinde yükselip onu arkaya yatırdığımda yavaşça gözlerini açıyor. "Affedecek bir şey yoktu. Seni asla suçlamadım, Cody. Senin iyi bir insan olduğunu biliyorum ve ben-"

Nefret edilmeyi, incitilmeyi ve bir kenara atılmayı hak ettiğini söylemeden önce parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Bunu söyleyip duruyor ve bu doğru değil. Hatalarını bu kadar açık bir şekilde kabul eden hiç kimse sadece bu hatalar üzerinden yargılanmayı hak etmez.

İnsanlar kendi hataları için en iyi savunma avukatları ve başkalarının hataları için en sert yargıçlardır.

Blair ise tam tersi. O kendi yargıcı, jürisi ve celladı. Kendini suçlu buldu. Mutluluğunu sabote etmekten ömür boyu hapis cezası aldı. İyi bir şeyi hak etmediğine inanıyor olsa da, sadece zamanını beklemiyor. Bir insan olarak büyüyor. Nasıl daha iyi olacağını öğreniyor.

"Bende iyi görüyorsun ama kendinde görmüyorsun? İşte burada hata yapıyorsun. Duygularının, geçmişinin ve katlandığın her şeyin bir ağırlığı olmadığını mı düşünüyorsun? Bunların hiçbiri iz bırakmadı mı?" Kendine çok yüklendiğini göstermeye çalışarak soruyorum. "Sen kötü bir insan değilsin. Yanlışların farkındasın. Kendine haklı bir ceza verdiğini düşünüyorsun ama bunu çok ileri götürüyorsun." Alnından öpüyorum, sonra göğsüm sırtına degecek şekilde onu çeviriyorum. "Yeter, bebeğim. İleriye doğru bir adım atma zamanı."

Başka bir şey söylemiyor ama ikimiz de tamamen uyanığız. Vücut losyonundaki mangonun ve hindistan cevizi şampuanının narin aromaları odaya yayılıyor ve beni ürkütücü bir şekilde sakinleştiriyor. Umarım kokusu çarşaflarımı ve yastıklarımı ıslatır. Ve her şeyden çok, umarım sabah hâlâ burada olur.

YİRMİ DÖRT

Blair

KAPIMIN ÇALINMASI beni tabureden sıçratıyor ve bu saatte normalde hareket ettiğimden daha hızlı bir şekilde odayı geçiyorum. Saat altıyı ancak geçiyor ama ben ikinci kahvemi içiyorum, çoktan duşumu almış ve giyinmişim.

Pek uyuyamadım. Cody'nin dün gece söylediği her şeyi, sesindeki samimiyeti, dokunuşundaki yatıştırıcı inceliği tekrar tekrar düşündüm. Gerçekten bir şansı daha hak ettiğime inanıyor.

Mia'nınki kadar büyük bir kalbi var.

Açıklanamaz bir cesaretle mezuniyet partisinden üç gün sonra, Avrupa'dan döndüklerinde Nico'nun evine gittiğimi ve Mia'dan özür dilediğimi neredeyse ağızımdan kaçırıacaktım.

Bu cesareti için Cody'ye teşekkür edebilirim ama ne yaptığımı bilmesini istemiyorum. Yanlış anlayabilir... bunu ondan anlaştığımızdan daha fazlasını istediğim için yaptığımı düşünebilir.

İstiyorum ama saf gazaptan yaratılmış bir adamla -Mia'nın nişanlısıyla- yüzleşmemin nedeni bu değil.

Yeni cesaret duygumu ateşleyen ve Nico'nun kapısını çalmama yardımcı olan şey Cody'nin mezuniyet partisinden sonraki gün bana söyledikleriydi.

"Hatalarının seni tanımlamasına izin veriyorsun, B. Onları sana rehberlik etmesi için kullan."

Ben de öyle yaptım.

Nico beni içeri aldı, Mia beni dinledi ve kocaman kalbi benim acımasızlığımı geride bırakmasına izin verse de omuzlarımdaki yük kalkmadı. Mia'nın beni affedecek güce sahip olduğunu bilmek beni daha da kötü hissettirdi çünkü o çok saftı. Benden gördüklerini hak etmemişti, pişmanlığım ve suçluluk duygum daha da arttı.

Saçımdaki bağı çıkarıp örgüyü parmaklarımla tararken babamın dün geceden sonra bugün çok daha sert taleplerle dışarıda beklediğini fark ettim.

Ama babam yerine Cody boxer şortuyla orada, göğsünün genişliği nefesimi kesiyor.

"Tek kelime etmeden yatağımı iki kez terk edemezsin," diye homurdanıyor ve uykusunu dağıtmak istercesine elini yüzünde gezdiriyor.

"Konuşacak bir şey yok. Özür dilerim-"

"Hayır," diye kestirip attı. "Saçmalama, B. Artık bunu aştiğımızı sanıyordum. Gözyaşları içinde yatağıma girip sana sarılmamı bekleyemezsin, sonra da tek kelime etmeden ortadan kaybolamazsın."

İleri gitmek yerine geri adım atıyorum. "Özür dilerim, bir daha yapmayacağım, söz veriyorum."

Öfkeli bir hışımla belimden tutup omzuna atıyor ve beni dairesine taşıyor. Yorganı çeneme kadar çekerek beni yatağa yatırdı.

"Bana ihtiyacın olduğuunda gelmeni istemediğimi söylemiyorum. Geldiğin için kızgın değilim. Gittiğin için kızgınım. Belli ki bir şeyler yaşıyorsun ve ben..." Boynunu kavırıyor, sertçe sıkıyor. "Yardım etmek istiyorum, tamam mı?"

Sürünerek beni göğsüne doğru çekti. "Dün gece ne olduğunu anlat bana. Neredeydin?"

"İlgilendiğin için teşekkür ederim ama konuşmak istemediğim şeyler var. Dün gece beni gördüğünde ne düşündüğünü biliyorum ama *öyle* değildi, tamam mı? Ben iyiyim." Bir elimi gövdesine atıp yanına sokuluyorum. "Daha fazla çizgiyi aşıyorsun, Cody."

Yanağını başıma bastırıyor ve çenesinin gerildiğini hissediyorum, içsel bir savaş dikkatini dakikalar önce yaydığı kararlılıktan çalıyor. Bunu kendi avantajıma kullanarak dikkatini daha da dağıtıyorum ve parmaklarım büyük, sert sikinin dış hatlarını bulana kadar elimi göğsünden aşığı kaydırıyorum.

"Kaçmaya devam edemezsin," diye homurdanıyor, ben onu yavaşça kaldırırken kalçalarını dokunuşuma doğru eğiyor. "Konuş benimle. Seni dinleyeceğim."

"Terapistim de öyle," diye karşı çıkıyorum ve başımı eğip boynuna ağzı açık öpücükler konduruyorum.

"Terapiye mi gidiyorsun?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım kulağına doğru ilerliyor. "Beni düzeltebileceğini düşünmüştüm ama... bir yıl oldu ve ben hala kırık durumdayım."

"Beni kızdırmaya başlıyorsun," diye homurdanıyor, parmakları sırtımda geziniyor, dokunuşu sahiplenici, sert ama şefkatli. "Sen kırılmadın, B."

"Dikkatli ol," diyorum, göz hizamızda olacak kadar geriye doğru eğilerek. "Benden nefret ettiğini unutmuş gibisin, Cody."

"Ya senden nefret etmek istemiyorsam?"

"O zaman seni becermek istemiyorum." Çenesini öpüyorum, dudaklarına doğru ilerliyorum, sonra oturup üstümü başıma çekiyorum.

Cody bir anda üzerime atlıyor, iri elleriyle küçük göğüslerimi avuçluyor. Sıcak ağzını meme ucumun etrafında dolaştırıyor ve aynı şekilde diğerine yönelmeden önce emiyor.

"Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana," diye fısıldıyorum.

Daha sert emiyor. Dili eğlenceye katılıp acıyı yatıştırdığında keskin bir sızı bacaklarımın arasından aşağıya doğru iniyor.

"Hile yapıyorsun," diyorum, kollarımı ona dolayarak göğüslerimin arasından öpücükler gönderiyor ve beni vücuduyla yatağa sabitliyor. "Öpüşmek yok-"

Dudakları benimkilerin üzerine iniyor, huzursuz, sıcak, talepkâr. "Şu tavrını bırak, çeneni kapa ve sana verdiğimi al," diye mırıldanıyor, kendine yer açmak için kalçalarını aralıyor. "Konuşacaksın, B." Uzun, sıcak bir öpücük daha çalmadan önce dudağımı ısıyor. "Bana dün gece neler olduğunu anlatacaksın."

"Hayır. Ben... I..." Külotumu kenara itip iki parmağını hızla içeri daldırdığında sert bir nefes alıyorum. "Bu hiç adil değil."

"Adil mi? Sen adil oynamıyorsun, o yüzden benden de bekleme." Başını tekrar eğiyor, öpücüğü ilk öpücüğümüz kadar vahşi. "Bağır, tekmele, istediğin kadar dövüş benimle. *Umurumda değil.* Umrumda değil. Konuşacaksın."

"Tanrım, senden nefret ediyorum." Bunu demek istemedim. Ve kelimeler doğru gelmiyor. Sanki başka bir dört harfli kelimeyi kastetmişim gibi geliyor.

Beni karnımın üzerine çeviriyor, külotumu yırtıyor ve üstüme düşüyor, boxer'ı çoktan gitmiş. Aleti sırlıslıkla dudaklarımın arasından kayıyor, alay ediyor, orgazm vaat ediyor.

"Bu çok iyi. Benden daha çok nefret et." İçimde hareket ederken göğsü sırtımla aynı hizada, beni yatağa sıkıştırmamak için ağırlığını iki dirseğinin üzerinde destekliyor. "Dün gece neredeydin?"

"Dışarıda..." İki elimle yastığı kavrayarak inliyorum.

Bana daha sert vuruyor, bir eliyle saçlarımı kavrayarak başımı yastıktan kaldırıyor. Dili ağzımı yağmalarken, dudakları sikini içime sokacak kadar uzun süre dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Çok tatlı," diye fısıldıyor dudağımı ısırarak, itişlerinin hızı beni sınıra doğru savurmaya yetiyor ama orgazmı yüzeye çıkarmaya yetmiyor. "Dün gece neredeydin?"

"Sana söylemiştim. Dışarıdaydım."

Saçlarımı bırakıp baldırlarının üzerine oturuyor, ben titreyip neredeyse boşalana kadar sertçe içime giriyor, ama sonra tamamen çekilmeden önce gevşiyor.

"Nereye?"

"Bu bir şantaj! Çok zalimce, korkunç, berbat-" Bir kolunu belimin altından geçirip beni yukarı çekerek sikinin üzerine oturttuğunda cümlelerin geri kalanını yutuyorum, dizlerim kalçalarının iki yanındaki şilteye gömülüyor.

"Güvenli bir kelime seç,

B." "Ne?"

"Lanet olası güvenli bir kelime seç. Normalde seks sırasında söylemeyeceğin herhangi bir şey." Kalçalarımı kaldırıp beni aletin üzerine oturttu, gözleri benimkilere dikilmişti. "Kırmızı? Ananas?"

"Şah mat."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Şah mat o zaman. Durmamı istediğinde kullan."

"Konuşmayı kesmek mi, bana dokunmayı kesmek mi?"

"İkisi de. Güvenli kelimeni kullandığında her şey durur."

Gülümsemem yüzümden kayıp gidiyor ama hareket etmeyi bırakmıyorum, iri elleri beni yavaşça yükselip alçalmaya yönlendiriyor. Benimkiler boynuna sıkıca sarılırken, ona bu kadar yakın olmanın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

"Konuşmak istemiyorum, Cody. Lütfen, beni konuşturma. Sadece içimde olmanı istiyorum. Seksi bana karşı kullanma. Benden nefret etmeye devam et, benden nefret etmeye devam et."

"Korkarım burada kuralları sen koymuyorsun, B." Dudaklarını köprücük kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. "Velet gibi davranmayı bıraktığın anda senden on kez nefret edeceğim. Seksi sana karşı kullanmıyorum. Güvenlik duvarını kapatmak için kullanıyorum." Ensemde tutup dudaklarımı yumuşak bir öpücük için onunkine doğru yönlendiriyor. "Seni sınırlayacağım. Bana ne olduğunu anlatmanı istediğim için değil, bana anlatmak istediğin için boyun eğmeni sağlayacağım." Beni tekrar öpüyor, alt dudağımı ısıyor. "Sadece korkuyorsun."

"Yanılıyorsun," diye nefes alıyorum ağzına, uzaklaşıyorum.

Popoma tokat atıyor. "Korktuğumu sanmıyorum." Beni yerimde sabitleyerek, yavaşça, çok yavaşça, sıkı itişlerle G noktama vururken işkenceyi devralıyor. "Dün gece neredeydin?"

"Bundan hoşlanmıyorum." Yüzümü boynunun kıvrımına saklıyorum ve o da hemen kollarını sırtıma dolayarak beni kendine yakın tutuyor.

senkronize hareket eder.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Ben de bundan hoşlanmıyorum." Beni sırtüstü çeviriyor, üzerimde sürünüyor ve derin, acil itiş gücü neredeyse beni azdırıyor. "Ama seni ağlarken görmekten daha çok hoşlanmıyorum. Kiminle çıktın?"

"Seni ilgilendirmez."

"Cam eşyalarını kırdığında burada olan adamla mı?" diye soruyor, içime daha hızlı giriyor, orgazm kıyındaki alaycı bir dalga gibi, geliyor, gidiyor, geliyor, gidiyor, asla sahili sular altında bırakacak kadar uzağa ulaşmıyor. "Telefonda konuştuğumuzda sana bağırana aynı kişi mi?"

Bu Cody'nin beni serbest bırakmayı ilk reddediş i değil. Bu kısmı umurunda değil ama sorularla, aynı anda hem kızgın hem de endişeli ses tonuyla ve bana bakışıyla birleşince... zırhım çatlamaya başlıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yaklaşan gözyaş larını engelliyorum, sözlerini ve anıları engelliyorum, ama iş e yaramıyor.

Her şey yıkılıyor. Zihnim sıkışmadan önce duyduğum son şey Cody'nin bir sonraki havlayan sorusu.

"Kırmızı giydiğinde seni alanla aynı kişi mi?"

Şimdiye kadar bastırdığım, sahte gülümsemelerin ve geçici bir kontrol duygusunun ardına sakladığım her duygu yeniden ortaya çıkıyor ve beni aynı anda her yönden vuruyor.

Cody ortadan kayboldu. Yatak odası da.

Kafam dev bir ekrana dönüşüyor. Görüntüler çok hızlı akıyor. Annem aklını kaybediyor, halüsinasyonlar görüyor, babam yumruklarını annemin kafasına indiriyor, soysuzlar beni izliyor, on iki yaş ımdan beri isteğim dışında bana dokunuyorlar. Mia'yı nasıl avladığımı, sonra annem babamı öldürdüğüm için ç ığlık attığında yatağ ımın altında nasıl ağladığımı. Bacaklarımda kan, ellerim kalçalarımda, iğrenç sözler.

Yüzlerce kırık sahne, hayatımdaki en kötü anların bir izdüşümü. *Tüm* hayatımın, çünkü içinde hiç mutluluk yoktu. Gerçek mutluluk yoktu. Yapay, üretilmiş. Sahte.

Tıpkı dünyaya gösterdiğim yüzüm gibi.

Cody beni kollarında nazıkçe sallıyor, baş ım çenesinin altında, kolları beni sarıyor, tırnaklarım etini öyle sert pençeliyor ki uzun, kırmızı çizgiler bırakıyorum.

Derisini yırttım.

Gerçeklik yeniden ortaya çıkarken güçlü bir ürperti beni sarsıyor. Yüzüm ıslaktı ve Cody'nin üzerimize örttüğü yorganın altında çırılçıplaktım. Daha önce hiç

babamdan başka kimsenin önünde panik atak geçirmedi. Sonuncusu, o bardakları mutfağımda ona fırlattığımda oldu.

"İşte buradasın," diye saçlarımdan nefes alıyor Cody, hareket etmeye çalıştığımda beni sıkıca kavıyor. "Sorun yok, sakin ol. Benim, bebeğim. Yanındayım."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı yutuyorum ve kendimi uzaklaştırıyorum. "Özür dilerim, ben... dalmışım."

"Blair," diyor ve çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü kendi tarafına çeviriyor. "Bu sık sık olur mu?"

"Hiçbir şey olmadı."

Bu iş çok ileri gitti. Cody çok anlayışlı, çok zeki ve beni *önemsiyor*. daha derine inecek, sorular soracak kadar.

"Panik atak geçirdin, B. Bu bir şey değil." Parmaklarını bileğime dolayarak beni kendisine doğru çekti. "Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Her şeye rağmen kendimi ona doğru eğiyorum, yüzümü boynunun kıvrımına saklıyorum. Seks, kolonya, duman ve ben kokuyor. Sakinleştirici. Baş döndürücü.

Olumsuz duygularım onun her sözüyle kayboluyor. Ne söylediği önemli değil. Beni sakinleştiren onun sesi. İsterse telefon rehberini okusun, umurumda değil.

"Yaptım," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Kendimi incittim."

Uzun bir duraksama oluyor, kasları geriliyor ve bir daha asla gevşeyemeyecek kadar gerginleşiyor. "Sorularıma hiç cevap verecek misin?"

"Bu anlaşmanın bir parçası değil."

"Siktir et anlaşmayı," diye fısıldıyor saçlarıma. "Birinin boynunu kırmamı mı istiyorsun? Kıracağım. Seni kimin incittiğini söyle."

Umurunda olmamalı. Ben buna değmem. Onun ilgisine ya da çiğnediği kurallara değmem.

Dudaklarım ayrılıyor. Ona bittiğimizi söylemek istiyorum. Bittiğini. Artık seks yok. Bir *selam* bile vermek istemiyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Cody benim ilk sakin ve güvenli tadım. Normalin ilk tadı. Onunlayken rol yapmıyorum. Yapmak zorunda hissetmiyorum ve bu korkutucu. Korkutucu ve bağımlılık yapıcı, bu yüzden kapıları kapatmak yerine korkakça bir çıkış yolu seçip açık bırakıyorum.

"Şah mat," diyorum, onu uzaklaştırmak için iki elimi göğsüne dayıyorum.

Karşı çıkmıyor, uzaklaşabilmem için ellerini kaldırıyor, sonraki her kelimesi bir kurşun kadar keskin. "Bir dahaki sefere ağlamak için bir omuza ihtiyacın olduğunda..." Duraklıyor, dişleri dudaklarının arasında gıcırıyor, o derin, kahverengi gözlerinde öfke dans ediyor.

Dilinin ucunda ne olduğunu biliyorum: *bana sürünerek gelme*, ama uzun bir nefesle omuzları çöküyor ve başka bir şey çıkıyor.

"Bana neler olduğunu anlatmayacağını açıkça belirttin. Tek istediğin iyi bir sikiş, tamam, buna sadık kalacağız ama yardıma ihtiyacın olursa... Biri sana zarar verirse... Ben buradayım, B. Bana gel, tamam mı? Yardım ederim."

Sesindeki acı beni o kadar derinden yaralıyor ki nefesimi kesiyor. O önemsiyor ve ben... Onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Böylesi daha iyi. Sunacak iyi bir şeyim yok.

YİRMİ BEŞ

Cody

BACHELOR PARTİSİ MİSAFİR LİSTESİ otuz iki erkekten oluşuyor. Las Vegas'ın vahşi doğasında iki gün boyunca otuz iki adam. Her dakikayı hatırlamak mı istiyorum yoksa gözümü karartıp hiçbir şey bilmemek mi bilemiyorum çünkü bir sürü kötü karar vereceğimi biliyorum.

Blair bir saat önce mesaj atıp *bu gece* başka bir randevusu *olmadığını* söylediğinden beri gerginim. Benden kaçıyor ama nedenini anlayamıyorum.

Güvenli kelimesini kullandıktan sonra aramız iyiydi. Pazartesi günü işten sonra dairesine uğradım ve yatakta üç saat geçirdik ama Salı günü hiçbir açıklama yapmadan *bu gece olmaz* diye mesaj attı. Dün de aynısını yaptı, bugün de.

Üç gün, açıklama yok. Derimden sürünerek çıkıyorum, ona alan açabilmek için tüm içgüdülerimle savaşıyorum.

Bekârlığa veda partisi, bizi sadece Vegas'a götürmekle kalmayıp bütün gece şehirde şoförlük yapacak kiralık lüks bir otobüsle yola çıktığında her şey daha kolay olacak. Zihnim meşgul olacak, Blair'in sessiz davranışını düşünecek zamanım olmayacak.

Ama... önce gitmemiz gerekiyor ve kardeşlerim bir avuç kırbaçlanmış korkak gibi davrandıkları için bu sorunlu olabilir. Sosis Festivali grup sohbetindeki mesajlar her saat daha sık geliyor. Colt ve ben, sağduyulu son Hayes kardeşler olarak sabah beşten beri yangın söndürüyoruz.

Önce Theo'nun etekleri tutuştu çünkü hepsi çocuklarını annelerine bırakacaktı ve annesinin beş oğlanla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Colt: Bizden yedi tane vardı, kardeşim. Beş çocuk çocuk oyuncağı. Babam da orada, büyükannem de yardıma geliyor. Rahatla.

O otuz yaş daha gençti Colt. Uğraşması gereken sadece dört kişi vardı. Siz üçünüz gelmeden önce kendi kendimize yetiyorduk. River kolay bir çocuk değil.

Sen de değildin. Ve bir yetişkin olarak daha da kötüsün.

Onu sakinleştirmek için bu mesajlardan daha fazlası gerekti ama Theo kontrol altına alındığında Nico, Shawn'dan yasaları çiğneyip Mia'ya silah ruhsatı almasını istedi. İyi bir ruh halinde olmadığım için makul ve yardımcı olmak yerine sinir bozucu bir hıyar oluyorum.

Hazır başlamışken ona kurşun geçirmez bir yelek al, Shawn. Vahşi köpekleri olan iki koruma, kapsama alanı dışında olması durumunda acil durumlar için bir uydu telefonu ve boynuna takabileceği panik butonlarından biri.

Kardeşlerim de Nico'ya haddini bildirmek için nadiren de olsa şimşek hızıyla eğlenceye katılıyorlar.

Shawn: Yedek kurşun geçirmez yeleğim yok ama uygun bir vücut zırhım var. İşe yarar mı?

Conor: Evet, bu iyi. Silah için bir kılıf, birkaç bıçak ve belki de tedbiri elden bırakmamak için bir sis bombası almayı unutma.

Vampirler için gümüş kurşunlara da ihtiyacı olacak, kardeşim. Ve kıyamet ihtimaline karşı bir hayatta kalma kiti. El feneri, su, pil, konserve yiyecek. Bilirsin, temel ihtiyaçlar.

Hepinizin canı cehenneme.

Gelen mesajlarda bir duraklama var. Çok mu ileri gittik diye düşünmeye başlıyorum ama sonra Nico yazıyor ve sohbetin başında beliriyor.

Tamam, pislikler. Yapabiliyorsan sadece bir kutu biber gazı, Shawn. Ama hafif ve menzilin iyi olduğundan emin ol. Kahretsin, bu gece zombiler dünyayı ele geçirirse hepimiz çok üzölürsünüz.

Olaylar tekrar patlak vermeden bir saat daha geçer. Logan, Noah'ın t-rex'inin fotoğrafını gönderiyor. Eli kuyruğunu küçük avucunun içinde tutuyor ve Noah beşiğin yanında durmuş ağlıyor.

Geçen yıl size bunlardan iki tane almıştım. Yedeği nerede?

Logan: Hiçbir fikrim yok. Bulamıyorum.

Conor: Tamam, ben hallederim. Ofisteki işimi bitirip eve dönerken atari salonlarına uğrayacağım.

Neredeyse öğle yemeği vakti ve sabahtan beri telefonuma bakmaktan başka bir şey yapmadım. Ekibimin Mayıs ayında başladığımdan beri üzerinde çalıştığımız şantiyeyi bitiriyor olması iyi bir şey. Gelecek hafta iç tasarım ekibine devretmeden önce ekipmanları temizliyorlar, bu yüzden yapacak pek bir şeyim yok, yoksa Logan iş zamanımı kişisel meseleler için harcadığım için kıcıma tekmeyi basacaktı.

Şehir merkezine yakınız, bu yüzden bir sandviç ve kahve için bir kafeye girdim, pencere kenarında bir masa seçtim, telefonum açık, sohbet açık çünkü başka bir erime var.

Theo: Düşündüm de, biber gazı fena fikir değil. Bu dünyada bir sürü deli var. Bir tane de Thalia için al, Shawn.

Şunu üç yapalım.

Conor: Siktir. Tamam, Vee için de bir tane al.

Bu noktada, ben bittim. Ne kadar da ağılak bir grup. Theo bu konuda başı çekiyor çünkü Thalia en sert olanı ve kendini güvende tutmak için kesinlikle biber gazına ihtiyacı yok. Kızları da güvende tutacaktır ama-

Blair'in darmadağınık, makyajı akmış, kıyafetleri yırtılmış görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor ve... kahretsin.

Sanırım sonunda kardeşlerimin neden böyle davrandıklarını anladım. B'nin üzerinde bir kutu olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim.

Telefonu kapıp ona kısa bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Neden benden kaçıyorsun?

Cevap beklerken ayağım yere vuruyor, Sosis Festivali sohbetine gelen mesajları görmezden geliyorum.

B: Senden kaçmıyorum.

Sıkılı yumruğum masanın üzerinde yavaşça açılıyor ve çenemdeki kaslar gevşiyor, böylece onun mesajını beklerken dişlerimi gıcırdattığımı fark ediyorum.

Peki, o zaman bu gece gel. Soru sormak yok.

Cevap geri geliyor, gerginlik de öyle. Kaslarımı öyle bir sıkıyor ki kramp giriyor. İstemsiz refleks yumruğumu da sıkıyormuş gibi oluyor ve telefonu tuttuğum için ekran çatlıyor. Sol alt köşede kılcal bir kırık ama sinirlerimi zıplatmaya yetiyor.

Yapamam. Özür dilerim.

Tavana bakıyorum, nefesimin altında mırıldanıyorum. *Düştüğümde tekmele beni, neden yapmıyorsun?*

Üç gün düşünmek için uzun bir süre. Dün gece kendimi meşgul etmek için Blair'le çalıştım ve sekiz haftadır yatıyorum. *Sekiz* hafta. İki ay seks. Hayatım boyunca hiçbir kadınla bu kadar uzun bir ilişkim olmadı. Ana bile yaklaşmadı.

Bu iki ay boyunca, bana bu *gece olmayan* bir düzine kez mesaj attı, ama farklı bir şekilde vuramıyorum. Durum göz önüne alındığında, bu işimizin *bittiğini* söylemenin daha nazik bir yolu gibi geliyor.

Ve bittiğimizi bilmek, onu görmeyeceğimi, ona dokunmayacağımı, onu *öpmeyeceğimi* bilmek beni sinir krizinin eşiğine getiriyor.

İki ay oldu ama henüz doymadım. Yaklaşamadım bile. Aksine, daha fazlasını istiyorum.

Başım belada.

Hiç düşünmeden, içimde dalgalanan acının sahneye çıkmasına izin verdim. Bana anlaşmanın masadan kalktığını söyleyecek cesareti olmalı.

Ben: Eğer işimiz bittiyse, Vegas'a gitmeden önce bilmem iyi olur, böylece tüm hafta sonu boşu boşuna sikime tasma taktırmamış olurum.

Gönder tuşuna basar basmaz pişman oldum. Kulağa o kadar yanlış geliyor ki... sanki o sadece iyi bir kadınıymış gibi. Sanki seksten başka bir şey umurumda değilmiş gibi.

Umursamamalıyım.

Tanrım... Kendimi *neyin* içine soktum

ben? Ya da daha iyisi, *neden?*

Daha iyisini bilmediğimden değil. Yüzeyin altında kaynayan çekimi uzun süre bastırdım ve reddettim. *Sadece arzu*, dedim kendime. Ama derinlerde, inkar edilemez gerçeği biliyordum. Mezuniyet partisinden sonra Blair'i kollarımda bitkin ve baygın bir halde Brandon'ın evinden dışarı taşıdığımda bunu biliyordum.

Colt'un arabasının arka koltuğunda, kapüşonuma sarılmış halde onu göğsüme yakın tuttuğumda da biliyordum.

Kahretsin, onu öptüğümde ve aklımda tek bir hedefle yatak odasına girdiğimde bile biliyordum: onu anlamsızca becermek.

Biliyordum ama görmezden geldim. Aramızdaki manyetik çekimin yoğunluğunu küçümsedim.

Güvende olduğumu düşündüm. Her şey kontrolüm altında sanıyordum.

Blair'in okul koridorlarında dar elbiselerle dolaştığını gördüğüm onca yıldan, dedikodulardan ve ününden sonra... Bunu fiziksel olarak koruyabileceğimden emindim. Mia'ya yaptıklarını düşünürsek, buna mecburdum.

Sadece seks. Harika, yoğun, çiğ seks.

Ama şimdi kesinlikle mahvoldum. Bir duygu kasırgasına kapıldım, lanet bir kasırğa zihnimi yırtıyor. Ona gönderdiğim mesaj şimdiye kadar düştüğüm en dip nokta olabilir ama işler her zaman daha kötüye gidebilir.

Cevabı geldiğinde, kesinlikle daha kötüydü. On kat daha kötü.

B: Yapamam çünkü ayın BU zamanı, ama nerede durduğunu bilmek güzel. Sikini istediğin gibi kullanmakta özgürsün.

Ceza olarak kazara fermuarıma sıkıştırmama ne dersin? Daha önce bu aptalca mesajı attığım için kendimi kötü hissettiğimi düşündüysem de, şimdi hissettiklerimin yanında bunun hiçbir önemi yok.

Beş saat sonra, kollarımda üç kutu paket yemek ve bileğimden sarkan bir kese kâğıdıyla, hâlâ iş kıyafetlerimle Blair'in kapısını çalıyorum.

Duş bekleyebilir.

Yapmam gereken ciddi bir özür dileme işi var. Regl olduğu için bir kıza asla suçluluk duygusu yüklemedim. Bilseydim, bu sefer kesinlikle yapmazdım.

Kapı açılıyor, Blair'in güzel yüzü kaşlarını çatarak bana bakıyor, tek kaşını kaldırıyor. "Ne istiyorsun?"

"Özür dilerim," diyorum, bir adım daha yaklaşıyorum, kapıyı yüzüme kapatamayacağı kadar değil ama. "Boktan bir gün geçiriyorum ve hıncımı senden çıkardım. Söylediklerimde ciddi değildim." Paket servis kutularını yukarı kaldırıyorum. "Pizza, Çin yemeği ve İtalyan yemeği. Ne isteyeceğini bilemedim."

Alnındaki iki kırısklık eşitleniyor, soğukkanlılığının çatlaklarından kırılma görünüyor.

"Hiç kimse benden özür dilemedi," diye itiraf ediyor sessizce. "Teşekkür ederim, ben de özür dilerim. Konunun etrafından dolanmak yerine sana regl olduğumu söylemeliydim." Bileğimde asılı duran çantaya bakıyor. "İçinde ne var?"

"Beni içeri alırsan sana gösteririm."

Eşikteki hırçın duruşu değişiyor ve kapıyı daha da açarak kenara çekiliyor. "Bu gece seks yapmayacağız, Cody."

"Gerçek bir denizci Kızıldeniz'i geçer bebeğim. Orgazm kramplara iyi gelir, biliyorsun değil mi?"

"Burada vajinası olan benim, yani evet, biliyorum. Ayrıca ne yardımcı olur biliyor musun? Isı paketleri, haplar ve çikolatalar. Şu anda kendimi seksi hissetmiyorum, o yüzden orgazm olmak yok. Bu iğrenç." Kapıyı kapatıyor, ben paket servis kutularını mutfak adasına bırakırken aynı yerde duruyor.

"İğrenç değil. Normal bir şey. Buraya seks için gelmedim B, ama duşta fişkırtmanı sağlayabilirim, böylece daha az iğrenç olur."

"Ben almayayım, teşekkürler," diyor burnunu kıvrarak, gözleri usulca parlayarak. "Ee? Çantada ne var?"

"Bir göz atın."

YİRMİ ALTI

Blair

ŞEKER ÇUBUKLARI. Bir sürü şeker, kokulu bir mum, hindistancevizi ve vanilya kokan bir banyo bombası, tamponlar, haplar ve hatta saçma sapan bir romantik komedi. Çantada *bunlar* var.

Regl döneminde hayatta kalma kiti.

Durduğum yerden Cody'ye bakıp önüme serilen içindekileri inceliyorum.

"Bu da ne? Bir şey mi unuttum? Dışarı çıkıp-" "Bana

tampon almışsın," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını kaldırıp kutuyu inceliyor. "Tampon kullanmıyor musun? İstersen gidip ped alabilirim."

"Hayır, bu... bu mükemmel." Her bir parçayı çantaya geri yerleştirirken ellerim titriyor, düşüncelerim aşırı hızda.

Cody odayı geçiyor ve beni tezgâhın üzerine çekiyor, iki eliyle mermer kenarı kavrarken dirseklerini dayamış bana bakıyor. "Sorun nedir?"

Parmaklarımla bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak siyah polo tişörtünün eteklerini buruşturuyorum.

Kalbim umut ve korkunun vahşi ritmiyle çarpıyor. Bu sadece arkadaşça olmaktan çok daha fazlası. Samimi, kişisel. Bir erkek arkadaşın yapacağı bir şey, kendini düşmanım olarak etiketleyen bir adamın değil.

O burada olmamalı. Her ne kadar benimle yatak odasının dışında vakit geçirmesini istesem de, bunu yapmamalı. Bize iyilik yapmıyor. İnce buzun üzerinde parmak ucunda yürüyoruz ve o düşünceli ve yardımsever davrandığında bu daha çok tepinmek gibi. *Şefkatli, tatlı, ilgili.*

Bana hiç gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi baktığında.

Çenemi eğip yüzümü inceliyor. "Kelimeler, bebeğim. Neyin var?"

"Hiçbir şey. Sadece... bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey."

İtiraf ediyorum, delici bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Artık benden nefret ediyormuşsun gibi gelmiyor."

Çizdiğimiz çizgiler bulanıklaşıyor, buharlaşıyor ve ben korkuyorum çünkü...

Sanırım ona aşığım ve şimdi... her şey durmak zorunda.

Başından beri lanetlenmiştik.

Beni öpmeden önce de ona karşı hislerim vardı ve ne zaman sınırları zorlasa berbat bir mücadele verdim.

Her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşünerek kendimi kandırırken daha da derine düşmesine izin verdim.

"Gitmelisin," diyorum, iki elimi göğsüne dayayarak duvarlarımı yeniden örüyorum, her ne kadar artık delik deşik olsalar da. Duygusuz, temkinli rolüme bürünmek artık kolay değil. O rolü oynamak artık kolay değil. Cody'nin yanında değil. "Lütfen," diye fısıldıyorum, içimdeki her şey isyan ediyor, "Ben... Ben bunu yapamam. Gitmen gerekiyor."

Kımıldamıyor. Aksine, beni daha da kalabalıklaştırıyor. "Çıkar şunu," diyor kalçalarımı okşayarak, gözlerinde sahne için savaştan çelişkili duygulardan oluşan bir kasırga. "Şimdi, B."

Yazlık elbiseme bakarken kaşlarım ortada birleşiyor. Ciddi olamaz. "Hayır. Sana bu gece seks yapmayacağımızı söyledim."

"İstediğim bu değil," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak. "Gözlerini benden ayırma, B," diye ekliyor, neredeyse fısıldayarak. "Hangisi gerçek?"

"Gerçek mi? Ben... hangisi gerçek?"

"Sen. *Hanginiz* gerçek? Tahmin etmekten yoruldum, söyle bana. *Bu* gerçek mi?" Bana bir el hareketi yaptı. "Yoksa dün gece benimle gülen kız mı? Kurabiye pişiren, yeğenlerimle ce-ee oynayan ve kollarımda uyuyana kadar ağlayan kız mı? Kırmızı dudakları ya da yüksek topuklu ayakkabıları umursamayan ve onu makyajsız görmemi umursamayan kız mı? Şişeden bira içen, eşofman giyen ve hatalarını ya da *bunu* kabul eden kız." Yine beni göstererek, şu anda takınmaya çalıştığım sahte rolü ima ediyor. Korkunç, dikkat çekici tavırlar, kaba bir dil ve kaba yorumlar. "Hangisi gerçek, hangisi maske?"

Ona bakıyorum, içim karıncalanıyor ve düğümleniyor. "Hangisinin gerçek olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ama yine de *bu* kız olmayı tercih ediyorsun. Sahte arkadaşlarınla dışarı çıktığında *o* oluyorsun. O kırmızı elbiseleri giydiğinde *o. Kendin* olduğun tek zaman benimle olduğun zaman."

Yanağımı ısııyorum, içimi görmesini hem seviyor hem de nefret ediyorum. Dünyaya gösterdiğim yüzün gerçek yüzüm olmadığını fark edecek kadar dikkat etmesi.

"Üniversitede bir yılın kaldı," diye devam ediyor, meramını anlatmaya çalışarak. "Bu bittikten sonra hayat başlar. Sahte yüzünün çoğunu görmeyeceksin."

tekrar arkadaş olursunuz. Bundan iki yıl sonra seni ikinci kez düşünmeyecekler. Beş yıl içinde çoğu adını bile hatırlamayacak."

Daha yakına eğiliyor, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın. "Bu sen değilsin," diye fısıldıyor, neredeyse yalvarırcasına, ama ses tonunda alevlenen bir öfke var. "Bu bir savunma mekanizması. Acıyı saptırmak için yarattığın bir alter ego. *Bu* kıza katlanamıyorum," diye tükürüyor, gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor ve sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. "Ama sarılmaya ihtiyacı olduğunda yatağıma gizlice giren kızı seviyorum. Sadece dudaklarıyla değil, gözleriyle de gülümseyen kızları severim." Bir süre duraklıyor. Vücudundaki tüm kaslar geriliyor ama yüzünden kararlılık fışkırıyor. "Acısının ağırlığını taşımam için bana güvenen kızları severim. Ondan nefret etmiyorum, B. Hem de hiç."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, son cümle zihnimdeki her yarayı ve bereyi kaplıyor, bir merhem gibi davranıyor, beni şimdiye kadar aldığımdan daha fazla sıcaklıkla kucaklıyor.

Cody bir adım geri çekiliyor, daha uzun, daha gururlu, daha kendinden emin duruyor. "Çıkar onu. Çöpe at, yak. Hayatını sabote etmeyi bırak."

Düşüncelerim saniyede bir milyon mil hızla akıyor, zihnim geçen haftalarda Cody'yle geçirdiğim her anın, her kısacık konuşmanın, gözyaşının ve kollarında parçalanmama izin verdiği zamanın anılarıyla dolup taşıyor.

Beni dairesindeki yatağa sürükledikten sonra uykuya daldığında dudaklarımın boynuna değdiği o küçük fırça.

Başlattığı ilk öpücük ve bunun ne kadar hızlı bir şekilde daha fazlasına yol açtığı. Her gülümseme, her nefes alış, her mutlu dakika.

Ve sonra her şey madalyonun diğer yüzüne geçer. Babam, arkadaşlarım, uzun zamandır hayalini kurduğum gelecek. Hedefler, tehditler, kaybedebileceğim her şey. Acı çektiğim her şey, kat ettiğim yol ve bitiş çizgisine ne kadar yakın olduğum.

Bir de hatalarımın heybetli gölgesi var. Mia'ya yaşattığım cehennem, kendimi affetmeyi düşünmek bile ne kadar acı veriyor.

Affedebilsem bile. Cody'nin ailesi beni asla kabul etmeyecek. Bu kâğıt üzerinde güzel ama uzun sürmeyecek. Cody gidecek.

O gidecek ve ben yalnız kalacağım. Aklımı bu karanlık düşüncelerden uzaklaştıracak sahte arkadaşlarım bile olmayacak. Sırtımı yaslayabileceğim param yok. Hayallerim yok. Geleceğim olmayacak.

O zaman ne yapacağım?

Tanrım, ya gitmezse? Ya gerçekten ikinci bir şans hak ettiysem?

Cody yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Kafanın içinde kaybolma. Fazla düşünme, B. Al. Al. Çıkar. Lütfen. Kendin için yapamıyorsan, benim için yap. Sana geçmişî nasıl unutacağını öğreteceğim. Sana nasıl mutlu olunacağını öğreteceğim."

Ses tellerim düğümlenerek uzaklaşıyor, titreyen ellerim kararsız bacaklarıma düşüyor. "Benden tekrar nefret etmeyi denemelisin. Bu riski almaya değmem, Cody."

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

YİRMİ YEDİ

Cody

KALBİM KOLLARIMDA, Blair'in konuşmak. *Gülümsemek*, o lanet maskeyi çıkarmak ve kendisi olmak: nasıl mutlu olunacağını öğrenen kız.

Geçmişe rağmen mutlu olmanın *sorun* olmadığını.

Çok derindeyim. Hem de çok derinde. Bu tehlikeli sulara nasıl yol alacağımı bilmiyorum. Onu özlüyorum. O burada ama ben onu özlüyorum. Onu istiyorum. İster altımda, ister üstümde, ister yanıma sokulmuş olsun. Benimle olduğu sürece umurumda değil.

Ondan vazgeçemeyeceğimi anlamalıydım. Yatağımdan gizlice çıktıktan sonra hışımla buraya geldiğimde anlamalıydım. Ama işaretleri, inkar edilemez çekimi ve mantığa meydan okuyan duyguları görmezden geldim çünkü içten içe, Blair'i yatak odasının dışında ne kadar arzuladığımı kabul ettiğimde, bunu bitirmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ve artık zarar görmeden kurtulmak için çok geç. Kurtulmak için çok geç, nokta. Ona aşık oluyorum.

Bu kadar basit ve bu kadar karmaşık.

Tabutuma çakılan son çivi, aldığım bir paket tampona bakarken yüzünde beliren inançsızlık ifadesiydi. Sanırsınız ki ona elmas bir yüzük vermişim, o kadar şaşkındı ki.

O sessizliğini korurken nabzım boynumda üç kez çarpıyor, bir sonraki sözlerini düşünüyor.

Bana bittiğimizi söylerse canım çok yanacak. İlişkimizin bittiği fikri bile kanımı donduruyor. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Ne şimdi, ne de asla ve bunu kabullenmek hem sarhoş edici hem de korkutucu.

Onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Koruyucu katmanlarını ortaya çıkarmak, maskelerini kalıcı olarak çıkarmak ve yaptığı her hatayı kabul etmesine yardımcı olmak istiyorum. Hayatına devam etmesine ve ne kadar değiştiğini kabullenmesine yardım etmek istiyorum. Sert dış görünüşü kırılganlığı ve iyiliği ortaya çıkarmak için parçalandığında en güzel olduğunu ona gösterin. Suçlamayı bırakmasını ve mutluluğu hak ettiğine inanmasını istiyorum.

Benimle mutluluğu.

Tehlikeli bir yolun kenarında sallanıyorum. Kardeşlerimin güvenliğini kaybetmekten korkuyorum. Mia'yı incitmekten korkuyorum. Blair'i istediğim için hepsini kaybetmekten korkuyorum.

"Sana sırtımızı dönmemiz için yapabileceğin tek bir şey bile yok."

Nico'nun sözleri zihnimin en derin köşelerinde yankılanıyor. Logan Cassidy'ye aşık olduğunu itiraf ettiğinde söylemişti bunu. Logan, Cass'in Nico'yu aldatan Kaya ile arkadaş olması nedeniyle bunun bir sorun olacağını düşünmüştü.

Logan onunla bir daha asla konuşmayacağımızı düşündü. Onu affetmeyeceğimizi düşündü.

Keşke benim durumumun da aynı olduğunu söyleyebilseydim ama hiç de öyle değil. Düşüncelerimi düzenlememe yardımcı olabilecek ve bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiği konusunda bana ışık tutabilecek biri varsa o da kesinlikle Logan'dır.

Blair yere bakıyor ama bunu gördüğünü sanmıyorum. Kafasının derinliklerinde. Ne düşündüğünü Tanrı bilir. Seçeneklerini mi tartıyor? Acaba o da benim gibi mi hissediyor? Hissetmediğini bana nasıl söyleyeceğini mi düşünüyor?

Sikeyim. Biliyor.

Bekliyorum çünkü doğru seçimi yapacağına güveniyorum. Suçlamayı bırakacağına. Yıllardır büründüğü ikinci kişiliğinden bir adım uzaklaşacağına.

Bekliyorum çünkü ona aşık oluyorum.

Geçmişinin onu tanımlamadığını görmesine yardım etmek istiyorum. Hatalar hayatın, büyümenin ve kim olduğumuzu öğrenmenin bir parçasıdır. Uğruna savaşmaya değer olduğuna inanırsa yanlışları düzeltebilir.

Saniyeler geçiyor, her biri unutulmaya uzanıyor, kol saatim yüksek sesle ve net bir şekilde işliyor. Blair yavaşça gözlerini yerden bana çeviriyor ve omuzlarımdaki ağırlık hafifliyor.

İçimi rahatlatan şeyin tam olarak *ne olduğunu* kestirmek zor. Belki de omuzlarının sarkması, alt dudağını dişlerinin arasına gergin bir şekilde çekmesi ya da o masmavi gözlerinde parlayan belirsizliktir.

Belki de bunların hepsi ve adını koyamadığım başka bir şeydir.

"İşte orada," diyorum parmak eklemlerimi çene çizgisinde gezdirip çenesini yukarı kaldırırken. "İşte benim kızım."

Dudaklarının kenarları seğiriyor. Gülümsemiyor, gülümseme sözü bile vermiyor ama sakın, kararını vermiş ve kalbim üç beden şişiyor,

İşaret parmağını tişörtümün yakasına takıp iki kez çekiştirdiğinde patlamakla tehdit ediyordu.

Başımı eğiyorum, dudaklarını bir öpücükle kaplıyorum, dilimi ağzının ipeğinin içine sokuyorum, tadıyorum, alay ediyorum, söylenmemiş sözleri mühürlüyorum. Bu işi başaracağız. Başaracağımızı biliyorum.

Tezgâhın kenarına yaklaşıyor, narin parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor, öpücük ilk seferinde olduğu gibi geliyor.

Bizi geride tutan her şey kayboluyor, ham, ilkel arzu geri dönüyor, şimdi arkasında gelişen duygularla daha güçlü.

"Bu kolay olmayacak," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Başa çıkmam gereken şeyler var, çözmem gereken şeyler... sana söyleyemeyeceğim şeyler." "Senden mucizeler istemiyorum, B. Sadece bir şey olmamış gibi davranmayı bırakmanı istiyorum.

olmadığınız biri olursunuz. Belirsizlik içinde yaşamayı bırakın ve ileriye doğru yürümeye başlayın. Kolay olacağını söylemiyorum ama buna degeceğine söz veriyorum."

Parmak uçlarını kafa derimde, boynumda ve omuzlarımda gezdiriyor, sonra iki eliyle yüzümü tutuyor. "Ağlayacağım her gözyaşına değersin Cody, ama hayatımla başa çıkmak için birkaç güne ihtiyacım var. Değişiklik yapmak için birkaç gün. Ayaklarımin üzerinde sağlamca durana kadar..." Göğsüme, kalp atışlarımin tam üstüne dokunuyor, sonra kendi göğsüne dokunuyor, "...bu aramızda kalmalı."

Bizi sır olarak saklayanın *o olacağı* kimin aklına *gelirdi*? Kardeşlerimin öğrenmemesi için elimden gelen her şeyi yapmalıydım, ama aramızdaki düşmanlık durumunu gizli tutmaya olan ilgimi kaybettim.

Dikkatsizdim. O geldiğinde kapıyı kilitlemeyi bırakacak kadar dikkatsizdim. Kardeşlerimden biri bizi mutfağımda sevişirken yakalayabilirdi ve umurumda değildi.

"Anlaştık, ama beni fazla bekletme. Seni kesinlikle zorunda olduğumdan daha uzun süre sır olarak saklamayacağım."

Yanakları soldu. "Kardeşlerinin ne diyeceğinden korkmuyor musun?" "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

İşleri kolaylaştırmak için yalan söyleyebilirdim ama aramızdaki hiçbir şey kolay değil. Bu berbat, karmaşık bir aşk. Hayattaki en iyi şeyler asla kolay değildir ve ben yalanlarla başlamayı reddediyorum.

"Cody, ben-"

"Sen buna değersin," diye araya giriyorum o tansiyonumu yükseltecek bir şey söylemeden önce.

"Aileni kaybetmeye değer miyim?"

Gölümseyip alnını okşuyorum. "Ailemi o kadar iyi tanımıyorsun ama söz veriyorum onları kaybetmeyeceğim. Benim olduğunu kabullenmeleri zaman alabilir ama kabul edecekler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ailemi tanıyorum B. Benden nefret etmelerini sağlayacak hiçbir şey yapamam. Birbirimize her konuda bok atarız ama önemli olduğunda dinleriz."

YİRMİ SEKİZ

Cody

AKŞAMI SOĞUK PIŞİRME YİYEREK VE İZLEYEREK GEÇİRDİK
Satın aldığım dandik romantik komediyi izliyor, rahatsız lacivert kanepesine sarılıyor ve bir çift ergen gibi öpüşüyorduk.

Aileme bizden bahsetmeden önce nelere dikkat etmesi gerektiği konusunda ayrıntılı bilgi vermedi ve beynimi kemiren merakı rağmen, cevaplar için zorlamanın ilerlemenin yolu olmadığına karar verdim.

Gece yarısı civarında kanepede uyuyakaldığında onu yatağına taşıdım ve bütün gece onu kucağımda tuttum.

Yapmadığım şey alarmı kurmaktı. Bekarlığa veda partisi sabah yedide Nico'da toplanıyor. En büyük araba yoluna sahipti, erkeklerin arabalarını tüm hafta sonu orada bırakmalarına yetecek kadar yer vardı.

Gözlerimi açıp kol saatime baktığım anda mahvolduğumu anlıyorum. Saat altı buçuk olmuş bile. Duş almadım ya da giyinmedim. Dün gece hafta sonu için çantamı hazırlamaya gittiğimde duş almış olabilirim ama bu sayılmaz. Sabah düzgün bir şekilde uyanmak için duş almam gerekiyor.

"Siktir," diye tıslayarak yataktan fırlıyorum. "Gitmem gerek, B. Geç kaldım."

Bir şeyler homurdanıyor, tek gözüyle bakmadan önce yorganı çenesine yaklaştırıyor. "Daha çok erken."

"Benim için geç." Pantolonumu çekiyorum, kalan giysilerimi topluyorum ve başını öpmek için eğiliyorum. "Döndüğümde regl olmamış olsan iyi edersin." Yastığının altından elini tutup sikimin üzerine yerleştiriyorum ve doğru miktarda baskı uyguladığında inliyorum. "Bununla ilgilenilmesi gerekiyor."

Yarı uykulu, hülyalı bir gülümsemeyle doğruluyor. "Her şeyi nasıl daha iyi yapacağımı biliyorum."

"Ben de, ama zamanım yok, B. Uslu dur."

"Zaten geç kaldın. Üç dakika daha ne ki?" "Üç dakika içinde beni boşaltabileceğini mi sanıyorsun?"

"Eğer bu işe yaramazsa, her zaman başka bir yol vardır." Bana bir ipucu vermek için kışını oynatıyor.

Kaburgalarımın arkasında ısı patlıyor. Onu bu şekilde keşfetme fikri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Bunun mümkün olmaması çok kötü. "Aminin içine girdiğim gibi oraya da girebileceğimi düşünmen bana o tatlı, dar kıçına hiç yarak girmedğini söylüyor. Kayganlaştırıcıya, bir tıkaca ve seni güzelce hazır hale getirmek için üç dakikadan fazlasına ihtiyacımız var."

İşaret parmağını eşofmanımın ceplerine sokuyor, pantolonumu indiriyor ve aynısını hızlıca boxerıma yapıyor.

"B, biz-" Sikimi ateşli ağzına alıp dilini başının etrafında döndürdüğünde sustum. "Kahretsin," diye tıslıyorum, taşaklarım geriliyor, orgazm zaten omurgamın tabanında inşa ediyor. "Bu üç dakika ile bir şeylerin peşinde olabilirsiniz."

Beni daha derine emiyor, başı ileri geri sallanıyor, uzun tırnakları beni yutarken yerinde tutmak için kalçalarım giriyor.

"Aferin kızıma, çok iyi... Biraz daha hızlı."

Saçlarını topluyorum, yumruğumla at kuyruğu yapıyorum, gözlerim güzel yüzünde. Orgazm ivme kazanıyor, tabanı kavradığında yüzeye daha hızlı fırlıyor. Bu bir duyusal aşırı yüklenme. Karakterimin pes etmeye ya da başkasının kazanmasına izin vermeye yatkın olmayan inatçı kısmı buna karşı koyuyor ama B beni ihtiyaçtan nasıl tutarsız hale getireceğini biliyor. Kontrolümü nasıl kaybedeceğimi.

Gırtlaktan gelen seslerimden başka bir şey odayı doldurmadan önce "Dışarı," diye törpülüyorum. Orgazm içimde sarsılırken boğazım daralıyor, kalçalarım kramp girecek kadar güçlü.

B zamanında geriye doğru eğildi, küçük eliyle uzunluğumu çalıştırdı, sıcak spermimi göğsüne ve boğazına sağdı.

"Bu..." Sert bir nefes çekiyorum. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Koltuk altlarını kavriyorum, sikimi boxer'ıma geri sokup eşofmanlarımı yeniden ayarladığında kalkmasına yardım ediyorum.

"Kontrolünü kaybetmeni sağlamak hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor, ellerini eşofmanımın kenarlarında gezdirerek.

"Bu iyiliğe karşılık verememekten nefret ediyorum ama-"

"Regl dönemimdeyim, Cody. Geç kalmasaydın bile bu iyiliğe karşılık vermene izin vermezdim." Gülümsüyor, merakla göğüs dekoltesine bakıyor, bir parmak dolusu dölümü siliyor ve ağzına alıyor.

Küçük bir hareket ama beni çılgına çeviriyor. Tekrar ayağa kalkıp onu yatağın üzerinde kolayca domaltabilirdim.

Parmağı ağzından çıkarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Hayal ettiğim gibi değil." Parmağını tekrar ağzına sokuyor ve bana bakarken yalayarak temizliyor. "Bir dahaki sefere ağzıma boşalabilirsin."

"Tanrım... Bana ne yapıyorsun?"

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondururken göğsünü göğsüme değdirmemeye dikkat ediyor. "Bu hafta sonu izleyeceğin hiçbir şovun bunu geçemeyeceğinden emin olacağım." Poposunu tokatlayıp sertçe sıkıyorum.

"Hiçbir şey bunu geçemez B, ama yeşil sana çok yakışıyor. Çok ileri gitmediğin sürece kıskanç olman hoşuma gidiyor. Bu gece başka birini becermek isteseydim, senden nefret etmediğimi söylemezdim." Poposuna bir tokat daha atıyorum ve başına son bir öpücük konduruyorum. "Git al bir banyo. Pazar günü görüşürüz. Bana ihtiyacın olursa ara."

Kendini banyoya kilitlemeden önce sadece bir gülümseme alıyorum ve insanlık tarihinin en hızlı düşünu almaya kararlı bir şekilde dairesinden çıkıyorum.

Ama kapıyı çekip açtığım anda her şey boka sarıyor, çıplak bir göğüs, dağınık saçlar ve elimde kıyafetlerimin yarısıyla Blair'in dairesinden çıkıyorum.

Her şey boka sarıyor çünkü koridorda kasıla kasıla yürüyen kardeşimle yüz yüze geliyorum. Adımının ortasında duruyor, kısılmış gözleriyle beni süzüyor.

Logan her kelimeyi tartarak, "Seni bırakabilirim diye düşündüm," diyor. "Bütün o arabalar Nico'nun yerine sığmaz."

"Diğerlerinden biri değil de sen olduğun için memnunum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Sana bir bok vermeyeceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun kardeşim."

Koridoru geçerken yoğunlaşan, birbirine karışan ve nefes alamayacak kadar sıcaklaşan atmosfere rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Biliyorum ama onca şeyin arasında yardımcı olacaksın. Hadi, duş almam lazım."

"Evet, eminim..." diye mırıldanıyor, beni içeri kadar takip ediyor. "Önce duş al, sonra sana isimler takarım, sonra da konuşursun."

"Sen o isimleri düşünürken, bana bir kahve yap."

O mutfağa giderken omzumu yumrukluyor, ben sola dönüp yatak odama gidiyorum, dolaptan yeni kıyafetler çıkarırken Logan'ın sessiz *göt deliği* kulaklarıma çarpıyor.

"Bu bir!" Ben de ona bağıríyorum. "Neden beş dakikanı ayırıp benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorsun?"

"Senin ayakkabılarına sığmazdım, kardeşim," diye tersliyor, sinirli ama beklediğim kadar kızgın değil. "Kapa çenenı, bırak düşüneyim ve acele et. Geç kaldık."

"Bu *senin* partin. Çocuklar sensiz gitmez."

"Eğer hareket etmezsen, ben de *sensiz* giderim."

Blair yatağıma girdiğinden beri, kardeşlerimin bizi öğrendiklerinde verecekleri tepkiyi hayal ediyordum. Ne kadar bağırış çağırışa katlanmak zorunda kalacağımı, bir ile on arasında bir ölçekte ne kadar kızacaklarını ve Nico'nun ne kadar süre hırlayacağını, tersleyeceğini ve benden kaçacağını merak ettim.

Ne kadar sert yumruk atacaktı? Burnumu kıracak mıydı yoksa sadece mor bir gözle yetinecek kadar öfkesini dizginleyecek miydi?

Bu düşünceler beni ele geçirdiğinde gergin ve huzursuzdum, midem ayrıntılı düğümlere bağlanmıştı, endişe zihnimin kenarını kemiriyordu.

Ama şimdi Blair benim olduğu için kafam sakin.

Logan az önce beni suçüstü yakaladı. Bu işten sıyrılmanın en iyi yolunu düşünmeliyim ama düşünmüyorum. Ne söylerse söylesin ya da bugün itiraf etmemi isterse istesin, gergin değilim. Ne istediğimi biliyorum.

Sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırım.

Duş almış, giyinmiş ve küçük valizimi taşıyarak mutfığa geri döndüğümde, atmosfer tüylerimi diken diken ediyor.

Tamam, belki de biraz gerginimdir.

"Ee?" Logan bana bir fincan uzatarak soruyor. "Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız, yoksa konuşmaya başlayacak mısın?" Tezgâha yaslanmış, dumanı tüten americanosunu yudumluyor. "Koridorun karşısında kimin yaşadığını biliyorum, o yüzden söyle bana... ne düşünüyordun?"

"Onu buldum," diyorum basitçe, gözlerinin içine bakarak.

"Dairesinde mi kaybolmuştu? Cody, ben sabırlı bir insanım. İki çocuğum var, bu yüzden sabır gerekli, ama açıklamaya başlamazsan, sana vurmayacağıma söz veremem." Bardağı kenara koyuyor, dişlerini gıcırdatıyor, şimdiye kadar kontrol altında tuttuğu tepkisi yüzümde patlıyor.

On beş metre uzakta ama omuzları o kadar gergin ki bunu görebiliyorum. Duruşu dikkatsizlikten bir heykele dönüşüyor ve duruşuyla birlikte atmosfer de değişiyor, hava ağırlaşıyor, gerginlikle doluyor.

"Siktir, Cody," diye söze başlıyor, ama sesi her kelimede daha da keskinleşiyor. "Blair mi? Cidden mi? Aklından ne geçiyordu?"

"Düşünmüyordum," diye itiraf ediyorum, kanepeye çöküyorum. Bu konuşma bitene kadar hiçbir yere gitmiyoruz. "Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Blair'de görüldüğünden fazlası var Logan. Bana geçmişinden, zorbalıktan, bunu neden yaptığından bahsetti ve-"

"Mia'nın saçını yaktı! Nico bunu öğrendiğinde ne kadar sinirlendi biliyor musun? Onu sakinleştirmek ne kadar uzun sürdü? Ve sen..." İki eliyle şakaklarına masaj yapıyor. "Geçen yıl Nico'nun Mia'ya zarar vermesini engellemek için elinden geleni yapıyordun. Şimdi de başka hiçbir şey yapmayan kızla mı uğraşıyorsun? Bu..." Sözlerini yarıda kesti, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Dalga geçmiyoruz. Artık yapmıyoruz. O benim Cass'im, Logan." Kaburgalarının arkasındaki cehennemden kurtulmak için yumruklarını sıkıp sıkıp açıyorum. Soru sormaya hakkı var. Nico'nun bana yaşatacaklarına kıyasla bunun çocuk oyuncağı olduğuna eminim ama bu dalga geçme yorumu beni çok kızdırdı. "O benim Thalia'm, Mia'm, Vee'm... *benim* kızım," diye ekliyorum açıklığa kavuşturmak için. "Karmaşık olduğunu biliyorum."

"Hadi canım," diye homurdanıyor ama elini yüzünde gezdirirken sesi daha yumuşak. "Siktir. Eğer onu böyle görüyorsan... bu her şeyi değiştirir." Kahvesinden uzun bir yudum daha alarak bana bakıyor.

Logan ve ben, Noah'ın en sevdiği amcası olduğumdan beri daha da yakınlaştık. Belki de artık sinir bozucu bir ergen olmadığım için daha iyi anlaşıyoruz.

Son iki yılda dört ağabeyimle de ilişkilerim değişti ama Logan ve ben fark ettiğimizden çok daha fazla düzeyde birbirimize benziyoruz.

Beni anlıyor. Bazen Colt ve Conor'ın yaptığı gibi düşüncelerimi doğrudan kafamdan çekip alıyor.

"Aşk her zaman karmaşıktır. Aramızda kolay olan birini söyle?" diye meydan okuyor ama cevap beklemiyor. "Hepimiz sonsuza dek mutlu olmak için boktan şeyler yaşadık."

"Bu Cass'le sana olabildiğince yakın, bu yüzden destek için en iyi umudum sensin."

"Bu yüzden seni diğerlerinden biri yerine onun dairesinden gizlice çıkarken yakaladığım için mutluydun, değil mi?"

"Evet. Kafamı koparma olasılığı en düşük olan sensin." Parmak eklemlerimi kırıp omurgamı dikleştiriyorum ve boş fincanımı sehpanın üzerine koyuyorum. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Sana ne yapacağını söylememi mi istiyorsun? Beni yanlış anlama, kardeşim..." duraksıyor ve aptal bir surat ifadesi takınıyor.

Muhtemelen aptalca değil, ama gerginim ve kolayca sinirlenebiliyorum.

Beni dava et. "Pekâlâ, biraz geriye gidelim. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, Cody. Nasıl oldu da

Bu nasıl oldu? Bunu nasıl haklı çıkardın?"

"Blair artık farklı. O değişti. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Boktan bir hayatı vardı. Bu onu hâlâ rahatsız ediyor ama kendi üzerinde alışıyor..." Yüzümü ellerimin arasına saklıyorum.

Blair'le vakit geçirmemiş birine onun ne kadar değiştiğini anlatmak kolay değil. Yaşadıklarının onu şu anki haline nasıl getirdiğini.

Ben bile hayatının tam olarak neye benzediğini ya da hala dolapta hangi bedenleri sakladığını bilmiyorum.

Elinde bir sürü hammadde olmasına rağmen asla mazeret üretmeyerek ne kadar sağlam bir irade ve karakter gösterdiğini açıklamak kolay değil.

Hatalar yaptığı için mutlu olmayı hak etmediğine dair kandırılmış inancından ne kadar vazgeçtiğini.

Herkes hata yapar. Onlar hakkında yaptıklarımız kim olduğumuzu kanıtlar. Blair harika biri. Güçlü, güzel, nazik... Çok kırılgan. Pişmanlık dolu, dikkatli, tatlı.

Bunların her biri için ona aşığım.

"Mesele şu ki," diyorum Logan'a bakarak. "Onu anlıyorum. Onu anlıyorum. O kötü biri değil."

Düşünüyor, uzattığı sakalını kaşıyor. "Senin nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Eğer kastettiğin buysa, ona onu sevdiğimi söylemedim. Bence bu çok açık. Bir süre öylesine takıldık ve-"

Parmaklarını sallayarak "Ah, ah, ah," diye bağırıyor. "Henüz bitirmedim. Benim kutsamamı mı istiyorsun? Kardeşlerinin arkasını kollayacağına dair güvenceye mi ihtiyacın var?"

"Hayır. Ben ne istediğimi biliyorum Logan. O benim."

Başını birkaç kez aşağı yukarı salladı. "İyi cevap. Ciddi olduğun anlamına geliyor. Cassidy'nin peşinden gitmeden önce senin onayını beklemedim. Onu istiyordum ve hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ee? Benden ne istiyorsun? Kartlarını aç, Cody. Oyun oynamak için çok yaşlıyım."

"İşaretler. Tavsiye. Nico ve Mia'ya ne diyeceğim? Haberi nasıl vereceğim? Blair'in o kadar da kötü biri olmadığını nasıl açıklarım?"

"Başlangıç olarak, bu hafta sonu kimseye söyleme. Seni seviyorum ama gecemi mahvedersen sana vururum. Ne kadar beklediysen biraz daha bekle."

"Bugün kimseye söylemeyi planlamıyordum. B bunu resmileştirmeden önce birkaç gün daha istedi. Yeşil ışığı aldıktan sonra ne yapacağım? Senin yaptığın gibi herkesi çağırayım mı yoksa önce Nico ve Mia ile mi konuşayım? Herkesin dinleyeceğinden eminim ama Nico-"

"Onu düğüne getir," diye araya giriyor

Logan. "Ne?"

Dudaklarında küçük bir tebessüm belirliyor ve son birkaç dakikadır takındığı öfkeli ifadeyi yatıştırıyor. Gerçi öfkeli demek abartılı olur. Logan'ın sağı solu belli olmaz, öfkelidir ve yeri geldiğinde acımasızdır ama yüzü yumuşaktır. Göz korkutucu görünmüyor. En azından sandığı kadar korkutucu değil.

"Onu düğüne getir," diye daha yavaş tekrarlıyor. "Şok terapisi. Ona gösteriş yap ve sonrasıyla ilgilen."

"Bilmiyorum... Onu ateş hattına sokmak istemiyorum."

Tezgâhtan uzaklaşıp boş fincanını lavaboya bırakıyor. "Bundan kaçamazsın, kardeşim. Öyle ya da böyle kendini gösterecek. Nico'nun dinlemesini mi istiyorsun? Blair'i düğüne getir. Orada seni terk edemez ya da senden kaçamaz. Ne söylemek istiyorsan söyleyeceksin." Kahvaltı barından anahtarlarını alıp beni takip etmemi işaret etti. "Ayrıca, birileri kışına tekmeyi yemezse nasıl bir düğün olur ki?"

Bu planlayacağım en son şeydi ama tamamen aptalca bir fikir de değildi. Logan iyi olduğunu düşünüyorsa, onu sorgulamayacağım. Sadece o da aynı şeyleri yaşadığı ve bana ciddi şekilde geri tepebilecek bir şey yapmamı tavsiye etmeyeceği için değil, bencil olduğum için. Düğününde kız arkadaşımı kolumda istiyorum.

Anlaştık gibi görünüyor. Smokin içinde kışıma tekmeyi yiyeceğim.

YİRMİ DOKUZ

Blair

Kalbim küt küt atarken, babamın numarasını çevirmeden önce derin bir nefes alıyorum. Bir, iki kez çalıyor ve arama kesiliyor. Ekranımda bir mesaj belirdiğinde korkudan midem bulanıyor.

Baba: tatilde. Cuma günü dönecek.

Umduğum şey bu değildi. Cody dönmeden önce konuşmamız gerek. Henüz bir planım yok ama babamın uzakta olması en kötü şey değil. Gideon Fitzpatrick'in desteği olmadan bir hayatın ilk adımlarını atmam için bana zaman veriyor.

Bu önemli. Konuşmamız gerek.

Gönder tuşuna basıyorum, okuması için ona bir dakika veriyorum, sonra tekrar arıyorum. Bu sefer telefon çalmadı bile. Onun yerine sesli mesajıyla karşılaştım. "Gideon Fitzpatrick'e ulaştınız. Şu anda müsait değilim. Lütfen mesaj bırakın." Bip sesinden önce telefonu kapatıyorum, hayal kırıklığı ve rahatlama gergin zihnimi dolduruyor.

Belki de en iyisi budur. Düşüncelerimi toparlamam ve kaçınılmaz hesaplaşma için kendimi çelikleştirmem için bana birkaç gün veriyor.

Koltuğa yığılıp telefonuma bakıyorum ve babamla yüzleşme zamanı geldiğinde, bulduğum bu kırılgan mutluluğun yok olmaması için dua ediyorum. Ve her şeyden çok, umarım Cody ile olan ilişkiyi mahvetmez.

O benim güvenli sığınağım oldu. Neşe, güvenlik ve huzur kaynağım. Onu kaybetmek babamla yüzleşmekten daha korkutucu.

Onu hak ediyor muyum bilmiyorum ama hayatımda ilk kez uğruna savaşmaya değer bir şeyim var.

Uğruna savaşmaya değer biri.

Günün geri kalanını mücevherlerimi, çantalarımı ve ayakkabılarımı karıştırarak ve birkaç saatte bir Cody'ye mesaj atarak geçiriyorum. Hepsi akşamdan kalma ve altı saatlik otobüs yolculuğunu iple çekmiyorlar.

Bana otelin barında içtiği Corona'nın bir fotoğrafını ve neredeyse mor asamı çıkarmamı sağlayacak birkaç kelime gönderdi.

Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum bebeğim. Seni çok özledim.

Her ne kadar kaşıntımı kaşıyıp kendimi orgazm etmek istesem de, bu onuru Cody'ye vermeyi tercih ederim. O bu işte benden daha iyi. Uyandırdığı orgazmlar çok daha güçlü.

Bekârlığa veda partisi yola çıkmak için yeterince iyi durumda olduğunda saat akşamın sekizi oluyor. Cody gecenin geç saatlerine kadar dönmeyecek, bu yüzden yemek için dışarı çıkarken ona bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: Anahtarımı posta kutuna bıraktım. Kendin gir.

Ben geri dönene kadar cevap vermiyor, pizzanın aromatik kokusu küçük Porsche'mi dolduruyor.

Bu bana uykuya dalmayı planladığını söylüyor. Beni bekle. Ben:

Denerim ama ne olur ne olmaz, anahtar orada.

Arabamı park edip Cody'nin sapığının dışarıda gizlendiğini, gözlerini bir çift büyük boy gözlüğün arkasına sakladığını gördüğümde iyi ruh halim buharlaşıyor.

Tuş takımındaki bir düğmeye endişeyle basıyor, muhtemelen Cody'nin evini arıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturmuş, sağa sola üç adım atıyor.

"Ne yapıyorsun burada?" Sesim dostça olmaktan uzak, soruyorum.

Savaş modundayım, kıskançlık içimde kıvranıyor. Eğer erkeğimi çalabileceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve benim savaşçı duruşum sarsılıyor. İfadesinde neredeyse çaresiz bir şey var. İyi bildiğim bir tür kökleşmiş hüzn.

"Oh, hey, Blair. Ben de tam senin dairenini arıyordum..."

"Beni görmeye mi geldin?" Beklediğim bu değildi. Pizza kutusunu işaret ettiğimde ilk kıskançlığım kayboluyor. "Yemek için dışarı çıktım."

Dudağını ısırtıyor, gergin bir duraklama yapıyor. "Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye itiraf ediyor sonunda, gözleri yaşlarla doluyor. "Lütfen." Sesi yumurta kabuğu gibi çatlıyor.

"Sen iyi misin? Neyin var?" Pizzayı yakındaki bir banka bırakıp tüm dikkatimi ona verdim.

"Cody'den özür dilemem gerek."

Bunun üzerine kaskatı kesildim, kıskanç canavar bir kez daha başını kaldırdı. "Cody burada değil. Bu hafta sonu Logan'ın bekârlığa veda partisi var."

"Biliyorum. Bu yüzden bu gece geldim." Duygularına çobanlık ediyormuş gibi duraklıyor. O kadar küçük ve kaybolmuş görünüyor ki, bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Ona bir şey vermeni istiyorum." Cebinden çıkardığı buruşuk bir kâğıt parçasını bana uzatıyor.

"Nedir bu?"

"Bir özür. Onunla yüzleşmem. Yaptığım onca şeyden sonra olmaz, bu yüzden bir mektup yazdım. Oku, tamam mı? Bilmeni istiyorum ve eğer görmesi gerektiğine karar verirsen, Cody'ye ver."

"Neyi görüp görmemesi gerektiğine karar vermek bana düşmez. Döndüğünde ona veririm."

"Teşekkür ederim." Bana küçük bir gülümseme sunuyor, zaten geri çekiliyor. "Çok tatlı bir çift oldunuz, biliyor musun?"

Cevap vermeme beklemiyor, topukları kaldırıma vurarak dönüp uzaklaşıyor.

Çantayı mutfak adasına bırakana kadar iştahım kaçıyor. Ana okumamı istediğini söylemişti.

Kendimi bundan vazgeçiremeden kanepeye oturdum ve mektubu açtım.

Cody,

Bir mektup. Ne kadar da doksanlı yıllara aitim, değil mi?

Belki bir bakıma, ama gerçek şu ki, seninle yüzleşmekten korkuyorum.

Hayatımı mahvettim. İçimi dökmem gereken çok şey var ve size bir özür borçluyum. Umarım okumayı bitirdiğinde her şey daha anlamlı olur, ve neden öyle davrandığımı anlayacaksınız.

Öncelikle, seni berbat dünyama sürüklediğim için özür dilerim. Bu adil değildi. Benden gördüğün deliliği asla hak etmedin.

Kardeşimin intiharı için kendimi suçladım ve çarpık bir şekilde kendimi cezalandırmaya başladım. Ona zaman ayırmış olsaydım hâlâ hayatta olabileceğini bildiğim için suçluluk duygusuyla baş edemiyordum.

Kardeşimin sevgilisi ondan ayrıldı ve bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında değildim. Kendi hayatıma o kadar dalmıştım ki ona ihtiyacı olan zamanı ve ilgiyi gösteremedim. Ölmeden önceki gece beni aradı ve gelmemi istedi. Gelmedim ve sonra gitti.

Her şey dağıldı. Kendimi senin reddine hazırlayarak onun çektiği acının bir kısmını hissedebileceğimi düşündüm. Arada kaldığın için üzgünüm. Net düşünemediğimden başka savunacak bir şeyim yok.

Eminim birkaç haftadır ortalıkta olmadığımı fark etmişsinizdir -büyük bir rahatlama ile-. Seni son gördüğümünden beri günlük terapi görüyorum.

Annem benden kardeşimin evini temizlememe yardım etmemi istemeseydi muhtemelen hala seni takip ediyor olurdum. Boş dairesini görmek ve tüm bu suçluluk duygusuyla uğraşmak çok fazlaydı. Yıkıldım.

Şimdi terapideyim, hap alıyorum, iyileşmeye başlıyorum. Suçluluk duygusuyla başa çıkmaya çalışıyorum, yeniden yaşamayı öğreniyorum.

Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Yaşattığım dram için özür dilerim ve istediğin gibi uzaklaştırma emri çıkartmadığın için teşekkür ederim.

Umarım beni affedebilirsin. İyileştiğimde belki bir şeyler i ç e r ve takipçiliğimle dalga geçeriz.

Ana

"B," diye fısıldadığını duyuyorum Cody'nin, yumuşak ama ısrarlı bir şekilde, parmakları yanağımı okşuyor. "B, uyan bebeğim. Sana ihtiyacım var."

Karnımdaki bir çırpıntı beni uykudan daha da uzaklaştırıyor, beklentim tavan yapıyor. Yavaşça gözlerimi açtığımda onu yanımda otururken buluyorum, karanlıkta silüetinden başka bir şey görünmüyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum. "Uyandığımda çoktan içimde kayıyor olmanı bekliyordum."

"Aklımdan geçti ama bunu konuşmadık."

"Ben uyurken beni becermek için iznim var." Esniyorum, oturmadan önce geriniyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse üç." Ayağa kalktığımda belimi kavıyor, beni bacaklarının arasına alıyor, dudakları göğüslerimin arasındaki çukuru öpüyor. "Bu gece daha fazla uyuyamayacaksın."

"Tamam, ama önce banyoda üç dakikaya ihtiyacım var." "İki dakika." Popomu okşuyor. "Bir saniye bile fazla değil."

Parmaklarını geceliğimin eteğinin altından geçirip kumaşı yukarı kaldırarak kalçamı sıyırdığında içimden hoş bir ürperti geçiyor.

"Kirli rüya mı?" diye soruyor, iki parmağını içime sokarak. "İslanmışsın, B."

"Bana yaptığın şey bu."

İnliyor, daha derine dalıyor. "Çok sıcak... Kahretsin, şu anda sana ihtiyacım var."

Başının arkasına hafifçe vuruyorum. "İki dakika. Soyun, Cody."

Kucaklamasından sıyrılıp dişlerimi fırçalamak ve yüzüme soğuk su serpmek için kendimi banyoya kilitliyorum. Yatak odasına geri döndüğümde Cody çıplaktı.

Gece lambası yanıyor ve sırtını yatak başlığına yaslamış, sikini avuçlayarak yavaşça okşuyor.

Bu manzara dizlerimin bükülmesine neden oluyor.

"Tekrar yap," diye emrediyorum, geceliğimin askılarını kollarımdan aşağı kaydırarak. Ayaklarımın dibinde mavi ipekten bir yığın haline geliyor. Cody boynunu pompalıyor, yakıcı bakışları göğüslerime sabitlenmiş. "Bu çok ateşli," diye fısıldıyorum. "Bir gün oturup izlemek istiyorum."

"O gün bugün olmayacak. Külotunu çıkar, B."

Başparmaklarımı lastiğe geçiriyorum, mavi tangam dizlerim yatağın altındaki şilteye çarpmadan önce geceliğimi takip ediyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor Cody, koca eli daha hızlı çalışıyor.

"Şimdi sürünerek beni."

Vücudumu saran bir başka ürperti beni sarsıyor. Bacaklarımın arası kayganlaştı,

Her hareketi bana onu ne kadar istediğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor. Yavaşça sürünüyorum, gözlerim yüzü ile siki arasında gidip geliyor, başı kırmızı, kızgın ve prekumla parlıyor.

"Tadına bakmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"*Tatmak* mı? Birileri bu gece kendini şımarık hissediyor." Ulaşabildiğim anda başımın arkasını kavıyor. "Tavrını bırak ve kibarca iste."

Beni bir öpücük için sürüklemeye çalışıyor, ama onun yerine ben dalıyorum, onu hızla boğazımdan aşağı alıyorum.

Oops... Sormayı unuttum.

"Siktir," diye hırıldıyor, parmakları saçlarımda kasılıyor. "Peki. Bu tür bir şımarıklığı memnuniyetle kabul ederim, ama bu gece değil. Buraya gel."

Beni nazikçe üstünden çekiyor ve elleriyle popomu destekleyerek pozisyon almama yardım ediyor. Battığımda ikimizin de nefesi kesiliyor, beni yavaşça germesine bayılıyorum.

"Kıpırdama," diye fısıldıyor ağzıma, taşaklarıma kadar girdiğinde beni sabit tutuyor. "Çok iyi. Çok iyi hissediyorsun, B. Seni özledim." Alnımı kendine doğru bastırıyor, dudaklarımı yavaş ve ısırarak öpücüklere boğuyor. "Seni düşünmeden duramadım."

"Gördüğün tüm o memeler dikkatini dağıtmadı mı?"

Kalçalarımı, sikinin sadece başının içimde kalmasına yetecek kadar geriye itiyor, sonra beni tekrar kendine çekiyor, bu his kafamda havai fişekler patlatıyor.

"Göğüslerini tercih ederim." Beni tekrar geriye itiyor, başını eğip sıcak diliyle meme uçlarımda etrafında dönüyor.

"Benimkiler küçük. Eminim daha iyilerini görmüşsündür."

"Onlar senin değil; onlar benim ve mükemmeller. Yuvarlak, tatlı..." Her birini öpüyor, sonra belimi kavrayıp bizi ters çevirirken dudaklarımı öpüyor. "Benimkiler,

B. Her santimin benim."

Çekiliyor ve içeri giriyor, üzerimde geziniyor, vücudunun ağırlığı beni en iyi şekilde rahatlatıyor. Beklenen sert, amansız sevişme yerine, bu gece seks farklı.

O kadar farklı ki, içimde her dibe vuruşunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yüzüme yapışmış o kahverengi gözler alışılmadık bir yoğunlukla parlıyor. Daha az şehvet, daha çok şefkat. Hareketlerimiz, dokunuşlarımız, öpüşlerimiz... farklı. Daha derin. Daha samimi. Daha anlamlı. Yavaş, şefkatli, yoğun.

Yüzümü kucaklıyor, dudaklarımı öpüyor ve sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni izliyor.

Yeterince yakınlaşamıyoruz.

Kaburgalarımın arkasında yanan bir ateş, gözlerine baktıkça ve içindeki öfkeli duyguları *gördükçe* kalbimi daha çok sarıyor ve ben-

Hayır, yapmamalıyım. Çok erken... çok tehlikeli. Bu balonun patlaması ihtimaline karşı kendimi korumalıyım. Ona babamdan bahsettiğimde ya da kardeşleri affedilmeye değer olmadığıma karar verdiğinde beni terk ederse diye... ama... bana her santimine tapar gibi dokunduğunda ve bana kime ait olduğumu göstermeye çalışır gibi öptüğünde, fazla düşünmeyi bırakıp sadece hissediyorum.

Dudaklarımı aralıyorum, tedbiri elden bırakmıyorum.

"Cody, ben-" "Biliyorum," diye fısıldıyor, dudaklarımı mühürleyerek. "Biliyorum, bebeğim."

Bunu jestlerimizde hissediyorum. Gözlerinde görüyorum. Dudaklarında tadıyorum.

İşte bu kadar. Olmasını hiç istemediğim şey oldu ve şimdi ikimiz de diğerinin bilmesini sağlamak için çaresiziz çünkü bu... *biz...* tüm kusurlarıyla mükemmel. Doğru olan bu.

Ve ne kadar hızlı düştüğümüze bakılırsa gecikmiş bir şey.

"Senden daha çok nefret ediyorum," diyor, tenimin ulaşabildiği her santimini okşayarak.

Bu kelime doğru hissettiriyor.

İçimizde barındırdığımız nefret gelişti. En azından bizim için tanımını da öyle ve ikimiz de farklı bir dört harfli kelimeyi kastediyoruz.

"Senden nefret ediyorum. Lanet olsun. Çok," diye nefes alıyor, dudaklarını alnıma bastırarak.

"Senden daha çok nefret ediyorum."

OTUZ

Cody

İKİ BARDAK KAHVE ve bir poşet Jolly Ranchers ile havaalanını geçip gidiş salonuna doğru ilerliyorum. Yuvarlanan bavulların, konuşmaların ve anonsların senfonisi düşüncelerimi duyamayacağım kadar gürliyor.

Zihnimi kurcalayan sessiz şüpheleri bastıracak kadar yüksek. B'nin yanımda olmasını istiyorum ama kardeşlerimin tepkisinden endişe etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Blair'i gelmesi gerektiğine ikna etmek birkaç gün sürdü. Sohbetler, seks, deklarasyonlar ve sözlerle dolu birkaç uzun gün. Belki de hayatımın en güzel birkaç günüydü.

Her gece ona sarılmak, yanında uyanmak ve eve gelip onu yemek yaparken bulmak çok özgürleştiriciydi.

Sıradan. Normal. Sıkıcı. Muhteşemdi.

İşten eve geldikten sonraki her dakikayı birlikte geçiriyorduk. Her akşam sadece ikimiz. Mektubunu okuduktan sonra Ana'yı arayıp gelmesini istediğim Pazartesi günü hariç.

Blair ve benim dakikalar önce oturduğumuz rahat kanepeye doğru sağa döndüğümde ve orada farklı bir çift bulduğumda adımlarım duraksıyor, adam elinde bir bardak viski tutuyor, kız ise sosyal medya hesaplarında geziniyor.

Etrafı hızlıca taradığımda Blair'in burada olmadığını görüyorum. Belki de tuvalete gitmiştir ve koltuk avcıları içeri dalmıştır.

"Sen Cody misin?" diye soruyor

koltuğumdaki adam. "Evet. Neden?"

Flanel gömleğinin cebinden bir peçete çıkarıyor. "Blair bunu senin için bıraktı."

İçimi bir korku kaplıyor, ellerim titriyor ve neredeyse Blair'in mochaccino'su sade kahvemin üzerine devrilecek. Hızlı reflekslerim günü kurtarıyor ve her şeyi en yakın masaya bırakıp adamın uzattığı elindeki peçeteyi alıyorum.

Bakmadan bile kaçtığını biliyorum ama yine de peçeteyi açıyorum, kalbim bir davul solosu gibi çarpıyor. Havaalanının logosu peçetenin üzerine kazınmış.

sol alt köşede, ve ortada karalanmış:

Cody,

Lütfen peşimden gelme. Bunu yapamam. Biz birlikte olmamalıyız. Sen başıma gelen en iyi şeysin ve ben başına gelen en kötü şey olmak istemiyorum. Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Özür dilerim.

B.

Sözlerini bir kez, iki kez ve sonra tekrar okurken midem bulanıyor, her biri daha yıkıcı bir darbe vuruyor. Giderek artan panik duygusuyla savaşıyorum... başarısızlıkla. Kulaklarımda şarkı söylüyor, kan dolaşımında vızıldıyor. Ellerimden akan ter peçeteyi ıslatıyor, buruşurken mürekkebi lekeliyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Benden ayrılıyor mu? Lanet bir *peçetenin* içinden mi?

Havaalanı vızıltısı, göğsümde gümbürdeyen kalbim tarafından bastırılan donuk bir zonklamaya dönüşüyor.

Bağırsaklarımda bir düğüm oluşuyor, mide bulantısı taşmakla tehdit ediyor.

Kahretsin, bu... aşk acımasız. Kendi payıma düşen acıyı yaşadım ama bu en kötüsü. Ellerim o kadar titriyor ki Blair'in kelimeleri birbirine karışıyor. Kafam bir düşünceler kakofonisi, hepsi çarpışıyor ve sekiyor, durulmayı reddediyor.

Vivienne ilaçlarını bıraktığında böyle hissediyor olmalı. Bir akşam bira içerken bunu nasıl hayal ettiğini hatırlıyorum - trafiğin her yönden farklı hızlarda aktığı, kargaşayı kontrol edecek trafik ışıklarının olmadığı devasa bir kavşak.

O trafik sıkışıklığında sıkışıp kaldım, düşünceler kornaya basıyor ve yön değiştiriyor, karşıya geçmek için güvenli bir yol yok.

Vee'nin düşüncelerini yüksek sesle söyleme tekniğini kullanarak nefesimin altında "İşimiz bitti," diyorum.

Başka bir düşünce seçmeliydim çünkü yüksek sesle söylediğimde bu düşünce beni bir balık gibi yiyip bitiriyor.

Kanepedeki çiftin yakıcı ve meraklı bakışlarını hissederek gözlerimi peçeteden ayırıyorum. Kadın telefonuna bakmayı bırakıp suçlayıcı gözlerle beni izliyor.

"Ne kadar zaman önce gitti?" diye soruyorum.

"Çok değil, belki on dakika," diyor adam.

"Sarsılmıştı," diye ekliyor kadın, yargılayıcı bir çığlık atarak. "*Korkmuş görünüyordu.*"

Evet, erkek arkadaşını kardeşinin düğününe uçmadan kırk dakika önce lanet bir peçeteye yazdığı notla terk etmek bir kıza bunu yapar.

On dakika binayı terk edip taksi çağırmak için yeterli bir süre. Bana yapmamamı söylediği gibi onu takip etmek yerine, telefonumu alıp numarasını çeviriyorum.

Şansım yoktu. Kapatacağını tahmin etmeliydim. Sesli mesaj midemi daha da bulandırdı.

Yeni bir kararlılık duygusuyla, uçağımızın anons edilmesine aldırmadan çıkışa doğru ilerliyorum. Uçuşu boş ver. Blair'i bulmalıyım. Yapmam gerek.

-

Tanrım, nefes alamıyorum. Sanki kalbime on beş santimlik bir bıçak sokmuş gibi hissediyorum. Eğer Vee onu terk etmeye çalıştığında Conor böyle hissettiyse, bu acıyı küçümsediğim için ona bir özür borçluyum.

Binanın yarısında durup parmaklarımı ensemden gezdiriyorum. Blair akıllıca oynadı. Logan'ın düğününü kaçırmayacağımı biliyordu. Onun peşinden koşamayacağımı biliyor.

Pazartesi döndüğümde muhtemelen koridorun karşısından taşınmış, çoktan gitmiş olacak.

İçim titriyor, incinmişliğim öfkeye dönüşüyor çünkü bununla başa çıkmak daha kolay. Yaşadığımız onca şeyden sonra, mutluluğumuzu ön planda tutmak için uğraşmak zorunda kaldığımız onca saçmalıktan sonra, dönüp yüzüme tükürüyor.

Güzel, devam et. İşe yarıyor. Öfke kolaydır.

Kesinlikle daha kolay. Onun aptal notunu tekrar okudum, öfkemi körükleyen bazı satırlara odaklandım.

Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim.

Hayır. Asıl ben bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Bu kadar kontrolden çıkmasına. Hayatı boyunca nefret, istismar ve acıyı iskambil kağıdı gibi oynayan bir kıza güvenmemeliydim. Onun tek-sekiz yapıp yeni şeritte kalabileceğine güvenmemeliydim.

Kalbimi parçalayan acı, ciğerlerimin çökeceğinden endişe etmeden nefes alabileceğim kadar azalana kadar kendime ondan tekrar nefret ettiriyorum.

A m a bu rahatlama uzun sürmüyor, çünkü kendime yalan söylediğimi biliyorum.

Hoparlörlerden bir anons daha geliyor. San Francisco'ya uçacak yolcular kapıya doğru ilerlesinler.

Harika.

Beni terk etmekle kalmadı, Logan'ın düğünü için de randevusuz bıraktı. Telefonumu çıkardım, tirbuşon gibi dönen duygularım gözlerimi kör etmişti. Sert parmaklarımla numarayı çeviriyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum.

"Havaalanına ne kadar çabuk gidebilirsiniz?"

Uçak havalandığında daha sakin oluyorum. Ama sadece biraz. Acı orada, çiğ bir yara gibi zonkluyor. Göğsüm boş hissediyorum. Blair'in kalbimi söküp yanında götürdüğünden oldukça eminim.

Uçuş sırasında notunun şifresini çözmek için zamanım oluyor, bugün gitmeyi seçmesinin nedenini arıyorum.

Aklıma rahatsız edici bir fikrin gelmesi uzun sürmüyor... bir şey onun kararını tetikledi.

Mantıklı çünkü bu sabah son derece mutluydu. Güzel gülümsemeler, öpücükler ve birkaç nefessiz orgazm. Günlerce endişelendikten sonra nihayet düğünü dört gözle bekliyordu, ancak kardeşlerimin tepkisini takıntı haline getirmişti.

Bu kadar gergin olması, elbise seçimini yirmi kez tekrar tekrar düşünmesi, iyi bir izlenim bırakmaya hevesli olması çok hoştu.

Bu sabah mutlu bir şekilde uyandı, beni takip edeceğini söyledi ve ona söylediklerime inandı: *bunu düşündüğünden daha hızlı kabul edecekler.*

Tepki vermeyeceklerini düşünecek kadar saf değilim. Patlayıcı duygular, bağırışlar, muhtemelen Nico'dan bir sağ kroşe bekliyordum ama ailemi tanıyorum. Kardeşlerimi tanıyorum.

Yıllar boyunca yeterince şey yaşadık. Yedi kişiyiz, bu yüzden hayat asla sıkıcı değil, ama ne olursa olsun, önemli olduğunda birbirimize kenetleniyoruz. Her zaman sadık, sürece güvenen ve birbirimizden şüphe duymayan insanlarız.

Blair'in benim için ne kadar önemli olduğunu, hâlâ benim için ne kadar önemli olduğunu anladıklarında yola geleceklerini biliyordum. Biraz zaman alacaktı ama

olacaktı.

Bütün hafta kendime moral verdim ve kolumda Blair'le geldiğimde yüzlerini göreceğim için gerçekten heyecanlandım.

Bu yüzden onlara kimi getireceğimi söylemedim.

Getiriyordum.

Sana sırtımızı dönmemizi sağlayacak hiçbir şey yapamazsın.

Nico'nun sözleri günde on kez aklıma geliyor ve kız arkadaşımı gösterme ihtimalini daha az ürkütücü hale getiriyordu.

Bana sırt çevirmezler.

B hâlâ benim olsaydı bana sırt çevirmezlerdi.

Şaşırmış bakışlar, şaşkınlıkla karışık kızgınlık ve öfkeli bir merak bekliyordum. Hepimizin yalnız oturması için ilk fırsatı bulacaklardı. İki şişe votka ve yeterli cevapla homurdanmayı keseceklerdi. Ve sonra... ya affeder ve kabullenirler ya da düşünmek için zaman ayırırlardı.

En tuhafı da Mia'nın tepkisinin beni en az endişelendiren şey olmasıydı. Yine, olası her senaryoyu hayal etmek için zamanım vardı ama aklıma gelen hiçbir senaryo onun gülümsemesinden başka bir şeyle sonuçlanmadı. Beni seviyor. Muhtemelen kardeşlerimden daha çok.

Beni mutlu görmek istiyor. İstediklerini biliyorum, bu yüzden Blair'le geçmiş konuşacağını da biliyorum.

Konuya dönersek, Blair'in başlangıçtaki endişelerine rağmen, düğün ve ailemle tanışacağı için gerçekten heyecanlıydı. Havaalanına gitmeden hemen önce seks yaptık. Bugün bana birden fazla kez beni sevdiğini söyledi ve söylediği ya da yaptığı başka hiçbir şey şüphelerimi tetiklemedi.

Hiçbir şey bir şeylerin yanlış olabileceğini ima etmedi.

İyi bir oyuncu ama benimle oynadığını sanmıyorum. Ben kahve alırken bir şey oldu. Farkına vardığı bir şey mi yoksa tamamen başka bir şey mi, kararı ani oldu.

Çok ani ve şimdi peşinden koşmadığım için pişmanım. Koşmalıydım. Onu havaalanının dışında yakalamış olsaydım, belki de yanımda oturan o olurdu.

Ama doğru düşünemiyordum. Daha sonraki bir uçağa yetişmek, hatta mekâna arabayla gitmek aklımın ucundan bile geçmedi.

Keşke bu akşamki prova yemeğini atlayıp Blair'i takip ederek bir açıklama talep edebilseydim. Her ne oluyorsa onunla başa çıkmasına yardım etmek.

Yapamam çünkü Conor yemekten sonra dizlerinin üzerine çökecek ve daha geç bir uçağa yetişeceğimiz için Vivienne'e soruyu sormadan önce yetişebileceğimizden emin değilim.

Ancak havaalanında bir buçuk saatten fazla bekledikten sonra yedek randevum ortaya çıktığında, bir sonraki uçağı yakalamamızı önerdi ve bunun bir seçenek olduğunu fark ettim. O zamana kadar Blair'in peşinden gitmek için çok geçti. Prova yemeğine hiç gelememe riskini almış olurdum.

Zaten üç saat geriden geldiğimiz için çoğunu kaçırmaya hazırız.

Bencilce, umarım Colt Conor'a geç kalacağımı söyler ve ben gelene kadar bekler çünkü o anı kaçırmak istemiyorum. Kardeşlerimden dördü çoktan nişanlandı ya da evlendi. Hiçbirinin evlenme teklifi ettiğine şahit olmadım. Colt'un teklifini görebileceğimden şüpheliyim, bu yüzden bunu kardeşlerimden biriyle paylaşmak için tek şansım bu.

Uçuş bana gerçekten iyi geldi.

Düşüncelerimi düzenledim ve ne olursa olsun Blair'in gitmesine izin vermeyeceğime karar verdim. Bir açıklama yapmadan olmaz. Beni sevmediğini söylese ve bir ihtimal bu doğru olsa bile, onu uzaklaştıran şeyin ne olduğunu anlamak istiyorum.

Saatin tik takları ve adrenalın patlamasıyla aceleyle dışarı çıkıyorum. Çok geç kalmıştık ve Yountville Malikânesi'ne arabayla bir saat vardı.

Önce kendimin ve Blair'in bavullarını bagaja yüklüyorum, sonra da sevgilime yardım ediyorum. Kapıyı onun için açık tutarken, tenimi karıncalandıran suçluluk duygusunu görmezden gelerek kol ve bacaklarımdaki katılığı silkeliyorum. Blair'in neden gittiğini düşünmeden bir yedek artı bir organize ettim.

Şimdi, onu aldatıyormuşum gibi hissediyorum.

Sanırım fikrimi değiştirmek için artık çok geç.

Bugün elimden kaçacak gibi görünen biraz şansla, başka bir oda kiralayacağım. Olmazsa yerde yatarım, ya da Rose ve yeni erkek arkadaşıyla. Biraz gözetim ona zarar vermez.

Mekâna giden yol acı verecek kadar sessiz, zihnim Blair'in şu anda nerede olduğuna, telefonunun neden kapalı olduğuna ve güvende olup olmadığına odaklanmış bir şekilde dönüyor.

Ama otele vardığımızda zamana karşı bir yarışla bu durmak bilmeyen kasırga bir kenara itiliyor. Resepsiyon görevlisi bizi içeri aldıktan sonra - tamamen dolu olduklarını bildirerek- üstümüzü değiştirmek için acele ediyoruz.

Takım elbise ceketimi üzerime geçirirken, Blair'in düğün için kıyafetlerimi seçmeme yardım ettiği günü hatırlıyorum. Geriye dönüp baktığımda, ona aşık olmaya o zaman başlamıştım. O küçük soyunma odasında beline sarılmamak, onu kendime çekmemek ve öpmemek için kendimi zor tutmuştum.

Blair'in bu gece giymek istediği sarı paten elbise, yarın için seçtiği koyu mavi elbiseyle birlikte dolabın kapısında asılı duruyordu. Bir mucize olur da fikrini değiştirip gelirse diye, kırılganlar diye bavulundan çıkardım.

Geldikten on dakika bile geçmeden aşağıya indik ve Tanrı'ya şükür -Zamanında yetiştik.

Conor sandalyesinden kalkıyor ve Mia odanın diğer ucundaki piyanoya doğru ilerliyor.

Balo salonunun kapısında durduğumuzda tüm gözler bize çevrildi. Kardeşlerimin yüzleri şaşkınlık, kızgınlık ve şaşkınlık karışımı... Blair kolumda olsaydı aşağı yukarı beklediğim şey.

Ama o benim kızım
değil. Bu Ana.

OTUZ BİR

Blair

GİDİŞ SALONUNDA otururken Cody'nin bir kafeye doğru gözden kayboluşunu izliyorum. Gözden kaybolduğu anda midemin çukurunda gergin bir sinir yumağı oluşuyor ama beklediğim kadar bunaltıcı değil.

Belki de Nico ve Mia'yla karşılaştığım içindir. Ya da belki de Cody beni şimdiki zamanda tuttuğu, ellerim titremeye başladığında bir öpücük ya da bakışla beni sakinleştirdiği içindir.

Şimdi bunu yapıyorlar ve Cody bana bir mochaccino getirirken, zihnimin birlikte geçirdiğimiz son birkaç güne, onun uyandırdığı özgürlük ve mutluluk hissine geri dönmesine izin veriyorum. Her ortak bakışta, her kalıcı dokunuşta, her tatlı samimi öpücükte ve akıllara durgunluk veren orgazmda var.

Ve o alçak, şefkatli sesiyle "*Senden nefret ediyorum*" diye mırıldandığı her seferde kesinlikle orada. Bunu her söylediğinde, içimdeki başka bir gizli yara biraz daha iyileşiyor.

Bu mutluluk yeni. Yeni, heyecan verici ve bağımlılık yapıcı. Bağımlılık yapıyor. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar mutlu hissediyorum.

Sessiz zil sesiyle telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Ekranda babamın adı yanıp sönerken içimi bir endişe kaplıyor. Geçen haftadan beri ona ulaşmaya çalışıyordum, ama şimdi arıyor, sesli mesajın günümü mahvetmesine izin vermek istiyorum.

Cody'den gizli tutarak, son birkaç gündür çıkış yolumu hazırlamaya başladım. Babama söylemedim ama fikrimi değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yok, bu yüzden değerli eşyalarımı -tasarım çantalarımı, ayakkabılarımı, mücevherlerimi- parça parça sessizce satıyorum, babam beni dairemnden çıkardığında kalacak bir yer için yeterli parayı bir araya getirmeyi umuyorum.

Ve çıkaracak çünkü buraya kadar. Onun oyunlarını oynamaktan bıktım. Hayatımı sabote etmekten bıktım. Bunu öğrenmesinin zamanı geldi.

"Selam," diyorum telefonu kulağıma dayayıp gözlerimle kalabalığı tarayarak Cody'yi arıyorum. "Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştım. Konuşmamız lazım."

"Bu gece konuşuruz. Saat tam sekizde Country Club'da olmanı istiyorum. Havaalanından doğruca oraya gideceğim."

şekilde."

Yanağımın içini ısırarak çenemi daha yukarı kaldırıyorum ve sözlerime olabildiğince inanç katıyorum. "Ben gelmiyorum."

"Ne? Ne demek gelmiyorum? Ve orası neden bu kadar gürültülü? Neredesin sen?"

"Havaalanındayım."

"Havaalanı mı? Nereye gidiyorsun lan?" diye tersliyor, ses tonundaki küstahlık tüylerimi diken diken ediyor.

"San Francisco," diye nefes alıyorum, parmaklarım telefonu sıkıca kavriyor. "Logan Hayes'in düğünü."

Sessizlik aramızda çınlıyor, o kadar uzun sürüyor ki hâlâ hatta olup olmadığını kontrol etmemi istiyor. "Are-"

"Sen Cody'sin, değil mi?"

Öfke bekliyordum. Çılgılık atmasını. Hakaretler... Sesinin eğlenmiş gibi çıkmasını beklemiyordum.

Şaşkına döndüm, avuçlarım nemlendi. "Birbirimizle görüşüyoruz," diye sessizce onaylıyorum, kısık, karanlık kahkahası kulağımı delip geçince sessizliğe gömülüyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Aptal olduğunu her zaman biliyordum ama bana hiç safmıydın gibi gelmemişti Blair." Tekrar gülüyor, sesi rahatsız edici. "Gerçekten burada kalacağını düşünüyor musun? Senin geçici bir delikten daha fazlası olduğunu mu?"

"Cody öyle biri değil. Beni önemsiyor ve ben-"

"Ne gibi değil? Kolay am sikmeye hevesli diğer erkekler gibi mi? Sen Külkedisi değilsin Blair, bu da bir peri masalı değil. Çocukça davranma."

"Beni önemsiyor," diyorum çantamın askısını parmaklarımın arasına sıkıştırarak. "Beni düğüne götürüyor, böylece kardeşleriyle tanışabileceğim. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Nedeni önemli değil," diyor inançla. "Seni mahvedecek olan sonuç. Cody burada kalmayacak. Hayeler için aile kutsaldır ve sen Nico'nun nişanlısına yıllarca eziyet ettin. Sen aşağılık bir insansın ve Cody yeniliğin etkisi geçtiğinde seni bırakacaktır. Muhtemelen düşündüğünden daha erken."

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı siliyorum. Babam yanıliyordu. Cody bizimle ciddi olmasaydı beni düğüne götürmezdi.

"Beni tanımıyorsun," diyorum sesim titreyerek.

"Kimse seni benim kadar tanıyamaz. Seni ben yarattım. Kabul et, Blair. Nico'nun koptuğu an, senin ve Cody'nin işinin bittiği andır. Uçuyor olacaksın

gece yarısından önce gözyaşları içinde eve dönerim." Sonunda bir patlama sesi beni o kadar korkuttu ki sıçradım. Sanırım maun masasını tokatladı. "Gerçekten seni ailesine tercih edeceğini mi düşünüyorsun? Kimse seni seçmez."

Önce gözyaşlarım yanağımdan aşağı yuvarlanıyor, ardından daha fazlası geliyor, babamın sözleri güvensizliğime lazer hassasiyetiyle vuruyor. "Ben artık farklıyım," diye fısıldıyorum. "Ben kötü bir insan değilim. Ben değiştim, baba. I-"

"Değişti mi?" diye homurdanıyor, sesinde küçümseme damlıyor. "Bir leopar beneklerini değiştirmez. Sen hâlâ aynı küçük kızsın, ilgi görmek için yanıp tutuşuyorsun. Görülmek için çaresizsin ve görülmek için her şeyi yaparsın. Şu anda da bunu yapıyorsun, bu kasabadaki tüm erkeklerin samanlarıyla takılıyorsun. Senden özellikle kimseyle ilişkiye girmemeni istemiştım. *Tek bir* işin vardı ve onu bile yapamadın. Sen sorunlusun, Blair. Sen bir yüksün ve Cody'nin bunu görmeyeceğini sanıyorsan hayal görüyorsun."

Zalim bir kesinlikle söylediği her kelime kırılğan savunmalarımı pençeliyor, Cody'nin etrafıma ördüğü mutluluk kozasını parçalıyor. "Beni seviyor," diye kekeliyorum, elimle gözlerimi kapatıyorum. "Öyle söyledi." "Şimdi mi? Kimsenin bu konuda yalan söylemesine izin verilmediğine göre Doğru," diye gülüyor babam, ses tonundan alaycılık damlıyor. "Seni seviyorum, Blair." Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti süzülüyor. "Hayır, sevmiyorsun."

"Hayır, sevmiyorum," diye onaylıyor, soğuk ve acımasız. "Ama yine de söyledim. Cody seni sevdiğini ve canı ne isterse yapabileceğini söylüyor. Koridorun karşısında oturuyorsun! Bu çok uygun. Uyan ve gülleri kokla. Tüm hayatını uğruna harcadığın geleceğini bir kenara mı atacaksın? Gerçekçi ol, Blair. Aynaya bak. Logan'ın düğününde ortaya çıktığında yaratacağın belaya değmeyeceğini kabul et."

İçimdeki her şeyle ondan nefret ediyorum. Ses tonundan, zehirli, acımasız suçlama senfonisinden nefret ediyorum ve haklı olmasından da nefret ediyorum.

Cody'yi hak etmiyorum. Asla hak etmedim ve etmeyeceğim.

Kendi aptallığımla alay ediyorum. Onu mutlu edebileceğime kendimi nasıl inandırdım? Onu ailesini riske atmaya zorlayarak bunu nasıl başarabilirim?

Onlardan vazgeçmek zorunda kalırsa yıkılır. Onlardan bahsederken gözlerinin parlaması, yeğenleriyle ne kadar iyi anlaştığı, Mia'yı ne kadar çok sevdiği o kadar açık ki...

Onlardan vazgeçmeyecek. Benim gibi biri için değil.

Cody daha fazlasını hak ediyor. Geçmişin peşini bırakmadığı birini. O her şeyi hak ediyor ve ben zar zor *bir şey* sunabiliyorum. Elimdeki tek şey

Bir kamyon dolusu yük ve kötü kararların izi. Vaat edebileceğim gelecek kolay ya da renkli değil.

Olmayı bekleyen bir kalp ağrısı.

Daha fazla gözyaşı makyajımı mahvediyor. Muhtemelen artık Cadılar Bayramı'na yakışır bir kostümü andırıyor.

Hayatım boyunca sayısız kez ağladım. Bir kez daha ne var?

Cody'yi seviyorum. Ve onu sevdiğim için, benim yüzümden ailesini kaybetme riskini almasına izin veremem. Benim hatalarım onun hayatını mahvedemez. Beni şimdi istese bile, bu uzun sürmeyecek.

Babam uzun ve ağır bir iç çekti. "Tamam, seninle bir anlaşma yapacağım. Günler geçtikçe daha az işe yarıyorsun, o yüzden şöyle yapacağız. Archibald Duke'u içeri tıkacaksın ve acınası küçük hayatını yaşamakta özgür olacaksın. Archibald kağıtları imzaladıktan sonra daire, araba, para hepsi senin. Son bir anlaşma, Blair. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Tamam," diyorum, sesimi zorlukla sabit tutarak.

Şu anda ne daire ne de para umurumda değil. Bir çukura girip orada kalmak istiyorum ama zihnimin arkasında görmezden gelemediğim küçük bir ses fisıldıyor.

Parçalanmak kolaydır. İnadına da olsa bir arada kalmaya devam et.

"İyi seçim," diye tükürüyor babam. "Bir gün yatında içkilerini yudumlarken bu konuşmaya dönüp bakacaksın ve bana teşekkür edeceksin. Saat sekizde Country Club'da buluşalım."

OTUZ İKİ

Cody

Vivienne'in parmağında parıldayan nişan yüzüğü ailedeki en güzel yüzük. İyi ki satın aldığı canavarla evlenme teklif etmek yerine yardım etmemize izin verdi yoksa Vee sokaklarda büyük bir taşla dolaşacak ve saldırıya uğrama riskini göze alacaktı.

Prova yemeği bitip tebrikler dindikten sonra Colt beni sigara içmem için dışarı çekiyor. Biz daha mekânı terk etmeden, diğer kardeşlerim de aynı şeyi yapıyor.

"Tanrım, Cody!" Conor kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış bir halde tersliyor. "Ana'yı buraya getirirken aklından ne geçiyordu?"

Colt başını sallayarak, "Onu seni yalnız bırakmaya böyle ikna edemezsin," diye ekliyor. "Onun burada ne işi var?"

Shawn bir adım öne çıkarak başımın arkasına vuruyor. "Bunu bazen kullan, olur mu? Seni aşık bir köpek yavrusu gibi izliyor. Onu artı birin olarak davet ettiğinde nasıl bir yasaklama emri almayı bekliyorsun?"

Theo sırtarak duvara yaslanırken, "Tahminimce onların tepkisi, kimi getireceğini kimseye söylememenin nedeni," diyor, sesi eşit, neredeyse eğleniyor. "Hepiniz çenenizi kapamalı ve onun konuşmasına izin vermelisiniz. Ya araları düzelirse ve o da yeni Bayan Hayes olursa? Ona havladığınıza pişman olursunuz."

Nico elimdeki sigara paketini kapıp bir tane çıkardı, gözleri beni delip geçti. "Ee, neler oluyor?"

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, şu anki halimle onların yargısının ağırlığını kaldırmam biraz zor. "Ana arkadaşım olarak burada."

"*Arkadaşın* mı?" Conor alay ediyor. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Cody, ne oluyor lan? Haftalardır seni takip ediyor! Hayır cevabını kabul etmedi. Bunu sihirli bir şekilde unuttun mu?"

"Kahretsin, yatakta iyi olmalı," diye cıvıldıyor Theo.

"Hayır, takip olayını unutmadım ama özür diledi ve zor zamanlar geçirdiğini söyledi."

Conor gözlerini deviriyor. "Sen tam bir iyilik meleğisin, Cody. Bu geri dönecek ve seni kışından ısıracak."

Ana'nın zor günler geçirdiğini biliyordum ama mektubunda ve Pazartesi günü uğradığında ayrıntıları açıkladı.

"Depresyondaydı ve beni bırakamıyordu çünkü onu gerçekten dinleyen tek kişi bendim," diye devam ediyorum. "Şimdi daha iyi, antidepresan kullanıyor ve ben onunla yatmıyorum." Son cümlemin altını çiziyorum.

Kız arkadaşımın beni beş saat önce terk ettiğini düşünürsek kimseyle yatmıyorum. Bir an için onlara Blair'den bahsedip bahsetmemeyi düşünüyorum. Bunu içimden atmak için ölüyorum. Onlara ihtiyacım var. Bunu atlatmama yardım etmelerine ihtiyacım var.

Shawn sigarasından bir nefes çekerken, "Pekala, eğer durum gerçekten buysa ve sen onun uslu duracağına güveniyorsan, o zaman tamam," diyor ve kendini duvardan aşağı atıyor. "Kalabilir."

"Pardon?" Kafamı ona öyle hızlı çeviriyorum ki bir çatırtı duyuyorum. "Ne demek *kalabilir*? Bu sana bağlı değil."

"Teknik olarak haklısın ama bir sapığın, muhtemelen delinin, bütün hafta sonu ailemiz ve çocuklarımızla burada kalmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ben bir polisim, Cody. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm."

Her gün korkunç şeylere tanık olduğunu ve güvenlik konusunda hassas olduğunu biliyorum ama bazen bu kadar düşüncesiz olması beni sinirlendiriyor.

"Pekâlâ," diyor Logan, sanki telepatik olarak soru sormaya çalışıyormuş gibi bana bakarak. Ona sadece başımı sallayarak cevap verebiliyorum ve o da başını sallayarak devam ediyor: "DJ sabah bire kadar kalacak, hadi gidelim. Bir içkiye ihtiyacım var ve Cassidy'ye dans sözü verdim."

Sanırım bu Logan'ın bu konuşmanın bittiğinden emin olmak için kullandığı ince bir yol, böylece ben de içimi dökmeye başlamıyorum. İyi karar.

Pazar günü dönüş uçağında itiraflar için zamanımız olacak. Mia uçağa binmesin diye arabayla buraya geldikleri için Nico orada olmayacak. Avrupa'ya uçtuklarında Xanax kullanıyordu ve Nico bundan hiç memnun değildi.

İlk öğrenen o olması gerekirken, belki de en son öğrenen o olsa daha iyi olur. Belki kardeşlerim hazırlanmama yardım edebilir.

Hepsi içeri dönüyor ama ben bahçede oyalanıyorum, bir sigara daha içerken bir yandan da telefonumda Blair'den gelen mesajları kontrol ediyorum. Yarım saatim var.

hiçbir şey bulamayınca çimenlerin üzerine fırlatmayı düşündüm. Onu birkaç kez aramayı denedim ve bir açıklama talep eden çok fazla mesaj gönderdim, ama şimdi sakinleştim, çok farklı bir mesaj gönderiyorum.

Umarım doğru siniri vuracak bir mesaj.

Ben: Savaşmadan gitmene izin vermeyeceğim, bebeğim.

Sevdiğim kıza neler olduğunu bilmezken burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak neredeyse imkânsız.

Tek ihtiyacım olan bir mesaj, güvende olduğuna dair bir onay. O kendi başının çaresine bakabilecek durumda ama onu neyin uzaklaştırdığını bilmemek beni daireler çizmeye itiyor.

Colt, "Bize kimi getireceğini söylemeyi reddettiğinde, Blair'le geleceğini düşünmüştüm," diyerek beni sıçrattı.

Diğerlerini içeri kadar takip ettiğinden emindim...

Kahretsin, şimdi bundan kurtulamayacağım. Yalan söylemek de en az aptalca oynamak kadar geçerli bir olasılık ama Colt'un bunu bir süre önce anladığından yüzde doksan dokuz eminim. Sadece önce ona gelmem için bana bir şans veriyordu. Belli ki işe yaramadı.

Sorularından kaçmaktan yoruldum. Birbirimizden asla sır saklamadık, bu yüzden yine yalan söylemek yerine ceketimin cebinden ayrılık peçetesini çıkarıp uzatırken Tanrı'nın dürüst gerçeğini söylüyorum.

"Planımız buydu."

Sen ne bilirsin ki? Sesim titriyor. Ne zaman bu kadar zayıf oldum? Bu kadar *kırbaçlandım*.

Aşkın bir erkeğe yaptıkları çılgınca.

Yine de bitmedi. Sinir krizi geçirmeden önce buna odaklanmalıyım. Gitmesine izin vermeyeceğim. Beni sevmediğini ve asla sevemeyeceğini dürüstçe söylemediği sürece.

"Beklediğim bu değildi," diye homurdanıyor Colt, gözleri kelimeleri tararken ensesini sıkıyor, başparmağı havaalanı logosunu sıyrıyor. "Neden bana söylemedin?" Omzuma canımı acıtacak kadar sert bir yumruk atıyor. "Sana defalarca içini dökmek isteyip istemediğini sordum çünkü biliyordum."

"Seni aramayı çok düşündüm," diye iç geçiriyorum, gökyüzüne bakarak.

"Beni ele veren neydi?"

Omuz silkiyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bilmiyorum. Buna üçüz sezgisi diyelim." Espri yapmadan gülüyor. "Conor da biliyor. Birkaç hafta önce bana geldi, kurnazca bilgi almaya çalıştı. Ona değil de bana söylediğini düşündü."

"Geçen haftaya kadar paylaşmaya değer bir şey olduğunu düşünmediğim için paylaşmadım. Seviştiğim her kadın hakkında sana bilgi veriyor değilim. B ve ben... anlaşıştık."

Kapı kayarak açılır ve Conor kafasını dışarı çıkarır. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Randevun oldukça rahatsız görünüyor, kardeşim," diyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. "Neler oluyor?"

"Haklıymışız," diyor Colt, Conor'a peçeteyi uzatmak için elini uzatırken. "Sen arayı kapat, ben gidip birkaç bira alayım, sonra bize tam olarak ne olduğunu anlattırısın, Cody."

"Şimdi olmaz," diyorum. "Logan'ın düğünü için buradayız. Öylece ortadan kaybolamayız. Parti bittiğinde size her şeyi anlatacağım."

Bu bana şunu hatırlattı. Rose'la onların odasında kalmak hakkında konuşmalıyım. Bahse girerim kardeşinin nefesinin ensesinde olması ve herhangi bir komik işi ortadan kaldırması onu heyecanlandıracaktır.

"Evet, haklısın," diyor Conor, peçeteyi bana geri uzatırken. "Ama bil diye söylüyorum. Bize daha önce söylemediğin için çok kızgıyım." Sesi kızmış gibi gelmiyor. Sesi endişeli geliyor.

"Aramızda kalsın, tamam mı? Bunun düğünü bozmasını istemiyorum."

Başlarını sallıyorlar ve Vivienne ile en iyi arkadaşının olduğu mekâna giriyoruz,

Abby -Colt'un sevgilisi- Ana'yı çevrelerine kabul ettiler. Dans etmek aklımdaki son şey ama Ana'yı buraya ben davet ettim, bu yüzden bütün gece üzülmemeliyim. Geçirdiği zor birkaç aydan sonra biraz eğlenmeyi hak ediyor. Bu düşünceyle, elini tutup onu dans pistine götürmek için gereken enerjiyi topluyorum.

Herkes odalarına çekildiğinde saat gece yarısını çoktan geçmiştir, gelin güzellik uykusunu alma kaygısı taşımamaktadır. Noah ve Eli bebek bakıcılarıyla ayrı bir odada kalıyorlar, böylece Cassidy Eli'yi beslemek için sürekli kalkmak zorunda kalmayacak. Sanırım bu gece uyuyacağı sekiz saatlik kesintisiz uyku, Noah doğduğundan beri uyuduğu uykudan daha uzun olacak.

Ana'yı odamıza gönderiyorum ve Rose'la yatma fikrini aklımdan çıkarıyorum. Odamızda geniş bir koltuk var, ben de orada uyuyacağım. Tabii sabah olmadan üst kata çıkabilirsem. Bayılana kadar şişeye vurma fikri cazip geliyor.

Colt sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, sabahki tören için bahçede, taze çiçeklerle kaplı şifon bir tentenin altında, elinde shot bardakları ve Patrón'la bana katılıyor. "Bunu takdir edeceğini düşündüm."

Koridor görevi gören uzun, geniş bir halının etrafını çevreleyen sandalyeler yerine, Mia'nın performansı için piyanonun oturacağı yükseltilmiş ahşap bir platforma yerleştiriyoruz. Annemden tören boyunca çalmasını istediler, bu da dikkatini Logan ve Cassidy'den başka bir şeye odaklaması anlamına geliyordu, bu yüzden Mia'yı çerçeveledi.

"Conor nerede?" Colt'un şişeyi açmasını izlerken soruyorum. Havaya yayılan güçlü tekila kokusuyla mideme kramplar giriyor ve Brandon'ın evine, Blair'i kollarıma aldığım o ilk ana gidiyorum.

"Nişanlısına iyi geceler öpücüğü veriyor."

"Yaklaştın," diyor Conor, karanlığın içinden çıkarak. "Nişanlıma hızlı bir iyi geceler orgazmı yaşıtıyordum. Ben dönene kadar bayılmış olacak, yani başka türlü nişan gecemizi yaşayamazdık."

"Colt gülerken Conor'a bir shot bardağı uzatıyor, Conor bardağa uzanınca da hemen geri çekiyor. "Ellerini yıkadın mı?"

"Ellerimi kullanmadım,
kardeşim." "Tuş."

Beklenti dolu bakışları üzerimdeyken birer kadeh deviriyoruz.

"Ona aşığım," diye itiraf ediyorum, büyük silahları çekerek. "Nasıl ve ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyorum ama aşığım." Elimi yüzümde gezdiriyorum, shot bardağını kıracak kadar sert bir şekilde sıkıyorum. "Sıradan seks için anlaştık, temel kurallar koyduk-"

"Sanırım bunu bir sır olarak saklamak da onlardan biriydi?"

Conor sorar. "Evet. Neden sır olarak saklamak istediğini söylemedi-"

"Bu onun kuralı mıydı?" Colt şişeyi kapıp bir tur daha doldurdu. "Mia yüzünden bunu gizli tuttuğunu düşünmüştüm."

"Blair'i daha iyi tanımamış olsaydım benim de nedenim bu olurdu. Bana hikayenin kendi tarafını anlattı ama asla mazeret üretmedi. Her şeyi itiraf etti.

her şey..." Yukarıdaki beyaz çiçeklere bakarak boynumu sağa sola kırıyorum.

"Ne dedi o?" Conor atışını yükselterek sessizce ısrar ediyor.

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Blair'in, bildiklerimi anlatmadan önce Mia'yla arasını düzeltmek için bir şansa ihtiyacı var. Tabii onu geri alabilirsem."

Colt, "Zaten konuştular," diye araya giriyor ve omurgam titanyum bir çubuk gibi sertleşiyor. "Mezuniyet partisinden bir gün sonra uğradı. Bilmiyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum. Neden bana daha önce söylemedin? Onlar mı-" Mia'nın o hafta sonu Nico ile Avrupa'da olduğunu hatırlayarak durdum. "Mia evde değildi," diyorum sessizce. "Blair'e ne söyledin?"

"Başka bir gün denememi." Omuz silkiyor, boğazından aşağı tekila atıyor.

O ve onun lanet gerginlik yaratan duraklamaları. "Ve?" Çenem titreyerek ısrar ediyorum. "Geri geldi mi?"

"Evet, birkaç gün sonra. Konuştular. Nico hep yanlarındaydı. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama Blair gözyaşları içinde ayrılmadı ve Mia sadece iyi olduğunu söyledi."

Blair neden bundan bahsetmedi? Mia neden bahsetmedi?

Blair biz yanlışlıkla yatağa girmeden önce onu görmeye gitti ama tek kelime etmedi. Zamanı ya da fırsatı yokmuş gibi değil. Bana Mia'ya neden zorbalık yaptığını anlatırken bundan bahsedebilirdi.

Sigaramı çıkarıp bir tane yaktım, ciğerlerime dolan duman makul bir sakinleştiriciydi.

"Pekâlâ, konuşmaya devam et kardeşim. Tüm hikâyeyi istiyorum," diye cesaretlendiriyor Conor sırtıma sert bir tokat atarak. "Nasıl başladı? Ondan nefret ederken nasıl oldu da sikini dışarı çıkardın?"

Platformun üzerindeki tenteyi tutan sütunlardan birine yaslanarak rahatlıyorum. "Önce onu tanımaya başladım. Bir gün River konusunda bana yardım edene kadar konuşmuyorduk ve sonra yavaş yavaş bunun üzerine inşa ettik. Bir cümle burada, iki cümle orada..." Colt shot bardağını alıp ağzına kadar doldurduktan sonra geri uzattı. "Bir gün Ana geldi," diye devam ediyorum. "O beni aldatmakla suçlarken, Blair köşeyi döndü. Ana'dan kurtulmak için bir fırsat gördüm, bu yüzden Blair'i yakaladım, bizi yakaladığı için perişan gibi davrandım ve bir gösteri yaparak onu öptüm."

Anılar canlandı. O tek öpücük, hayatımın en güzel anıydı. Dudaklarım onunkilere değdiği an, lanetlenmişim. Aşk Tanrısı, eğil,

ok.

"Peki sonra?" Colt soruyor. "Hayal kurmayı bırak ve konuş."

"Bilmiyorum..." İç çektim. "Bir şeyler tıkladı. Kısa bir öpüşme olması gerekiyordu ama ne olduğunu anlamadan onu duvara yapıştırdım. Koridorda sevişmemize saniyeler kalmıştı."

"Tanrım," diye kıkırdıyor Conor, bir elini saçlarında gezdirirken. "Vee'nin benimle çıkmak istemediğinden şikâyet ettiğimde sesim böyle mi çıkıyordu?" Bana doğru bir shot bardağı daha itiyor, Colt'la aynı anda kendi bardağını da deviriyor. "Çok fazla ayrıntı var, kardeşim."

"Colt da aynı fikirde, dudaklarında zahmetsiz bir sırıtma beliriyor. "Ve sen..." Beni işaret ediyor, "...detayları bize bırak."

"Peki, tamam. Biraz ileri saralım. Sıradan bir seks için anlaştık ve Blair kıbarca *selamlaşmaktan* başka bir şey yapmamamız konusunda ısrar etti. Öpüşmek yok, tatlı konuşmak yok, hiç konuşmak yok. Sadece yatakta birbirimizi kullanmamız gerekiyordu."

"Ama bu geri tepti, değil mi?"

"Hem de çok. Bir süre rahattık, ama ne olduğunu anlamadan, ona olmasını istemediğim şey bana oldu. Hislerime kapıldım. Beni öpmesi için onu kandırdım, onu daireme kilitledim ve benimle yemek yiyene kadar gitmesine izin vermedim..."

Conor gözlerini deviriyor. Vivienne'den bahsederken hikâyelerini sansürsüz anlatmaya pek yatkın olmaması çok kötü.

"Bir adım daha ileri gitmeye ne zaman karar verdin?"

Colt soruyor. "Geçen hafta. Bekârlığa veda partisinden hemen önce."

"Biliyordum lan!" Conor gülüyor, sesi tertemiz çimenlerin üzerinde yankılanıyor. "Çok mutluydun ve bütün hafta sonu hiçbir kıza bakmadın bile. Kahretsin, ben iyiyim."

Daha sakın olan Colt, sorgulayan bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya düğün? Onu buraya getirmek oldukça riskli, sence de öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, bizi birlikte içeri girerken gördüğünüzde yüzünüzün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum."

"Oh, şükürler olsun." Uzun bir nefes veriyor, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyor ve teatral bir şekilde *teşekkür ediyor*. "Logan kadar aptal olduğun ve seninle konuşmayı bırakacağımızı düşündüğün için sessiz kalmandan korkuyordum."

Logan gururla Cassidy'ye aşık olduğunu ve Cassidy'yi seçeceğini açıkladığında hepimiz kıkırdıyoruz.

O ve - o sırada doğmamış olan - Noah, ne düşünürsek düşünelim.

Colt'a shot bardağını uzatırken, "Logan'la yaşadığımız o olay hiç olmasaydı belki daha çok endişelenirdim," diye itiraf ediyorum. "Nico'nun ne dediğini hatırlıyorum, bu yüzden hiçbir şeyin, en azından aşkın, bana sırt çevirmene neden olmayacağını biliyorum."

Conor kadeh kaldırır gibi kadehini kaldırarak, "Ne dersen de, bence biz onlardan daha iyi olduk," diyor. "Onların hatalarından ders aldık, değil mi?"

"Kesinlikle öyle yaptık." Colt'un yüzü yumuşuyor. "Yine de konuyu eve götürmenin yolu. Her zamanki gibi koca kafalısın," diye takılıyor ve kadehini bizimkine tokuşturuyor. "Peki bugün ne oldu? O neden burada değil?"

Tekila yanıyor, göğsümü ısıtıyor. Ne yazık ki kalbimi yeniden parçalayan acıyı dindirmiyor. "Mesele de bu. Sen de en az benim kadar bilgi sahibisin. B bütün hafta gergindi ama bu sabah heyecanla uyandı. Kahve almaya giderken onu beş dakikalığına gidiş salonunda bıraktım. Döndüğümde gitmişti ve rastgele bir adam bana o peçeteyi verdi."

"Korkmuş gibi görünüyor, kardeşim. Döndüğünde muhtemelen özür dileyecektir. İyi olacaksın."

Başımı salladım. "Hayır, başka bir şey var. Ben değilim. En azından ben olduğumu sanmıyorum."

"Zaman." Colt ellerini kullanarak bir T işareti yapıyor. "Başka bir şişeye ihtiyacımız var.

Bir saniye bekle."

Patrón'a başlamadan önce ne kadar içmiş olursa olsun, otele doğru zig zaglar çizerken adımlarından belli oluyor. Yine de hızlı, üç dakika içinde iki şişeyle geri döndü.

Conor, "Bunu içersek burada uyur kalırız," diyor ama yine de sırtarak kadehini indiriyor. "Pekâlâ, Ana tüm bunları nasıl etkiliyor? Son dakika kararı mı? Başka bir uçağa binmek zorunda kalmanızın nedeni o mu?"

"Evet, Blair kalkıştan kırk dakika önce kaçtı." Arkama yaslanıp ahşap platformun üzerine uzanarak çiçeklere, şifonlara ve yıldızlara bakıyorum. "Ana'yı buraya getirmemeliydim. Blair'in notunu okuduktan iki dakika sonra onu aradım. Ne dediğini anlamamıştım ve buraya gelirken bunun o olamayacağını fark ettim. Görmediğim bir şey var."

İkinci tekila şişesi düzenli bir hızla boşalırken konuşmaya devam ediyoruz. Kol saatim sabahın üçünü gösterdiğinde dünya bulanıklaşıyor ve biz otelin lobisinde tökezlerken sallanıyor.

Zil zurnayız.

En son ne zaman bu kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyorum ama her şeyi içimden attığım için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Artık ne olursa olsun kardeşlerimin arkamda *olduğunu biliyorum*. Uzun zamandır kalpten kalbe konuşmamıştık. Onlarla kaliteli zaman geçirmeyi çok özlemişim. Ne de olsa aile böyle bir şeydir. İyi günde de kötü günde de birbirimize destek oluruz.

Lobideki hayali bir kasırğa onu oradan oraya savururken Conor, "Kahretsin, umarım törene yetişiriz," diye mırıldanıyor. "Çok sarhoşum. Vee'nin hiç hoşuna gitmeyecek."

Colt elinde telefon, "Altın olacağız," diye mırıldanıyor.

Merdivenlerin yanında durup gözlerini ekrana dikeyor, ayaklarını denge için açıyor, vücudunun üst kısmı çılgınca sallanıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Kapa çeneni. Sen konuşurken göremiyorum."

Conor kıkırdıyor, duvara yaslanmış, başını ayakkabılarına bakıyormuş gibi eğmiş, ama sanırım uyukluyor.

Kesinlikle zamanında uyanmıyoruz.

Şimdiden dik bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum. Dünya yan yatıyor, bir şey kaburgalarım, sonra başıma çarpıyor ve birçok el kollarımı kavrayıp beni yukarı çekiyor.

Ah, demek yuvarlandım. Tepeden değil ama.

Merdivenlerden. Yarın acıyacak.

OTUZ ÜÇ

Blair

GÖZLERİM SIZLIYOR. Kapatıcı ve bir yığın fondöten, ağlayarak geçirdiğim bir günün ardından oluşan şişkinliği zar zor kapatıyor. Country Club'ın özel odasının kapısında duruyorum, zarif ve lüks bir şekilde dekore edilmiş mekâna adım atmadan önce zihinsel olarak hazırlanıyorum.

Tepemdeki avizelerden yayılan sıcak altın rengi ışık, etrafımda kaynaşan kusursuz giyimli kalabalığın üzerine ılık bir parıltı yayıyor. Kibar sohbetler ve kristal bardakların şingirtisi uğultulu bir film müziği yaratıyor ama ben kendimi içi boş bir kabuk, hareketleri yapan bir kukla gibi hissediyorum. Bu gösteride bir dekor. Babamın makyajlı bebeği.

Elbisem her zamanki gibi kırmızı. Kısa, ışıltılı boyu hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Ve her zaman olduğu gibi babam da bunu giymemi istiyordu... Bu maskaralıkta başka bir görev, başka bir talep.

Gideon Fitzpatrick'i gözden kaçırmak imkansız. Kalabalığın üzerinde yükseliyor, barın yanında duruyor, hemen dikkat çeken bir otorite havası yayıyor. Yalnız, içki siparişi verirken tezgâha doğru eğiliyor.

Bakışları üzerimde geziniyor, kıyafetlerimi incelerken dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. "Blair," diye onaylıyor, sesinden kendini beğenmiş bir memnuniyet damlıyor. "Doğru seçimler yaptığını görmek güzel. Önce Cody'ye mi söyledin, yoksa bir korkak gibi kaçtın mı?"

Küçümseyici sözleri karnıma bir yumruk gibi inebilirdi ve ben aradaki farkı anlayamazdım. Hangi kelimelerin daha çok can yaktığını çok iyi biliyor. Ben karşılık vermeden önce, sözümüz kesildi. Archibald Duke sahneye giriyor ve bir bakıma günü kurtarıyor. Misilleme mi yapacaktım yoksa acınası, çirkin hıçkırıklara mı boğulacaktım emin değilim ama ikisi de iyi olmazdı.

Archibald'ın gözleri üzerimde gezinirken parlıyor, yırtıcı bir sırıtış yontulmuş yüzünü kaplıyor. "İyi akşamlar tatlım," diye selamlıyor ve elimi tutup sırtıma uzun bir öpücük konduruyor. "Bu gece çok hoş görünüyorsun."

Babam çok iyi uyguladığı bir hareketle kalabalığın içinde hemen ilgilenmesi gereken bir şey buluyor.

"Hemen döneceğim," diye söz veriyor. "Beş dakika, Archibald."

"Acele etme. İçki sipariş edeceğiz." Babam geri çekilirken parmaklarını barmene şaklatıyor. "Viski ve en iyi beyazınızdak bir bardak."

"Elbette, efendim."

Barmen arkasını döndüğünde, Archibald anı yakalıyor, kirli avucunu belime dayıyor, bu jest bu gece ne beklediğini hatırlatıyor.

Kulağıma doğru eğilip, ılık nefesiyle boynumu öperek, "*Güzel* demek senin hakkını vermiyor," diyor. "ok güzelsin, tatlım. Ve bu elbise... bir şaheser."

Rolümü oynayarak gülümsüyorum, ona sessizce teşekkür ediyorum, dikkatim barmende, iki bardağı tezgâhın üzerinden kaydırması bir dakika bile sürmüyor.

Ve Archibald bir kez daha anı yakalayıp beni dışarı çıkartıyor. Bay Simons'la oturduğum banka oturuyoruz ve bu gecenin de aynı şekilde geçeceğini biliyorum.

Aklım kendiliğinden Cody'ye ve daha önce telefonumu açtığımda bulduğum mesajlara kayıyor.

Ne oldu? Cody: Neden gittin?

Siktir, B! Korktuğun için kaıyorsan anlarım ama gelmek istemediğini syleyebilirdin!

Ve bu mesajlardan bir saat sonra, tonu çok daha farklı olan bir mesaj daha geldi.

Sadece iyi olduğunu bilmeme izin ver.

İsteyerek, bilerek vazgeçtiğim şeyin gerçekliği iliklerime kadar işledi. Kaçarken bunu düşünecek zamanım olmadı. şimdi, döndüğünde onunla nasıl yzleşeceğimi merak ediyorum. Kendimi nasıl açıklayacağım?

Archibald'ın yanağıma dokunuşu beni gerçekliğe geri çekiyor. Bakışları nazik, ama kırışmış alnındaki derin on bire rağmen hâlâ tahrik edici. "Blair, her şey yolunda mı tatlım?" diye mırıldanıyor, sesi yumuşak bir fısıltı. "Ağlıyordun, değil mi?"

"Hayır, sadece alerjim var," diye yalan söylüyorum, derin bir nefes alarak karakterime geri dönüyorum. "Kendimi kaptırdığım için özür dilerim. Yorucu bir hafta oldu."

"Rahatlamalısın," diyerek bana doğru eğiliyor.

Uzun parmaklarının elbisemin eteklerini okşayışını, kumaşı daha da yukarı kaldırışını izliyorum. Kalbim bir balyoz gibi çarpıyor, bedenim donmuş, soğuk, hareketsiz.

Zaman kaybetmiyor ve ben tepki veremiyorum. Eğer onu kızdırırsam, hışım ile çıkıp gidecek, babam anlaşmayı yapmayacak ve bu geceyi bitirme şansımı kaybedeceğim.

Babam sözünün eri bir adam değildir ama bunun tamamlamam gereken son iş olacağını söylerken sesinde bir şey vardı... adını koyamadığım ama bana umut veren bir şey. Eğer iyi yaparsam, yarına kadar her şey bitmiş olacak.

Son bir iş. Bana izinsiz dokunan son bir adam.

"Her zaman bu kadar cesur musun?" Archibald yaklaşarak soruyor, nefesindeki viski yanağımı havalandırıyor. "Kaç adamın bunu yapmasına izin verdin?"

"I..." Zihnim allak bullak oluyor.

Sanırım oyuna getirildiğini biliyor. Sanırım bunca yıldır ne yaptığımı anladı.

Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Ben gençken, erkeklerin reşit olmayan bir kıza asıldıkları için birbirlerine övünmemeleri şaşırtıcı değildi, ama on sekiz yaşına girdiğimden beri babamın manipülasyonlarının ortaya çıkmasını bekliyordum.

Yine de iki yıldan fazla oldu ve reşit olduğumdan beri flört etmek zorunda bırakıldığım erkeklerin hiçbiri bunun oynamak zorunda bırakıldığım bir oyun olduğunun farkında değil gibi görünüyor.

Ya öyle ya da işaretleri bilerek görmezden geliyorlar.

Bazıları muhtemelen evlilik sorunlarından kaçınmak için çenelerini kapalı tutuyor. Bazıları cinsel saldırı suçlamalarından korkuyor olabilir - ki babam, biri onun altını oymaya cüret ederse bunu yapardı - ama en azından birkaçının arkadaşlarını uyarmasını beklerdim.

Sanırım Archibald uyarılanlardan biri olabilir.

Avuçlarım terden sıırıslam, kalbim küt küt atıyor ve elbisemi yukarı doğru ittiğinde kulaklarımda kan çınlıyor, ben ortaya çıkana kadar anın tadını çıkarıyor. Archibald'la gözleri arasında siyah dantelden başka bir şey yoktur.

"I-"

"Şşt, tatlım," diye mırıldandı. "Bu bizim sırrımız olacak. Baban o güzel külotunu bir başkasına gösterdiğini öğrenirse hiç memnun olmaz.

yaşlı adam." Parmakları kalçamı okşuyor, siyah dantelli kumaşın bir santim önünde kamp kuruyor. Gırtlaktan gelen iniltisi beni daha çok titretiyor. "Dediğim gibi. Erkeklerden sana hayır gelmez. Gerçek bir erkeğe ihtiyacın var."

İşaret parmağını yukarı doğru sürükleyerek lastiğe dokunuyor, sonra bacaklarımın arasında kıvrılmak için aşağı indiriyor. Gözlerimi kapatıp gerçekliği engelliyorum, dişlerimi sıkmaktan çatırdıyor.

Ciğerlerimi nefes almaya zorlayarak burada olmadığımı hayal ediyorum.

Kimse bana izinsiz dokunmuyor. Kimse beni para kazanmak için kullanmıyor. Kimse hayallerimi ya da geleceğimi yok etmekle tehdit etmiyor.

Güvendeyim, Cody'nin kollarında kilitliyim, uzun parmakları saçlarıma dolanmış. Diğer eli omurgamda geziniyor, yatıştırıyor, sakinleştiriyor. Kokusunu içime çekerken başımı çenesinin altına sıkıştırıyorum, yumuşak fısıltıları kulağımı gıdıklıyor.

"Senden nefret ediyorum bebeğim. Senden çok nefret ediyorum."

Ama Cody ile birlikte değilim.

O binlerce mil uzakta ve ben buradayım, zihnim gerçeklikten üç yıl önce işlerin bu kadar ileri gittiği son seferde olanlara atlıyor.

Dudaklarımdan acınası bir inilti dökülüyor. Bu ses çok açık. Sıkıntı, korku... ama Archibald durmuyor. Ne kadar titrediğimi, ne kadar korktuğumu hissetmiyormuş gibi davranıyor.

Ya da belki de onu azdıran şey budur.

Parmağı yavaşça ödüle doğru ilerlerken bundan zevk alıyormuşum, onu cesaretlendiriyormuşum gibi davranıyor.

"Çok sessiz olmalısın tatlım," diye bağılıyor, nefesindeki viskinin ılık kokusu midemi bulandırıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, kendimi bunu yapabileceğime ve hayatta kalabileceğime ikna ediyorum... Sadece son bir kez. Sadece bir kez ve her şey bitecek. Dişlerimi gıcırdatıyorum, mantıklı düşünmeye devam ediyorum ama sonra çantamdaki telefonum titriyor ve Cody'nin benden dikkatimi istediğini anlıyorum.

Sanki şu anda ona ihtiyacım olduğunu biliyor.

Yüzü gözlerimin önünden geçiyor, güzel anılar çığ gibi sistemime doluyor.

Buna daha fazla dayanamıyorum. Bir saniye daha aşağılanmaya, alçalmaya ve korkuya. Hiçbir para buna değmez. Daha iyi bir şey bilmediğim zamanlardı.

Cody bana mutluluğun ve gerçek, koşulsuz sevginin nasıl bir his olduğunu göstermeden önce buna değerdi.

Ondan önce sadece annem bana ilgisini beklentisiz sunmuştu. Diğer herkes ya karşılığında bir şey istiyordu ya da belli bir şekilde davranmamı istiyordu. Sözde arkadaşlarım bana saygı duydukları, benden korktukları ya da beni para veya popülerlik için kullanabilecekleri için yanımda durdular.

Herkesin bir amacı vardı.

Annem ve Cody hariç herkesin.

"Kendini cezalandırmayı bırak. Sen büyüdün. Öğrendin. O zamanlar olduğundan daha iyi bir insansın. Zalim olmak için zalim olmadığını biliyorum bebeğim. Bunu neden göremiyorsun? Kendi incinmişliğine karşı bir savunma mekanizmasıydı. Duygularının, geçmişinin ve katlandığın her şeyin bir ağırlığı olmadığını mı düşünüyorsun? Hiçbirinin iz bırakmadığını mı? Sen kötü bir insan değilsin. Yanlışların farkındasınız. Kendine haklı bir ceza verdiğini düşünüyorsun ama bunu çok ileri götürüyorsun. Yeter, bebeğim. İleriye doğru bir adım atma zamanı."

Mutlu olmayı hak ediyorum.

Henüz düzlüğe çıkmadım, hâlâ düzeltilmesi gereken çok şey var ama kendimi cezalandırmayı bırakmaya hazırım. Bir şansa değmeyeceğime inanmayı bırakacağım.

Değerim. Daha iyisini yapabilirim. Ailesinin affını kazanabilir ve Cody'yi mutlu edebilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

Vücudum hemen savaş moduna geçiyor ama Archibald'ı tüm gücümle itmeden önce duruyorum. Eğer olay çıkarırsam, babam beni takip etmeden önce kaçacak zamanım olmayacak.

Muhtemelen arabama bile ulaşamayacağım.

Saniyeler içinde şüpheli bir plan oluştu. Archibald'la savaşmak yerine, onun nazik dokunuşuna yaslanarak kendimi rahatlamaya zorluyorum.

X noktaı işaretliyor.

Ödülü buluyor, parmağı kumaşla kaplı girişten tümseğime kadar uzanıyor. Tüm vücudum sertleşiyor. Külotumun ince kumaşı onun tenini benimkinden ayıran tek şey.

Sanki orada olmayan bir ıslaklık arıyormuş gibi parmağını tekrar aşağıya doğru sürüklüyor. Onu teşvik ederek dudaklarımı aralıyorum ve neredeyse duyulamayacak bir nefes veriyorum.

"Şışt, tatlım. Yakalanmak istemeyiz, değil mi?"

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, sesimi kusacakmışım gibi çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bunu yaptığında sessiz kalamam."

"Bu mu?" Klitorisimi parmağının altında yuvarlıyor, sonra sertçe çimdikliyor, küçük bir yapay inilti kazanıyor. "Harikası, tatlım."

"Yapabilir miyiz-" Bilerek duraklıyorum, yaptığı şeyi sevmişim gibi gözlerimi geri yuvarlıyorum. "Lütfen başka bir yere gidebilir miyiz? Sessiz olmak zorunda kalmayacağım bir yere?"

Göğsünden alçak bir homurtu kopuyor. "Babanın bizi birlikte giderken görürse mutlu olacağından emin değilim."

Daha da yaklaşarak dudaklarımla kulağını hizalıyorum. "Bilmesi gerekmiyor. Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirim ve seninle on beş dakika içinde otoparkta buluşuruz..." Sahte bir muhtaç nefes daha. "Hayır, o kadar uzun değil... on dakika. Burada bir arabam var, evime geri dönebiliriz. Yalnız yaşıyorum."

"Senin evin değil. Şehirde bir yerim var." Elini çekti.

Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım, ama tam zamanında kendimi tuttum, yumuşak, hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardım. İşe yaradı. Ağzının köşesi kalkıyor, gözleri kömürden daha koyu.

"Sorun yok tatlım," diye mırıldanıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Baban çok yakında seninle ilgilenecek."

Midem bulanıyor ama bana siyah bir kartvizit uzatırken soğukkanlılığımı koruyorum. Üzerinde adres dışında hiçbir şey yok. İsim yok, logo yok, sadece adres var. Bu da bana Archibald'ın oraya çok kadın götürdüğünü söylüyor.

"Geçen sefer izin vermeden önce sana nasıl davrandığına bakılırsa, senin adına bir mazeret uydurmamın daha güvenli olacağını düşünüyorum," diyor ve elini kalçamdan aşağı indirip dizimde durduruyor. "Bir saat içinde benimle orada buluş." Karta dokundu.

Adamla tanıştığımdan beri ilk kez ona karşı küçük bir minnettarlık hissediyorum. Eşyalarımı toplamam için bana zaman kazandırdı. Archibald bu partiden ayrılır ayrılmaz babamın kapıma dayanacağından eminim.

Ben de bunu istiyorum. Gelmesini istiyorum ki ona her şeyin bittiğini söyleyebileyim. Artık onun emirlerine uymayacağım ama bu fazladan zaman bana biraz daha iyi plan yapma imkânı veriyor.

"Hangi renkten hoşlanırsın?" Benden şüphelenmesi için bir neden olmaması için yalanımı geliştirerek soruyorum. "Bunu giyeceğimden eminim."

"Oh, çok iyi olacaksın. Beyazı severim." Elini tutup kalkmama yardım etti. "Git, tatlım. Bir saat sonra görüşürüz. Binanın etrafından dolaş, içeri girme."

Elbisemi düzeltiyorum, uzaklaşırken koşmaya başlamamaya çalışıyorum, köşede kaybolmadan önce birkaç kez arkama bakıyorum.

Babamın bugün beni alamamış olması bir nimet, çünkü arabam burada. Üç dakika bile geçmeden yoldayım, ellerim titriyor, kalbim daha hızlı kan pompalıyor.

Resmen evsizim.

Babamın peşime düşmesi uzun sürmeyecek. Archibald ona kendimi iyi hissetmediğim için gittiğimi söyler söylemez, hileyi anlayacak ve tüm tanrıların gazabına uğrayacağım. Bir saat bile geçmeden evsiz kalacağım. Parasız. Atılmış.

Ama yenilmiş hissetmek yerine, garip bir şekilde huzurlu hissediyorum. Geriye kalan tek şey, babam gelip işbirliği yapmam için gözümü korkutmak amacıyla her şeyi atmaya başlamadan önce daireme gidip toplayabildiğim kadar eşya toplamak.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum - neredeyse sabahın biri. Aklım hemen Cody'ye gidiyor ve şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Prova yemeği bitmiş olmalı. Kardeşleriyle içtiğini hayal ediyorum. Onlara bizden bahsettiğinden şüpheliyim ama eminim bir içkiye ihtiyacı olacaktır.

Aklımın orada çok uzun süre kalmasına izin vermiyorum. Bu kâbus sona erdiğinde özür dilemeyi ve neden gittiğimi en iyi nasıl açıklayacağımı düşünmek için zamanım olacak.

Anahtarı kilide soktuğumda bir planım var. Kapımı açık bırakarak Cody'nin dairesini açıyorum. Ona ihtiyacım olduğunda içeri girebilmem için bana bir anahtar vermişti.

Ona şimdi ihtiyacım var.

Neden insanlar sahip olduklarının değerini ancak kaybettiklerinde anlıyorlar? Kendimi cezalandırmamın ne kadar yanlış olduğunu ve bunu durdurmayı ne kadar istediğimi havaalanında Cody ile birlikteyken neden göremedim?

Topuklarımı tekmeleyerek bir bavul çıkardım, yatağın üzerine bıraktım ve önce evrak çekmecesini boşalttım. En çok onlara ihtiyacım olacak. Sonra da babam beni tekrar işten çıkarırsa diye son birkaç haftadır biriktirdiğim parayı.

Fazla bir şey yok, on bin bile değil, ama küçük bir daire için depozitoya yeter. Geri kalanı iş ararken beni ayakta tutacak.

Sırada mücevherler var. Her şeyi paketlemiyorum, sadece yıllar boyunca arkadaşlarımdan aldığım eşyaları ve babamın haberi olmadan aldığım birkaç şeyi paketliyorum. Henüz satmadığım birkaç tasarımcı cüzdanı ve ayakkabıyı da ekliyorum, böylece onları rehin bırakabilirim.

Nakitim azaldığında. Sonra, kıyafetlerimi toplarım. Kırmızı elbise yok. Sadece kot pantolonlar, tişörtler, Cody'nin kapüşonluları ve birkaç çift spor ayakkabı.

Bavulun fermuarını çekip Cody'nin dairesine götürmem on dakikadan az sürüyor. Telefonumla birlikte yatak odasına bırakıyorum, sonra kapıyı kilitliyorum ve Cody'nin kapısının yanındaki halıyı kaldırıp anahtarı oraya koyuyorum.

Ve sonra beklerim.

OTUZ DÖRT

Blair

Babam içeri daldığında kanepemdeydim, yanaklarım öfkeyle kızarmış, göğsüm sanki buraya koşmuş gibi kabarmıştı.

"Ben söyleyene kadar gitmene izin vermediğimi sana özellikle söylediğim halde ne halt etmeye gittiğini bana söyler misin?" Kapıyı arkasından öyle sert çarpıyor ki camlar sallanıyor. "Archibald bana kalamayacağını söyledikten sonra Pazartesi günü benimle buluşmaya söz verdiği için çok mutlu olmalısın."

"Benden bu kadar," diyorum duygusuzca.

"Bitti mi?" diye alay ediyor. "Ne demek *bitti*?"

Kanepenin yanındaki bavulu gösteriyorum. Cody'nin dairesine götürdüğüm değil. Bu, babam almama izin vermezse kaçırmayacağım şeylerle dolu.

-ki sanmıyorum.

"Nedir bu? Bir tür güç oyunu mu?" diye alay ediyor, fikrimle gerçekten eğleniyor. "Hayal dünyasında yaşamayı bırak ve etrafına bir bak! Tek başınasın. Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Senin sahibin benim, Blair. Bensiz hiçbir şeyin yok. Para yok, ev yok, araba yok. Üniversite harcı yok."

"Paranı istemiyorum," diyorum sakince, sözleri bir boşluğa çarpıyor. "Hepsini al. Evsiz kalmayı tercih ederim-"

"Haklısın, evsiz kalacaksın!"

"Sorun değil." Arabanın ve dairenin anahtarlarını sehpanın üzerine koyup ona doğru ittim. "Birkaç şey aldım, çoğunlukla arkadaşlarımdan hediyeleri, ama parasını ödediğin hiçbir şeyi almadığımı kontrol edebilirsin."

Gülüyor. Yüksek sesle. Manyakça.

O kadar kopmuşum, o kadar yıpranmışım ki bu beni korkutmuyor. İsteddiği kadar gülsün ve beni tehdit etsin, fikrimi değiştiremeyecek.

Ne kadar yüksek sesle gülerse gülsün hiçbir tepki görmeyince babam durdu. "Seni gerçekten sevdiğini düşünüyorsun, değil mi? Ne kadar aptalsın sen?" Gözlerimin içine bakıyor. "Uyan, Blair. Hayat bir film değil. Yılların emeğini çöpe atıyorsun, peki ne için? Senin on katın değerinde bir adam için mi? Cody'yi unut! Portföyünde altı milyon var, Blair! Gerçekleştireceğin hayalleri düşün-"

"Bazı hayaller çoktan gerçekleşmiş bir hayal için feda edilmeye değer," diyorum sessizce. "Değersizmişim gibi davranılmasını kabul ettim çünkü kendimi suçladım. Davranışlarım yüzünden acıdan başka bir şey hak etmediğimi düşündüm."

"Haklısın. Hak ettiğin tek şey bu," diye homurdanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ne olmuş yani? Birdenbire kendini affettin mi? Masum rolü yapma, Blair. Her seferinde dediklerimi yaptın çünkü bundan zevk alıyorsun. İlgiyi seviyorsun. Meydan okumayı ve insanları manipüle etmeyi seviyorsun."

"Gerçekten rızam olmadan bana dokunulmasını sevdiğimi mi düşünüyorsun? Kullanılmayı? Bana ne olacağı konusunda hiçbir söz hakkım olmamasını? Buna bu kadar uzun süre izin vermemin, seni hiç ihbar etmememin pek çok nedeni var ama artık hiçbir geçerli değil."

"Ne rapor edeceksin, Blair?" diye bağıyor, yüzünü bir korku gölgesi kapladığında aniden dalgalanan güven dolu bir ifadeyle. "Benim sözüme karşı seninki. Onlara seni işten çıkardığımı söyledikten sonra kimse sana inanmayacak. Harçlığını kestiğimi. Sen uzun bir günah listesi olan şımarık küçük bir kızsın. Hiç güvenilirliğin yok."

"Seni ihbar etmeyeceğim. Ne parayı, ne arabayı, ne de evi istiyorum. İstedğim tek şey beni rahat bırakman."

Elini saçlarının arasında gezdirip başını sallıyor. "Sana inanamıyorum. Aşık olduğunu mu sanıyorsun? Aşık değilsin. Aşk bir yanılsamadır. Öyle bir şey yok!"

"Bir yanılsama gibi hissettirmiyor," diyorum ona bakarak.

Bu konuşma anlamsız. Beni hata yaptığımı ikna edecek hiçbir şey söyleyemez. Annem hastalandığında nasıl bir canavara dönüştüğünü ona göstermek için de söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Belki bir gün görür. Belki hayatına dönüp bakacak ve açgözlülüğünden gözü dönmüşken yaptıklarından pişmanlık duyacak.

Ama o gün bugün değil çünkü babamın yüzünde zerre kadar pişmanlık yok.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alarak ayağa kalkacak gücü topluyorum ve bavulu arkamda sürüklüyorum. "Güle güle baba."

Şaşkın bir şekilde orada durmuş, gidişimi izliyordu. Kolumu tutup beni geri çekmeden önce asansöre kadar geldim.

"Hangi cehenneme gideceksin?"

O gider gitmez buraya döneceğim, böylece Cody'nin dairesinden diğer valizi alabileceğim. "Bu senin sorunun değil. *Ben* artık senin

sorun."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Tabii ki bu benim sorunum. Cody seni kapı dışarı ettikten sonra evsiz kaldığında insanlar ne düşünecek sanıyorsun?" Anahtarları elime tutuşturdu. "Tapuda ve arabanın ruhsatında senin adın var. İstesem bile seni evden atamam. İçeri gir, sakinleş, bu hülyalı tavrından kurtul ve Pazartesi günü konuşuruz."

Ağzımı açıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor ve ağır adımlarla merdivenlerden inerek uzaklaşıyor.

Bir saniye önce durduğu boşluğa aval aval bakıyorum, tüm bu durum en iyi ihtimalle gerçeküstü. Yıllar önce kendim için ayağa kalkmış olsaydım, hayatım şimdi ne kadar farklı olurdu?

Yavaşça arkamı dönüp bavulu daireme geri götürdükten sonra Cody'nin yatak odasından diğerini almak için koridoru geçiyorum. İçeri adımımı atar atmaz kokusu beni sarıyor ve daha önce hiç ağlamadığım kadar ağlamaya başlıyorum.

Hâlâ başımı sokacak bir evim olduğu için rahatlamak yerine gözlerim doluyor.

Bu bir zafer gibi hissettirmiyor.

Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum çünkü babamın tepkisine, ne kadar çabuk pes ettiğine bakılırsa, beni sadece izin *verdiğim* için kullanmıştı...

Bunu kendime ben yaptım.

OTUZ BEŞ

Cody

"SABAH." Mia'nın normalde tatlı ve melodik olan sesi, ağrıyan başımı elektrikli testere gibi kesiyor. "Bütün gece burada mı uyudu?"

Pencereden sızan kör edici güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak ağır gözkapaklarımın altından dikkatle bakıyorum. Dün gece biri kafatasıma beyzbol sopasıyla mı vurdu?

Oda çılgınca dönüyor ve ben gözlerimi kapatıp düzenli bir nefes alıyorum.

"Evet," diyor Ana alçak ve yumuşak bir ses tonuyla. "Bu sabah üç gibi geri geldi, bunu aldı..." Yanağımı dayadığım bir şeyi çekiştiriyor, "...ve üzerini battaniyeyle örtmeye fırsat bulamadan uyuyakaldı."

"Siktir," diye tıslıyorum, boğazım kuru, dilim zımpara kağıdı gibi. Konuşmaya çalışıyorum ama sadece cılız bir fısıltı çıkarabiliyorum. "Böcek... daha alçak, lütfen." Tekrar baktığımda Mia'yı üzerime eğilmiş, yüzü bulanık ve çarpık bir halde buluyorum.

"Senin için akşamdan kalma ilacım var."

"Hayır, Bug..." Başım o kadar çok ağrıyor ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bu şimdiye kadarki en kötü akşamdan kalmaydı. Mezuniyet partisinde yaptığım gibi çalılıklara kusmalıydım. "*Daha aşağı.*"

"Sanırım senin sesini kastediyor," diye kıkırdıyor Ana, elini hızla ağzına kapatarak. "Özür dilerim."

Bir yara bandını yırtar gibi kendimi dik tutuyorum. "Oh, lanet olsun. Kötü bir fikirdi. Çok, çok kötü bir fikir," diye mırıldanıyorum, oda dönerken kendimi sabitliyorum. Tanrım, sanki bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. "Düğün... kaçırdım mı?"

"Saat daha sabahın yedisi, daha çok zaman var," diye fısıldıyor Mia. "Al, bunu iç." Bana bir bardak ve iki hap uzatıyor. "Elektrolit ve ağrı kesici."

Sorgusuz sualsiz yutuyorum, soğuk su kurumuş boğazımı yatıştırıyor.

"İyi olmadığını nereden biliyorsun?" Ana bardağı tek seferde boşaltmamı izleyerek soruyor.

"Colt dün gece bana mesaj attı." Etkilemek için havadan alıntı yapıyor. "3C sarhoş. SOS am." Boş bardağımı dolu bir bardakla değiştiriyor.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?" Törpülüyorum, sonra kız kardeşinin özel akşamdan kalma ilacının kokusu burnuma gelince neredeyse iki büklüm olup fırlıyorum. Midem tam devirde çalışan bir çamaşır makinesi gibi dönüyor. Bu çok acımasızca. "Bundan nefret ediyorum," diyorum ama burnumu sıkarak hiçbir şey kalmayana kadar içiyorum.

Bu benim ilk rodeom değil. Mia itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez beni sağlığıma kavuşturdu ve bu sihirli, iğrenç, zencefilli, limonlu ve başka bir şey olan içecek bir nimet. Elektrolitler, sıcak bir duş ve sağlıklı bir kahvaltıyla birleştiğinde, kısa sürede papatya kadar taze bir şekilde yeniden ayağa kalkacağım.

"Akşamdan kalma olduğunda beni hep seversin." Mia iki boş bardağı da bir kenara bırakarak ışınlanıyor. Küçük bir tepside bekleyen dört tane daha var. Bir çift Conor için, bir çift Colt için. "Gidip diğer ikisini saklasam iyi olacak. Yirmi dakika sonra aşağıda buluşalım." Tepsiyi alıp geri çekiliyor ama kapının yanında duraklıyor. "Ağabeylerinizin sorularına hazırlıklı olmak isteyebilirsiniz. Üçünüzün dün gece onlar olmadan sarhoş olmanıza sinirlendiler."

Derin bir iniltiyle, koltuğun bana yastık olmasını bekleyerek arkama yaslanıyorum. Öyle olmuyor çünkü koltuğun üzerinde değilim ve şimdi başım gerçekten yarılmış gibi hissediyorum.

Doğrulup etrafıma baktığımda yerde olduğumu, yatağın ayağı ile loveseat arasında sıkıştığımı fark ediyorum. Meğer Blair'in sarı elbisesini yastık olarak kullanmışım, buruşmuş, alkol ve sigara dumanı kokuyor. Kalbim sıkışıyor, hoş olmayan anılar sisli beynimden süzülüyor.

Onları bir kenara iterek düzeltebileceğim şeylere odaklanıyorum. "Özür dilerim," diyorum Ana'ya, kendimi gerçekten kötü hissederek.

Onu buraya son çare olarak davet etmekle kalmadım, aynı zamanda bütün akşam onu ihmal ettim, sonra da gecenin bir yarısı neredeyse zil zurna sarhoş bir halde içeri dalarak uyandırdım.

Düğün boyunca daha iyi durumda olacağına benzemiyorum, o yüzden en azından *özür dilemeyi* hak ediyorum.

Rahat pazen pijamalarını giymiş, güzel yüzü endişeli bir bakışla bana bakıyor. "Her şeyden sonra bana inanmayacağını biliyorum ama seni gerçekten unuttum Cody. Buraya bir şey olacağını umarak gelmedim. Geldim çünkü sesin gerçekten kırılmış gibi geliyordu. Sen harika bir adamsın, biliyor musun? Umarım bir gün gerçek arkadaş olabiliriz. Sanırım..." Derin nefes alıyor,

Gözleri içtenlikle doluydu. "Demek istediğim şu ki, konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım. Seni dinlerim."

"Gerçek arkadaş *olmayacağız*, Ana. Zaten öyleyiz. Onca insan arasından seni neden aradığımı biliyor musun?" Başındaki çarpıntı yavaş yavaş azalıyor, acı artık o kadar istilacı değil.

Cevap vermeden önce dudağını çiğniyor: "Her şeyi bırakıp gelecek tek kişi ben olduğum için mi?"

Buna gülüyorum. O harika bir kız, eğlenceli ve sevecen. Sadece biraz kaybolmuş. Birbirimizi çıplak görmüş olmamızın, birkaç hafta cinsel ilişki yaşamış olmamızın bir önemi yok. Eğlenceliydi ama benim açımdan işin içinde duygu yoktu. Arkadaş kategorisine geçmemiz o kadar da zor değil. Ana'nın da bana karşı gerçek hisleri olduğunu sanmıyorum. Sadece bir arkadaşla ihtiyacı vardı.

Belki de Blair herhangi bir kıskançlık belirtisi gösterseydi Ana ile iletişimde kalmak istediğimi kabul etmekte zorlanabilirdim.

O göstermedi. Ana neden deli gibi davrandığını açıkladığında yanımda oturdu. O gün Blair'den aldığım tek duygu sempati oldu. Muhtemelen kendi geçmişini, hatalarını, suçlamalarını ve pişmanlıklarını göz önüne alırsak bunu anlayabilirdi.

"Seni aradım çünkü bazı çılgınca şeyler yapmış olabilirsin ama özür dileyecek cesaretin vardı. Hepimiz bazen yolumuzu kaybederiz, Ana. Bunu kabul etmek büyük bir cesaret ve karakter ister." Yanına oturmak için kendimi dikkatlice toplarken baş ağrım daha da azalıyor. "Blair'e söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim." Kolumu omuzlarına atarak onu kendime doğru çektim. "Ne yaptığını unut ama ne öğrendiğini hatırla."

Yanağını omzuma yaslıyor, sözleri duygu yüklü. "Ben de sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette. Devam et."

"Eğer Blair konuşmak için gelirse, onu gönderme. Dinle, tamam mı? Seni o havaalanında bırakmak için bir nedeni olmalı, Cody. Açıklamak için gelirse, onu reddetme, çünkü hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın."

Konuşurken acısını hissedebiliyorum ve içgüdüsel olarak onu daha yakına çekiyorum. Tecrübelerine dayanarak konuşuyor, ağabeyinin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu dinlememiş olmanın pişmanlığı hâlâ belirgin.

"Gelmeyecek," diyorum derin bir iç çekerek. "Onu önce ben bulacağım."

"Aferin sana." Burnunu kıvrarak benden uzaklaşıyor. "Bir duş almalısın. Cidden, leş gibi kokuyorsun."

"Evet. Kendini koklayabildiğinde kötü olduğunu anlarsın," diye kıkırdıyorum, jöle gibi ayaklarımı sürükleyerek en-suite banyoya giriyorum.

Duşumu alıp sabah kargaşası için giyindikten sonra Ana ile birlikte alt kattaki restoranda aileme katılıyorum. Havaya yayılan domuz pastırması kokusu midemi bulandırıyor. Gelin ve damat hariç herkes orada, kahvaltı ve kahvenin tadını çıkarıyor.

Kahve.

Kardeşlerimin çoğunun o t u r d u ğ u masanın yanına oturup Mia'nın fincanını kapmak için uzandığımda koku bana çarpıyor.

O daha hızlı davranıyor, parmaklarım fincana yaklaşmadan sert bir bakışla uzun fincanı kapıyor. "Önce kahvaltı," diye azarlıyor.

"Bu sabah çok patronluk taslıyorsun bebeğim," diye sırtıyor Nico, Mia'nın başına bir öpücük kondurduktan sonra gözlerini bana dikeyor. "Dün gece neden dördümüz seninle içmeye davet edilmedik?"

Theo ve Shawn odanın diğer ucunda ailelerimizle sohbet ediyorlar. Ben de sesimi alçaltarak öne doğru eğildim. "Düğünü bozacak bir şey olsun istemedim ama ne olursa olsun Colt ya da Conor'dan bir şey saklayamam. Yarın sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?"

Nico kara gözlerini kısıyor. Hikâyeyi benden nasıl daha çabuk öğrenebileceğini planladığını anlayabiliyorum. Neyse ki üç saat sonra başlayacak düğün ve öncesinde ikimizin de tamamlaması gereken sağdıçlık görevleri yüzünden hiç şansı yok.

Sıkıca başını sallayarak arkasına yaslanıyor, kolunu Mia'nın omzuna doluyor ve sanki şu anda onu sakinleştirebilecek tek şey buymuş gibi onu bir öpücük için kendine çekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyledir de.

"Şu zencefilli şeyin tarifini istiyorum," diyor Vivienne Mia'ya. "İğrenç ama işe yaradığı kesin. Conor sen gittikten yarım saat sonra partiye hazırды."

"İğrenç mi?" Colt itiraz ediyor. "Çok lezzetli."

Garson kahvaltımı getiriyor ve o uzaklaşırken bir fincan kahve istemek için aniden dönüyorum. Yanımdan aşağıya vuran ağrı bana banyodaki aynada gördüklerimi hatırlatıyor. "Kaburgalarımın ve sırtımın neden morardığını bilen var mı?" diye soruyorum.

"Merdivenlerden düştün," diye cevaplıyor Conor, avokadolu tostundan büyük bir ısırık alarak.

"Evet..." Başımı bir ralli yarışında panoya asılmış bir bobblehead gibi aşağı yukarı sallıyorum. "Bunu hatırlamıyorum."

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra fotoğrafçı geliyor, kamera ekipmanı bir sırt çantalının hayatta kalma kiti gibi sırtına bağlanmış, ben de alt kattaki düğün partisine katılmadan önce smokinimi giymek için üst kata çıkıyorum.

Dün gece altında zil zurna sarhoş olduğumuz canlı çiçeklerin gölgesinde, fotoğrafçı bizi farklı pozlara yönlendirerek çekmeye başlıyor. Kamera beni göstermediği zamanlarda gözlerim gelin ve damadı takip ediyor. İki yılı aşkın süredir birlikteler ama hâlâ Logan'ın bizi onunla tanıştırdığı ilk günkü kadar aşık görünüyorlar.

Fotoğraf çekimi bir saat sürüyor ve dağıldıktan sonra bir bardak su almak için içeri giriyorum. Dışarıdaki sıcaklık kavurucu ve görevliler tören sırasında konukları serinleteceğini umdukları büyük vantilatörler kuruyorlar.

Ana yazlık elbisesiyle restoranın barında oturuyor ve biraz solgun görünüyor. Düğün ekibinde yer almadığı için fotoğraf çekirmek için poz vermiyor ve klimalı binada saklanıyor. Ne kadar şanslı. Dışarıda çok terlemişim gibi hissediyorum ve smokinimi değiştirsem iyi olacak.

Uyandığımdan beri her fırsatta yaptığım gibi telefonumu çıkarıyorum ama ekranda Blair'den gelen hiçbir mesaj yok.

Barın yanında durur durmaz Ana tuhaf, anlaşılmaz bir bakışla koluma dokunuyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette, nedir?"

"Biraz başım dönüyor. Odamızdan çantamı alabilir misin? Haplarım içinde."

Barmen yanımda duruyor, ben de iki bardak su söylüyorum, aynı anda elimi Ana'nın alnına bastırıyorum.

"Yanmıyorum," diyor gülümseyerek. "Bu antidepresanlarımın bir yan etkisi."

"Tamam, ben çantamı alayım. Suyunu iç ve..." Barmen iki bardak uzatıyor ve ben de diyorum ki, "Benim için ona göz kulak ol, tamam mı? Kendini iyi hissetmiyor."

"Elbette, efendim."

Merdivenleri çıkıyorum, telefon elimde, bir yandan da Blair'e bir mesaj daha gönderiyorum. Uyandığımdan beri ona zaten bir düzine benzer mesaj göndermişim, ama bir tanesinin daha zararı olmaz.

Ben: Senden nefret ediyorum bebeğim.

Anahtar kartımı çıkarırken iç cebimde duran ayrılık peçetesini görmezden geliyorum ve kilit tıklar tıklamaz kapıyı iterek açıyorum. Kapı arkamdan usulca kapanıyor ve ben duruyorum.

Hareket ediyorum, nefes alıyorum, düşünüyorum.

Tanıdık geliyor mu? Güzel, çünkü odanın ortasında duran kız da tanıdık geliyor.

Cildinde korkunç bir kül rengi var, ağlamaktan pembeleşmiş güzel gözlerinin altında koyu gölgeler var. Saçları dağınık, yüzünün etrafına dökülmüş ve omuzları sanki kendini zarar görmekten koruyormuş gibi öne doğru eğilmiş. Üzerindeki kapüşonun kumaşını çimdikleyerek bana bakıyor.

Benim kapüşonumu.

Kalbim midemle aynı anda takla atıyor ve bir rahatlama dalgası nefesimi kesiyor. Tanrım... O *burada*. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Ben olduğum yerde donup kalırken bazıları dökülüyor. Genelde parlak, canlı olan aurası solmuş, yerini hüznün ve yenilgi havasına bırakmış gibi görünüyor.

Buraya nasıl geldi? Ne

zaman geldi?

Buraya girmesine kim izin verdi?

Ana. O olmalı.

Aramızdaki sessizlik boğucu, gerginlik hissediliyor.

"Senden daha çok nefret ediyorum," diye yarı fısıldıyor, yarı feryat ediyor. "Çok daha fazla, Cody. Özür dilerim."

İşte o zaman hareket etmeye başlıyorum. Anahtar kartı elimden kaydı. Üç adım uzaktayım, çoktan ona saldırıyorum, beni havaalanında terk ettiğinden beri boğuştuğum duygusal karmaşa bir anda buharlaşıyor.

O buradaydı. Geri geldi.

Onu uzaklaştıran her neyse savaşı kazanamadı.

Ona çarpıyorum, belinden kavriyorum ve kollarıma çekiyorum. Dudaklarımız çılgınca buluştu, onunki gözyaşlarından tuzlu, benimki aceleci, kararlı, talepkâr. Onu tekrar bu kadar yakınımda hissetmek bile her an patlayabileceğimi hissetmeme yetiyor. Dudaklarını ayırıp bana doğru açılıyor ve parmakları saçlarımın arasından geçip beni kendine çekerken daha derine dalıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor her nefes alışımızda, sesi titriyor. "Senden çok nefret ediyorum."

"Sorun değil, B. Sorun değil. Artık buradasın. Sadece... bana bir dakika ver." Bununla birlikte, son yirmi saattir beni tüketen aynı çaresizlikle tekrar ağzına giriyorum.

"Ne oldu? Buraya nasıl geldin?" Onu yatağa yatırırken yüzünü ipucu bulmak için tarayarak soruyorum.

"Uzun hikâye," diye mırıldanıyor usulca, ben onu yatağa doğru yükseltirken yüzümü ellerinin arasına alıyor, dizlerim şiltenin içine gömülüyor. "Şu anda bunun için vaktimiz yok. Sana her şeyi yarın anlatacağıma söz veriyorum, hatta düğünden sonra çok yorgun olmazsan bu gece bile anlatabilirim."

Onu tekrar öpüyorum, ellerim vücudunu keşfederken dudaklarının tadını çıkarıyorum. Parmaklarım bacaklarını sıyrıyor, belini okşuyor, göğüslerini avuçluyor ve kalçalarına doğru iniyor. Onu tekrar kollarıma aldığım için sarhoş gibiyim. Onun her santimi beni özlediği kadar ben de onun her santimini özlemiştim. Nasıl tepki verdiği, dokunuşuma nasıl eğildiği çok açık.

"Cody, smokinini kırıştırıyoruz," diye mırıldanıyor ve beni nazıkçe itiyor. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Aklımdaki tam olarak konuşmak değil ama o haklı, zamanımız yok.

"Bana beni sevdiğini söyle," diye fısıldıyorum, dişlerimi alt dudağına kapatıp yumuşak bir inilti çıkana kadar çekiyorum.

"Senden nefret ediyorum."

Başımı sallıyorum, masmavi gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır, bebeğim. Beni sevdiğini söyle. Beni asla terk etmeyeceğini söyle. Tek istediğinin ben olduğuma beni ikna et ve belki... *belki* senin hikayeni beklemeyi kabul ederim."

Gözlerinde daha fazla yaş birikiyor, dökülmekle tehdit ediyor, ama onları uzaklaştırıyor, sonra nazıkçe yüzümü kucaklıyor. "Seni geri kazanma şansı için her şeyden vazgeçtim. Bana düşündüğümde daha değerli olduğumu gösterdin. Bana sevgiyi ve mutluluğu hak ettiğimi gösterdin. Sadece bunlar için bile seni her zaman seveceğim, Cody." Başını kaldırıyor, dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor, öpücük yavaş, yatıştırıcı, narin. "Ama orada çok daha fazlası var. Adını koyamadığım ve muhtemelen hiçbir zaman koyamayacağım şeyler."

Duraksıyor, derin ve keskin bir nefes almadan önce gözlerini tekrar siliyor ve tekrar konuştuğunda yumuşak sesi inanç dolu. "Seni seviyorum. Senden nefret ediyorum. Senin için her şeyi hissediyorum. Yaşadığımı, mutlu olduğumu hissediyorum. Beni istediğin sürece seninim. Gitmeyeceğim."

O lanet peçeteyi okuduğumdan beri sahip olduğum tüm şüpheleri paramparça eden o tek satır, *'Senin için her şeyi hissediyorum'*.

O cümleyi seviyorum çünkü gerçek.

Bu bir peri masalı değil, şimdilik mutlu bir durum değil. Hayır, bu daha fazlası. Bu *her şey*. O benim, iyi günde de kötü günde de benim olacak çünkü hayat sadece iyi anlardan ibaret değil.

İlişkiler de sadece iyi anlardan ibaret değildir.

Bir ilişkiyi uğruna savaşmaya değer kılan inişler, çıkışlar, dönemeçler ve pek çok farklı duygu vardır. Bu yüzden o tek satır damarlarıma yeni bir umut duygusu enjekte ediyor.

"Seni daha çok seviyorum," diyorum dudaklarımı tekrar dudaklarına çarpmadan önce, öpücük onun en çok sevdiği şekilde baskın ve yatıştırıcı.

Bana şizofren annesiyle olan geçmişine bir göz attı ve ben de hastalıkla ilgili biraz araştırma yaptım, ama sakladığı başka her neyse, ayaklarımı yerden keseceğinden oldukça eminim.

Geri dönmek için cehennemden geçtiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Şu anda cehennem gibi görünüyor, ama her ayrıntıyı duymak istesem de, katılmamız gereken bir düşün var.

Ne söylerse söylesin, geçmişinden hangi şeytanları saklıyor olursa olsun, o benim. Her zaman benim. Bir açıklama için biraz daha bekleyebilir ve kardeşimin yanında olabilirim.

Onu yanıma çekerek saçlarını kulaklarının üzerinden tarıyorum. "Giyinmen gerek bebeğim. Tören iki saatten az bir süre sonra başlayacak. Fazla zamanımız yok."

Hemen başını sallıyor. "Dünkü prova yemeğinde benimle gelmen sorun olmazdı, Logan'ın Conor'ın evlenme teklif etmek için spot ışıklarını ödünç almasına ses çıkarmadığını düşünürsek, ama bugün her şey onlarla ilgili. İkimiz de koluna girmemin bir çatlağa neden olacağını biliyoruz, Cody."

Başparmağıyla gözlerimin altını okşayarak alnıma tatlı, şefkatli bir öpücük kondurdu. "Dün birlikte uyandığımızdan beri uyumadım. Sabahın üçünde arabaya bindim ve buraya geldim çünkü özür dilemek için sabırsızlanıyordum. Şimdi biliyorsun, şimdi düzgün bir açıklama için beklemeye hazırsın... Çok yoruldum. Dışarıda on dakika bile dayanamam."

Ellerini bırakıp yakalarımı kavırıyor ve beni kendine çekiyor. "Sende Ana var-"

"Bebeğim, Ana'nın burada olmasının tek nedeni-"

"Sorun değil," diye araya giriyor, parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynuyor. "Kıskanmıyorum. Buraya fark edilmeden girmeme kim yardım etti sanıyorsun?" Tekrar yüzümü avuçluyor. "Düğünün tadını çıkar. İyi eğlenceler, tamam mı? Ben biraz kestireceğim. Aşağıda için bittiğinde ya da belki yarın konuşabiliriz."

"Bütün gün burada kilitli kalmanı istemiyorum. Ailemi o kadar iyi tanı mıyorsun ama inan bana seni törene getirsem anlayışla karılırlar. Logan ve Cass bunu asla benim spot ışıklarını almaya çalışmam olarak görmezler."

Elini göğsüme koyarak nazikçe gülümsüyor. "Haklı olduğuna eminim. Ailen hakkında o kadar çok hikâye duydum ki, destekleyici, ilgili ve sevgi dolu olduklarını söylediğinde sana inanıyorum. Ama bu iyiliğe karşılık verme zamanı geldi Cody."

Bu kızı daha fazla sevmeyeceğimi düşünüyordum ve o bunu söyleyerek yanıldığımı kanıtladı. Blair Fitzpatrick'in bu kadar düşünceli olabileceği kimin aklına gelirdi?

Bu kızı tamamen yanlış anlamışım.

Birkaç santim uzaklaşıp yastığa geri düştüğünde, ben de onunla birlikte hareket ediyorum. Ona sarılmak, onu öpmek, kıyafetlerini yırtıp atmak ve kime ait olduğunu hatırlatmak için içime girmek istiyorum ama onun dinlenmeye ihtiyaı var ve benim de aşağıda olmam gerekiyor.

"Aşağı in ve keyfini çıkar," diyor Blair usulca, eli saçlarımda geziniyor. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Konuşacağımıza söz veriyorum. Dans edemeyecek kadar yorgun olduğunda burada olacağıma söz veriyorum ve Ana'yı kıskanmadığıma söz veriyorum. Hatta ona borçluyum."

 kimiz de borçluyuz.

arşafları kenara çekip yatağa dokunarak Blair'i yorganın altına girmeye teşvik ediyorum. "Sen uyuyana kadar bekleyeceğim." Onu kendime doğru kıvırıyorum, sırtı göğsümde, dudaklarım başında.

Çok uzun sürmedi. Kafamın içinde önce hangi soruyu sormam gerektiğine dair bir savaş verirken, ben hiçbirini dile getiremeden o uykuya dalıyor. Onu içeri sokuyorum, başını öpüyorum ve kardeşimin düğününün tadını çıkarabilecek kadar zihnimi boşaltabileceğimi umarak odadan ıkıyorum.

OTUZ ALTI

Cody

"ANA KENDINI İYİ HİSSEDIYOR MU?" Sağdıç Theo şaka ve esprilerle dolu konuşmasını yaptıktan sonra Nico soruyor.

"O iyi. Neden?"

"Resepsiyon başladığından beri her yarım saatte bir üst katta kayboluyor. İyi olmayabileceğini düşündüm. Mide rahatsızlığı ya da öyle bir şey."

Uyandığında ona yiyecek bir şeyler gönderebilmem için Blair'i benim için kontrol ediyordu. Saat neredeyse öğleden sonra beş ve o hâlâ uyuyor.

Colt ailenin Poirot'su ama Abby'nin gevezelikleriyle o kadar meşgul ki başka bir şeye dikkatini veremiyor. Nico'nun ise, nişanlısının Logan ve Cassidy'nin isteği üzerine gecenin büyük bölümünü piyanonun başında geçirdiğini düşünürsek, çok fazla zamanı var.

"O iyi," diyorum inandırıcı olduğumu umarak. "Burnunu pudralıyor. Kendini burada biraz yersiz hissediyor."

Soranın Theo olmaması çok kötü. Onu yoldan çıkarmak Nico'yu yoldan çıkarmaktan daha kolay. O çok zeki ve ben de anında yalan uydurma konusunda çok kötüyüm, bu yüzden Nico bakışlarını büyükannemizle sohbet eden Ana'ya çevirdiğinde bu durum pek de yardımcı olmuyor. Şarabını yudumlarken gülümsüyor.

Evet... pek de yersiz görünmüyor.

Yakıcı bakışları bana yöneliyor, tek kaşı blöfümü görüyormuş gibi kalkıyor. "Söyle bakalım, Cody."

Bıkkın bir nefes alıyorum, savaşı daha başlamadan kaybettiğimi çok iyi biliyorum. Nico durmayacak. Aile meseleleri söz konusu olduğunda tam bir tazıdır. Ben ona tam olarak neler olduğunu anlatana kadar ayrıntılar için bastırarak.

"Colt, Conor ve benim dün gece siz dördünüz olmadan bir şeyler içmemizin nedeni kız arkadaşımın beni terk etmesiydi... ve bu sabah özür dilemek için geldi."

Nico bir kolunu masaya dayayıp vücudunu bana doğru çevirirken gerçek bir endişe ifadesiyle eğiliyor. "Ne oldu dostum? Bize bir kız arkadaşın olduğunu söylemedin."

"Söylememek için birkaç iyi nedenim vardı. Bunlardan en önemlisi, siz ne derseniz deyin, terk etmeyeceğim kız-" Duraklıyorum, sessizce nefesimin altında kıkırdıyorum. "Logan gibi konuşmaya başladım, değil mi? Yine de haklı olduğu bir nokta var. Hepinizi seviyorum ama Blair'in gitmesine izin vermeyeceğim."

Nico'nun omuzlarındaki kaslar bir anda geriliyor ve çenesi sıkıca kenetleniyor. Beyninin fazla mesai yaptığını neredeyse duyabiliyorum. Bana tekrar bakmadan önce uzun, gergin bir dakika boyunca kendi sorularını cevaplamak için sahip olduğu bilgileri işliyor, rasyonelleştiriyor ya da kullanıyor.

"Blair Fitzpatrick," diye kayıtlara geçmesi için belirtiyor, sonra tekrar sessizliğe gömülüyor, muhtemelen Mia'nın kız arkadaşımın elinde uğradığı taciz hakkında ona anlattığı her şeyi hatırlıyor.

"Bu hikayede senin bildiğinden daha fazlası var Nico, ben-"

Elini kaldırıp beni susturuyor ve öfkeli bir bakış fırlatıyor, sonra uzun bir süre daha düşünüyor.

Bu huyunu seviyorum. Genelde konuşmadan önce düşünür.

Gerçi şu anda saldırmasını tercih ederim. Gerginlik o kadar artıyor ki kendi derimin içinde rahatsız oluyorum.

"Nico-"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni" diye bağıyor, yumruklarını masaya vurarak.

Ben de öyle yaptım. Bekliyorum, kafamın içindeki saat sanki dünyadaki son saniyelerimi sayıyormuş gibi tik tak ediyor.

"Sen doğduğunda ben dokuz yaşındaydım," diyor Nico sonunda, ses tonu hafif olmaktan uzak olsa da düz. "İlk adımlarını attığın zamanı hatırlıyorum, ilk kelimeni söylediğin zamanı... Senin büyümeni izledim, Cody. Liseden mezun olduktan sonra benim çatım altında yaşadın. Seni sayısız kızla ve arkadaşla gördüm. Ne tür insanların sana yaklaşmasına izin verdiğini gördüm ve nasıl bir insan olduğunu biliyorum." Derin bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakmadan önce bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sırf aşâğılık olmak için aşâğılık bir kızla birlikte olmazdın. Bana biraz kredi ver. Onu sevdiğin gerçeğı bana-"

"Onu sevdiğimi hiç söylemedim. Sadece onu terk etmeyeceğimi söyledim."

Göğsünden gerçekten eğlendirici bir kıkırdama koptu. Mia'nın hayatını aydınlatığı şu anda bile hâlâ nadir duyulan bir sestir bu. "Bu da aynı şey. Sıra bana gelmeden önce Shawn, Theo ve Logan'ın aşık olmasını izlediğimi unutuyorsun." Ağır elini omzuma atıp sıkıca kavradı. "Sen aşiksın. Sakın inkâr etme. Hepimizin içinde en büyük kalbe sahip olan sensin, Cody. Eğer bu kızı seviyorsan, buna değdiğini bana kanıtlamak zorunda değilsin. Biliyorum.

o. Mia da öyle yapacak, o yüzden Blair'i yukarıda saklamak yerine aileyle tanışması için buraya getir."

Şu ana kadar onun tepkisinden ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Bu dünyada ailemizi parçalayabilecek hiçbir şey olmadığını bir kez daha kanıtladı. Boğazımı yakan yoğun duygu dalgasını yutarak dudaklarımı sıkıyorum.

"Teşekkürler, Nico. Ciddiydim. Onu seviyorum ama şu anda yumruk atmaman çok anlamlı."

Dudaklarının köşesi seğiriyor. "Sana vuracağımı mı düşündün?"

"En azından. Sakinleştikten sonra beni destekleyeceğini biliyordum ama sakinleşmenin daha uzun süreceğini düşünmüştüm."

"Blair birkaç hafta önce Mia'dan özür dilememiş olsaydı muhtemelen her şey farklı olurdu."

"Dün geceye kadar bunu bilmiyordum. Bunu yaptığında aramızda bir şey yoktu, o yüzden benim yüzümden olduğunu düşünme." Bardağımyı kaldırıp viskinin yarısını boşaltıyorum. "Dün planladığım gibi onu dışarı çıkarmaya utanmadım ama bu gece Logan ve Cassidy ile ilgili. B yarın herkesle tanışabilir."

"En azından sen Logan'dan daha zekisin," diyor sırtarak. "Onu terk edeceğimizi düşündüğü için hâlâ kızgımsın."

Buna gülüyorum. "Ben de öyle. Conor dün gece üçümüzün dördünüzden daha iyi olduğunu söyledi. Sizin hatalarınızdan ders aldık."

"Olması gereken de bu. Nadiren olur, bu yüzden dikkat etmenize sevindim." Sırtımı sıvazlıyor, Mia yaklaştığında derin bir nefes veriyor, sevimli tatlı ve sert tavrını doğrudan erkeğine yöneltiliyor.

"Benimle dans edeceğine söz vereli yarım saat oldu," diyor ve elini Nico'ya uzatıyor.

Nico elini tutuyor, parmak eklemlerini öpüyor, sonra elini bana uzatıyor. "Bütün gece bizim bebeğim. Şimdi Cody'yi yakala ve dikkatini dağıt. Bütün gün diken üstündeydi."

Dans etmek aklımdaki son şey ama Mia'nın sevimli gülümsemesi beni aksi yönde ikna ediyor. Narin elini tutup onu çiftlerle dolu dans pistinin ortasına götürüyorum.

Ellerimi etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum ve kimsenin konuşmamıza kulak misafiri olmaması için başımı eğerek kulağına doğru konuşuyorum. "Seni seviyorum, Bug."

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve Chase Atlantic'in "Swim" şarkısı eşliğinde dans pistinde benimle birlikte süzülüyor.

"Ben de seni seviyorum. Ve biliyorum, Cody." "Bunu çok söylüyorum," diye katılıyorum.

"Hayır, yani Blair'e aşık olduğunu biliyorum," diye açıklıyor arsız bir gülümsemeyle. "Bunun olacağını bir mil öteden gördüm. Her etkileşiminizde, kaba olduğunuz zamanlarda bile aranızda bir gerginlik vardı. Uzun zamandır bekliyordum." Dönerek uzaklaşıyor, geri dönüp koluma sarılmadan önce bana bir kez daha gülümsüyor. "Koridorun karşısına taşındığında, bu sadece bir zaman meselesiydi."

Onu daha da yakınımıya çekerken ellerim etrafında sıklaşıyor. "Bunun olmasını asla istemedim. Seni asla bilerek incitmezdim, Bug."

"Biliyorum. Conor ve Colt'u seviyorum ama *sen* de sahip olduğum en iyi arkadaşsın. İşte bu yüzden..." Eğilmeden önce ışıltılı bir sırıtışla parmağımın etrafında dönüyor. "Sahip olduğum şeyi bulmana sevindim. Sakın bırakma."

"Bırakmayacağım. Blair sana ne söyledi bilmiyorum ama eminim fazla bir şey söylememiştir. Bahane uyduruyormuş gibi görünmemek için çok dikkatli davranıyor ama ona açıklama şansı verersen çok anlamlı olur. Geçmişinde sana biraz bakış açısı kazandırabilecek bazı şeyler var."

Mia gülümsüyor, benden üç adım uzaklaşıyor, ellerimiz uzanmış, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş. "Nico sana ne dersen de peşimden geleceğini söylediğinde ne kadar endişelendiğini ve her şeyin yoluna girdiğini hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, onu geri çekiyorum ve başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. "Bu farklı, Mia. Nico sana hiç zarar vermedi."

"Hayır, incitmedi. Ancak sen onun nasıl bir adam olduğunu biliyordun ama yine de ona şüpheyle yaklaştın. Ben de Blair için bunu yapacağım."

Bu kızın kocaman kalbini o küçücük bedene nasıl sığdırdığı sonsuza dek bir sır olarak kalacak. Theo ve Vee ile karşılaşana kadar dans pistinde süzülüyoruz ve yer değiştiriyoruz.

Sonra tekrar ve tekrar değişiyorum, ta ki odada dans etmediğim kadın kalmayana kadar. Cassidy çok talep görüyor, bu yüzden bir dans çalmadan önce neredeyse bir saat, iki sigara ve bir içki gerekiyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona yakın durarak.

Logan'ın dişlerini kırma riskini göze alacak kadar yakın değil. Bunu ondan beklemezdim. Mantıksız öfke nöbetleri Nico'yla yarışır. Bana güveniyor olsa da karısına kafayı takmış durumda, bu yüzden güvenli bir mesafe şart.

Cass bana gülümsüyor, beyaz elbisesi kıvrımlarını doğru yerlerden sararak yere düşüyor, iki ayak arkasına düşüyor ve zahmetsizce süzülmesini imkânsız hale getiriyor.

"Sence ben züppe miyim, Cody?"

Kaşlarım ortada buluşuyor. "Hiç alakası yok. Neden? Biri bir şey mi söyledi?" Kimin bu cüreti gösterebileceğini ölçmek için hızla kalabalığı tarıyorum. "Kim?"

"Kimse bir şey söylemedi. Seni sevdiğimi mi sanıyorsun?"

"Sevsen iyi edersin," diye gülüyorum, onu geri çekmeden önce şakacı bir şekilde itiyorum. "Evet, sanırım beni seviyorsun..." Logan'ı bulmak için etrafıma bakıyorum, "...çok uygun bir şekilde," diye ekliyorum, daha yüksek sesle. "Seni sevdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet, ama demek istediğim bu değil. Benim bir gelinzilla olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır, sen çok yumuşak başlı bir gelinsin. Bütün bu sorular nereden geliyor?"

"Yani züppe olduğumu düşünmüyorsun, seni sevdiğimi biliyorsun ve beni bir gelinzilla olarak görmüyorsun," diye sıralıyor, dönüp tekrar içeri girerken. "O zaman bir şeyi açıkla. Sevdiğin kıızı alt kata getirirsen neden benim spot ışığımı çalacağını düşünüyorsun?"

Adımlarım titriyor ve dans pistinin ortasında, gelini kollarımda tutarak dansı tamamen bırakıyorum. "Kim söyledi sana?"

Dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. "Logan." "Ve nasıl olur da-"

Başımı çevirip Logan'ın şeytani bakışlarını yakalar yakalamaz ortadan ikiye ayrılmış iki kaşına dönüşen sırtışını gördüğümde kelimeler dilimden dökülüyor.

"Colt, Conor, Nico, Mia... hepsi biliyor. Gerçekten bütün hafta sonu boyunca bunu bir sır olarak saklayabileceğini mi düşündün? Yani, evet, bu benim düğünüm ve-" Duraklıyor, gözlerini deviriyor. "İyi. Benim ve Logan'ın düğünü. Bugün spot ışıkları bizim üzerimizde olmalı çünkü *bu hayatımızın en güzel günü...*! Ya da herkes size öyle söylüyor." Dönerek uzaklaşıyor, elbisesi havada sallanıyor. "Hayatımın en güzel günü neydi biliyor musun?"

Birkaç tahmin yürütebilirim ama Cassidy tek kelime etmeme bile izin vermiyor. "Q'da Logan'ın aptal suratını tokatladığım gün."

Hikâyeyi bilmiyorum ama kesinlikle bilmek istiyorum. Erkek kardeşlerimin kızları tarafından tokatlanması her zaman eğlenceli olmuştur. Bana çok keyif veriyor. Ve bunun için onlara bok atmak da eğlenceli.

"İşte o zaman değerimi anladım," diye devam ediyor Cassidy. "Logan'ın bana kötü davrandığını fark ettim çünkü *ben* de kendime kötü davranıyordum. O gün ilişkimiz bir dönüm noktası oldu. Ben değerimin farkına vardım, o da öyle." Tekrar dönerek uzaklaşıyor, ıslıl ıslıl. "Her zaman muhteşem bir düğün istemiştım ama cidden, *bu* elbisenin içinde herhangi bir şeyin beni gölgede bırakabileceğini mi düşünüyorsun? Bana bir iyilik yap. Arkanı dön ve kız arkadaşını dansa kaldır."

Yanağını okşuyor, sonra beni döndürüyor. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim acıyana kadar kasılıyor. Ama bu tatmin edici bir acı.

Keşke Blair lacivert elbisesinin içinde büyüleyici görüldüğü için diyebilseydim ama öyle değil. Kardeşlerimin arkamdan iş çevirip benden habersiz onu aşağıya getirmiş olmaları. Çünkü Ana, Rose ve *Mia* odada zerre kadar gerginlik olmadan onun yanında duruyorlar.

Nasıl bu kadar şanslı
olabildim? "Teşekkür
ederim," diyorum Cass'e.

"Ah, kes şunu," diye fısıldıyor gözlerinden süzülen yaşları tutarak. "Bana aldırmayın. Noah'ya hamile kaldığımdan beri böyleyim. Çok duygusalım." Beni bir adım ileri itiyor. "Sen benim makyajımı, Logan da senin yüzünü mahvetmeden git."

Ben yürümeye başlayıp Blair'e doğru odayı geçerken, kızlar da ortalıkta görünmemeye çalışıyorlar.

"Hayır cevabını kabul etmediler," diye mırıldandı Blair, yanakları pembeleşmişti. "Logan bile yukarı geldi."

"Sana aldırmayacaklarını söylemiştim." Başımı eğip dudaklarını gagalıyorum. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Hadi, bir şeyler yemelisin, sonra dans ederiz."

Yanağını ısıırıyor, bana bakıyor. "Ben dans edemem."

"Dans edemem de ne demek? Peki ya gittiğin onca ziyafet ve balo?"

"Dans etmek için orada değildim," diyor, yüz hatlarını karanlık bir şey gölgeliyor, sonra gözlerini kaçırıp bana nazlı bir gülümseme atıyor. "Bana öğretebilir misin?"

Dikkatimi gözlerindeki hüzünden başka yöne çeviriyor. Tek istediğim onu yukarı sürükleyip konuşmak olsa da, sanırım ikimiz de zor şeyleri düşünmeden birkaç saat geçirebiliriz.

"Sana öğreteceğim." Başına bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarımızı birbirine düğümlüyoruz ve onu masamıza götürüyorum, Ana ile aramıza bir sandalye daha eklenmiş.

Dünyadaki en iyi aileye sahibim.

OTUZ YEDİ

Cody

Kardeşlerimin Blair hakkındaki sorularını yanıtlamak için iki saat harcadıktan sonra üst kata çıktığımda saat neredeyse sabahın beşiydi. Sondaj yetenekleri kesinlikle orduda işe yarayacaktı. Akıllarına gelen bazı sorular beni çok şaşırttı.

B, Ana ile birlikte grup çalmayı bırakır bırakmaz ortadan kayboldu.

Her ne kadar takip etmek istesem de, önceki gece Colt ve Conor'a yaptığım gibi hikâyeyi büyük dördüne aktarmak zorunda kaldım. En azından bu sefer ruhsal bir çöküşün eşiğinde değildim ve onun iki kat yukarıda uyuduğunu bildiğim için konuşmak daha kolaydı.

Colt Abby'yi gece için odasına davet edecek kadar düşünceliydi, böylece Ana bizim odamızdaki koltuk yerine bir yatakta uyuyabilecekti.

B'yi uyandırmamaya dikkat ederek kapıyı yavaşça itip açıyorum, ama içeri girdiğimde onu yatakta oturmuş bana gülümserken buluyorum, gece lambası odayı yumuşak, turuncu bir ışıltıyla yıkıyor.

"Neden uyumuyorsun?" Kravatımı çıkararak sordum. "Beklemene gerek yoktu."

"Konuşmak isteyeceğini düşündüm, bu yüzden ayakta kaldım, kafamı düzenledim. Dinleyecek kadar ayık mısın?"

Boxerıma kadar soyunup yatağa giriyorum, başlığa yaslanıyorum, kalbim hızlanıyor. "Bütün gece neredeyse hiç içmedim, B." Dün gece payıma düşenden fazlasını içmiştim ve yeni bir akşamdan kalmayla uyanmak istemiyordum. "Ben ayığım."

Yorganı parmaklarının arasına sıkıştırırken bağdaş kurup oturarak rahatına bakıyor. "Sadece lütfen... bu kadar sinirlenme, tamam mı?"

"Böyle bir cümle ne zaman birini sakinleştirdi ki bebeğim?"

Ciddiyetle başını sallıyor, sanki kötü bir şeye hazırlanır gibi derin derin nefes alıyor. "O adam..." diye başlıyor, tırnaklarını yemekten başını kaldırarak. "Gözlükleri kırdığımda orada olan, uğruna kırmızı elbiseler giydiğim, bana bağırın... o benim babam."

"Baban mı? Ama o... o gerçekten genç görünüyor."

"Bu gerçekle çok gurur duyuyor," diye itiraf ediyor. "Kırk iki yaşında ama bunun pek onemi yok. O çok açgözlü bir adam. Tek onemsemediği şey para ve-" Duraklıyor, derin bir nefes daha alıyor ve konuşmaya başladığında tüylerim diken diken oluyor.

Bana yıllardır yaptığı işten, flört etmek zorunda kaldığı erkeklerden, ona dokunanlardan bahsediyor ve ben sarsılıyorum. Her kelimedede kanım daha da kaynıyor. Bana babasının onu hizada tutmak için kullandığı her tehdidi, annesinin ilaçlarına el koyduğu için halüsinasyon gördüğünü her izleyişini, emirlerine her teslim oluşunu anlatıyor.

Ağlamıyor ama dne geldiğinde sesi yumurta kabuğu gibi kırılıyor.

"En kötüsü ne biliyor musun?" diye soruyor sessizce, hâlâ yatağın ortasında oturuyor.

Onu sayısız kez kollarıma almaya çalıştım ama dokunursam kelimeleri çıkaramayacağını söyleyip duruyor.

"Bununla ilgili her şey çok *kötü*, B. Tanrım..." Ayağa kalkıyorum, hareketsiz kalamayacak kadar gerginim. "Birine sylemeliydin, bebeğim. Sorduğumda *bana* sylemeliydin, ben-"

"Bunu kendime ben yaptım," diye fısıldıyor bakışlarımı kaçırarak. "Uçuş salonunda seni beklerken aradı. Söylediği şeyler... tüm gvensizliklerimi ortaya döktü."

Konuşmalarını kelimesi kelimesine aktarıyor, sonra bana ziyafeti ve Archibald Duke'un parmaklarını elbisesinin içine sokmasını anlatmaya devam ediyor.

"O yürüyen l bir adam, B," diye feryat ediyorum, her tarafım titreyerek. "O ve senin baban için zgn bahanen." İtirazlarına aldırmadan yatağa tırmandım ve onu kendime çektim, başının arkasını kucaklayıp kollarımın arasına aldım. "Benimle güvendesin. Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Cody-"

"Hayır, sakın bana bunları hak ettiğini söylemeye kalkma!"

"Mesele o değil," diye fısıldıyor, uzaklaşarak. "Kendimi cezalandırmaya devam edemeyeceğimi anlamamı sağladın. Geçmişi eşelemek istemiyorum. İleriye bakmak istiyorum ve bu da yaptığım her şeyi ve o adamların bana yaptığı her şeyi unutmak anlamına geliyor."

"Hepsi hapiste rmeli, Blair."

"Belki, ama ne onlar ne de babam bizim zamanımıza değmez. Ona işimin bittiğini söyledim. Ona paranın umurumda olmadığını söyledim ve..." tekrar duraklıyor, ilk gözyaşı yanağından aşağı kayıyor. "Dairenin ve arabanın benim olduğunu söyledi. O kadar hızlı çekildi ki, bunca zaman beni sadece ona *izin verdiğim* için kullandığını fark ettim. Yeterince mücadele etmedim."

Acıdan başka bir şeyi hak etmediğini düşünerek kendini nasıl bir kâbusa soktuğunu bilmek beni kesinlikle dehşete düşürüyor. Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi düşünmüyordum, ama seviyorum ve yeni hayat misyonum onu mutlu etmek oldu. Onu değerli olduğuna inandırmak ve ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu fark etmesini sağlamak.

"Bir dahaki sefere babanı gördüğümde-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye araya giriyor B, benden uzaklaşarak. "Lütfen, Cody. O kindar biri, senden ya da benden intikam almak için bir şeyler yapacak, belki Nico'nun işine karışacak ya da daha kötüsünü yapacak. Bırak onu, tamam mı? Tek istediğim hayatımdan çıkıp gitmesi."

"Nico ile bir savaş başlatmaya cesaret edemez, inan bana. Yankılarını yıllarca hisseder." Başını öperek tedirgin zihnini yatıştırmaya çalışıyorum. "Beni seviyorsun, B. Ve bu bana güvendiğin anlamına geliyor."

Sessizleşiyor, itirafının ağırlığı ikimizin de üzerine çöküyor. Söylediği her kelimeyi tekrar ediyorum ve bu bilgi beni paramparça ediyor.

Gerçekten hiç sesi çıkmamıştı. *Hayır* diyememiş, ailesinden yardım isteyememiş, arkadaşlarına söyleyememiş...

Onu daha da yakın tutuyorum, saçlarını okşarken dudaklarım neredeyse kalıcı olarak başına yapışmış durumda, kendinden geçmesini bekliyorum ama bunun yerine dudaklarımı öpecek kadar uzaklaşıyor.

Ve bu öpücük basit bir gagalamadan olabildiğince uzak. Beni istiyor, içinde olmamı istiyor.

Yeni öğrendiğim onca şeyden sonra ilk içgüdüm onu itmek oluyor. Zihnim zamana ihtiyacı olduğunu haykırıyor, ta ki bununla yıllarca uğraştığını, aylarca terapi gördüğünü ve haftalarca yatağında kaldığını hatırlayana kadar.

"Bana bir söz ver," diyorum onu kucağıma sürükleyerek.

"Herhangi bir şey."

"Gerçeğin ne yapacağını düşünürsen düşün, bana asla yalan söylemeyeceğine söz ver. Küçük beyaz bir yalan bile."

Gözlerini kısıyor, parmakları göğüs kaslarımda bir aşağı bir yukarı gezinirken yüzümü inceliyor. "Başım için endişeleniyorsun," diye düşünüyor, küçük bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Travma geçirdiğimi düşünüyorsun, doğru mu?"

"Bir bakıma evet. Zamana ihtiyacın varsa, çok zamanımız var."

"Zamana ihtiyacım yok. Yaşadığımız olaydan önce zihinsel hasarla başa çıktım ve sen de fiziksel kısıtlamaları aşmama yardımcı oldun." Eğilip burnumun ucunu öpüyor. "*Seni* seviyorum ve seks hayatımızı seviyorum. Sana unutmaya çalıştığım için yaklaşıyorum. Sana geliyorum çünkü gerçekten mutlu, sakın ve güvende olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya ihtiyacım var."

Ben de ona hatırlatıyorum, onu ters çeviriyorum, başparmaklarımı külotunun lastiğine hızlıca geçiriyorum ve bacaklarından aşağı kaydırıyorum. Gece elbisesiyle uğraşmıyorum. Sevişirken kıyafet giymesinin yıkıcı derecede tahrik edici bir yanı var. Tişörtüm en iyisi ama gece elbisesi de işimi görür. Kalçalarını kavriyorum, mavi gözlerinin kapandığını izliyorum, üzerindeki ahlaksız bakış görülmeye değer bir şey.

Acele etmeden, kalçalarının iç kısmını öpüyorum, amından göbeğine doğru bir çizgi çiziyorum ve kalçalarını oynatarak kıvrana kadar onu ağzıma almıyorum.

Dudaklarından tatmin olmuş bir nefes dökülüyor ve ağrıyan sikime yepyeni bir arzu tadı fırlatıyor. Bekleyebilirim. Onun orgazmına kendiminkinden daha çok ihtiyacım var.

"Cody..." diye bağılıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Biraz daha hızlı, lütfen."

Onu yalıyorum, hem tempoyu hem de basıncı artırıyorum. Tadı muhteşimdi. İki parmağımı içine sokuyorum, sikim amıyla aynı anda titreşiyor. Dakikalar içinde kendini kaybetti. Nefes alış veriş değişiyor, inlemeleri yükseliyor ve işte o zaman durup geri çekiliyorum. Gözleri suçlayıcı bir bakışla açıldı.

"Yatağı mahvedeceksin bebeğim ve ben yerde bir gece daha geçirmeyeceğim," diye açıklıyorum, kollarımı sırtının ve dizlerinin altından geçirerek onu yukarı çekiyorum. "Duşta bitiririz."

"Nerede olduğu umurumda değil," diye iç geçiriyor ve dudaklarını boynuma değdirecek kadar yaklaşıyor.

Onu duşa sokuyorum, suyu açıyorum ve diz çökmeden önce sıcaklığı ayarlıyorum. Sağ bacağını omzuma atıp klitorisine yapışıyorum, iki parmağımı içine sokuyorum ve işe koyuluyorum. Hızım hiçbir yerde yataktaki kadar yumuşak değil. Alay etmeyi bıraktım. Boşalmasını, sonra tekrar boşalmasını, sonra bacaklarını hareket ettiremeyene kadar sikimin üzerinde tekrar tekrar boşalmasını istiyorum.

Bir dakika sonra fışkırıyor, ılıklarını bastırmak için elini ısırıyor. Otel duvarları kâğıt gibi ince ve saat sabahın altısı. Nico'da yaşarken Colt ve benim Vee'nin yatak odasındaki ılıklarını duymamıza aldırmayan Conor kadar gösterişli değilim. Bazen beni uyandıracak kadar gürültü yapıyorlardı.

Ben böyle tiyatral Şeylere daha az eğilimliyim. B'nin çıkardığı o tatlı sesler konusunda çok sahipleniciyim. Onlar sadece ve sadece benim kulaklarım için. Onun her Şeyi sadece benim için. Kimse izleyemez ya da dinleyemez.

"Bir tane daha, sonra-"

"Sonra," diye pantolonunu indiriyor, kalçaları titriyor. Bacağını zyor ve saçlarını hafifçe çekiştirerek ayağa kalkmamı istediğinin sinyalinin veriyor. "Erkeğimin ne kadar güçlü olduğunu görelim."

Zarif bir *sıçrayışla* kollarımın arasına giriyor, bacaklarını ortama doluyor, kollarıyla boynuma tutunuyor. "Beni duvara yasla ve bana istediğini yap."

Sırtıyorum, birkaç ıslak siyah sa telini kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Nefret dolu bir sikişe mi ihtiyacın var bebeğim?"

Alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Yarın her oturduğumda seni hissetmek istiyorum. Belki ertesı gün bile."

Daha fazla teşvike gerek yok. Onu fayanslara doğru bastırıyorum, elimle başının arkasını kavrayarak darbeyi kırıyorum. Duvara yapıştığı anda ona çarpıyorum. Yankılanan bir "Evet!" diye bağırıyor ve tırnaklarını sırtıma batırıyor.

"Güvenli kelimeni unutma B ve kimsenin bizi duymasına izin verme. Birini uyandırırsan hiç mutlu olmam."

"Söz veriyorum sessiz olacağım."

"Aferin kızıma. Başını omzuma yasla ve içinde tutamazsan ısır."

Kalçalarımı geri çekerek kendimi eve götürüyorum, keskin bir hamleyle taşaklarıma kadar batıyorum. Sonra tekrar, tekrar, daha sert ve daha hızlı, Blair'in kulağımda neredeyse sessiz miyavlamaları ve tırnaklarının sırtımda uzun çizgiler oymasıyla teşvik edildi.

Sessiz kalarak güzel bir iş çıkartıyor ve senkronize olduğumuzda beni büyük, acı veren bir morlukla damgalayarak daha da güzel bir iş çıkartıyor. Bahse girerim amı kadar uzun süre acıyacak.

Hâlâ ıslak ve artık tamamen kemiksiz, onu yatağa götürüp yanıma yatırırken bana yapışıyor. Hava aydınlanmıştı, saat altı buçuğu gösteriyordu.

Sabahleyin.

Pazar günü tamamen olaysız bir bulanıklık içinde geçti. Kendimizi yataktan dışarı sürüklediğimizde öğle yemeği vakti geçmişti ve konukların çoğu çoktan ayrılmıştı. Giyindik, toparlandık ve karnımızı doyurduktan sonra Ana'yı da arkamıza alarak Blair'in Porsche'siyle yola çıktık. Altı saat sonra -bir sürü tuvalet molası sayesinde- eve vardık ve gecenin geri kalanını benim dairemde geçirdik.

Pazartesi günü bir nebze de olsa rahatladım.

Pazar günü geç saatlerde ona mesaj attığımda Logan hiç şaşırmamıştı, Blair'in ağzından kaçırıp babasının yakında geleceğini söylemesinin ardından bir gün izne ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Çenesini kırmak için bana bir sebep vermesini umarak bütün sabah kaşındım. Herifin gelmesini beklerken, evin yasal olarak ona ait olduğundan emin olmak için apartman satın alma belgelerini inceledim. Bu işi hallettikten sonra, babasında anahtarın bir kopyası olması ihtimaline karşı kilitleri değiştirmeleri için iki adam çağırdım.

"Aradı mı?" B'ye bavulunu açmasını izlerken sordum. "Geç oluyor."

Tam cevap vermek için ağzını açtığında, koridorda hafif bir kapı sesi yankılanıyor. Ama Blair'in kapısı değil, benim kapım.

Mutfığa geçip kapıyı açarken kaslarım acıyla kasılıyor. Beklediğim gibi Gideon yerine Nico dönüp bana bakıyor. O zamandan beri hiç uğramamıştı... hiç.

Asla habersiz gelmez ve asla sohbet etmek için gelmez, bu yüzden omurgamdan aşağı kayan soğuk ürperti haklıdır.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Beni içeri davet et, Cody. Kız arkadaşının babası yirmi dakika önce ofisimden ayrıldı. En hafif tabirle *rahatsızdı*."

Saatin akşamın yedisi olduğunu ve bu saatte çalışmaması gerektiğini belirtmekten kaçınıyorum. Onun yerine, içeri girmesi için kapıyı açık tutuyorum.

Blair yatak odasının kapısında idi, kardeşimin cüssesini içine alırken yanakları solmuştu. "Hey," diyor. "Bir sorun mu var?"

"Baban Nico'nun ofisine uğradı," diye açıklıyorum, Nico kahvaltı adasına yaslanırken ona yaklaşmasını işaret ediyorum. "Devam et, kardeşim. Ne istiyormuş?"

Blair buzdolabından iki Corona alıp kapaklarını açıyor, elleri hafifçe titriyor.

"Önce, Blair Logan'ın düğününü 'bastığı' için özür diledi. Bunun beni ve Mia'yı ne kadar üzmüş olabileceğini anladığını söyledi ve zamanı gelince onunla ilgileneceğine söz verdi."

"Orada olduğumu nereden biliyordu?" Blair kendine bir kadeh şarap doldururken soruyor, sesi kısık, yüzü kızarmış.

"Logan'ın sosyal medya hesapları düğünden fotoğraflarla dolu. İnsanlar bütün hafta sonu onu ve Cass'i etiketleyerek paylaşımlarda bulundular. Sen ve Cody de birkaç tanesine yakalanmışsınız."

"Ona ne söyledin?" B'nin oturması için bir bar taburesi çekerek sordum.

Hafif bir duraksama oldu ve tekrar konuştuğunda sözlerini nadir bir mizah duygusu kapladı. "Geçmişin sadece geçmiş olduğunu. Geçmiş. Artık birlikte olmanızın bir önemi yok."

"Sanırım babam bundan pek memnun olmadı," diyor B, şarabını yarılarken.

"Hayır, mutlu olmadı," diye onaylıyor Nico. "Uzun lafın kısası, iki saatten fazla bir süre seni, Cody'yle ilişkini, duygularını ve pişmanlığını küçümsemeye çalıştı, bir yandan da beni kızdırmak için bir sürü saçmalık ekledi."

Durumu hayal ederek sırtıyorum. Nico, Mia'nın dahil olduğu her yerde çok çabuk sinirlenir. Dik kafalıdır ve biri ailesine saygısızlık ettiğinde çıplak gözle görülemeyecek kadar hızlı sinirlenir ama buna rağmen, manipüle edildiğini anladığında şaşırtıcı derecede soğukkanlı olabilir.

"Sanırım işe yaramadı."

"Doğru tahmin ediyorsun. Ancak Gideon kendini çabuk toparladı ve bana en büyük portföyünü nakde çevirip parayı İsviçre'deki bir banka hesabına yatırmam talimatını verdi."

Blair hâlâ yanımda, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde duruyor. "Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldıyor. "Sen onun saygı duyduğu ve para konusunda güvendiği tek kişisin. Neden o-oh," diye soluk soluğa kalıyor, fısıldarken birden aydınlanıyor, "Ceza..."

"Ceza mı?" Nico tek kaşını kaldırarak soruyor.

"Portföyümü kapattı. Yirmi birinci yaş günümde alacağıma söz verdiği portföyümü. Yıllardır bunu yapmakla tehdit ediyordu," diye açıklıyor dalgın dalgın, küçük, inanmamış bir kıkırdama kaçıyor içinden. "Gerçekten onun gibi olduğumu düşünüyor. Beni ortada bırakmanın bir şekilde bana zarar vereceğini ve sürünerek geri döneceğimi düşünüyor."

Bir an sağır edici bir sessizlik oluyor, ağabeyim ya satır aralarını okuyarak ya da Gideon ona ne söylediyse onu hatırlayarak onun sözlerini düşünüyor. Beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. Blair'i inatçı gözlerle süzüyor, somut bir şeyler bulmaya çalışıyor. O düşünürken, ben B'nin şarap bardağını dolduruyorum.

"O portfolyoyla sana şantaj yaptı," diyor Nico sonunda, sesindeki tüm mizah kaybolmuş. "Sanırım söylentiler doğruymuş."

"Ne söylentisi?" Blair başını kaldırıp bardağının kenarından ona bakıyor. "Ne duydun?"

"Babanın birlikte çalıştığı yaşlı, zengin ve nüfuzlu adamlarla ilgilendiğini." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sanırım bu hiçbir zaman bir tercih ya da *seçim* meselesi olmadı."

Blair cevap vermiyor, ama utanç ve dehşet onu ele geçirirken tavrının değiştiğini hissediyorum.

"Ee? Şimdi planının ne olduğunu söyledi mi?" Soruyorum ama Nico bana bakmıyor. Kızıma odaklanmış durumda.

"Blair," diye ısrar ediyor ve kız gözlerini kaldırana kadar bekliyor. "Baban ilk görüşmemizde portföyünü hazırladı. *Senin* adına. Parayı sadece sen çekebilirsin ve..." Duraklıyor, yüzünden karanlık ve ağır bir şey geçiyor.

Neredeyse *acımış* gibi görünüyor. Blair benim kadar takıntılı değil, *sadece senin* tarafından şoka sokulmuş durumda.

"Benim mi?" diye soruyor sessizce, gözleri kocaman, yuvarlak ve ağlamaklı. "Onu almamış mı?"

"Alamaz," diye ısrar ediyor Nico, uzun bir iç çekerek. "On sekiz yaşına bastığın günden beri erişim hakkına sahipsin."

Ayağa fırlayıp şarabını dökerken taburesi fayanslara sürtünüyor. Onu tutmak için elimi uzattım ama o beni silkti, her tarafı titriyordu, gözleri yaşlarla doluydu.

"Ben iyiyim, sadece... Bir dakikaya ihtiyacım var," diye boğuluyor ve yatak odasına koşuyor.

Kapı bir tıkırtıyla kapanıyor ve Nico bana odaklanıyor, bakışlarının sessiz yoğunluğu görünmez bir direk gibi beynimi yokluyor.

"Sana Gideon'un ona ne yaptırdığını söyledi mi?" Başımı sallıyorum, biramin son damlasını yudumluyorum. "Ne kadar kötüydü?"

Blair'in bana *işi* hakkında anlattığı her şey yeniden su yüzüne çıkıyor. Ayrıntılara girmedi ama tüyler ürpertici bir tablo çizmek için yeterliydi.

"Asher ve Jake'in kendi versiyonlarıyla yüzleştğinde kimse ona yardım etmek için orada değildi," diyorum, Nico'nun *tecavüzü* benim hecelememe gerek kalmadan anlayacağını çok iyi biliyorum.

Soğukkanlılığını yeniden kazanırken ellerini sıkıca yumruk yapıyor ve kızının cinsel istismarına dair anılarını bastırıyor.

"Gidip nasıl olduğuna bakmalısın," diyor sonunda, dolaplara rahatça yaslandığı yerden kalkarak. "Para konusunda ne yapacağına karar verdiğinde beni ara. Ve ona Gideon'un ay sonuna kadar Avrupa'ya taşınmaya karar verdiğini söyle." Omzumu sıkıyor, sessiz bir güvence jesti. Yardıma ihtiyacımız olursa hazır olduğuna dair sözsüz bir onay. "Kendim çıkarım."

Başımı sallayarak ters yöne dönüyorum ve Blair'i yatakta, yorganın altına kıvrılmış, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken buluyorum. Gözleri sımsıkı kapalı, bu da şu anda ihtiyacı olan şeyin kelimeler olmadığının açık bir göstergesi.

Kollarımda ağlayarak geçirdiği ilk gece aklıma geliyor. Bana sarılışını ve sessizce dağılırken tişörtüne tutunuşunu çok sevmiştim.

Karşılıklı nefretimize rağmen, o zaman bile bana güvenmişti. Duygularını kucakladı ve gözyaşlarının kendi hızında kurummasına izin verdi.

Yorganın altına gizlenip onu kendime çekiyorum, ağlaması bittiğinde onu tekrar bir araya getirmeye hazırım.

Bu gece gözyaşları haftalar öncesine göre çok daha hızlı kuruyor. Bana yapışıyor, artık onu itediğimden korkmuyor ve kollarımda bulduğu sakinlikten besleniyor.

"Bana bir söz verebilir misin?" diye mırıldanıyor bir süre sonra, parmakları göğsümün üzerinde küçük kalpler çiziyor. "Babamı aramaya gitme, tamam mı? O buna değmez."

Çenemi sıkıyorum, zihnimdeki çarklar dönmeye başlıyor. Dün döndüğümüzden beri o herifin burnunu kırmayı binlerce kez hayal ettim. Bütün gün kendimi tutmak kolay değildi ama bir noktada ortaya çıkması gerekiyordu.

Ama gelmiyor ve B bana aramayacağıma dair söz verdiriyor.

Ve bu reflekslerime ters düşüyor. Ona zarar verdi. Kasıtlı olarak onu yem olarak kullandı. Kendi *kızını*. En azından birkaç kırık kemiği hak ediyor.

"Onu senin yakınında istemiyorum, B. Onunla konuşacağım. Hayatına değer veriyorsa uzak durması gerektiğini söylerim."

Gülümsüyor. Boynumun kıvrımına *gülümsüyor*. "Uzak duracak. Artık Nico'nun birlikte olmamızı umursamadığını biliyor, bir skandal riskine girmeyecek. Artık beni korkutamayacağını biliyor. Dürtmeye kalkarsa, onun itibarını yerle bir edecek kadar hikâyem var." Ağır ağır iç geçiriyor, dirseğinin üzerinde yükselip gözlerimin içine bakıyor. "Sence neden Avrupa'ya taşınıyor? Emeklilik planı hep buydu, ama şimdi tepkiyle karşılaştığı için kendini resimden çıkarıyor."

"Korkak," diye mırıldanıyorum, bir kolumu onun sırtına dolayarak.

"Her zaman öyleydi," diye itiraf ediyor, sonra dudaklarını alnıma bastırıyor. "Sabah uyandığımda, bunun hayatımın geri kalanının ilk günü olmasını istiyorum, Cody. *Seninle* geçirmeye tamamen niyetli olduğum bir hayatın. Bir çizgi çekip yeniden başlamak istiyorum ama sen benimle başlayamazsan bunu yapamam."

Bir parçam *hayır diye* bağılıyor. Gideon birkaç acı gerçeği duymalı. Canının yanması gerekiyor ama... günün sonunda bağlamak ve yumruk atmak neyi başaracak? Pek bir şey. Ona söylemek için can attığım şeylerin bir etki yaratması için çok çürümüş durumda ve morluklar iyileşir.

Değişmeyecek olan şey Blair'in omuzlarındaki ağırlık. Geriye bakıp durmak yerine ilerlemeye başlayana kadar değişmeyecek. Gülümsemeyi hak ediyor. Güvende hissetmeyi ve sevmeyi hak ediyor ve bu bir fark yaratacak.

Yüzünü ellerimin arasına alıp yumuşak bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Tamam. Onu aramaya gitmeyeceğim."

Bana verdiği gülümseme kalbimi bir sünger gibi sıkıyor. Bugüne kadar onda gördüğüm en içten gülümseme bu; ona her gün böyle gülümsemesi için nedenler vermek istiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, bizi çarşafaların altında tekrar bir araya getirirken.

"Seni daha çok seviyorum."

EPILOG

Cody

"B! BEBEK, meşgul olduğunu biliyorum ama o tatlı poponu kaldırmazsan geç kalacağız!" Yukarıdan bağıriyorum.

Yirmi *dakika* önce *sadece beş dakika daha* demişti. Diğer günlerin çoğunda, tutkusunu tatmin edebilmesi için planladığımız her şeyi iptal ederdim, ama bugün bu mümkün değil.

"Geliyorum!" diye homurdanıyor, yumuşak ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor. "Bu acele niye? Daha neredeyse bir saatimiz var."

"Bu önemli bir akşam."

"Öyle deyip duruyorsun."

Nedenini sorma zahmetine girmiyor. Birkaç kez denedi ama cevabım hep aynı: *Bu çok gizli, B. Sabır.*

Ben en sevdiğim tişörtü bulmak için dolabı karıştırırken, Blair kendini banyoya kilitliyor. Duşun akmaya başlaması iki nedenden dolayı beni inletiyor.

Birincisi, o uzun saçlarıyla duşta pek de hızlı sayılmaz ve fazla zamanımız yok. İkincisi... O orada, ıslak ve köpüklü ve benim aletim beş gündür hareket görmemiş.

İki yıldır birlikteyiz ve hâlâ regl dönemindeyken ona dokunmama izin vermiyor.

Ona uyacak bir saat seçmekle meşgulüm... hiçbir şey, gerçekten. Her şeyim siyah, bu yüzden herhangi biri iş görür, ama her birine bakmak beni banyoya girmekten ve onun vücudunu sabunlarken sikimi okşamaktan alıkoyuyor.

İki yıl oldu ve hâlâ her gün Blair'e karşı kontrolden çıkmış bir açlık hissediyorum. Sabah ilk iş onu yiyip bitirebiliyorum, orgazm olduktan sonra sikimi onun daracık götüne sokuyorum ve öğle yemeğine kadar onu tekrar istiyorum.

Çılgınlık.

Mükemmel, bağımlılık yapıcı, mutluluk verici bir çılgınlık.

Yirmi dakika sonra, evden çıkmamız gerekirken, B banyodan çıktı. Giyinmiş, kuru saçlarını at kuyruğu yapmış ve narin makyajını tamamlamış.

"Çok güzel görünüyorsun, biliyor musun?" Gözlerim onu tepeden tırnağa süzerek söylüyorum.

Dudaklarını kıvrıyor, gülümsemesini bastırıyor. "Elbiseden dolayı."

"Evet, elbise güzel ama sen daha güzelsin." Odayı geçip küpelerini taktığı yere gidiyorum.

Yazlık, spagetti askılı elbise -Blair'in ete kemiğe bürünmüş ilk tasarımı-bronzlaşmış kalçalarını sarıyor. Kendi başına değil. Parmağım biraz yardımcı olmuş olabilir.

Logan'ın düğününden kısa bir süre sonra babasının hayatından kaybolduğu günden beri B, her gün sadece hayatta kalmak yerine maksimum düzeyde yaşamaya başladı. Mezun olur olmaz hemen bir moda tasarım şirketi kurdu. On iki ay, bitmek bilmeyen uykusuz geceler ve büyük bir kararlılıktan sonra, kendi tasarladığı bir elbiseyi giyiyor.

Ve muhteşem. Siyah olmasa da Mia'nın koleksiyonunda isteyeceğinden emin olduğum bir şey. Narin, dökümlü kumaş Blair'in dizlerinin etrafında salınıyor. Minik, kiraz çiçeği desenleri siyah kumaşı yumuşatarak sevimli ama keskin görünmesini sağlıyor. Mütevazı yaka, mükemmel uyum ve sutyen çizgisinin altında bir fiyonk.

B'nin iş operasyonu apartman dairesini aştığında, bir ev satın aldım ve çift garajlı bir stüdyoya dönüştürdüm. Daha geçen ay taşındık ama Blair şimdiden rafları ve rafları ağzına kadar doldurdu: ben evin geri kalanını özenle boşaltırken.

Oh ne *keyif*.

Neyse ki Hayes bir kurtarma göreviyle geldi ve iki gün içinde işimiz bitti.

"Bugün beni öpmedin," diyor Blair başını eğerek.

Öptüm ama görünüşe göre işten sonra dikiş dikmekle meşgulken basit bir öpücük sayılmıyor. Ya da belki fark etmedi bile.

Benim için fark etmez. İşten eve geldiğimde onu dikiş makinesinin başında bulmayı seviyorum. Bana yeni tasarımlarını gösterdiğinde ya da işlerini satmak için ona e-posta gönderen bağımsız butiklerden bahsettiğinde yüzündeki gülümsemeyi seviyorum.

Moda sektöründe kendine bir isim yapmaya kararlı ve ben onunla daha fazla gurur duyamazdım. İki yıl önce anlamlı bir hayatı hak ettiğine inanmayan bir kız, şimdi kanatlarını açıyor ve dolu dolu yaşıyor.

Ve ben de onu izleyebiliyorum. Bu hayatı onunla paylaşıyorum.

"Şunu düzelteyim." Başımı eğip dudaklarını mühürlüyorum. Hiçbir şey zihnimi B'nin öpücükleri kadar hızlı hizalayamaz.

Usulca iç geçiriyor, dilimi ağzının ipeğine sokarken bana doğru eğiliyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, ağızlarımız birbirine yaklaşıyor, bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor ve-

Dudağımı ısırduğunda geri çekiliyorum. Bunun sikimin ilgi için yalvarmasına neden olduğunu biliyor.

"Annemin evine ereksiyon halinde gitmemi mi istiyorsun?" Kulaklarının arkasındaki birkaç saç telini fırçalayarak soruyorum. "Yoksa gerçekten hızlıca doymamı mı tercih edersin?"

Ellerini boynumdan göğsüme, oradan da daha aşağılara indiriyor. "Sadece temiz olduğumuzu bilmeni istiyorum."

"Sikim mesajı aldı bebeğim." Durumu daha da kötüleştirmeden önce bir elimle bileklerini kavıyorum. "Dalga geçmeyi bırak. Duşa girmeden önce yeşil bölgede olduğumuzu söylemeliydin bebeğim. Sen oradayken tek düşünebildiğim seni becermekti ama ne kadar istesem de zamanımız yok. Bu gece bir ziyafet çekeceğiz. Bunu kaçırmak istemiyorum, o yüzden uslu dur."

Sahte bir surat ifadesi takınır. "Seks yapmaktan vazgeçtiğine göre her ne oluyorsa çok önemli olmalı."

"Gördün mü? Anladın." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Şimdi, lütfen Git mek mi?"

Babam, Mia'nın ve Vee'nin babalarıyla birlikte Barbekü. Annemin onları bir araya gelmesi için davet etmesi alışılmadık bir şey değil. Üç yetişkin erkeğin eti yakması da alışılmadık bir durum değildir. Kendilerini bu işe adanmak yerine, gençler gibi sohbet edip didişiyorlar ve pişirme kısmı dikkatlerinden kaçıyor. Bir keresinde, pişirdikleri et yenmeyecek durumda olduğu için pizza sipariş etmek zorunda kaldık.

Yardım teklif etmeye zahmet etmedim. Blair ve Vee, Conor ve -eğer zamanında buraya gelirse- Colt'la birlikte mutfaktan bahçeye yemek aktarma görevini bana verdiler bile. Shawn ve Jack çocukları eğlendirirken kızlar masayı hazırlıyor ve Theo da derme çatma bardan sorumlu.

Conor oturma odasının penceresinden dışarı bakarak, "Kahretsin," diye homurdanıyor. "Dışarı çıkmam lazım. Çok fazla çocuk var, yeterince yetişkin yok."

Bu ailede çocuk başına yaklaşık üç buçuk yetişkin düşüyor ama Conor'ın sekiz aylık ikiz oğullarının sürekli gözetim altında tutulması gerekiyor. Sadece iki kişiler ama yine de *her yerdeler*.

"Evet, devam et. Ben hallederim," diyorum iki kasa Corona'yı göğsüme bastırarak. Yemek bekleyebilir. Önce yakıta ihtiyacımız var. "Yürümeye başladıklarında nasıl olacağını bir düşünsene."

Conor yarı kahkaha yarı acı dolu bir inilti çıkararak dışarıya, ikizlerin kendilerini Jack'in bacaklarına bağladıkları yere doğru koşuyor.

Mutfığa geri dönüp son kasa biraya bakıyorum. Dışarıya bir kez çıkmak iki kez çıkmaktan iyidir ama elimdeki iki kutunun üstüne bunu koymamın imkânı yok.

Lanet olsun. İki sefer olsun o zaman. Colt ortaya çıkar çıkmaz kafasına bir şaplak yiyecek. Sadece bana yardım etmesi gerekmiyor, annem geç kaldığı için şimdiden gergin. Logan henüz Cass ve çocuklarla birlikte gelmedi ama Logan'ın geç kalması yeni bir şey değil. Zamanında gelseydi daha çok endişelenirdik.

Öte yandan Colt'un geç kalması herkesi geriyor. İçmeye gittiğimizde pek dakik değildir ama anneme hep vaktinde gelir. Bu gecenin önemli olduğunu biliyor, o yüzden şimdiye kadar burada olmalıydı. Saat dördü çoktan geçti ve gelmedi.

"Sorun nedir?" Blair, üçüncü kutu için döndüğümde beni mutfığa kadar takip ederek soruyor. "Gergin görünüyorsun."

Bu gecenin ne kadar önemli olduğunun farkında değil. Teknik olarak Colt da farkında değil ama bunu *ima* ettim. O ipucunu alıp zamanında geleceğini düşünebilirsin. Birbirimize bir şeyler anlatmamız nadiren olur. Conor sorun olmadığını anladı ama buraya geldiğimden beri bana attığı bakışlara bakılırsa yanlış anlamış olabilir.

Sanırım bir nişan duyurusu bekliyor.

Muhtemelen çok gecikti ama B ve ben gelecek planlarımız hakkında uzun uzun konuştuk. Evleneceğiz. Ve çocuklarımız olacak, belki gelecek ay değil ama bu olacak ve ikimiz de aynı fikirdeyiz. Soruyu şu anda sorabilirim ama B'nin asıl odak noktasının kariyeri olduğunu biliyorum, bu yüzden şimdilik ona ihtiyacı olan tüm zamanı vererek bu yolda onu destekliyorum.

"Ben iyiyim bebeğim," diyorum, buzdolabını açıp ailedeki kadınların hazırladığı tüm o lanet yiyecekleri taşımak için kaç sefer gerektiğini kontrol ediyorum. "Sadece Colt'a kızgıyım. Yine *yardım* etme kısmını atlıyor."

B usulca gülerek üst raftan iki salata kâsesi çıkarıyor. "Burada yirmi kişi var Cody. Sanırım onsuz da idare edebiliriz."

Aynı anda hem haklı hem de haksız. Elbette onun yardımı olmadan da masayı hazırlayabiliriz ama acele etmezse haberleri kaçırarak ve buna çok pişman olacağını biliyorum.

"Biliyorum," diyorum, bileğini yakalayıp onu kendime yaklaştırmak için.

Bir öpücükten sonra dışarı çıkıyoruz ve tüm aile -Colt hariç- çoktan masanın yanında yerini almış oluyor. Logan bile iki buçuk çocuğuyla gelmiş; Cassidy yine hamile, dört aylık yumrusunu gururla sergiliyor. Logan, Cassidy'yi her dövdüğünde bol kıyafetlerini saklıyor, böylece herkes onun iki paket olduğunu hemen görebiliyor. Siktiğimin mağara adamı.

Colt'un gelmesi için bir otuz dakikası daha var ama hepimiz ilk tur ızgara etleri mideye indirmeyi bitirdiğimizde zaman dolmuş oluyor. Nico sandalyesinden kalkıyor, elinde bir kadeh şampanya, sanki kadeh kaldıracakmış gibi.

"Hazır hepimiz buradayken, bazı haberlerim var," diyor Mia'yı yukarı çekerek. "Düğünü iptal etmeye karar verdik."

Masadan bir nefes alışverişi korusu yükseliyor ve dürüst olmak gerekirse benim de midem bulanıyor. *Bunu* beklemiyordum.

Düğünü aylardır planlıyorlardı.

Blair masanın altından elimi tutuyor, uzun tırnaklarını tenime batırıyor. Parmaklarımı nazikçe onunkilere doluyorum.

"Evlenmiyor musun?" Logan kaşlarını birleştirerek soruyor. "Neden?"

"Evleniyoruz," diye düzeltiyor Mia. "Sadece bu yıl değil."

"Jimmy," diye ısrar ediyor Nico, hiç de memnun görünmeyen müstakbel kayınpederinin dikkatini çekerek. "Söz verdiğim gibi, üniversiteyi bitirdi," diyor flütünü bir kenara bırakarak. "Umarım bu..." Mia'yı önüne aldı, iri elleri salıncaklı elbisesini düzleştirerek küçük bebek yumrusunu ortaya çıkardı. "...iyi haberdur."

Endorfin salgılanmaya başladı ve midemdeki o batma hissini yok etti. Üç haftadır biliyordum ve bunu bir sır olarak saklamak tam bir işkenceydi. Tıpkı onu her gördüğümde elimi Mia'nın minik yumrusunun üzerinde tutmamak gibi.

Herkes ilk üç, belki de beş saniye sessiz kaldı. İlk tepkiyi annem, herkesi şoktan çıkaran sessiz ve sevinçli bir iniltiyle verdi.

"Dede mi olacağım?" İlk Jimmy sordu.

"Sürpriz." Mia ışınlıyor. "Ve... bir kız."

"Hayatta olmaz!" Logan gürlüyor. Kızgın görünmek için gerçekten çok uğraşıyor ama o kadar geniş gülümsüyor ki ağzı ikiye bölünmekten kurtulamıyor.

"Ne kadar ilerledin?"

Nefesimin altında kıkırdıyorum. O ve Cass hâlâ üç numaralı bebeğin kız mı erkek mi olduğunu öğrenmeyi bekliyorlar çünkü son taramada bebek ters tarafa bakıyordu.

"İkinizden birkaç hafta gerideyim," diye itiraf ediyor Nico.

Herkes tebrikler için ayağa kalkarken ben oturmaya devam ediyorum. Mia'yı bir kez elime geçirdim mi, sırf sırada başka biri bekliyor diye onu hemen bırakmamın imkânı yok.

"Biliyordun," diye fısıldıyor Blair, kulağıma konuşmak için başını eğerek. "Neden bir şey söylemedin?"

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Kazara öğrendim ve ağzımı kapalı tutacağıma söz verdim."

Kaşlarını zıplatarak sırtıyor. "Şu anda beklemek seni öldürüyor, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," diye hayıflanıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. "Nico artık onu kucağıma almama izin vermiyor. Çılgına döndü ama beni herkesin önünde itip kakmıyor."

Blair kıkırdıyor, başını omzuma yaslıyor. "Mia konusunda ikiniz de çıldırmışsınız."

Evet... bu doğru. Gerçek kız kardeşim Rose'u seviyorum ama Mia daha fazlası. O benim en iyi arkadaşım. Ve iki yıl önce Blair'e bir şans vermek için elinden gelenin fazlasını yaptığında, arkadaşlığımız daha da derinleşti. Kadın ve erkek arasındaki platonik arkadaşlığın mümkün olduğunun canlı kanıtıyız.

Kapı çalıyor ve Hayes ailesinin son kayıp parçasının geldiğini haber veriyor. Beklediğimiz tek kişi Colt'tu ve Mia'ya doğru altı kişi ilerlerken çimenlikten geçip evin içine ve ana kapıya doğru ilerliyorum.

Ama kapıyı çekip açtığımda dışarıda yüzünde ciddi bir ifadeyle duran Colt değildi. Shawn'ın iş yerinden polis üniforması giymiş bir arkadaşı. Arkasında bir ekip arabası park etmiş, kaputun yanında da başka bir polis duruyor.

"Tim, selam dostum. Shawn'ı mı arıyorsun?"

Dudaklarını birbirine kenetliyor, mavi bakışlarında belirsiz bir kasvet var. "Hayır, aslında sana ihtiyacım var." Çenesi bir an için sanki söylemesi gereken şeyle savaşıyormuş gibi çalışıyor. Ve bu, endişenin zihnimi istila etmesi için yeterli.

Rahatsız edici bir sessizlik, göz teması eksikliği ve ağır, tehditkâr bir atmosfer asla iyi haberlerin taşıyıcısı değildir.

"Bir kaza oldu, Cody," diyor sonunda, cümle ağzından yavaş ve ağır bir şekilde çıkıyor.

İçimdeki her şey kasılıyor. Acı verecek kadar sert çarpan kalbim dışında her şey.

"Colt," diye mırıldanıyorum, sesim uzak, ellerim nemli. Colt olduğunu hemen anlıyorum çünkü ben onun acil durum irtibat kişisiyim. "Nerede o? Ne oldu?"

"Araba kazası. Şimdiye kadar anladığım kadarıyla yüksek hızda. Yarım saat önce hava yoluyla hastaneye kaldırılmış. Durumu kötü, Cody. Durumu kritik. Konuştuğumuz gibi ameliyat ediyorlar ama-"

"Neler oluyor?" Theo'nun sesi arkamdan geliyor, ağır ayak sesleri boş girişte küçük bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor. "Hey Tim," diye ekliyor, sağımda duruyor ve ben tamamen bok gibi görünüyor olmalıyım çünkü yüzü hemen düşüyor. "Neyin var?"

"Colt hastanede," diye tekrarlıyor Tim. "Ameliyat ediyorlar ama durum iyi görünmüyor. Direksiyon göğsünü ezmiş, ciğerlerine ve kalbine zarar vermiş..."

Dünya kendi ekseninde dönüyor. Haberler beni parçalara ayırırken etrafımdaki her şey parça parça oldu.

Durumu kritik.

Hasarlı kalp.

Kritik.

Hasarlı kalp.

Yerde oturduğumu fark etmiyorum, sırtım duvarla aynı hizada, ellerim titriyor, ta ki Blair'in gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü görene kadar, insanlar arka planda koşuşturuyor.

"Bebeğim, kalkman gerek" diyor, sıcak elleri yanaklarımda. "Hadi, sana ihtiyacı var. Kendini toparlamalısın."

Sonra büyük bir el kolumu kavırıyor ve Blair gidiyor. Sonra başka bir el diğer kolumu tutuyor ve ben ayağa kalkıyorum, kendi ağırlığımı zar zor taşıyorum.

"Başaracak," diyor Nico zorla, parmakları kemiklerime batıyor. "Söyle, Cody. Söylesen iyi edersin."

Sertçe yutkunuyorum, damarlarımda yanan kavurucu hissi kontrol altına almak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

"Başaracak," diyorum ve kendimi buna inandırıyorum. Buna inanmak zorundayım.

Çok Uzun

Çok Zor'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim Lütfen birkaç dakikanızı ayırıp yorum ya da puan bırakın. Bana çok yardımcı oluyor.

Umarım Cody'nin hikâyesini beğenmişsinizdir. Sırada Colt var ve Hayes Serisi'nin sonuncusu. Lüks bir yatta sahte randevular...

[- adresinden ön sipariş](#) verebilirsiniz.

Aşk,

I. A. Dice

I. A. Dice Yazarının Diğer Kitapları

[Bozuk Kurallar \(Broken #1\)](#)
[Bozuk Sözler \(Broken #2\)](#)

[Kurtuluşun Sesi \(Deliverance #1\) Kefaretin
Tadı \(Deliverance #2\)](#)

[Too Much \(Hayes Brothers
#1 Hayes\) Too Too Hayes Too
Long Hayes #6\) \(\) Strong \(#4\)
Hard \(Brothers #5\) Brothers\) \(Too
Wrong \(Brothers Sweet Hayes
Brothers #3 Hayes Brothers #2 Too](#)

Bağlanalım!

[Web sitesi](#)

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Okuyucu Grubu](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

